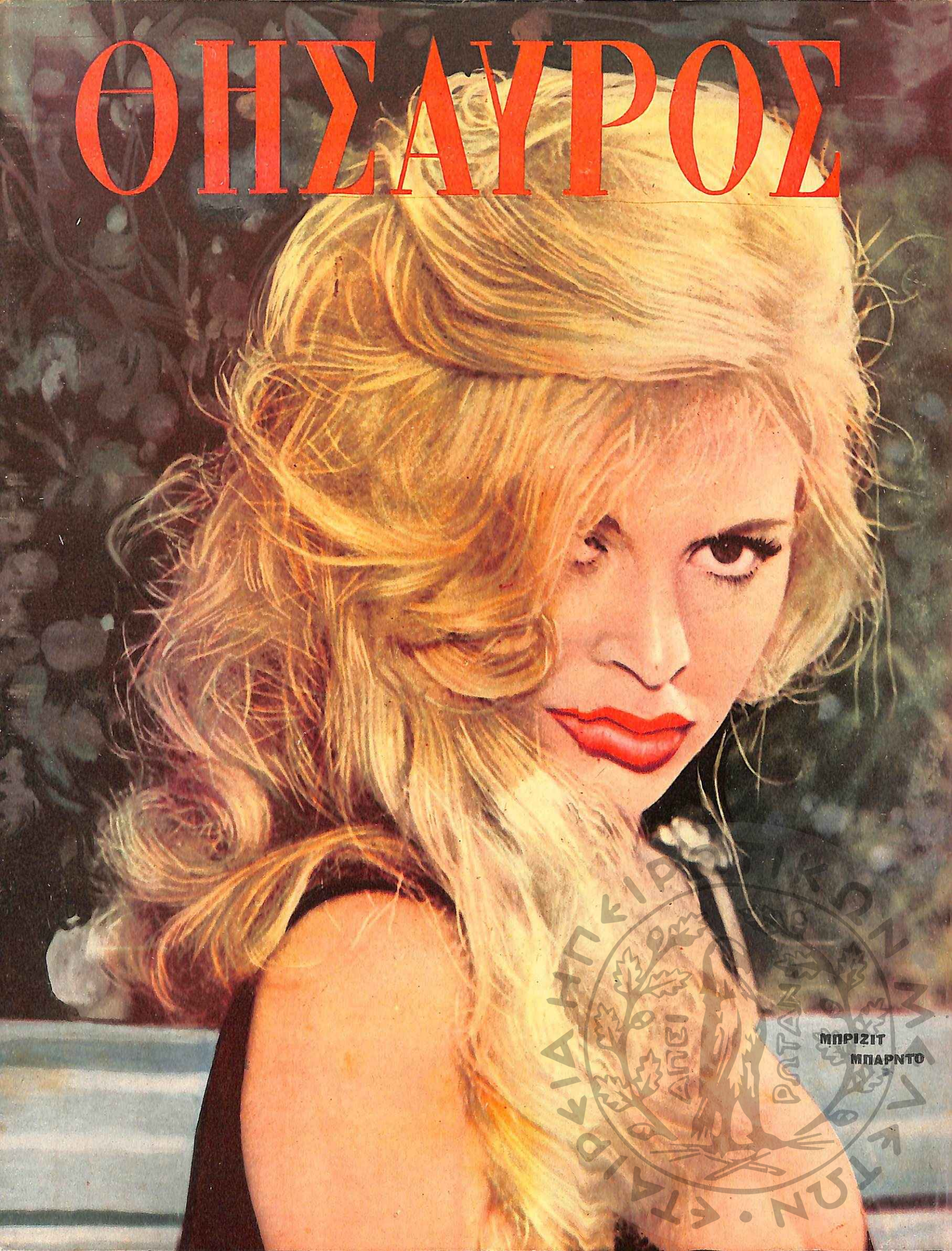
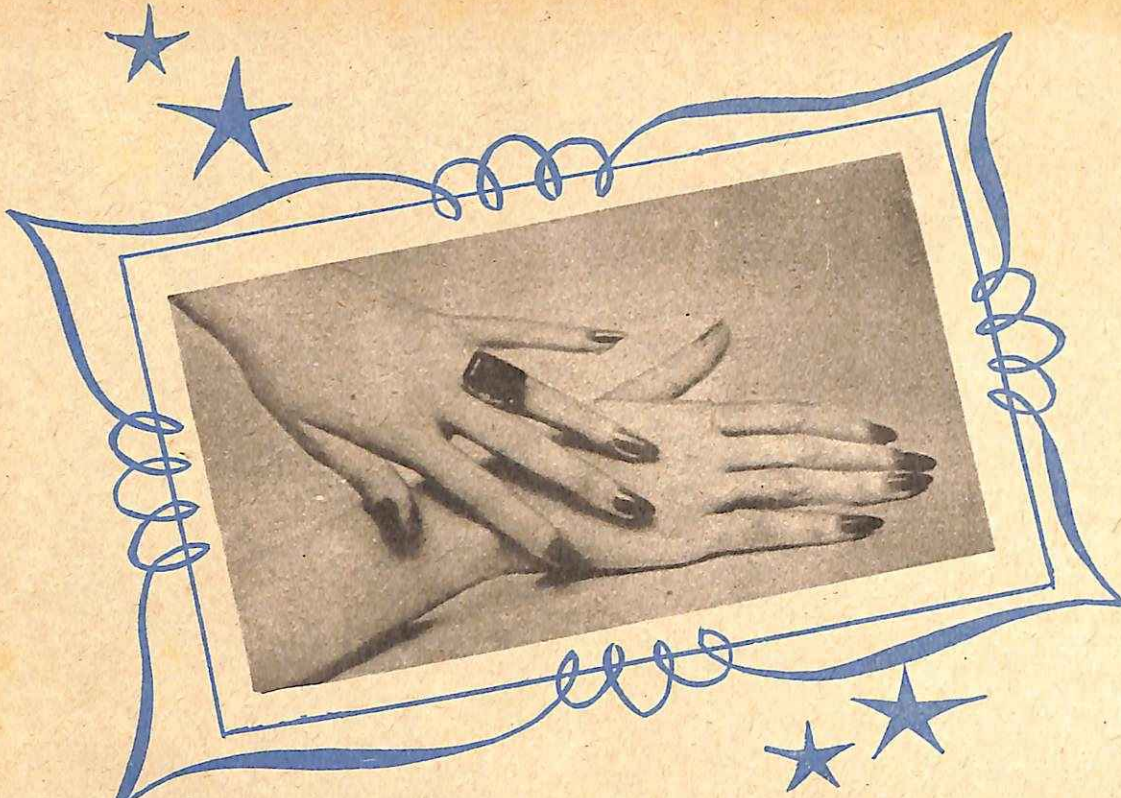

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΜΠΡΙΖΙΤ
ΜΠΑΡΝΤΟ

Οι αλλαγές του χρωματισμού και οι κηλίδες τους

Οι επισημάνσεις παραβάλλουν τα νύχια με τα μαλλιά. Και η στενή σχέση, που υπάρχει ανάμεσά τους, αποδεικνύεται από το ότι διάφορες παθολογικές καταστάσεις, που προκαλούν πτώση των μαλλιών, επιδρούν επίσης στην ανάπτυξη ή στο χρωματισμό των νυχιών.

Επειτα από μία επιπλοκή μολυσματική ασθένεια π.χ., τα μαλλιά πέφτουν άφροντα, αλλά και ταυτόχρονα εμφανίζονται μικρές ραβδώσεις στα νύχια. Πολλές μορφές εκζέματος προκαλούν επίσης πτώση των μαλλιών. Τα νύχια σγίζονται ταυτόχρονα σαν με μαχαίρι.

Τα νύχια θεωρούνται γι' αυτό ο καθρέφτης της υγείας. Περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο μέρος του σώματος, δείχνουν σε κάθε στιγμή την κατάσταση του οργανισμού μας.

Αν, άσχετα από οποιαδήποτε ασθένεια, τα νύχια σας είναι λεπτά και μαλακά ή σπάζουν εύκολα, αυτό οφείλεται σε έλλειψη ασβεστίου και βιταμίνης.

Μη σπεύδετε, όμως, να πάρετε αυτά τα φάρμακα από το εμπόριο, χωρίς να συμβουλευθείτε το γιατρό σας, που είναι ο μόνος αρμόδιος να σας καθορίσει το είδος και τις δόσεις.

Το παντοθενικόν οξύ (μια βιταμίνη της κατηγορίας Β), τα παρασκευάσματα που συνδυάζουν δυο αμινοξέα, την κυστεΐνη και τη μεθειονίνη μαζί με τη βιταμίνη Α, ενισχύουν τον οργανισμό και κάνουν τα νύχια περισσότερο στερεά.

Σ' όλες τις περιπτώσεις εξαντλήσεως και καταπτώσεως τα νύχια εξασθενίζουν.

ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΜΑΛΑΚΑ

Θα τα περνάτε κάθε μέρα με το ακόλουθο παρασκεύασμα:

Στυπτηρία	5 γραμμ.
Γλυκερίνη	25 »
Νερό	70 »

Υπάρχουν επίσης στο εμπόριο διάφορα παρασκευάσματα, που διμοιώνουν τα νύχια.

ΑΝ ΤΑ ΝΥΧΙΑ ΣΑΣ ΣΠΑΣΟΥΝ

Μιά ή δυο φορές την ημέρα, πρέπει να περνάτε τον εσωτερικό περιόχον του νυχιού με ένα βοιπάκι, που θα το βράχετε μέσα σε λευκό ιδίοιο. Για να έχετε αποτελέσματα, πρέπει να συνεχίσετε αυτή την άσκηση επί ένα μήνα ή και περισσότερο.

Ο ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΝΥΧΙΩΝ

Πρέπει να προσέχετε πάντα το χρώμα των νυχιών σας. Και υπάρχουν δυο σοβαρά λόγους γι' αυτό. Ο ένας είναι υγιεινός. Οι μεταβολές του χρωματισμού των νυχιών παραβούν πολύτιμες ενδείξεις για την κατάσταση της υγείας σας. Ο δεύτερος λόγος είναι αισθητικός. Τα δυσχερή χρωματισμένα νύχια αποτελούν το καλύτερο στόλισμα για το χέρι.

ΤΑ ΝΥΧΙΑ

ΚΙ' Η ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

Υπό κοινωτικές συνθήκες, όταν, δηλαδή οι λειτουργίες του οργανισμού εκτελούνται ομαλά, τα νύχια πρέπει να έχουν ένα ελαφρό ροζ χρώμα.

Ας δούμε τώρα τις διάφορες παραλλαγές τους:

Αν γυαλίζουν υπερβολικά, πρόκειται πιθανότατα για υπολειμματικά του θυρεοειδούς.

Αν είναι πολύ άσπρα, αυτό δείχνει ότι το αίμα είναι φτωχό σε ερυθρά αιμοσφαίρια. Έννοια, δηλαδή, μία κατάσταση αναιμίας, που ενδέχεται να είναι περισσότερο ή λιγότερο σοβαρή.

Αν είναι πολύ κόκκινα, η κυκλοφορία του αίματος δεν γίνεται κανονικά. Τα κόκκινα νύχια παρατηρούνται επίσης στα άτομα που υποφέρουν από το σιγάτι τους.

Κακή κυκλοφορία του αίματος δείχνουν επίσης και τα νύχια που δεν είναι διοισμορφα χρωματισμένα (άλλου άνω κι' άλλου πολύ κόκκινα).

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΤΗΝ ΕΚΑΝΕ "ΚΙΝΤΑΠΠΕΡ", Ι

Η περιπέτεια μιας ερυθρόδερμης νοσοκόμας

ΞΥΠΝΩΝΤΑΣ ένα πρωί ή κυρία 'Αμαλία Ροντριγκέζ λεχάνα μερικόν ημερών, σ' ένα μαγειρίο του Ρίο 'Ανέιρο, έμπηξε μία κραυγή τρόμου και απογνώσεως. Το νεογέννητο κοριτσάκι της είχε εξαφανιστεί από το πλάι της!

Το μαγειρίο, όπως ήταν εφόμο, αναστατώθηκε. Έγιναν έρευνες σε όλους τους όροφο, άνα κρήκανε από τη διεύθυνση όλες οι νοσοκόμες, αλλά του κάκου. Το παιδί είχε χαθεί μυστηριωδώς.

Η αστυνομία, που ανέλαβε, λίγες ώρες αργότερα, την έρευνα της αλλοτρίτης αυτής υποθέσεως, δεν άργησε να βεβαιωθεί πως ήταν αδύνατο να είχε διαφύγει την απαγωγή του μωρού πρόσωπο που ήρθε απ' έξω. 'Αναμφισβήτητα, μολονότι απαγωγή νεογέννητου από νοσοκόμα δεν είχε ποτέ σημειωθεί στα χρονικά των μαγειριών, η έκδοσή της αυτό ήταν έργο μιας από τις αδελφές, φαίνονταν σάπιθα νοσηρότερη από κάθε άλλη.

Όλες οι νοσοκόμες, που διανυκτέρευαν τη νύχτα της απαγωγής, υποβλήθηκαν σε αλληλόπλητες άνα-

Τα νύχια δείχνουν σε κάθε στιγμή την κατάσταση του οργανισμού μας.

Αν έχουν βιολεττί χρώμα, αυτό οφείλεται πιθανότατα στο ότι η φλεβική κυκλοφορία γίνεται πολύ άσπρα.

ΟΙ ΛΕΥΚΕΣ ΚΗΛΙΔΕΣ

Οι λευκές κηλίδες στα νύχια δείχνουν πτώση της αναλογίας του ασβεστίου στον οργανισμό. Όσο έντονότερες και άφρονότερες είναι οι κηλίδες, τόσο μεγαλύτερη είναι η έλλειψη αυτού του στοιχείου.

ΤΑ ΠΕΤΣΑΚΙΑ

Βγαίνουν από τη βάση του νυχιού και παρατηρούνται σ' όλους τους ανθρώπους. Η συνήθης άναεώσ και η υπερβολική άναπτύξη τους, όμως, φανερώνουν εξάντληση των δυναμειών του οργανισμού. Καλόν είναι, λοιπόν, να προσέξετε.

Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΩΝ ΝΥΧΙΩΝ

Η άναπτύξη των νυχιών επιταχύνεται από πολλούς παράγοντες. Οι κυριώτεροι απ' αυτούς είναι:

Η ηλικία: Η μεγαλύτερη άναπτύξη των νυχιών παρατηρείται μεταξύ των 5 και των 30 χρόνων. Κατά τα πρώτα χρόνια της ζωής και μετά τα 30 ο ρυθμός της άναπτύξεως είναι μικρότερος. Μετά τα 60 τα νύχια άναπτύσσονται ελάχιστα, πράγμα που δείχνει τη στενή σχέση που υπάρχει άνάμεσα σ' αυτά και στη ζωτικότητα του οργανισμού.

Κατά την περίοδο της κανονικής άναπτύξεως, ένα νύχι άναεώνεται έξω ολοκληρώνοντας 4 μήνες. Αυτό σημαίνει ότι τρεις φορές το χρόνο βγάζουμε καινούργια νύχια.

Η θερμοκρασία: Όπως και τα μαλλιά, τα νύχια άναπτύσσονται περισσότερο

το καλοκαίρι παρά το χειμώνα.

Έχει παρατηρηθεί έξ' άλλου, ότι τα νύχια του δεξιού χειρός άναπτύσσονται γρηγορώτερα από τα νύχια του αριστερού. Περισσότερο από όλα άναπτύσσεται το νύχι του μεγάλου (μέσου) δακτύλου. Ακολουθούν με τη σειρά τα νύχια του δίκτου, του παρσίμου, του άντικειρος και του μικρού δακτύλου. Τα δύο τελευταία άναπτύσσονται βραδύτερα από όλα τα άλλα.

ΟΙ ΜΗΝΙΣΚΟΙ

Οι μηνίσκοι άμορφαίνουν το νύχι. Άποτελούν, έξ' άλλου, ένδειξη της ζωτικότητας του οργανισμού. Οι μηνίσκοι παρατηρούνται συνήθως στα άναπτύσσονται, το δίκτυ και το μεγάλο δάκτυλο. Στον παρσίμο και το μικρό δάκτυλο είναι σπανιότατοι.

Η ύπαρξη μηνίσκων σ' όλα τα δάκτυλα φανερώνει μεγάλη ζωτικότητα. Οι άνθρωποι αιματώδους ιδιοσυγκρασίας έχουν συνήθως μηνίσκους σ' όλα τα δάκτυλα.

κρίσεις, που κράτησαν ως το βράδυ. Τέλος, η έννοια, η ερυθρόδερμη αδελφή Νέιντε Λέιτε, δεν άνθεσε και όμοιογρε με λυγμούς την πράξη της.

Αυτή — παραδόχτηκε — είχε γλυτρήσει τις πρώτες άδρες, στο δωμάτιο της λεχάνας, είχε τυλίξει το μωρό σε μία κουβέρτα και είχε πηδήσει μαζί του, από το φεγγίτι του ίσογειου, σε μια γειτονική αλλη, για να το άπομακρύνει από το μαγειρίο, χωρίς να την πάρη είδηση ο φύλακας που ήταν στην είσοδο. Κατόπιν, το έβαλε σ' ένα σάκι, το πήγε στο σπίτι της και γύρισε στο μαγειρίο, με το ίδιο μέσο. Τη στιγμή, που ο νυχτερινός φύλακας παράδεινε ύπνρεση, κατάφερε να μπει μέσα χωρίς να την προσέξουν.

Το παιδί βρέθηκε πραγματικά στο σπίτι της νοσοκόμας και δεν άργησε να παραδοθεί στη υπέρτα του, που το υποδέχθηκε με δάκρυα χαράς. Για τους λόγους, που υπαγόρευαν την απαγωγή, η Νέιντε Λέιτε χρειάστηκε να υποστηρίξει ένα μεγάλο πείσι από τους αστυνομικούς, για να ενδώσει τελικά να τους όμολογήσει.

Ο άγαπημένος της, τους είπε, έφερνε αντίρρησης στην επιβολή της να περπατούσε. Για να τον πείσει, λοιπόν, εκείνη, συνέλαβε την ιδέα να του εκμυστηρευθεί πως ήταν έγκυος και να του παρουσιάσει, μία μέρα, το παιδί που, θα έβλεπε από την κλινική, σά δικό της!

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσανίου 4—Τηλ. 36.781

ΔΡΑΣΤΗΣ: Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ

ΗΤΑΝ η θρασύτερη άπόπειρα και κοποήσεως απ' όλες άναφέρονται στα νεοελληνικά χρονικά: Νέος 30 περίπου έτών, με μαύρο μουστάκι, συνάντησε στο δρόμο μία άγνωστη, του κοπέλλα, εργάτρια, την έριξε χάμω κι' άποπειράθηκε να την κακοποιήσει άσύστολα και άναιδέστατα, εν μέσω δόδ!

Φύραξαν, με το δίκτυ τους, οι έφημερίδες, καυτηρίασαν το άνήκουστο τόλμημα, ζητήσαν την άμεση σύλληψη και την παραδειγματική τιμωρία του δράστου. Άτυχώς, η άκαταισιτία δεν έγινε δυνατό να ίκανοποιηθεί. Γιατί δράστης ήταν άπλούστατα, η φαντασία του κοριτσιού! Ούτε νέος, ούτε μουστάκι, ούτε καμιά άπόπειρα είχαν ύπάρξει στην πραγματικότητα. Όλα τα σκαρφίστηκε απ' την άρχη ως το τέλος η νεαρή εργάτρια, τα κλώστησε στη θερμή και γνήνη φαντασία της.

Για ποιο λόγο, όμως; Γιατί ν' άναστατώσει την αστυνομία, να την βάλει σε μπέλαδες, να την άποχρώσει να κυνηγήσει άνα άνταρκτικού κακοποιού;

Το έρώτημα δε θα έπιδεχόταν έξηγησι διαφανιστική—έκτος από την πιο εύκολη: ότι η νεαρή εργάτρια ήταν ψυχροπαθή—αν δεν ύπάρχον άρισμένα άνδραγατα προηγούμενα.

Θα θυμόσαστε, βέβαια, την περιπέτεια του εδράκου του Σελί-Σού. Στη Θεσσαλονίκη, όπου έκανε τα πραγματικά έγκλημά του, αλλά έπληθαι και στην Αθήνα και στην Κόρινθο και στην Πάτρα και σε πολλά άκόμη σημεία της χώρας, άμέτρητες γυναίκες τον «είδαν» χωρίς να τον δουν, «κυνήγησαν» από εκείνον χωρίς να κυνηγήσουν—κι' έφτασαν ξετρελαμένες στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα, για να διηγηθούν ζωντανά, ολοζώντανα, πως κατάφεραν, μόλις και μετά βίας, να ξεφύγουν από τα νύχια του!

Στα μεταξύ, ο δράκος έπινε, βέβαια, το καφεδάκι του στη Θεσσαλονίκη, διασκεδάζε με τις φανταστικές αυτές—και περίπου ταυτόχρονας—μετακινήσεις του από πόλη σε πόλη και χαμογελούσε με μετριοφροσύνη για τα επιπλέον των πραγματικών κατορθώματα που του άποδίδανε...

Ψυχροπαθής άραγε η νεαρή εργάτρια, που από κανέναν μυστακοφόρο δεν άπευλήθηκε η άρετή της; Ψυχροπαθής και οι άναριθμητες όμοφύλες της, που ποτέ δεν κυνηγήθηκαν από δράκο;

Ας μην υπερβάλλουμε. Άλλοίμωνο άν χαρακτήριζαμε «ψυχροπαθή» κάθε διαταραχή της τέλειας πνευματικής και ψυχικής ίσορροπίας και κάθε άπόπειρα της φαντασίας να δημιουργήσει γεγονότα για λογαριασμό της πραγματικότητας.

Στην περίπτωση τόσο της νεαρής εργάτριας, όσο και των όμοιων θυμάτων του δράκου, το μόνο που μπορούμε να συνηγάμε με βεβαιότητα, είναι πως η πραγματικότητα στάθηκε έξαιρετικά φειδωλή άπέναντί τους σε δυνατός συγκινήσεις.

Αν, έστω μία φορά μόνο στη ζωή τους, οι κατελές αυτές είχαν διατρέξει ένα πραγματικό κίνδυνο βίαιου, δε θα είχαν καταφύγει στην φαντασία τους για να τον δημιουργήσουν. Άλλά οι άντρες, που γνώρισαν κατά καιρούς η τις πλητίσσαν με διακριτικότητα και συστολή η —

πράγμα άκόμη πιθανότερο—τις προσέπεσαν άδιάφοροι.

Φυσικά, αυτό δεν σημαίνει πως η νεαρή εργάτρια—και όλες οι άλλες «επιπτώσεις νεαρής εργάτριας»—έπιθυμούσαν τον άγριο, τον βίαιον, τον πρωτόγονο άντρα, που θα τις κέρδιζε με το έσοι θέλω.

Οι περισσότερες από εκείνες, που κατάγγελλαν φανταστικές άποψεις κακοποιήσεως δεν έπιθυμούσαν αυτήν, αλλά την άπόπειρα. Δεν ήθελαν να χάσουν μ' ένα τόσο ώμο και βάρβαρο τρόπο την άρετή τους, αλλά ήθελαν να την ριψοκινδυνεύσουν. Να βρουν στο δρόμο τους το άρσενικό τέρας, να κυνηγήσουν, να παλαύψουν και, στο τέλος—με την επέμβαση ενός θάνατος η ενός άπο μηχανής θεού—να ξεφύγουν και να σωθούν!

Άπόδειξις: Όλα σχεδόν τα φανταστικά θέματα άνδρικών επιθέσεων καταγγέλλουν στην αστυνομία άποπειρες κακοποιήσεως κι' όχι κακοποιήσεις ολοκληρωμένες. Γιατί εκείνο, που έχει λείψει από την ζωή—αν εξαίρεσετε τις διαστραμμένες ή τις πρωτόγονες—δεν είναι η κακοποίηση άλλ' ο κίνδυνος, η συναρπαστική περιπέτεια του κινδύνου!

Άτυχώς, όπως συνέβη και στην περίπτωση της νεαρής εργάτριας, που την έριξε χάμω ο βίαιος μυστακοφόρος, το παρομοίω σπάνια γίνεται πιστευτό. Ο χάρτινος πύργος, που ύψωσε η φαντασία, γκρεμίζεται άδοξα.

Γιατί; Γιατί, ενώ είναι εύκολο σ' όλες αυτές να περιγράψουν, με ζωντανά, θερμά και πιστευτά, πως τους «ρίχτηκε» το τέρας, ο δράκος τους είναι, αντίθετα, δύσκολο να κατασκευάσουν ένα έξισου πιστικό χάπιου ίντ, να ξεγηθούν, δηλαδή, πως κατάφεραν να ξεφύγουν.

Στο σημείο αυτό άκριδώς τα βρήκε μπιστούνια και η νεαρή εργάτρια—τυπικό θέμα φανταστικής άποπειρας και όχι φανταστικής κακοποιήσεως. Καταφεύγοντας στην πιο πρόσχειρη λύση: το άπο μηχανής θεού, μάλλον, των άπο μηχανής θεού, έλεπε πως άκούσαν τις φωνές της οι διαβάτες, πως τρέσαν για να την βοηθήσουν και πως τότε ο μυστακοφόρος την παράτησε και τβέδαε στα πόδια.

Ποιοι διαβάτες, όμως; Πως κανείς δεν παρουσιάστηκε, για να επικυρώσει, με την μαρτυρία του, την καταγγελία της άποπειρας, να διηγηθεί τι συνέβη, να περιγράψει τα χαρακτηριστικά του μυστακοφόρου; Και, άπο τα γύρω σπία, πως κανείς δεν είδε, κανείς δεν άκούσε;

Εύκολο είναι να φανταστούνε την άμνηχανία του «θύματος», όταν υποχρεώθηκε άπο τους αστυνομικούς ν' άπαντήση στ' άδυσάπητα αυτά έρωτήματα. Τάχασε, σίγουρα, τα μπέρδεψε, έπεσε σε άοριστές και άντιφάσεις. Και κατέρρευσε θλιβερά ο χάρτινος πύργος...

Δεν έρω, αν θα παρεμφερή τελικά σε δική—όπως γίνεται στις περιπτώσεις έμευδους καταγγελίας—η νεαρή εργάτρια και ποιά θα είναι η κατάληξη της. Νομίζω, όμως, πως θάπρεπε, αν και όταν κριθεί άπο την δικαιοσύνη, να κριθεί με κάποια έπιείκεια.

Άριστη τιμωρία της είναι πως την περιπέτεια αυτή δεν την έζησε. Και πως άνήθηκαν να την πιστέψουν, άταν άφου είδε κι' άποείδε, άποφασίσε πιά να την δημιουργήσει με τη φαντασία της!

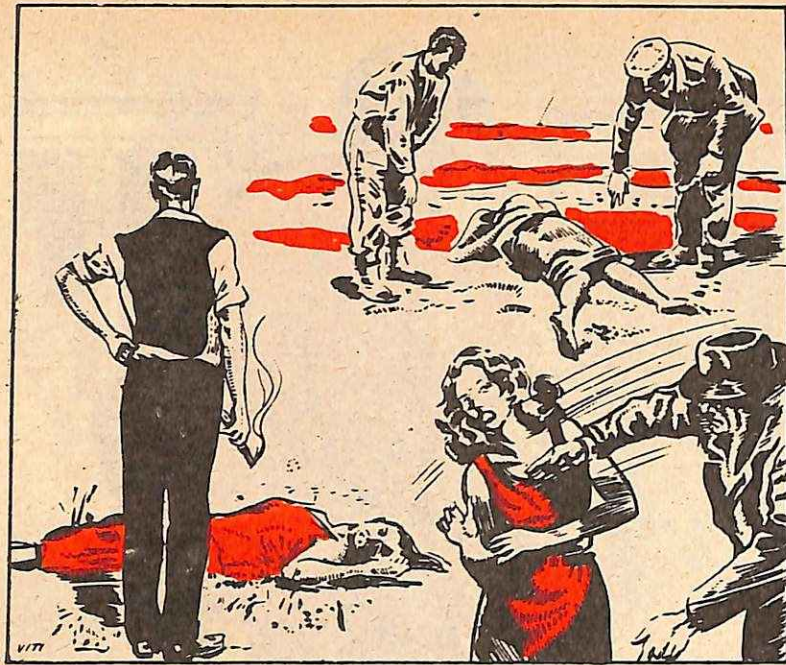
ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

—Ζαχαρία! Πάλι πήραμε δέκα κιλά άπο το προχθεσινό φαγοτόπι!

Μερικά άπο τα περιεχόμενα αυτού του τεύχους

ΤΑ ΝΥΧΙΑ ΚΑΙ Η ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ	ΣΕΛ. 2
Οι αλλαγές του χρωματισμού και οι κηλίδες τους.	
Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΚΑΙΡΙΟΥ ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΜΑΣ	» 4
Η ύπνρεση είναι σύμμαχος των κακοποιών.	
ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ	» 6
Διεθνές κούρ - κούρ.	
ΕΣΤΙΕΣ ΚΡΙΣΕΩΣ: ΑΛΒΑΝΙΑ, ΠΕΡΣΙΑ, ΒΙΕΤΝΑΜ	» 10
Τρείς χώρες στην καρδιά του ψυχρού πολέμου.	
ΠΟΣΟ ΣΤΟΙΧΙΣΑΝ ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΕ ΧΑΡΤΙ ΚΑΙ ΣΕ ΜΕΛΑΝΙ	» 17
Ο χορός των εκατομμυρίων της προεκλογικής προπαγάνδας.	
ΤΟ ΑΡΚΑΔΙ	» 31
Μία ιστορική έπέτειος.	
ΟΙ ΥΠΕΡΗΧΟΙ ΣΤΗΝ ΙΑΤΡΙΚΗ	» 32
Έγχειρήσεις δίχως άναίσθητικά και νυστέρια.	
ΟΙ ΤΡΟΦΕΣ ΠΟΥ ΒΛΑΠΤΟΥΝ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ	» 33
Η διαίτα έπειτα άπο τα 40 χρόνια.	
ΤΑ ΡΑΔΙΟΙΣΟΤΟΠΑ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΤΟΥΣ	» 33
Πολύτιμα διαγνωστικά και θεραπευτικά μέσα.	
ΚΛΕΩΝ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ (ΑΤΤΙΚ)	» 36
Άθηναϊκές φυσιογνωμίες.	
ΚΡΙΣΤΙΝΑ ΚΑΡΤΕΡ	» 37
Η «ρομαντισμένη της νύχτας».	
ΠΩΣ ΘΑ ΣΩΣΟΥΝΤΑΙ ΤΑ «ΠΡΟΩΡΑ» ΒΡΕΦΗ	» 40
Έλπίθηκαν τα κυριότερα προβλήματα της επιδιώσεώς τους.	
ΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΤΟΥ 1962	» 49
Τα καινούργια μοντέλα των ευρωπαϊκών βιομηχανιών.	
ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΑΠΟ ΦΑΝΤΑΖΙ ΛΑΙΝΑΖ	» 55
Φούστες και πλ - παντός.— Άιγυπτιακή ταγιέρ.— Μία ματιά στα χρώματα.— Πρακτικές θέσεις.— Η παιδική μόδα.	

ΟΛΟΙ, λίγο ή πολύ, αντιλαμβάνομεθα ότι ο καιρός επιδρά σημαντικά στο κέφι μας, στις πράξεις μας, στον τρόπο της εργασίας μας και στη γενική κατάσταση της υγείας μας. 'Αλλ' από μερικά χρόνια, οι επιστήμονες προσπαθούν να εξασφαλίσουν σε τί συνίσταται αυτή η επίδραση και με ποιά τρόπο ο άνθρωπος οργανισμός αντιδρά στις καιρικές μεταβολές.

Μια σημαντική προσπάθεια προς αυτή την κατεύθυνση έγινε από το αμερικανικό 'Ινστιτούτο Ιατρικών κλιματολογικών έρευνών, με τη συνεργασία του έγκληματολογικού τμήματος της αστυνομίας της Φιλαδέλφειας. Οι έρευνες εξέτασαν τις περιπτώσεις 40.000 εγκληματικών πράξεων, σχετικά με την ώρα κατά την οποία διαπράχθηκαν και τις επικρατούσες κλιματολογικές συνθήκες.

Παρατήρησαν, λοιπόν, ότι οι φόνι, οι ληστείες, οι επιθέσεις κλπ. παρουσιάζανε αύξηση 45% κατά τις ζεστές ημέρες και νύχτες, όταν ο ουρανός ήταν ολόκαθρος και η θερμοκρασία εκμαινέτο γύρω στους 27 βαθμούς.

Οι ίδιες πράξεις βίας αύξανε κατά το 1/3 όταν ο ουρανός ήταν σκεπασμένος με σύννεφα και ο αέρας υγρός, άσχετα με τη χαμηλή θερμοκρασία (21 βαθμοί).

Όταν, αντίθετα, ο καιρός ήταν καλός και ευχάριστος, σε αρμονία με την εποχή, η αναλογία των εγκληματικών πράξεων κατέβαινε στα 75% του μέσου όρου.

Μπορεί, λοιπόν, να ειπωθεί ότι η ατμοσφαιρική υγρασία γίνεται σύμμαχος των κακοποιών.

Η ΘΡΟΜΒΩΣΗ ΤΩΝ ΣΤΕΦΑΝΙΔΩΝ ΑΡΘΗΡΩΝ

Οι έρευνες εξέτασαν επίσης 250 περιπτώσεις θρομβώσεων των στεφανιαίων αρτηριών και κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι, στις 3 περιπτώσεις επί των 5, οι κρίσεις εμφανίζονται όταν εισβάλει άπρόσπτα ένα κύμα ψυχούς, όταν δηλαδή, το βαρομετρο πέφτει απότομα.

Σε περιφερειακά συμπεράσματα κατέληξαν και δυο επιστήμονες του πανεπιστημίου του Ντάλας, που παρατήρησαν ότι οι περισσότερες καρδιακές προσβολές λόγω απότομου μεταβολής της θερμοκρασίας (καθόδου ή άνωδου) γίνονται κατά τον ύπνο ή όταν ο ασθενής βρίσκεται σε κατάσταση άνοστασης.

Ο φυσικός κόπος, λοιπόν, φαίνεται ότι δεν παίζει ρόλο. Οι προσβολές οφείλονται, τούναντιον, στην αδυναμία του οργανισμού να προσαρμοσθεί στην απότομη ατμοσφαι-

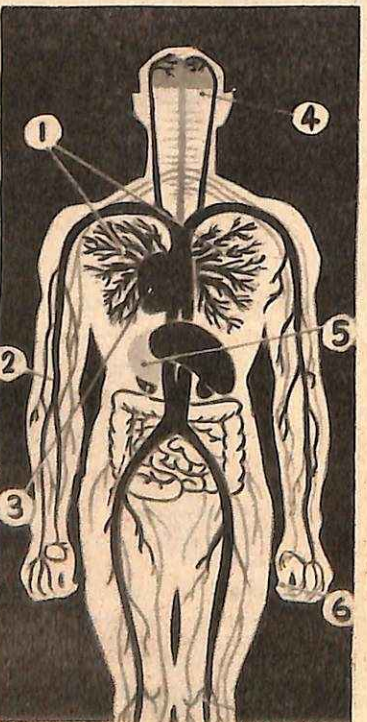
Η Επίδραση του καιρού

ρική μεταβολή.

'Αλλά να και μία άλλη παρατήρηση. Μην νομίζετε πως θα μπορούσατε να εργασθείτε καλλίτερα κατά τις φωτεινές και ήλιόλουστες ημέρες. 'Ο δόκτωρ 'Ιγκο, του πανεπιστημίου της Πενσυλβανίας, παρατήρησε ότι η παρατηρούμενη καλοκαίρια περιόριζε την απόδοσή. Μία βροχερή ή συννεφιασμένη ημέρα, έπειτα από μερικές ημέρες καλοκαιρίας, θα αύξηση την απόδοσή σας.

Φαίνεται, έξ άλλου, ότι είναι ασφαλή η αντίληψη πως εργαζόμενα καλλίτερα με το κρύο παρά με τη ζέστη. Κατά το χειμώνα, βέβαια, κινούμεθα περισσότερο για να ζεσταθούμε, αλλ' η κίνησι προκαλεί αύξηση των καύσεων και γι' αυτό η απόδοσή μας μειώνεται, αντίστοιχα.

Στον πνευματικό τομέα, όμως, εργαζόμενα καλλίτερα όταν επικρατεί μία μέτρια θερμοκρασία, χωρίς απότομα ανέβοκατεβάσματα.

Οι απότομες μεταβολές της θερμοκρασίας αυξάνουν τις εγκληματικές πράξεις (φόνους, κακοποιήσεις κλπ. στείες κλπ.) κατά 45%

Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΣΤΙΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΕΣ

'Αλλά και σ' άλλους τομείς της δραστηριότητάς μας, η επίδρασι του καιρού είναι αναμφισβήτητη. Μία έρευνα γίνεται τώρα στο αμερικανικό 'Ινστιτούτο Ιατρικών κλιματολογικών έρευνών σχετικά με την επίδραση των καιρικών μεταβολών στην αυθιποβολή και την αυτοκτονία.

Κατά το δόκτορα Κόρνιπλoux, η επίδρασι του καιρού στις αυτοκτονίες είναι πολύ μεγάλη. Κατά τον ίδιο επιστήμονα, σε ώριμες ημέρες ή διατήρησι της πειθαρχίας στο στρατό, στα σχολεία κλπ., καθίσταται εξαιρετικά δύσκολη, λόγω των ατμοσφαιρικών συνθηκών που επικρατούν.

Ο δόκτωρ Ντυμπό, του 'Ινστιτούτου Ροκφέλλερ, έξ άλλου, παρατηρεί: «Το κλίμα επιδρά σ' όλες τις μορφές ζωής, από τους ιούς ως τον άνθρωπο».

καιρός παρουσιάζει τις μεγαλύτερες μεταβολές. Γι' αυτό, ο δόκτωρ Νταϊνχου συμβουλεύει εκείνους που πάσχουν από γαστρικό έλκος να ζουν σε κλίματα θερμά και με σταθερή θερμοκρασία.

ΤΟ ΑΣΘΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΘΥΕΛΛΕΣ

Πολλές κρίσεις άσματος, έξ άλλου, συμβαίνουν σε ώρες θυελλών, κατά τις οποίες ο αέρας, οι μεταβολές της θερμοκρασίας και της βαρομετρικής πίεσεως και η υγρασία βάζουν σε μεγάλη δοκιμασία τον οργανισμό των ασθενών και έδαντλουν την άνοχή του.

Ο δόκτωρ Μίλκ, του πανεπιστημίου του Κινκινάτι, παρατήρησε δ. τι στις περιοχές που συμβαίνουν συχνά θυελλές εμφανίζονται «έπιδημίες» άσματος σκληροειδίτιδος, που εξαλλοσσονται με τρόπο κεραυνόβλο και προκαλούν διατήρησεις και διάφυτες περιτονιτίδες, με απόρριψες και δραματικές συνέπειες.

'Αλλά και οι μαιευτήρες έχουν παρατηρήσει ότι μία από τις επιπλοκές του τοκετού, η εκλαμψία, είναι συχνότερη κατά τις απότομες μεταβολές του καιρού.

Οι Γερμανοί επιστήμονες, έξ άλλου,

Η ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΚΑΚΟΚΕΦΙΑΣ ΜΑΣ

Θα σας έχω συμβή ασφαλώς να σκηωθήτε ένα πρωί κακοκέφοι, να κοπήτε την ώρα που ευριζόσαστε, να μην μπορήτε να βρήτε τα κουμμά των μανικετιών σας και να φιλονεικήσετε με την οικογένειά σας.

Αν συμβουλεύσατε το μετεωρολογικό δελτίο, θα βλέπατε ότι την ημέρα αυτή είχε σημειωθεί πτώσις της βαρομετρικής πίεσεως. Πράγμα που σημαίνει ότι το βάρος της ατμοσφαιράς είναι λιγώτερο αισθητό πάνω στη γη και σε σας τον ίδιο. Κι' αυτό γίνεται πάντα πριν από μία θύελλα, όταν μεταβάλλεται απότομα η θερμοκρασία κι' αρχίζει να πνέη δυνατός άνεμος.

Πολλοί άνθρωποι γίνονται, τότε ανήσυχoi και νευρικοί, παθαίνουν πονοκεφάλους και άμυα, αισθάνονται μεγάλη έδαντλησι και δεν έχουν κέφι για δουλειά.

Ένας καθηγητής του πανεπιστημίου του 'Ιλλινόις παρατήρησε ότι τις ημέρες αυτές τα παιδιά είναι πιο ανήσυχα και κάνουν πολλές ά-

'Ακαδημία. 'Η πείρα είχε διδάξει το Γάλλο επιστήμονα ότι οι προσβολές αυτής της άσθενείας συνέβαιναν σε σειρές που φαίνονται άνεξήγητες.

Αρχισε τότε να σημειώνη τις περιπτώσεις που του παρουσιάζονταν και παρατήρησε κατόπιν ότι, έλες συνέπιπταν με τις περιόδους που οι ήλικιας κηλίδες βρίσκονται στη μεγαλύτερη έξαψη. Οι κρίσεις παρητηρούντο μία ή δυο μέρες έπειτα από το άνωτατο σημείο αυτής της έξαψεως. Παρατήρηθη ταυτόχρονα μεγαλύτερη ηπκτικότητα του αίματος κατά τις γενόμενες μεταγγίσεις, με δραματικές κάποτε συνέπειες.

Πρέπει να σημειωθεί ότι κατά τις περιόδους αυτές η ατμόσφαιρα είναι περισσότερο 'Ιονισμένη και σ' αυτό των 'Ιονισμό οφείλονται τα σχηματιζόμενα τότε βόρεια σέλας.

ΤΑ ΘΕΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΡΝΗΤΙΚΑ ΙΟΝΤΑ

Νεώτερες παρατηρήσεις των 'Αμερικανών ιατρών έδειξαν ότι μόνο τα άρνητικά 'Ιοντα έχουν ευεργετική επίδρασι στον οργανισμό. Διηγείρουν τις άναπνευστικές λειτουργί-

Το καλοκαίρι το κρεβάτι περνάει άκαριαία στους 'Ιοντες και γι' αυτό μεθάμε ευκολότερα.

Πολλοί επιστήμονες έχουν τη γνώμη ότι υπάρχει στενή σχέση μεταξύ των 'Ιοντων και ώρισμένων μορφών καρκίνου. Στόν καρκίνο του πνεύμονος π.χ. η ύπεροχή των θετικών 'Ιοντων δυσχεραίνει τις άναπνευστικές κινήσεις και παρεμποδίζει την άποβολή των βλαβερών ούσιων που περιέχονται στόν καπνό. Μπορούμε να υποθέσουμε, λοιπόν, ότι παίζουν σημαντικό ρόλο στην εμφάνισι αυτής της άσθενείας.

Οι Ρώσοι επιστήμονες χρησιμοποιούν τα άρνητικά 'Ιοντα για να προλαβάνουν τις μετεχειρητικές επιπλοκές, για να κατεβάσουν την άρτηριακή πίεσι και για τη θεραπεία του έλκους. Έκατοντάδες νοσοκομείων και κλινικών εφαρμόζουν σήμερα στη Ρωσία την 'Ιοντοθεραπεία.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Στη Γερμανία έξ άλλου γίνονται έρευνες για να επιτευχθούν ώρισμένες βιοχημικές μεταβολές του αίματος με την επίδρασι των 'Ιοντων. Οι Γερμανοί επιστήμονες μελετούν επίσης συστηματικά τις σχέσεις που υπάρχουν μεταξύ των ατμο-

σφαιρικών 'Ιοντων, της υγρασίας, των μεταβολών της θερμοκρασίας, της αναλογίας του όξοντος, των ερζιζάνων κυμάτων που παράγονται κατά τις ήλεκτρικές εκκενώσεις της ατμοσφαιράς κλπ. και της καταστάσεως της υγείας των ασθενών που νοσηλεύονται στα διάφορα νοσοκομεία.

Κατά το υπόδειγμα των αντίστοιχων γερμανικών 'Ιδρυμάτων λειτουργεί και το αμερικανικό 'Ινστιτούτο Ιατρικών κλιματολογικών έρευνών, του οποίου τα κυριότερα στελέχη εξέπαιδευθσαν στη Γερμανία.

Οι έρευνες αυτές, όταν κατορθωθή να ολοκληρωθούν, θ' άνοιξουν καινούργιους ορίζοντες στην επιστήμη και θα επιτρέψουν πιθανόν την πρόληψι ώρισμένων άσθενειών και την απομάκρυνσι του κινδύνου διαφόρων επιπλοκών.

'Αλλά βρισκόμαστε ακόμη στα πρώτα βήματα. Το συμπέρασμα είναι, πάντως, ότι πρέπει να προσέχουμε περισσότερο κατά τις μεταβολές του καιρού. Το κρύο και η ζέστη δε βλάπτουν. 'Αλλ' οι απότομες μεταβολές της θερμοκρασίας έγκυνούν μεγάλους κινδύνους.

ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

είναι σύμμαχος των κακοποιών

ταξίες. Γι' αυτό, όταν το βαρομετρο δείχνει άξιοσημείωτη πτώσις της ατμοσφαιρικής πίεσεως, πρέπει να άδηγήτε το αυτοκίνητό σας με μεγάλη προσοχή, να συγκρατήτε τα νεύρα σας και να μην παίρνετε βιαστικά άποφάσεις για τίποτα.

ΟΙ ΗΛΙΑΚΕΣ ΚΗΛΙΔΕΣ

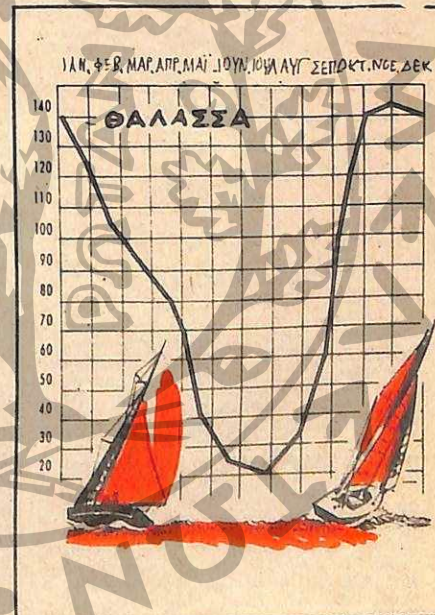
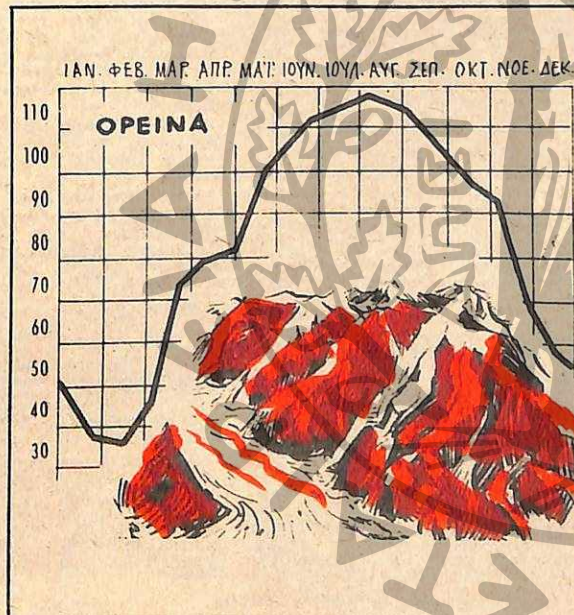
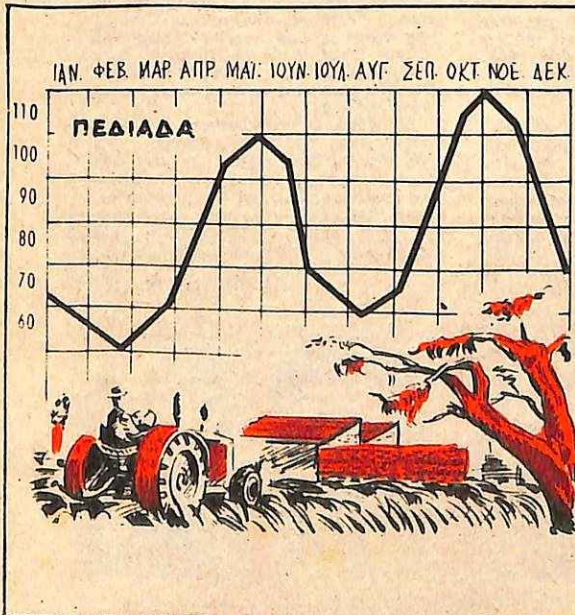
Οι επιστήμονες παρατήρησαν, έξ άλλου, ότι τα έμφραγματα του μυοκαρδίου είναι συχνότερα κατά τις περιόδους αύξεσεως της ήλικιας δραστηριότητος, όποτε δημιουργούνται ισχυρότερα γεωμαγνητικά κύματα. Πολύ ένδοξαφέροντα απ' αυτή την άποψι είναι η έκθεσι που υπέβαλε ο Γάλλος δόκτωρ Πουαγιού, σε συνεργασία με τον μετεωρολόγο Βιόρ, στη Γαλλική 'Ιατρική

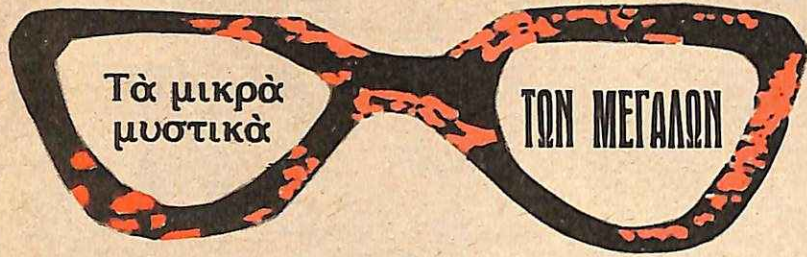
ες, αύξάνουν τις εκκρίσεις και συνεπώς στην ταχύτερη άποβολή των ξένων ούσιων (σκόνης, γύρεως, καταλοίπων της καύσεως των σιγάρων κλπ.).

Τα θετικά 'Ιοντα, τούναντιον, επιδραύνουν τις άναπνευστικές λειτουργίες και προκαλούν φλογώσεις, συμφορητικά φαινόμενα, ημικρανία, δυσχερείες στην κατάποσι, λιγύγους, έρεθισμούς των ματιών κλπ. Τα γενόμενα πείραματα έδειξαν ότι ένας έμποτισμός με άρνητικά 'Ιοντα εξαφανίζει αυτά τα δυσάρεστα φαινόμενα και φέρνει ένα αισθημα ευείας.

Τα άρνητικά 'Ιοντα επιταχύνουν έπίσης την έπούλωσι των πληγών, καταπραύνουν τους πόνους και προφύλασσουν από τις μολύνσεις.

Ο βαθμός της υγρασίας, που εξαρτάται από την ποσότητα της βροχής, εύνοει κλίστες παθολογικές καταστάσεις. Οι καλύτερες πινακες δείχνουν το βαθμό της υγρασίας κατά τη διάρκεια του έτους στα πεδία, τα όρηνα και τα παραθαλάσσια κλίματα. (Οι πινακες αυτοί λογίζονται για τα μεσογειακά κλίματα). Η πρώτη στήλη προς τα άριστερά δείχνει το ύψος της βροχής που πέφτει, σε χιλιάστα του μέτρου. 'Η καμπυλή φαίνεται το ύψος της κατά τους διάφορους μήνες του έτους. 'Αν πάσχετε από άσθμα, σκληροειδίτιδα, έλκος του στομάχου, διαταραχές της κυκλοφορίας κλπ. είναι καλό να συμβουλευσάτε αυτούς τους πίνακες και θα σας δείξουν σε ποιες περιόδους πρέπει να φυλάγεσθε περισσότερο.

(Τὸ Διεθνὲς κούς-κούς)

ΤΟ ΓΟΒΑΚΙ ΜΙΑΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑΣ

Η ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ Φαράχ Ντιμέα —πρώην φοιτήτρια στο Παρίσι και τώρα αυτοκράτειρα της Περού— έχασε επί τέρους ένα τρομερό

Πώς το νούμερο 42 γίνεται 38!

συμπλεγμα, που την τυραννούσε μέρα και νύχτα: Τὸ νούμερο τῶν παπουτσιῶν της εἶναι 42...

Μάταια οἱ Παριζιάνες φίλες τῆς τῆς ἐπανελάμβαναν σὲ ὅλους τοὺς τόνους — ὅτι τὰ μικρὰ πόδια δὲν εἶναι πάντοτε καὶ τὰ ὠραιότερα... Μάταια τῆς τόνιζαν ὅτι μὴ ἀπὸ τῆς πὶν γοητευτικῆς γυναικὸς τῆς ἐποχῆς μας, ἡ "Ινγκριντ Μπέργκμαν, φτάνει το... νούμερο 43!

Ἡ Φαράχ ἔμενε ἀπαρηγόνητη καὶ σίγουρα νοσταλγοῦσε τὴν ἐποχὴ πού σὰν προσκοπίνια, φοροῦσε πλατεῖα πέδιλα...

Ἐνστικτωδῶς, σ' ὅλες τῖς ἐπὶ στιγμὲς φωτογραφίαις τῆς ἡ νεαρὰ αὐτοκράτειρα, ἔκρυβε μὲ τρόπο τὰ πόδια τῆς... Ἀλλὰ στὸ τελευταῖο ταξίδι τῆς στὸ Παρίσι, ὁ περίφημος φωτογράφος "Αἰντ, τῆς σχεδίασε καὶ τῆς κατεσκευάσε μερικὰ μοντέλλα, χάρις στὰ ὁποῖα ἡ ἐμφάνισι τοῦ ποδὸς τῆς μὴ λήπει πᾶσι —φαινόμενικὰ— τὸ νούμερο 38...

Ὁ "Αἰντ μάλιστα εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ Λονδίνο, ὅπου πῆρε τὰ μέτρα γιὰ μὴ σείει ἀσκρινιῶν τῆς Μαρ-γαρίτας καὶ πρὶν νὰ φύγῃ γιὰ τῖς Βρυξέλλες — ὅπου δὲ παρῆκε ὁ ἴδιος τὰ καινοὶργια τῶν μοντέλλων στὴ Φαμπιόλα καὶ τὴν Πάολα, — πρόφρασε νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν ἀεγία-πητ Φαράχ ἀπὸ τὸ τρομερὸ τῆς συμπλεγμα.

ΜΙΑ ΙΔΕΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΩΝ

ΓΙΑ τὴν ἀποτελεσματικὴν ὑπεράσπι-σιν τῆς Δημοκρατίας — πού ὁ

Ὁ Γεὺ Μολλέ.

πονομεύεται ἀπὸ λογιῶν-λογιῶν φυ-λάδες — ὁ Γκὺ Μολλέ, πρῶην προ-θυπουργὸς καὶ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος, θὰ ἤθελε ὅπως ἐξεμυστρεῖθῃ ὁ στε-νότατο κύκλο φίλων του νὰ δημιουρ-γήσῃ μὴ ἐφημερίδα μὲ ὀνόματα περίπου σελίδες, πού νὰ μοιράζεται δωρεάν σ' ὅλους τοὺς Γάλλους.

Τὸ πολιτικὸ μέρος τῆς ἐφημερίδος θὰ διέθετε χωριστὲς ρουμπρίκες γιὰ ὅλα τὰ κόμματα, σὲ χωρὶ ἀνῆλγο μὲ τὴν κοινοβουλευτικὴν τὸν δυνάμι. Ἔτσι ὁ ἀνάγνωσης θὰ μορφή νὰ ἔχῃ μὴ πλήρη εἰκόνα τῶν ἀποφάσεων ὅλων τῶν κομμάτων πάνω στὰ πὶν

τημένη, ἀλλὰ καὶ γεμάτῃ ζωτικὸ-τητα πού ἀναδεικνύει τὴ μελαγχρο-νὴ ὁμορφίαν τῆς.

Ποῖά νὰ εἶναι ἀραγε, ἡ εὐνοῦ-μένη τοῦ Γάλλου, προέδρου, πού τοῖ ἀρέσει ἰδιαίτερα νὰ δέχεται τῖς νέ-ες καὶ ὠραίες βασιλισσες καὶ πρῶ-τες κυρίες τοῦ κόσμου;

Ὅσοι μποροῦν νὰ ξέρουν, —τοῦ περιβάλλοντος τῶν Ἡλυσίων— ἀπε-κάλυψαν σὲ ἔξνο διπλωμάτῃ, ὅτι ἡ-γώνας στήθους πρὸς στήθος, διεξά-γεται μετὰ τῆς πανέμορφης Σιρι-κίτ καὶ τῆς δυναμικῆς Φαράχ.

Ἡ Φαμπιόλα, ἦταν ἄντιση τὸ ταξίδι τῆς, κρύωσε καὶ ἀνέγκασε τὸν Ντέ Γκὼλ, ἐπειδὴ δὲν εὗρεκε τὴ θραυνὴ τῆς τουαλέτας, νὰ τὴν πε-ριμένῃ μισὴ ὥρα. Ἡ Γκρέις ἀρέσει θέβαια πολὺ, ἀλλὰ κατὰ ἔαθος εἶ-ναι μὴ Ἀμερικανίδα μάλλον κρύα.

Ἡ Ζακελὶν Κέννεντυ, εἶχε στὴν ὑπερβολικὰ μοντέρνο, γιὰ τὴν ἀτμό-σφαιρα τῶν Ἡλυσίων. Ἔτσι Σιρι-κίτ καὶ Φαράχ, μένον ἐπικεφαλῆς, ἂν καὶ ὅπως ψιθυρίζεται, ἡ Φαράχ, τερματίζει πρῶτῃ μὲ... θραυλιὰ κε-φαλῇ, ἡ ἂν προτιμᾷτε, μὲ διαφορὰ στήθους.

Ο ΑΡΧΙΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΘΑ ΜΙΑΝΕΙ

Ὁ περιφημὸς "Ἄλλεν Ντάλλες, με-τὰ τὴν παραίτησί του, ἀπὸ τὴν διευθύνει τῆς Ἀμερικανικῆς ὑπηρε-σίας πληροφοριῶν, ἐτοιμάζει πυρε-τώδως τὰ ἀπομνημονεῖματά του, πού ἀσφαλῶς θὰ ἀποτελέσουν παγκόσμιο ἐκδοτικὸν σταθμὸν.

Ἀπὸ τὸ 1943, ὅπου διέφυγε στὴν Ἑλβετία μὴ ὑπηρεσία πληροφοριῶν ἐναντίον τῶν χιτλερικών, μέχρι σή-μερα, ὁ "Ἄλλεν Ντάλλες ἐπαίξε ἕνα τεράστιο ρόλο στὴν παγκόσμια πο-λιτικὴ, ἐνῶ ὁ ἀνδρῶπος μὲ τὰ ἐγ-κλῖα μυστικά, ἡ μυστηριώδης φυσιο-γνωμία τοῦ διεννοῦς παρασκηνίου.

Ὅπως ὁ ἴδιος ἀπεκάλυψε σὲ στε-νὸν φίλον συνεργάτη του, τὸ εἶδillo του θὰ ἀποτελέσῃ μὴ πολιτικὴ καὶ ἐκδοτικὴ δόμδα.

Μόνο ὅτι θὰ εἶναι ἐπικίνδυνο γιὰ τὴ σύγχρονη ἀσφάλεια τῶν Ἡνωμέ-νων Πολιτειῶν, δὲ θὰ περιέχεται στὸ εἶδillo...

Σὲ στενοῦς διεννοῦς κύκλους, κυ-κλοφορεῖ ἡ φήμη, ὅτι ὁ πρῶην ἀρ-χικατάσκοπος, σὲ ὀρισμένα κεφά-λαια τοῦ εἶδillou του, προσπαθεῖ νὰ κανονίσῃ ὀρισμένους λογαριασμοὺς πού ἔχει μὲ διάφορα πρόσωπα τῆς παγκόσμιας πολιτικῆς.

Τὸ δέδιον εἶναι ὅτι κομπάρσοι τῆς ταγωνιστῆς ἀλλῆς, ἔχουν χάσει τὸν ὕπνο του, ἀπὸ τὴν προσεχὴ ἐκδοσί-σιν ἀπομνημονεῦματων τοῦ "Ἄλλεν Ντάλλες.

Ο ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ ΧΟΡΕΥΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

ΣΤὸ "Ἄγκραντ-Ὀτέλ" τῆς Ρώμης ἡ "Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ καὶ ὁ "Ἐν-τὺ Φίσερ ἔδωσαν μὴ πολὺ ἐπιτυχη-μένην δεξιὴν πρὸς τιμὴν τοῦ Κίρκ Ντοῦγκλας.

Ἡ πεντάμορφη Ταίηλορ, πού μά-λινς τέλειωσε τὸ γύρισμα τῆς Κλεο-πάτρας, φοροῦσε μὴ ὑπερόχη μα-κρὴν τουαλέτα ἀπὸ ἀσπρὴ μουσε-λίνα, γαρνιρισμένην στὸ κάτω μέρος μὲ ἀφρά...

Μὲ ἕνα χαρτί στὸ χέρι, μὲ ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν καλεσμένων τῆς, ἡ "Ἐλίζαμπετ σημειῶνε ποιοὶ ἀκριβῶς ἀπὸ τοὺς πολυπληθεῖς καλεσμένους τῆς ἦρθαν στὴ δεξιῶσι καὶ στὸ γεῦμα.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ πληρώ-σουμε καὶ γιὰ δαῖμα δὲν ἔρουν, τό-νισε ἡ διάσημῃ ἡθοποιὸς στὸν ἐκ-πληκτο σύζυγό της, "Ἐντὺ Φίσερ...

Στὶς δύο τὸ πρῶτῃ ἡ περίφημη βασιλισσα τῆς Αἰγύπτου Κλεοπάτρα "Ὠντανιμένη ἀπὸ τὴν ἐκρηκτικὴν "Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ, χόρευε μὲ τὸν δάδαστο ἀρχηγὸ τῆς ἐπαναστάσε-ως τῶν δούλων ἐναντίον τῶν Ρω-

Ἡ "Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ ὡς Κλεοπάτρα.

μαίων, τὸν Σπάρτακο, πού προσ-ποιοεῖ τόσο ὑπερόχη στὸ καινοῦρ-γιο φιλμ ὁ Κίρκ Ντοῦγκλας. Ὁ γενοῦσας ἀρχηγὸς τῶν δούλων καὶ ἡ ὠραία βασιλισσα χόρευαν ἕνα λι-κνιστικὸ ταγκὸ μὲ πολὺ πάθος, μέ-σα στὸ ἡμίφως τοῦ σαλονιοῦ τοῦ "Ἄγκραντ-Ὀτέλ...

ΕΝΑΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ὁ "Ἰταλὸς παραγωγὸς Ντέ Λαου-ρέντις ἐτοιμάζει ἕνα φιλμ μὲ τὸν τίτλο "Ὤνταντο Κογκό", στὸ ὁ-ποῖο περιγράφει τὸ εἶδillo ἑνὸς

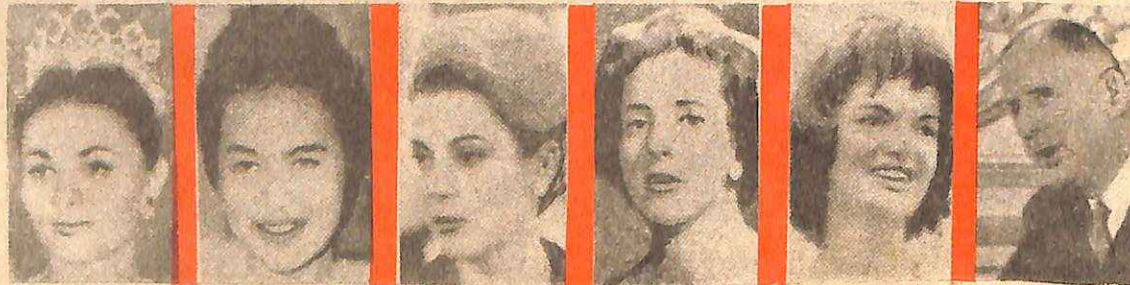
Ὁ Καζαβούμπον.

δημοσιογράφου —Γκαμπριέλ Φερτσέ-τι— μὴ μὴ νεαρὰ Βελγίδα —Ζάν Σέμπεργκ— στὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Κογκό.

Ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Καζαβούμπον καὶ ὁ ὀπουργὸς Ἑ-θνικῆς Ἀμύνης Μομπούτου, ντεμ-ποτάρον στὸ ἔργο αὐτό, παρουσια-ζόμενοι ὅπως ἀκριβῶς εἶναι στὴν πραγματικότητά, δηλαδὴ πρέδρους τῆς Δημοκρατίας ὁ ἕνας καὶ ὕπουρ-γὸς ὁ ἄλλος.

Ὁ "Ἰταλὸς παραγωγὸς δὲν ἀπέ-κρυψε ἀπὸ φίλο του δικτὸ πολι-τικὸ, ὅτι οἱ δύο μαῦροι ἡγέτες, δια-θέτουν καὶ φωτογένεια καὶ δραμα-τικὸ ταλέντο καὶ ὅτι θὰ μποροῦσαν ἐκτός ἀπὸ τὴν πολιτικὴν νὰ κάνουν καὶ μὴ πολὺ ἐνδιαφέρουσα καρ-ριέρα στὸν διεθνή κινηματογράφου.

Ὁ ἔφιλον μι

Ἀπὸ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιὰ: Φαράχ, Σιρικίτ, Γκρέις, Φαμπιόλα, Ζακελὶν Κέννεντυ καὶ ὁ Ντέ Γκὼλ.

Τὸ πρῶτ ἄγριος τσακωμὸς μὲ τὸν ἄντρα τῆς. Τὸ ἀπόγευμα ἡ ἐπι-στολή. Μὲ τὴν ἐπίδρασι τοῦ καυγᾶ κάθισε καὶ τῆς ἔγραψε. Σ' αὐτὸ ὁ-φείλονται τὰ ὑπερβολικὰ συμπερά-σματα, στὰ ὁποῖα καταλήγει καὶ καλεῖ τὰ κορίτσια νὰ μὴ παντρεῦ-νται, νὰ μὴ σχηματίζουν οικογέ-νεις, νὰ μὴ κάνουν παιδιά, ἀλλὰ νὰ ἔχουν ἕνα φίλο, πού νὰ τὸν κρατοῦν ὅσο τοὺς εἶναι εὐχάριστος καὶ νὰ φεύγουν ἀπὸ κοντὰ του ὅταν ἀρχί-ζῃ νὰ τῖς κουράζῃ. Λόγια πού λέ-γονται πάνω στὸ θυμὸ.

Κάθε ἄλλο παρὰ πρωτότυπη ἡ Ι-στορία τῆς. Δὲν εἴμαστε, ἀλλωστε, θερευτὲς τῆς πρωτοτυπίας. Ἐπα-λαμβάνεται ἡ ζωὴ. Στὶς ἐπαναλή-ψεις τῆς τὴν παρακολουθοῦμε.

Εἰκοσι χρόνια παντρεμένη ἡ κυ-ρία, πού γράφει. Δὲν ἦταν συνοικε-σις. Ὁ ἔρωτας ὕψανε τὸ νυφικὸ τῆς πέπλο. Αἰσθημα, πού ἐκίνησε ἀπὸ χρόνια παιδικὰ καὶ κατέληξε σὲ γάμο.

Μαῦρη ἡ ὥρα, πού παντρεῖονταν. Πόσο μετανοῖνε! Ἀμόρφωτος, φτω-χὸς καὶ κακὸς τρόπος. Ἀκόμα καὶ γε-λογισμένος, ἀπὸ τότε πού βρίσκον-ταν οἱ δύο στὸ σταθμὸ τῶν ἐρώτων τους. Νὰ πῆτε, πού δὲν τὸ ἔφερε; Τὰ ἔφερε ὅλα, τὰ ἔφερε, τῆς τάλε-χαν. Νὰ πῆτε, πῶς δὲν ἔκαναν ὅτι ἔπρεπε ὁ γονεῖς τῆς γιὰ νὰ τὴν προφυλάξουν; Τὴν προειδοποίησαν, προσπάθησαν νὰ τὴν ἐμποδίσουν, τῆς μίλησαν μὲ κάθε τρόπο γιὰ τὸ ναυάγιο, πού τὴν περιέμενε.

Δὲν ἄκουσε κανένα. Οὔτε τὸν ἐαυτὸ τῆς ἄκουσε, πού τῆς ἔλεγε, ὅτι δὲ θὰ εἶχε καλὸ τέλος. Τὸν πῆ-ρε. Ἡ δυσαρμονία ἐξέσπασε ἀπὸ τὴν πρῶτῃ στιγμῇ. Τὰ πάντα τοὺς χω-ρίσαν. Εἰκοσι χρόνια μαζί. Δὲ θυ-μάτι ὅμως εἰκοσι ὥρες τρυφερότη-τας ἐκ μέρους του. Μία ὥρα τὸ χρόνον...

Θερμὸς δὲ γίνεται παρὰ μόνον ὁ-ταν ἱκανοποιῇ τὸ ἐνστικτὸ του. "Υ-στερ" αὐτὸ, τῆς ἀποστρέφει τὸ πρόσωπο, σὰ νὰ τὴν συζητεῖται, σὰ νὰ μὴ θέλῃ νὰ τὴ δῇ στὰ μάτια. Πόσο πηλὴναι ἡ συμπεριφορὰ αὐτῇ μὴ εὐαίσθητῃ γυναικί... Ἀτελὴς εἶναι γιὰ τὴ γυναικί ὁ ἔρωτας, ὁ

τὴν περιορίζεται μόνον στὴ σωματι-κὴ προσέγγισι, χωρὶς νὰ συνοδεύε-ται κ' ἀπὸ τὸ ψυχικὸ χῶδι. Τὰ δύο μαζί σὲ κανονικὲς ὁδοί, δίνουν τὴν χαρὰ τῆς ἐρωτικῆς ἰσορροπίας.

Παγερός ἀπέναντί της. Τρία παι-διὰ ἀπέδωσαν ὁ συγγενὲς ὁμιλίες τους. Δὲν καλῶτερων τὴν κατά-στασι. Ἡ ἀλλαγὴ, πού εἶναι, ἦταν πρὸς τὸ χειρότερο. Περισσότερες οἱ ἀφορμὲς γιὰ ν' ἀρπάξονται καὶ ν' ἀνταλλάσσουν χυδαῖότητες καὶ κα-κίες.

Μὲ τὸν ἐρχομὸ τῶν παιδιῶν αὐ-ξήθηκαν καὶ οἱ ἀνάγκες τοῦ σπιτιοῦ. Ἐορμαζόμενος ἀνδρῶπος, δὲν κολυμ-πᾷ στὸν παρὰ. Ὅσα μποροῦσε ὁμως νὰ καλύψῃ τῖς ἀνάγκες τοῦ σπιτιοῦ ἂν δὲν ἀρχίζε ἀπὸ τὸν ἐαυτὸ του καὶ δὲν κατέληγε πάλι στὸν ἐαυτὸ του.

Πάνω ἀπ' ὅλα ἡ ἱκανοποίησι τοῦ "ἐγῶς". Στὴν τριχὰ πάντα αὐτὸς. Διπλῆς κάθε σαιζὸν ὁ κουστομιέ-τος Πρωτὰ ὁ ἴδιος κ' ὕστερα οἱ ἄλλοι. Μετρημένα ὁμως καθὼς εἶναι γιὰ τοὺς ἄλλους. Τρυπνῶν οἱ σό-λες τοῦ ἐνὸς παιδιοῦ, βιβλία χρειά-ζονται στὸ ἄλλο. Κολοῦν τὸν πατέ-ρα στὸ καθήκον τὰ παιδιὰ. Τὸν κα-λεῖ ἡ μητέρα. Ἀπαντᾷ πρόθυμα: "Νὰ σὰς τὰ δάση ἡ μάννα σας", λέει στὰ παιδιὰ. "Νὰ τὰ δάση ἀπ' τὴν προίκα σου", λέει στὴ γυναικί.

Κι' ὅμως, κάποια προίκα δὲν τῆς ἔλειπε ὅταν παντρεύτηκαν. Αἰγώτε-ρο φτωχὴ ἀπὸ τὸν ἄντρα τῆς, προσήλθε στὸ γάμο μὲ τὸ νοικοκυ-μὸ.

Τὸ πρόβλημα θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ λύσουν οἱ γονεῖς τῆς. Πλοῦσιοι δὲν εἶναι, ἔχουν ὁμως ἀρκετὰ μέσα γιὰ νὰ περισυλλέξουν τὴν κόρη τους, πού ἀπέτυχε. Ἀλλὰ οἱ γονεῖς — τὸ τρίτο ἐμπόδιο — νίπνουν τὰς

Κοσμερὶ τῆς ἑβδομάδος Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Ἡ νὰ ἐγκαινιάσῃ μάλιστα τῖς προσφορὰς του, ἔκανε νὰ τῆς χάριση μὴ πουδριέρα.

χειράς. «Κάνε καλὰ — τῆς λένε. Εἰμεῖς σὲ προειδοποιήσαμε. Σοῦ εἴ-παμε μὴ τὸν παῖρνε. Ἐπέμεινες καὶ τὸν πῆρες. Σοῦ δώσαμε τὴν προίκα σου. Ἀπὸ κεί καὶ πέρα δική σου δουλειά.

Πόσοι γονεῖς, πού μιλοῦνε τὴν ἱ-δια γλῶσσα... Γλῶσσα, πού δὲ στέ-κει σὲ χεῖλῃ γονεῶν. Γραμματίον τά-χα εἶναι τὸ παιδί, γιὰ ν' ἀδιαφο-ρῇ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐξόφλησι.

Οὔτε σπῖτι τὴν παίρνουν, οὔτε τὴν ἐνθαρρύνουν ν' ἀκολουθῇ τὸ δρόμο τοῦ διαζυγίου. Ἀπεναντίας, τὴν ἀποτρέπουν, γιὰ νὰ μὴ ἐκτεθῇ μαζί μ' ἐκείνην κ' αὐτοὶ ἀπέναντι τοῦ κόσμου.

Ἡ ἑλληνικὴ πρόληψι. Ὑπάρχουν ἀκόμα πολλοί, πού βλέπουν στὸ διαζύγιο κάποια ἠθικὴ μείωσι τῆς γυναικὸς. Ἡ Πολιτεία καὶ ἡ Ἐκ-κλησία, μὲ τῖς δυσκολίες, πού φέ-ρουν στὴ διάλυσιν τῶν γάμων, συν-τελοῦν στὴν τόνωσι τῆς προλήψεως. Προτιμοῦν ἀπὸ τὴν καθαρὴν ζωὴ τὸ μαρτύριο ἐνὸς ἀποτυχημένου γάμου, πού εἶναι ἀσέβεια ἀπέναντι τοῦ Μυ-στηρίου, τὸ ὁποῖο εἶναι θεμελιω-νὸ ἀπὸ τὴν θρησκείαν πάνω στὴν ἀ-γάπῃ καὶ στὴν ἀρμονία. Ὅταν λεί-πουν τὰ δύο αὐτὰ σημεία, τί μένει τότε ἀπὸ τὸ γάμο;

«Μὴ χωρίζε», «κάνε καλὰ». Κα-ταδικὴ στὴν ἐσχάτη τῶν ποινῶν. Χειρότερο κ' ἀπὸ τὸ θάνατο. Πῶς μποροῦν γονεῖς ν' ἀπευθύνονται στὸ σπλάχν τους, σὲ μὴ τέτοια γλῶσα, σὰ νὰ θέλουν νὰ τὸ τιμωρῶσουν ἐπειδὴ δὲν τοὺς ἄκουσε...

Σὲ ποιὸν ν' ἀκουμπήσῃ ἡ γυναι-κί; Κάποιος φίλος τοῦ πατέρα τῆς ἔδειξε πῶς ἐνδιαφέρεται. Ἐρεῖ τὰ καὶ καὶ καὶ, ἔρεῖ πῶς μαῦρος εἶναι ὁ μέρες τῆς. Τὴν κάλεσε νὰ τὴ δῇ. Ἰσως κατὶ νὰ εἶχε νὰ τῆς πῇ κα-ποία συμβουλὴ νὰ τῆς δώσῃ νὰ τὴν τοῦσῃ ψυχικὰ, νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Ἐνοῖαθε τόσο τὴν ἀνάγκη ἡ γυ-ναῖκα! Ἀδίσταχτα ἐκίνησε γιὰ τὸ σπῖτι τοῦ πατρικοῦ φίλου. Τί εἶ-χε τάχα νὰ φοβῆθ; Ἀνδρῶπος ἡ-λικιωμένος ἦταν ποτὲ δυνατὸ νὰ σκεφθῇ πονηρὰ καὶ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ μὴ δυστυχία; Καὶ ὅμως... Ὑστερα ἀπὸ ἕνα πρόλογο στὸν ὁποῖο τῆς μίλησε γιὰ τὴν στοργὴ καὶ τὸ ἀνυστερόβουλο ἐν-διαφέρον τῆς, τὴ συμβούλευσε νὰ βοῇ ἕνα φίλο. Ποῖος δὲ φίλος πε-ρισσότερο κατάλληλος ἀπ' αὐτόν; Ἀνδρῶπος σοδάρς, μὲ οικονομικὴ εὐχέρεια, θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ ὁ καλὸς τῆς σύντροφος καὶ συγχρόνως νὰ καλύψῃ ἕνα μέρος τῶν ἀναγκῶν τῆς. Γιὰ νὰ ἐγκενινιάσῃ, μάλιστα, τῖς προσφορὰς του, ἔκανε νὰ τῆς χάριση μὴ πουδριέρα.

Ἐφυγε ἀπιδασμένη. Ἀπελπισμένη τώρα, σκέπτεται τὸ κακὸ. Οὔτε στὴν αὐτοκτονία σταματᾷ τὸ μυαλό τῆς. Ὅσα σκοτανόταν ἂν δὲν ἐνοῖα-θε ὑπεύθυνῃ ἀπέναντι τῶν παιδιῶν, πού ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν προστα-σία τῆς.

Σκέπτεται ἀκόμα νὰ πάσῃ δρό-μους ἀναρταλούς. Τὴν προσέχουν τόσο πολὺ! Κάθε τόσο κ' ἕνας, πού τὴν πολιορκεῖ. Νέα ἀκόμα. Δὲν ἔ-κλεισε τὰ σαράντα τῆς. Τύπος, πού ἀρέσει. Τίποτα πὶν ἄλλο. ἂν θελήσῃ ν' ἀνταποκρίνῃ σ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς πού τὴν πολιορκοῦνε. Ὁ ἄντρας τῆς δὲν πρόκειται νὰ τὴν πάρῃ με-ρωδιά. Εἶναι, τόσο ἀδιάφορος ἀπέ-ναντί της...

Κακὲς σκέψεις, πού περνοῦν ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς. Οὔτε τῖς συζητεῖ ὁ-μως. Τῆς λείπει ἡ διάθεσι. Ἐπει-τα, δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν πᾶστα τῶν γυναικῶν, πού φεύγουν ἀπὸ τὴν εὐ-θεία. Πολὺ περήφανη, πολὺ ἀξιοπε-ρῆς, πολὺ στοργικὴ ἀπέναντι τῶν παιδιῶν τῆς. Ὅχι, δὲ θὰ τοὺς κά-νῃ τέτοια προσβολή, δὲ θὰ βρεθῇ ἀνδρῶπος, πού νὰ πῇ, ὅτι ἡ ὑπε-ρα τοὺς πέρασε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του.

Χωρὶς διέδοδο ἡ γυναικί, ξεπαῖ-σε φανῆς: «Δὲ μπορῶ πιά. Φανά-ζω. Γράφε, γράφε γιὰ τὰ κορί-τσια νὰ μὴ παντρεύονται» γράφει τὰ ἐργάζονται, νὰ ζοῦν ἀπὸ τὴ δουλειά τους, νὰ μὴ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ κανένα. Οὔτε ἄντρας, οὔτε παι-διὰ. Ἐλ-ῦστερι σύνδεσμο. Ἐνας φίλος τρυφερός, πού τὸν κρατᾷ ὅσο σὲ συγκίει. Τὸν δῶχνεῖς ὅταν ἀνελθῇ νὰ σὲ κουράζῃ...

Φανῆς ἀπελπισίας. Δὲν εἶναι ἀπ' αὐτὲς, πού προσυπογράφουν, φω-νὲς ἀντικειμενικῆς κ' ἐξ ἀπὸ τὴν ἡθικὴ τάτι. Ἄν, τελευτᾶριστον, ἦταν βέβαιον, ὅτι, λοδορομάντας, ἐξέσφα-λίζεσθαι τὴν εὐτυχία σου. Οὔτε αὐτό.

Μ' ἕνα σημεῖο μόνον θὰ συμφωνῇ-σουμε. Ἐκεῖ πού καλεῖ τὰ κορίτσια στὸ ἐπάγγελμα, στὴν ἐξασφάλισι τῆς οικονομικῆς ανεξαρτησίας, γιὰ νὰ μὴ εἶναι ὁσμεῖες τῆς ἀνάγκης ὅταν γιὰ τὸν ἄλλο λόγο τὸ συγγενικὸ σκάφος κἀνῃ νερά.

Ἰκανότητα στὸ νὰ βγάλουν τὸ ψωμὶ τους, τὸ παῖτο. Ἀγώτερη προκαταλήψι, γιὰ τὸ διαζύγιο, τὸ δεύτερο. Ἄν δὲν προσκαλοῦσε τόσο φόβο τὸ διαζύγιο, δὲ ἐπαθῆνε ἡ γυ-ναῖκα νὰ λήθ' ὅτις ἐπέλεξε νὰ προ-τιμοῦν ἀπὸ τὸ γάμο τοὺς ἐξέθε-τους συνδέσμούς.

Ὁλέγετο τὸ ἄλλο. Παντρεμένη, κορίτσια, τὸν ἀνδρῶπο πού ἀγαπᾷ-τε. Ἄν ὁμως καταλάβετε, ὅτι ἀ-ποτύχατε στὴν ἐκλογὴ, ὅτι ἀσυμ-βίβαστοι εἶναι οἱ χαρακτῆρες σας, ὅτι ἀρρόστη εἶναι ἡ ζωὴ σας καὶ ἀγεφυρώστο τὸ ἄσπμα πού ἀνοίγε-ται, τότε μὴ ὁλοκατεῖτε νὰ βρεθί-τε πρὸς τὴν διάλυσιν. Ἡ διάλυσι ὁ-μως προϋποθέτει ὑλικὰ μέσα, πού προσέχονται ἀπὸ καθὼς πηγῆς. Καθαρὰ δὲ πηγὴ τὸ ἐπάγγελμα. Δὲν εἶναι ἡ πρῶτῃ φορὰ πού τὸ λέει.

Ἰσως κατὶ νὰ εἶχε νὰ τῆς πῇ κα-ποία συμβουλὴ νὰ τῆς δώσῃ νὰ τὴν τοῦσῃ ψυχικὰ, νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Ἐνοῖαθε τόσο τὴν ἀνάγκη ἡ γυ-ναῖκα! Ἀδίσταχτα ἐκίνησε γιὰ τὸ σπῖτι τοῦ πατρικοῦ φίλου. Τί εἶ-χε τάχα νὰ φοβῆθ; Ἀνδρῶπος ἡ-λικιωμένος ἦταν ποτὲ δυνατὸ νὰ σκεφθῇ πονηρὰ καὶ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ μὴ δυστυχία; Καὶ ὅμως... Ὑστερα ἀπ

ΤΕΛΕΙΩΣΕ ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ!..

ΉΤΑΝ άργά. 'Ο άέρας, έλαφρός και γλυκός — ό γλυκός εκείνος άέρας του Φεβρουαρίου, που προηγείται άπ' τού εαυφούντωμα των δέντρων — καθάρριζε τόν ουρανό και τόν λάμπρινε, άπελευθερώνε τού Παρίσι άπ' τή συννεφιά κι' έδειχνε τις χίλιες όμορφιές του.

Ο Ζαν άφισε πάνω στό τραπέζι τού φύλλο τού χαρτίου, όπου ήθελε νά ξεχύσει τά μυστικά του, γιά νά λιγοστήψη τόν πόνο του.

Σκεφτότανε τόν τελευταίο έρωτά του... Τού φθινόπωρο, είχε παρασυρθεί, σ' ένα όμορφο έξοχικό σπίτικι, είκοσι μίλια μακριά άπ' τήν άσφαλτο, τή Λίζα Λύ, τήν ώρασία και φωτεινή εκείνη γυναίκα, που άπό τότε...

Μελαγχολικές άναμνήσεις περνούνε τώρα άπ' τή σκέψη του. Άναπολεί τού παρελθόν εκείνο, τού τόσο κοντινού...

*

Μιά βραδυά, ή Λίζα κι' αυτός, γύριζαν άπό ένα περίπατο. Κάτω άπ' τού μώβ ουρανό τού Οκτώβρη, όλη ή βλάστησι φαίνονταν σαν νά λιγοψύχουσε. Τά δέντρα στρώνανε τού έδαφος με τά κίτρινα φύλλα τους και λυγίζαν τά κλαδιά τους άπ' τά φυσήματα τού άνέμου.

Εσφινικά, καθώς προχωρούσαν, παρατήρησαν με άπορία πώς ό μεγάλος βράχος τού βουνού δέ φάνταζε σ'τά μάτια τους άσπρος, όπως συνήθως. Πήγαν πιό κοντά. Ένας λεπτός βρόμος έφτανε σ' τα αυτιά τους. Στό φώς τού φεγγαριού, που μόλις είχε βγή, έσκυψαν γιά νά διαλευκάνουν τού μυστήριο.

Και είδαν... Όλο εκείνο τού σκούρου ταπέτου, που σκέπαζε τού βράχο, ήταν χελιδόνια!

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Τσιμπούσιον

Νοιάζων εξάψεις κατ' αὐτὰς σφοδρὰς κι' ἰδιαιτέρως, κι' ἐπιθυμῶνς ἑρώτας πυριφλεγείς, τὸ τέρας ἐξήλθεν νύκτωρ τὰς ὁδοίς, δίκην ἀνδρὸς ρεμβόδους, κι' ἠρδάνην τὴν ἀνίχνευσιν εἰς σκοτεινὰς παρόδους. Ἐν ἄλλοις λόγοις, ἔτοιμος πρὸς φλογερὴν δρᾶσιν καὶ διαβέβαιον ὡς εἰκὸς τὴν δέουσιν τὴν κρίσιν ἠμῶν τὰ θῆλας με γλαφυρῶδες ὕφος, προσδεδῶκεν ἀσκαρδαμυκτὴ καὶ πυθμενοκορύφως. Κι' ὡ παῖδες! δὲν ἀνέμενον ἐπὶ πολὺ εἰς μάτην κι' ἰδὼν Ἀθῆναι εὐεῖδῃ καὶ δὴ στρωμυλοτάτῃ κι' ἐν οἷσι εὐρισκόμενος τοιαύτης λαύρου νέας, εὐθὺς τὴν ἠκολούθησεν ὁ γέρον ταρνανέας. Κι' εἰς στενωπὸν ἐρμικὴν καὶ ποιηρῶδης μάλλον αὐτίκα μετὰ σκέψιν σαφὴς υπερφιάλων: — Μαμζέ! τῆς εἶπον φλογερὸς μετ' ἀναστεναγμάτων, σὰς προσκαλὼ πρὸς ἑναρξιν ἐνθέρμιον ἀσπασμάτων!

Ἐμπρός, λοιπόν! > ἐδόσαν με ζέοντα παλ- (μόν) καὶ ἐπιπέσας πάραυτα πρὸς ἐναγκαλισμὸν τὰς χεῖρας μου ἠνέωζον χαρίεις κατὰ (πάντα) ὅτε, ὦ Ζεῦ! ἀνήγειρεν ἡ μὲς ὀγκώδῃ (τσάντα) καὶ κατ' ἐμοῦ ἐποίησεν κανονικὸν γιου- (ροσίον) κι' ἀντί, ὦ παῖδες, νὰ γευθῶ ἐρωτικὸν (τσιμπούσιον, ἄκτῳ τσαντίας ἔφαγον μετ' ἀναλήγῃ (μυρίου) ἐφ' ὃ καὶ σὰς ἀσπάζομαι, ὦ μὲ, ἐπὶ... (φορεῖού!) Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

νύσανε γλυκεῖα καὶ ὁμορφῇ. Τὸ φθινόπωρο ἔδειχνε ὅλη τὴν τὴν καλὴσύνῃ, ὅλη τὴν ὁμορφίαν του...

*

Τά θυμόταν τάχα τώρα ὁ αὐτὰ, ἡ Λίζα;

Τὸ σπιτάκι, ἐκεῖ κάτω στὴν κοιλιά, εἶχε ἀπομείνει ἔρμιο σαν καρδιά δίχως ἔρωτα. Ὑστερὰ ὅμως ἀπ' τὰ συννεφὰ καὶ τὴς βροχῆς, ὕστερὰ ἀπ' τὸ κρῖο καὶ τὰ γιόνια, εἶχε ξαναβρεῖ λαμπρὴ ἡ ἀνοιξί. Τὰ χελιδόνια θὰ ξαναγύριζαν σὲ λίγο. Ὁά ξαναγύριζε κι' ἡ Λίζα;

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Ζὰκ ἐνοιάζε μιά ἀγωνία νὰ τὸν σφίγῃ τὴν καρδιά. Ἡ μοναξιά του τὸν γέμιζε σκέψεις κι' ἀναμνήσεις.

Ξανάδλεπε τὴ χρωματιστὴ σκεπὴ τού σπιτιού, τὴν αὐλὴ, τὰ δέντρα, τὸ τοπίο ὅλο, τὴν κοιλιά.

Κάπου — κάπου, γύριζε κι' ἐρριχνε ματιὰς σ' ἕνα ἄσπρο, λεπτότατο φόρεμα. Ἦταν τὸ «ματινέ» τῆς Λίζας καὶ διατηροῦσε ἀκόμα τὸ ὄρωμα τού καρμίου τῆς.

Ὡ, ἡ ἀνάμνησι αὐτὴ ἔπρεπε, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ γραφτῇ, νὰ γίνη μιά σελίδα μυθιστορηματος, νὰ διασωθῇ γιά πάντα. Ἀλλοίμονο ὅμως! Τί ἀξία θὰ εἶχε ἡ μάταιη αὐτὴ ἐξιστόρησι τού παρελθόντος;

Οἱ λέξεις εἶναι πάντα φθινὰ μέσα ἐκφράσεως, γιὰ ὅσους ἔχουν γνωρίσει τὴ βεῖα ἡδονὴ ἑνὸς φιλοῦ...

Εσφινικά, ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος ἀκούστηκε, γιὰ διὰδρομο. Ὁ Ζὰκ σηκώθηκε, κατὰχλωμος καὶ παραγμένος.

*

Μπαίνει μιά γυναίκα, ντυμένη με γούνες. Εἶναι ελαφρεία, λεπτὴ, βελούδινη, σὰν μιά ὁμορφὴ νύχτα...

Εἶναι ἡ Λίζα! Ὁ Ζὰκ μόλις κρατιέται καὶ δὲ βάζει τὴς φωνῆς ἀπ' τὴ χαρὰ του. Τρέμει ἀπὸ ἀγωνία, ἀπὸ εὐτυχία καὶ ἔρωτα...

Καλησπέρα, χρυσέ μου, τοῦ λέει ξένοιαστα ἡ Λίζα. Τί με κυττάς ἐτσι; Περστικὴ εἰμαι. Περιμένει ἐξω τ' αὐτοκίνητο πού μ' ἔφερε... Ἐρεῖς, τὸν καιρὸ τῶν τρελῶν ἐρώτων μας, ἄφισα ἐκεῖ κάτω, στό σπῆτι τῆς κοιλιάς, ἕνα «ματινέ» γαρνιρισμένο με ἀκριβὴ νταντέλλα. Ὑ, πάρχει τρόπος νὰ τὸ ξαναπάρω;

Ὁ Ζὰκ τῆς ἔδειξε τὸ φόρεμα, με χερί πὸν ἔτρεμε. Ἐκείνη τὸ διπλῶς, χαρούμενη, εὐθύμῃ, τὸ διπλῶς βιαστικά καὶ τὸ ἔχωσε κάτω ἀπ' τὴ γυναικα τῆς. Ὑστερὰ, προχωρώντας γιά νὰ φύγῃ, τοῦ ἔπλωσε τὸ ὄσπρο καὶ μυρῶμένο χεράκι τῆς.

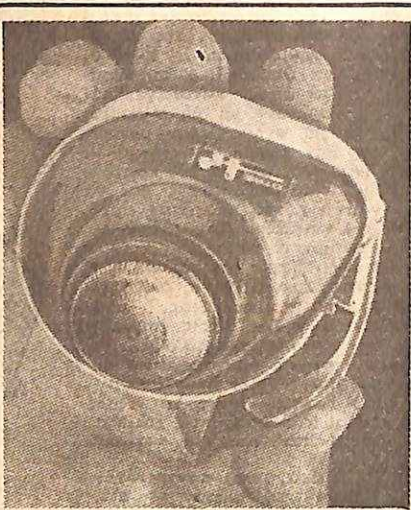
Ὁ Ζὰκ, ἀμίλητος, ἔσκυψε καὶ φίλησε ἐλαφρὰ τὰ βραμμένα νύχια τῆς. — Ἀλήθεια, τὸν ρώτησε ἐκεῖνη φεύγοντας, δε σοῦ ἐνέπνευσα τὴν ἀόχλιν κανενὸς καινούργιου μυθιστορημάτος σου;

Ἐκείνος χαμογέλασε. — Τὴν ἀρχή... εἶπε. Ὁχι. Μὰ μοῦ ἐνέπνευσες τὸ τέλος...

ΛΕΟΝ ΛΑΦΑΖ

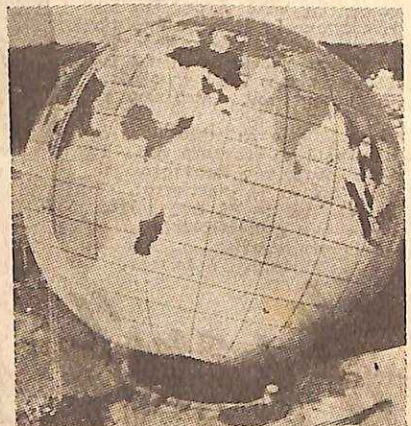
ΝΕΑ ΣΥΣΚΕΥΗ ΘΕΡΜΑΝΣΕΩΣ ΚΑΙ ΨΥΞΕΩΣ

Ἡ θερμανσις τὸ χειμῶνα καὶ ἡ ψύξις τὸ καλοκαίρι, ἐνὸς ὁλοκληροῦ σπιτιοῦ ἐξασφαλίζονται κατὰ τρόπον ἰσοδύναμον καὶ πάλιν ἀμερικανικῇ συσκευῇ, πού ἀνοιάστηκε «Ντέλ-κο 355». Ἐκτός τῶν ἄλλων, ἡ νέα συσκευή, ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ καταλαμβάνῃ ἐλάχιστο χώρο, εἶται ὥστε νὰ μπορῇ νὰ τοποθετηθῇ ἀκόμα καὶ μέσα σ' ἕνα ντουλάπι. Καὶ βυδ ἀκόμα σπουδαία πλεονεκτήματα τῶν νέων αὐτῶν συσκευῶν: Εἶναι τελειῶς ἀσθρόνους καὶ πολὺ οικονομικές.

ΧΕΙΡΟΚΙΝΗΤΗ ΣΥΡΙΣΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Ἡ ἐφευριστικὴ αὐτὴ μηχανή, γερμανικῆς κατασκευῆς, δὲν εἶναι ηλεκτροκίνητη, ὅπως αὐτὲς πού κυκλοφοροῦσαν μέχρι σήμερα, ἀλλὰ ἀπλῶς... χειροκίνητη. Πιέζοντας με τὸν ἀντίχειρα τὸ μικρὸ μοχλὸ (ἀριστερά), θέτετε σὲ κίνησι ἕνα γυροσκοπικὸ σύστημα, τὸ ὁποῖο με τὴ σειρά του θέτει σὲ κίνησι ἐπὶ ἕνα λεπτό τῆς ὥρας καὶ με ταχύτητα 10.000 στροφῶν τὸ λεπτό, τὸν τροχό, πού ἐρχεται σ' ἐπαφὴ με τὸ δέρμα καὶ σὰς ξυρίζει.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΝΤΕΠΟΖΙΤΟ

Τὸ τεράστιο αὐτὸ μπαλλόνι, στὴν ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ ὁποῖου εἶναι ζωγραφισμένη ἡ ὑδρόγειος, εἶναι στὴν πραγματικότητά τὸ μεγάλο ντεπόζιτο τῆς εταιρείας γκαζιῶ τῆς πόλεως Σαβάννα, στὴ Γεωργία (Η.Π.Α.). Ἀποτελεῖ με τὴν πρωτοτυπία του ἕνα ἀπὸ τὰ ἀξιοθέατα τῆς Γεωργίας. Γιά νὰ σχηματισθῇ μιά ἰδέα γιά τὸν ὄγκο του, συγκρίνετε τὸ με τὸν μαθητὰς, πού τὸ περιεργάζονται καὶ ἐρίσκονται στὴ θέσι τῆς σκάλας.

ΔΤΟ εἶναι τὰ βασικά παράπονα τῆς κυρίας Κούλας κατὰ τοῦ Πολύδωρου. Πρῶτον, ὅτι εἶναι σφιχτοχρόνης καὶ δεύτερον, ὅτι δὲν τῆς δείχνει τρυφερότητα. Δύο ἐλαττώματα δηλαδὴ κατὰ καὶ ὁλέθρια, γιὰ τὴν κυρία Κούλα εἶναι ζωζέττα καὶ θέλει νὰ εἶναι πάντα ντυμένη τὸν κορμιό, ἐπὶ πλεόν δὲ εἶναι συναισθηματικὴ καὶ φοβάται γιά χάδια καὶ τρυφερότητες. Ἀλλὰ πού νὰ καταλάβῃ ἀπὸ τέτοια ὁ Πολύδωρος, πού εἶναι μπουνταλάς καὶ ψυχρὸς σαν παγοκόβαν.

Κι' ἐνῶ ἡ καμένη ἡ κυρία Κούλα, πού αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη τῆς συνζυγικῆς στοργῆς, πάει κοντὰ του καὶ τὸν χαϊδεύει τρυφερά, ἐλπίζοντας νὰ ξυπνήσῃ καὶ τὴ δική του τρυφερότητα, ἐκεῖνος ὁ

Τὸ ἀνοίξε καὶ διαβάζοντα, τὸ περιεχόμενο του ἔγινε θηοῖο.

χρὸς ξυνίζει τὰ μοῦτρα του καὶ τῆς λέει, δυσαναχωρετώντας:

— Ὅχι! Καμένη ἡ ἐσύ! Ὑπομείνετε τὴν ἀγάπῃ μου!...

Καὶ χώνει τὴν μουσούδα του στὴν ἐφημερίδα, ἐνῶ ἡ κυρία Κούλα σκάει ἀπ' τὸ καλὸ τῆς.

Τώρα, γιά νὰ λέμε καὶ τὸ σωστό, ὅχι πως δὲν τὴν ἀγαπᾷ ὁ Πολύδωρος, ἀλλὰ νὰ, δὲν ἀνίχνει στοὺς ἐκδηλωτικὸς τύπους κι' αὐτὸ στοιχίζει πολὺ στὴν κυρία Κούλα, ἐνῶ ὁ Πολύδωρος εἶναι ἕνας μαν-τροκόμος, πού δὲν ἔχει ἀνὶ τρυφερότητες καὶ τέτοια.

Ποῦ ἡμερῶν πάλι, ἕνα μεσημέρι, καθὼς ἔμπαινε ὁ Πολύδωρος σὸ σπῆτι, ἔτρεξε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ ἡ κυρία Κούλα, διαχυτική.

— Καλῶς τὸν Πολύδωρό μου! Καλῶς τὸ τζουτζούκο μου!

Κι' ἔκανε νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ τὸν φίλῃ, ὅποτε ἐκεῖνος τὴ σταματᾷ ἀπότομα:

Δὲν ἀνίχνει τὴς ἀηδίες, βοῆ Κούλα, κι' εἶμαι φοβὸς τῆς πείνας; Τὰ φίλια μὰς λείπανε...

Βούρκοσε ἡ κυρία Κούλα, ἀλλὰ δὲ μίλησε. Τῆς στοιχίσε ὅμως τόσο πολὺ, πού ἀπεφάσισε νὰ νύνη τὸν Πολύδωρο νὰ τρέξῃ ἀπὸ πίσω τῆς σὰ σκυλιά. Στὸ κάτω-κάτω, δὲν ἦταν καὶ γιά πέταμα. Ἀντιθέτως, καὶ νοστιμιά εἶχε καὶ παχουλιά ἦταν καὶ ἀφρατὴ ἔδειχνε, πού ἂν ἤθελε, θά...

Ἀλλὰ ὅχι! Ἡ κυρία Κούλα δὲν ἦταν τέτοιος τύπος. Ἡ διαγογὴ ὅμως τοῦ Πολύδωρου τὴν εἶχε πληγώσει. Κι' αὐτὸ ἀκριβὸς τὴν ὥδη-γησε νὰ συλλάβῃ ἕνα σέβειο δό-σεως, πού θὰ σοῦ τὸν ἔκανε τὸν

Τὸ ἐρωτευμένο ἀπδόνι

Πολύδωρο νὰ λήη Κούλα καὶ νὰ κολλᾷ τὸ στόμα του...

Καὶ δὲν ἔχασε καιρὸ. Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, ἀλλάζοντας τὸ γραμικὸ τῆς χαρτίστρα, κάθισε κι' ἔγραψε ἕνα ἐρωτικὸ γράμμα ἀπὸ κάποιον φανταστικὸ θάναυστή τῆς, πού τῆς ἔγραψε, δῖθεν:

«Κουλίτσα μου! Εἶναι τὸ τρίτο γράμμα πού σοῦ γράφω χωρὶς νὰ πάρω ἀπάντησι σου. Γιατί με παιδεύεις, Κούλα μου; Ἡ μεγάλη μου ἀγάπη δὲ σὲ συγγανίζει. Δὲ σοῦ ἀποκαλύπτω ἀκόμα ποῖος εἶμαι, προτοῦ νὰ ἔχω ἕνα δείγμα πὸς μπόρεσα νὰ συγγιῶσῃ τὴν καρδιά σου... Ἐρεῖς πως δὲν εἶσαι εὐτυχιμένη καὶ πὺς ὁ ἀντράς σου εἶναι ἐξηνταβελόνης καὶ ἀγροῖκος, πού δὲ σὲ προσέχει καθόλου. Δὲν ἔχει καταλάβῃ ὁ βλάκας τί θησαν-σοῦ ἔχει κοντὰ του! Ἐγὼ μόνο ἔρεῖς τί ἀξίζει καὶ σὲ περιμένω ἡ ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιά. Γράψε μου «Πόστ-Ρεσάντ», σὺν ψευδωνύμῳ καὶ «Ερωτευμένο ἀπδόνι», κι' ἀμέσως θὰ τρέξω κοντὰ σου. Χίλια φίλια σὸ γλυκό σου στομάτιο. Ἐκεῖνος πού σὲ λατρεῖται».

Φακέλλωσε μετὰ τὸ γράμμα, ἔγραψε ἀπάνω τὸ ὄνομά τῆς καὶ τὴ διεύθυνσιν τῆς καὶ τὸ ταχυδρομὸς αὐθιμερὸν. Σὲ δύο μέρες τῆς τὸ ἔφερε πίσω ὁ ταχυδρομὸς με τὴς βούλες τοῦ ταχυδρομείου. Τὸ πῆ-σε ἡ κυρία Κούλα, τὸ ἀνοίξε καὶ τὸ ἔβαλε μαζί με τὸ φακέλλο στὴν τσέπη τῆς ρούπας τῆς με τὸ πού νὰ εἶχῃ καὶ νὰ φαίνεται. Ἐ-τσι ὅταν γύρισε τὸ μεσημέρι ὁ Πολύδωρος, τὸ μάτι του ἔπεσε σὲ μιά στιγμή σὸ γράμμα πού ἔβριζε ἀπ' τὴν τσέπη τῆς καὶ ἔσπευσε νὰ τὴ ρωτήσῃ:

— Εἶχαμε γράμμα ἀπ' τὸ χω-ριό;

— Ὁχι! εἶπε, δῖθεν παρα-μένη, ἡ κυρία Κούλα.

Καὶ προσπολήθηκε, ὅτι τάχα προσπαθοῦσε νὰ κυψῇ τὴν «ἐνο-χὴ» ἐπιστολή, πράγμα, πού ἔβαλε σὲ ὑποψίεσιν τὸν Πολύδωρο.

— Τὴ γράμμα εἶναι αὐτὸ στῆ-τσή σου; τὴ ρώτησε νυσφορη-μένος.

— Τίποτα! Τίποτα! ἔκανε τά-να ἀναστατωμένη ἡ κυρία Κούλα. Εἶναι... ἀπὸ... μιά φίλη μου!

— Δόσε μοῦ τὸ! διατάξε ἔξα-νοιωμένος ὁ Πολύδωρος, πού οἱ ὑ-ποψίες του εἶχανε τώρα φουντώ-σει.

— Μὰ ἀφοῦ σοῦ λέω, ὅτι εἶναι ἀπὸ μιά φίλη μου! τὰ ἀάσισε ἡ κυρία Κούλα.

Καὶ τράβηξε πρὸς τὴν κουζίνα. Ἀλλὰ ὁ Πολύδωρος, μ' ἕνα σάλ-το, τὴν πρόλαβε καὶ τῆς ἔγραψε τὸ γράμμα ἀπὸ τὴν τσέπη. Τὸ ἀ-νοίξε καὶ, διαβάζοντας τὸ περιεχο-μένο του, ἔγινε θηοῖο.

— Ὡστε εἶσαι, ἐ... Ὡστε ἔχου-με καὶ ρομὰς; οὐρλιασε, κόκ-κινος ἀπὸ θυμὸ.

— Νὰ σοῦ ἐξηγήσω, Πολύδωρέ μου... Τὴ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς; Ἐδῶ τὰ λέει ὅλα. Πού εἶναι τὰ ἄλλα γράμματά;

— Τὰ ἔσκησα, Πολύδωρέ μου! Καὶ γιὰτί δὲ μοῦ εἶπες πὺς σοῦ στέλναι γράμματα αὐτὸς ὁ ἡ-λίθιος!...

— Γιά νὰ μὴ σὲ στενοχωρήσω, χρυσέ μου!

— Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ ἄτιμος νὰ τοῦ πῶ τὸ αἷμα; συνέχισε ἔξω φρενὸν ὁ αἰσχυρός. Ἀκούε νὰ με πῇ ἐξηνταβελόνῃ! Ποιόν; Ἐμένα! Στὸ κάτω-κάτω τί παρᾶτονο ἔ-χεις, κυρία μου;

— Ἐγώ; Κανένα. Πολύδωρέ μου! Καὶ μὴν συγχίεσαι κι' ἔ-χεις καὶ πῆσαι...

Ἀλλὰ πού νὰ ἡρεμήσῃ ὁ Πολύ-δωρος. Ὅσο σκεπτότανε πὺς ὁ-πῆγε κάποιος, πού ἀγαποῦσε ὁλο-γερά τὴ γυναῖκα του, σκύλαζε. Τὸν αἰτιό! μονορούφιζε ὁ-λόγνα.

Ἐκείνο τὸ βράδυ, γιά πρώτη φορὰ, δὲ βγήκε νὰ πᾶν σὸ καφε-νεῖο, ἀλλὰ πῆρε τὴν κυρία Κού-λα καὶ πήγαν σὸ σινεμά, πού εἶ-χε νὰ πᾶν ἐδῶ καὶ τοῖς ἡμέρας. Καὶ τὴν κρατοῦσε καὶ ἀγκαλεῖ στὸ δρόμο, ποῦ εἶχε νὰ τὸ κά-νῃ ἀπὸ τότε πού ἦταν νεοπαντρεῖ, ἐνῶ ἡ κυρία Κούλα ἔβλεπε ἀπὸ με-σὰ τῆς.

«Αἱ! Τέτοια θέλετε σῆς οἱ ἄντρες γιά νὰ μὰς προσέξουν λι-γούλα... Καὶ πού εἶσαι ἀκούη-κίος Πολύδωρος...»

Καὶ πράγματι, τὴν ἄλλη μέρα, ταχυδρομὸς κι' ἄλλη ἐπιστολή, πού τὴν ἔφερε τὴ μεθεπομένη ὁ ταχυδρομὸς κατὰ στυπτότα, τὴν ὥρα, πού ἦταν ἔκτῃ ὁ Πολύδωρος. Τὴν ἄπολαξε αὐτὸς καὶ τὴ διάβα-σε πρᾶσιος ἀπ' τὸ καλὸ του:

«Γλυκεῖά μου Κουλίτσα, γιὰτί δὲ μοῦ ἔγραψες πάλι; Ἐγνοεῖς, λοιπόν, νὰ μένης πιστὴ στὸν τα-πατό...»

— Ἀχ! Ναι, Πολύδωρέ μου! φώναξε με χαρὰ, ἡ κυρία Κούλα.

Κι' ἔτρεξε νὰ πᾶν στὴν ἀγκα-λιά του. Ὁ Πολύδωρος, ἐνῶ ἄλλες φορὲς ξυνίζει τὰ μοῦτρα του στὴς τρυφερὲς ἐκδηλώσεις τῆς γυναι-κας του, ταῦτα τὴ φορὰ τὴν ἐσφι-ξε κι' αὐτὸς στὴν ἀγκαλιά του μὲ στοργὴ καὶ χαϊδεύοντας τὴ τὸ μαλλιά, τῆς εἶπε:

— Σ' ἀγαπᾷ, Κουλίτσα μου! Καὶ γιά πρώτη φορὰ ἔπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια συνζυγίου βίω, τὴ φίλησε παθητικὰ στὰ χείλη. Ἐνῶ ἡ κυρία Κούλα πανηγύριζε νοσερὸς γιά τὸ νέο τῆς κατόρθωμα. Καὶ δὲν ἦταν λίγο! Μὲ δύο πρᾶτικα γράμματα ἀπὸ ἕνα ἀνταστικό θάναυστή καὶ πέντε δοχμὲς ρομ-ματόσκη, εἶχε καταφέρει νὰ ξυ-πνήσῃ τὴν τρυφερότητα τοῦ Πολύδωρου καὶ — τὸ σπουδαῖο! — νὰ πᾶν καὶ γόνιμο πατό!...

ΣΤΙΛ ΑΕΜΕΝΕΤΑ Σ

Μὰ ἀφοῦ σοῦ λέω, ὅτι εἶναι ἀπὸ μιά φίλη μου! τὰ ἀάσισε ἡ κυρία Κούλα. Καὶ τράβηξε πρὸς τὴν κουζίνα. Ἀλλὰ ὁ Πολύδωρος, μ' ἕνα σάλ-το, τὴν πρόλαβε καὶ τῆς ἔγραψε τὸ γράμμα ἀπὸ τὴν τσέπη. Τὸ ἀ-νοίξε καὶ, διαβάζοντας τὸ περιεχο-μένο του, ἔγινε θηοῖο.

— Ὡστε εἶσαι, ἐ... Ὡστε ἔχου-με καὶ ρομὰς; οὐρλιασε, κόκ-κινος ἀπὸ θυμὸ.

— Νὰ σοῦ ἐξηγήσω, Πολύδωρέ μου... Τὴ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς; Ἐδῶ τὰ λέει ὅλα. Πού εἶναι τὰ ἄλλα γράμματά;

— Τὰ ἔσκησα, Πολύδωρέ μου! Καὶ γιὰτί δὲ μοῦ εἶπες πὺς σοῦ στέλναι γράμματα αὐτὸς ὁ ἡ-λίθιος!...

— Γιά νὰ μὴ σὲ στενοχωρήσω, χρυσέ μου!

— Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ ἄτιμος νὰ τοῦ πῶ τὸ αἷμα; συνέχισε ἔξω φρενὸν ὁ αἰσχυρός. Ἀκούε νὰ με πῇ ἐξηνταβελόνῃ! Ποιόν; Ἐμένα! Στὸ κάτω-κάτω τί παρᾶτονο ἔ-χεις, κυρία μου;

— Ἐγώ; Κανένα. Πολύδωρέ μου! Καὶ μὴν συγχίεσαι κι' ἔ-χεις καὶ πῆσαι...

Ἀλλὰ πού νὰ ἡρεμήσῃ ὁ Πολύ-δωρος. Ὅσο σκεπτότανε πὺς ὁ-πῆγε κάποιος, πού ἀγαποῦσε ὁλο-γερά τὴ γυναῖκα του, σκύλαζε. Τὸν αἰτιό! μονορούφιζε ὁ-λόγνα.

Ἐκείνο τὸ βράδυ, γιά πρώτη φορὰ, δὲ βγήκε νὰ πᾶν σὸ καφε-νεῖο, ἀλλὰ πῆρε τὴν κυρία Κού-λα καὶ πήγαν σὸ σινεμά, πού εἶ-χε νὰ πᾶν ἐδῶ καὶ τοῖς ἡμέρας. Καὶ τὴν κρατοῦσε καὶ ἀγκαλεῖ στὸ δρόμο, ποῦ εἶχε νὰ τὸ κά-νῃ ἀπὸ τότε πού ἦταν νεοπαντρεῖ, ἐνῶ ἡ κυρία Κούλα ἔβλεπε ἀπὸ με-σὰ τῆς.

«Αἱ! Τέτοια θέλετε σῆς οἱ ἄντρες γιά νὰ μὰς προσέξουν λι-γούλα... Καὶ πού εἶσαι ἀκούη-κίος Πολύδωρος...»

Καὶ πράγματι, τὴν ἄλλη μέρα, ταχυδρομὸς κι' ἄλλη ἐπιστολή, πού τὴν ἔφερε τὴ μεθεπομένη ὁ ταχυδρομὸς κατὰ στυπτότα, τὴν ὥρα, πού ἦταν ἔκτῃ ὁ Πολύδωρος. Τὴν ἄπολαξε αὐτὸς καὶ τὴ διάβα-σε πρᾶσιος ἀπ' τὸ καλὸ του:

«Γλυκεῖά μου Κουλίτσα, γιὰτί δὲ μοῦ ἔγραψες πάλι; Ἐγνοεῖς, λοιπόν, νὰ μένης πιστὴ στὸν τα-πατό...»

ΕΒΤΙΕΣ ΚΡΙΒΕΩΣ: ΑΛΒΑΝΙΑ

ΤΡΕΙΣ ΧΩΡΕΣ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΨΥΧΡΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο 'Αλβανός δικτάτωρ Ένβερ Χότζα: Ζήτω ο Στάλιν.

ΣΤΗΝ κεντρική πλατεία των Τιράνων τα μεγάφωνα άρχισαν να ουλιάζουν. Ανάμεσα στο άγαλμα του Στάλιν — γκρίζος γράνιτης με στολή στρατού — και στο τζαμί, που έγινε σταυρός, οι διαβάτες σταμάτησαν απότομα. Έργατες με κασέττα, που σκιάζουν κουρασμένα πρόσωπα, χωρικοί με σιχούνια και ύφες μοιρολατοζό, γραβατωμένοι υπάλληλοι του Κράτους, με έκφραση σκληρό και πολυάσχολη, άνασχησαν τα κεφάλια με το χαρακτηριστικό τρόπο: λείνον που θέλει ν' άκούση καλύτερα.

Ο άρχηγός τους Ένβερ Χότζα μιλούσε: «...Θά νικήσουμε, γιατί δεν είμαστε μόνοι».

Ποιός άπειλει πως θά νικήσει το κρατίδιο του ενός εξατομικευμένου κατοίκου, σιγμένο εκεί στην καρδιά της 'Ανατολικής Μεσογείου, ανάμεσα στην Ελλάδα και τη Γιουγκοσλαβία; Ο μικρός αυτός δορυφόρος του παγκοσμίου κομμουνισμού πού κινδυνεύει από την αμερικανική Γιουγκοσλαβία του Τίτο ή από την 'Αντιδραστική

Ελλάδα, και γι' αυτό κηρύσσει πανστρατιά για νά συντρίψει τον έχθρο. 120.000 εφέδρους κάλεσε ο άρχηγός, για νά προσάψουν το «μαρξισμό-λενινισμό», ιδεολογικό θεμέλιο όλων των πραγματοποιήσεων της χώρας.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΣΕΝΗ ΕΧΘΟΤΗΤΑ

Κι' όμως, ο «θανάσιμος έχθρος» που άπειλει την 'Αλβανία, είναι ή ίδια ή Σοβιετική Ένωση και ή ήγέτης της Νικητή Κοούτσερ. Η μητρόπολις του κομμουνισμού άπειλει τον αμερικανό Ένβερ Χότζα. Και ο 'Αλβανός δικτάτωρ καταγγέλλει τη μητρόπολη σαν αμερικανική, προσθέτοντας, ότι θά νικήσει, γιατί «δεν είναι μόνος». Απάνω στην παράξενη και δραματική αυτή διαμάχη, άπλώνεται έτσι ή τεράστια σκιά της Λαϊκής Κίνας, του νέου σιμαχού, που κρατάει την τροπιά του μοναχικού Ένβερ Χότζα. Ιδεολογικά, πολιτικά και γεωγραφικά ή αλβανική κρίση είναι μία από τις πιο περίεργες σελίδες της άνησυχης εποχής μας, με πολλές βέβαια προεκτάσεις, με πολλούς μαϊνάνδρους — γνωστούς κι άγνωστους — και με άφθονο το στοιχείο της πιο δραματικής έντασης.

Η αλβανική «αίρεση» στηρίζεται στην πίστι σ' ένα «θεό», το Στάλιν, που ιδεολογικά πέθανε χάτω απ' τα χτυπήματα του Νικητή Κοούτσερ.

Η ιδεολογική αυτή προσήλωση του Ένβερ Χότζα στον άλλοτε άπλυτο κυρίαρχο του παγκοσμίου κομμουνισμού, έχει τις ιστορικές και πολιτικές της βάσεις.

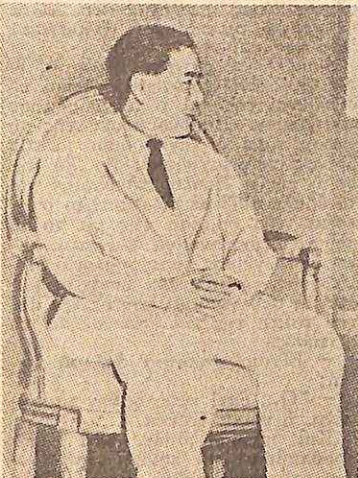
ΤΟ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ

Ο Ένβερ Χότζα κατηγορεί με αγανάκτηση και πίκρα τη Μόσχα του Νικητή Κοούτσερ για έγω-κεντρισμό, που στά μάτια του 'Αλβανού δικτάτορος είναι μία προσδοσία της κομμουνιστικής γραμμής, σύμφωνα με τις αρχές του Λένιν και του Στάλιν. Ο όρος έγωκεντρισμός καλύπτει — στην πραγματικότητα — μία μείωση του

σοβιετικού ενδιαφέροντος για το μικρό αλβανικό δορυφόρο. Στη μεταπολεμική περίοδο, ή 'Αλβανία ήταν το αγαπημένο παιδί του Στάλιν, γιατί αποτελούσε ένα από τα κυριότερα στηρίγματα του — γεωγραφικά τουλάχιστον — στον άνηλη άγωνα του εναντίον της Γιουγκοσλαβίας του Τίτο. Η σταλινική Μόσχα απέδιδε επίσης μία εξαιρετική σημασία στη στρατηγική θέση της 'Αλβανίας, στο κέντρο της 'Ανατολικής Μεσογείου. Ισχυρές βάσεις υποβρυχίων, αεροδρομία, στρατιωτικές αποστολές, είχαν μετατρέψει ουσιαστικά την 'Αλβανία σ' ένα προεκτεταμένο σοβιετικό στρατόπεδο.

Ο ΚΡΟΥΣΤΕΦ ΚΑΙ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΣ

Η κατάσταση αυτή παρουσίαζε για την 'Αλβανία και σοβαρότατα οικονομικά πλεονεκτήματα, που το

Ο πρόεδρος του Νοτίου Βιετνάμ Ντιέμ: 'Αντιμετωπίζουμε μία επίθεση.

καθεστώς του Ένβερ Χότζα — συνεχίζοντας άλλωστε την αλβανική παράδοση της εκμεταλλεύσεως των προσπατών — αξιοποίησε με άρκετη επιτυχία και αποτελεσματικότητα.

Η άνοδος του Κοούτσερ στην εξουσία, έφερε τα πρώτα νέφη στις σχέσεις Μόσχας — Τιράνων, που σιγά-σιγά μετεβλήθησαν σε καταιγίδα, για νά φθάσουν τις τελευταίες ημέρες στην άνοιχτη οθλή.

Ο Σοβιετικός ήγέτης, χωρίς νά υποτιμά άπόλυτα τη σημασία του μικρού του δορυφόρου, έβριζε ότι, στην εποχή των πυρηνικών όπλων και των πυραύλων, οι αλβανικές βάσεις χάνουν ένα μεγάλο μέρος της αξίας τους. Ο Ένβερ Χότζα νόμισε, ότι μπορούσε νά άσκησει έναν εκβιασμό εις βάρος του Κοούτσερ, με την άπειλή της εκδιώξεως των σοβιετικών υποβρυχίων από τις αλβανικές βάσεις.

Ο δομητικός Νικητής το πήρε

Ο Χό-Σι-Μιν κομμουνιστής ήγέτης του Νοτίου Βιετνάμ: 'Υποδοχή άρρωτων.

βέβαια πολύ άσχημα. Η οικονομική βοήθεια προς τα Τιράνα μειώθηκε στο ελάχιστο, ενώ ο μηχανισμός των χουστσεφικών του Κομμουνιστικού Κόμματος της 'Αλβανίας έτέθη σε κίνηση, για ν' ανατρέψει τον Ένβερ Χότζα.

Ο 'Αλβανός δικτάτωρ — γνήσιος σταλινικός — ξεκαθάρισε με άστραπιαία ενέργεια τους αντιπάλους του, ενώ συγχρόνως εξέπεμπε σήμα κινδύνου προς το Πεκίνο, που κι αυτό καταγγέλλει το ρωσικό έγκεντρο στο οικονομικό επίτευδο και την ιδεολογική προδοσία, στο πολιτικό.

Η δραματική αυτή σύγκρουση, που έφτασε αυτές τις ημέρες στο κατάρυφο, θά περάσει άναμφισβήτητα από πολλές φάσεις. Ο Κοούτσερ μπορεί νά είναι μέτριος θεωρητικός του μαρξισμού, αλλά γνωρίζει άριστα την τέχνη των πολιτικών έλιγμων. Οδυσιαστικά, ο μικρός αλβανικός δορυφόρος έχει πάρει νά έχη δικό του φως. Μόνο ο λαμπρός άστερισμός του Πεκίνου τον φωτίζει άκόμη.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Η σχετική αυτή άπομόνωση της 'Αλβανίας αναγκάζει τον Ένβερ Χότζα νά αναζητά με άγωνία μία κάποια προσέγγιση με τη Δύση και ιδιαίτερα με τη Μεγάλη Βρετανία ή τις 'Ηνωμένες Πολιτείες.

Το διεθνές παρασκήνιο βεβαιώνει, ότι το Λονδίνο χειρίζεται καί ευθείαν με το Πεκίνο, την ύποθεση της 'Αλβανίας, για νά επιτρέψει έτσι στον Ένβερ Χότζα, άπερίσπαστο, νά συνεχίσει την πάλη του με τον Κοούτσερ. Ικανοποιώντας συγχρόνως τη Λαϊκή Κίνα. Η τύχη του μικρού δορυφόρου άποτελεί έτσι και άντικείμενο παζαρέματος μεταξύ Λαϊκής Κίνας και Μεγάλης Βρετανίας, που οι 'Ηνωμένες Πολιτείες, μεχρή την όρα τουλάχιστον, θέλουν νά το άγνοούν...

ΚΡΙΣΙ ΣΤΗΝ ΠΕΡΣΙΑ

Στον κύριο του Σάγ, στά περσία του Παρισιού, λάμπουν όλα τα φώτα. Στο ίδιο σαλόνι, που δεχόταν ή Μαγιά ντε Πομπιανό, πάνω σ' ένα τεράστιο γλυκάρι, χαινε 25 μικρά κεράκια. Μία βασίλισσα γιορτάζει τα γενέθλιά της: Η Φαράχ Ντίμπα, έχοντας δίπλα της τον αυτοκράτορα της Περσίας και μερικούς συνεργάτες του, έκλεισε τα 23 της χρόνια, στο τελευταίο της ταξίδι στη γαλλική πρωτεύουσα.

Κι' εκεί, δίπλα σε μία τεράστια άνθοδέσμη από κόκκινα τριαντάφυλλα, οι λίγοι Γάλλοι προσκεκλημένοι έζησαν μία τρομερά δυσάρεστη και δραματική στιγμή. Ένώ ή νεαρή αυτοκράτειρα έλαμπε από νεύματα και χαρά και ο Σάγης γελούσε δίπλα της, φαινομενικά τουλάχιστον άμέριμος, ένας σνερογάτης τον του έδωσε ένα έπειγον τηλεγράφημα από την Τεχεράνη.

Το πρόσωπο του Σάγ σκοτεινιάσε κι' ή Φαράχ, που έβριζε πάνω από το μπλέ χαρτί του τηλεγραφήματος, κερώσε: Η έσωτερική πολιτική άναταραχή έφτασε σε πολύ επικίνδυνη οξέτητα. Ένα μεγάλο μέρος των πολιτικών κύκλων και τμήματα του στρατού, με επικεφαλής τους φοιτητές, γυαύνει δραστηρία για ν' ανατρέψουν το καθεστώς...

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ ΠΕΡΣΙΑ, ΒΙΕΤΝΑΜ

Ο ΑΛΙ ΑΜΑΝΙ ΚΑΙ Ο ΜΩΣΑΝΤΕΚ

Ο νέος πρωθυπουργός 'Αλι 'Αμανί — μορφωμένος, τίμιος, προοδευτικός, πιστός στο Σάχ — καταβάλλει μία συστηματική προσπάθεια νά εξυγιάνη την πολιτική ζωή της Περσίας, νά προβή σε ορισμένες οικονομικές μεταρρυθμίσεις, νά δανειστεί στους χωρικούς τη γη, προκαλώντας έτσι μία εισηγική άγροτική επανάσταση.

Ορισμένοι κύκλοι έπιστρέφουν, ότι, δυστυχώς, ο 'Αλι 'Αμανί ήρθε πολύ άργά. Κάθε μέτρο της Κυβερνήσεως θεωρείται και μία παραχώρηση στους έχθρους του καθεστώτος. Οι μερικές εκατοντάδες οικογένειες, που έχουν στα χέρια τους τα ένεννιά εκατοστά των πλουτοπαράγοντων πηγών της χώρας, παίνονται εναντίον της Κυβερνήσεως, για τα ορισπαστικά μέτρα της. Τα προοδευτικά στοιχεία του τόπου, πιστεύουν, ότι ο 'Αλι 'Αμανί προχωρεί στις μεταρρυθμίσεις του πολύ άργά κι' όχι σε άρκετό βάθος. Η άκρα άριστερα — παράνομη, αλλά ισχυρή — έτοιμάζει πυρετώδως μία δυναμική άναμέτρηση.

Η Σοβιετική Ένωση — που έχει κοινά σύνορα με την Περσία — χωρίς — φαινομενικά τουλάχιστον — νά έπειθαίνει, θεωρεί την κατάσταση όρμη για τη μεγάλη μεταβολή. Το φάντασμα του Μωσαντέκ, που πριν μερικά χρόνια, προσπάθησε, ως πρωθυπουργός, νά κρατικοποιήσει τις πετρελαιοπηγές, άνοίγοντας έτσι μία τρομερή διαμάχη και με το ντόπιο κεφάλαιο και με το ξένο — ιδιαίτερα το βρετανικό — ξαναγυρίζει, πανίσχυρο.

Άρρωστος. Ωντας μόνος, με συνεχή επιτήρηση, φορώντας συνεχώς την περιφημη πυτζάμα του, δ γηραιός ήγέτης, τέλειος δημιουργός, έχει γίνει ένα σύμβολο της αντιπολιτεύσεως.

Ο Μωσαντέκ, πρώην πρωθυπουργός της Περσίας, έμπνείει την αντιπολίτευση: Άρρωστος αλλά παντοδύναμος.

με το μικρο διάδοχο, ντυμένοι τελείως απλά, χωρίς λαμιά άναγνελία, χωρίς ακολουθία, χωρίς τίποτα το επίσημο, όλο άνθρωποι μεταξν απλών ανθρώπων, κατέβηκαν νά περατήσουν στους κεντρικούς δρόμους της πόλεως. Το παδάκι, μόλις μπορούσε νά περατήσει, ενώ ή μαμιά του το κρατούσε από τα χέρια. Και στους ίδιους δρόμους, που φοιτητές και εογάτες γεμίζουν με τις διαδηλώσεις τους, στην καρδιά της άνατολικής αυτής πρωτεύουσας, το πλήθος τους χαρτίσε με σεβασμό.

Ίσως ή πρώτη φοιτήτρια στο Παρίσι και τώρα αυτοκράτειρα, ή νεαρή Φαράχ νά έκανε το θαύμα της... 'Αλλά, στην πολιτική, για νά γίνουν τα θαύματα πραγματικά, χρειάζεται και αίσθημα δικαιοσύνης, τόλμη και κυρίως αγάπη στο λαό...

Το Νοτίο Βιετνάμ, που βρίσκεται κάτω από την κομμουνιστική κυριαρχία του Χό Σι Μιν, αντίσπερα άρματα όπλισμένοι, ά πλώνουν όλο και περισσότερα τν δούσι τους στο Νοτίο Βιετνάμ. Έγκαταλείποντας τη ζούγκλα, πλησάζουν τώρα προς τα γιοιά κοπές πόλεως.

Ο άρχηγός του Στάλιν στην κεντρική πλατεία των Τιράνων: Είμαστε οι τελευταίοι σταλινικοί...

ΖΗΤΗΜΑ ΧΡΟΝΟΥ

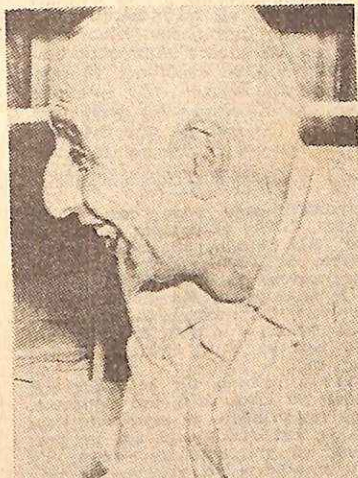
Παρά τις αντιξοότητες, παρ' όλα τα τεράστια εμπόδια, το καλύτερα πληροφορημένο διεθνές παρασκήνιο πιστεύει, ότι, αν στο άμεσο μέλλον δεν έχουμε μία έκρηκτική εκδήλωση της αντιπολιτεύσεως, ή Κυβέρνηση 'Αλι 'Αμανί είναι ικανή νά όδηγήσει τη χώρα σε μία ειρηνική εξέλιξη.

Μία δραματική κούρα ταχύτητας άρχισε άνάμεσα στην Κυβέρνηση και την επαναστατική αντιπολίτευση. Και έχαιρες πληροφορίες βεβαιώνουν, ότι, αν ή τυφλωμένη οικονομική ολιγαρχία δε οίξη, στο άμεσο μέλλον, τον 'Αλι 'Αμανί, ο Πέρσης πρωθυπουργός είναι δυνατόν νά κατανικήσει την τρομερή κρίση, που μπορεί ν' άνατινάξει στον αέρα όλο το μεσοανατολικό οικοδόμημα.

Η ΣΤΑΣΙ ΤΟΥ ΣΑΧ

Και, προχτές, ένα καταληκτικό θέμα έζησαν οι κάτοικοι της Τεχεράνης.

Γυρίζοντας έσπευσμένα από τη Γαλλία, το αυτοκρατορικό ζεύγος,

Ο Σάγης, με τη Φαράχ και το μικρό διάδοχο: Μία οικογένεια που κινδυνεύει.

καουσίνης, τόλμη και κυρίως αγάπη στο λαό...

ΤΟ ΝΟΤΙΟ ΒΙΕΤΝΑΜ ΚΙΝΑΥΝΕΥΕΙ

Στην Καθολική Μητρόπολη της Σαίγκον — εκεί στην πρωτεύουσα του Νοτίου Βιετνάμ, στο επίκεντρο της Νοτιοανατολικής 'Ασίας — στις έφτα το πρωί, ένας άνθρωπος, μόνος του, μέτριος στο άνάστημα, με κατάνυρα μαλλιά, φορώντας ένα άσπρο χουστουμί, Ο Πρόεδρος του Βιετνάμ, Ντιέμ, πιστός καθολικός, σε μια χώρα με βουδδιστική πλειοψηφία, έβριζε, ότι ή χώρα του είναι σχεδόν σε πόλεμο.

Από την έκκλησή στο διοικητήριο, ή άπόστασι είναι μόλις έκατό μέτρα. Κι' ή 'Ασφάλεια άγνοάνει παταγού παρουσία...

Από το Νοτίο Βιετνάμ, που βρίσκεται κάτω από την κομμουνιστική κυριαρχία του Χό Σι Μιν, αντίσπερα άρματα όπλισμένοι, ά πλώνουν όλο και περισσότερα τν δούσι τους στο Νοτίο Βιετνάμ. Έγκαταλείποντας τη ζούγκλα, πλησάζουν τώρα προς τα γιοιά κοπές πόλεως.

Με τη συμφωνία της Γενεύης το 1954, ή 'Ηνδονία — μετά την ήττά της των Γάλλων — χωρίστηκε στο Λάος και το Καμπότζη, το σύμματά της ούδετεροποιηθηκαν, στο βόρειο κομμουνιστικό Βιετνάμ και στο νότιο, φιλοδυτικό.

ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ;

Η οικονομική κατάσταση στο Νοτίο Βιετνάμ είναι γενικά καλή. Η άμερικανική βοήθεια, άρκετά σεβάση και σε κεφάλαια και σε ειδίκευ. Ο πληθυσμός, στο σύνολό του, άπνευται για πρώτη ίσως φορά με τάση φαινομενικά όσα αυτά τα προβλήματα ν' έγαν αίσωδο, συγχροημένο...

Κι' όμως, ή λαϊκή δυσάρεσκια αυάνει. Κανένα δεν κατηγορεί την άνιδιότητά του Προέδρου

ΕΠ. ΜΕΤ.

ΕΙΣΘΕ ΕΚΕΙΝΗ

που άρέσει στους άντρες

Η συμπάθεια, πρώτο σκαλοπάτι της αγάπης

ήταν πολύ δύσκολο να το προσδιορίσει κανείς. Η συμπάθεια είναι το μαγικό στήριγμα, που ζητούσε ο Αρχιμήδης για να συγκλονισθ τόν κόσμο.

Λέμε συνήθως, ότι η συμπάθεια είναι αμοιβαία και μετσοτική. Άλλα, πρόκειται για λάθος. Πολλές φορές, συμπαθούμε πρόσωπα, για τα οποία έμεις είμαστε αδιάφοροι ή ασυμπάθειοι. «Η, ενώ αισθανόμαστε τη συμπάθεια ενός ανθρώπου και θα θέλαμε ίσως να του την ανταποδώσουμε, δεν το κατορθώνουμε. Ο Βέινγκερ θεωρεί τη συμπάθεια σαν το μεγαλύτερο όπλο μιας νέας. «Μία νέα, γράφει, μπορεί να είναι εκθαμβωτικά όμορφη και γοητευτική, να προκαλή με μόνη την εμφάνισή της, να συγκινή με την ειλικρίνεια και τον αυθορμητισμό της, να σκορπίζει υπόσχέσεις με το χαμόγελό της και ν' ανάβει φωτιές με το βλέμμα της. Μπορεί να έχη ευγενικά αισθήματα, να συναρπάξη με τους τρόπους της και να σαγηνεύει με το σπινθηροδόλο πνεύμα της.

Μπορεί να είναι μια βενέτα, μια εκλεκτή καλλιτέχνης, ένα ανώτερο όν. Για ν' αγαπηθώ, όμως, πρέπει να είναι συμπάθειη. Η συμπάθεια μοιάζει με το σπινθήρα, που ανάβει την αγάπη. Είναι ακόμη η μουσική φλόγα, που τή συντηρεί. Προκύπτει στη ρίζα της αγάπης. Προϋπάρχει απ' αυτήν. Και μπορεί να διατηρηθ μετά το θάνατό της.

Η συμπάθεια, που προκαλεί μία νέα, μπορεί να κρύψει κι' αυτές ά-

κόμη τις σωματικές της ατέλειες. Οι σύγχρονες νέες ενθουσιάζονται από τα φλογερά πάθη και τους κεραυνόδολους έρωτες. Κι' ωστόσο, τόσο από τα πρώτα, όσο κι' από τους δεύτερους, λείπει η συμπάθεια, που θα τους όμορφαινε και θα μεγάλωνε τη γοητεία τους.

Το να προκαλούμε στους άλλους τη συμπάθεια, είναι ένα θείο δώρο, αλλά και μία τέχνη επίσης, και μάλλον από τις δυσκολότερες. Νά τί συμπάθειει ή φρανσουάζ Όκλαίρ στις νέες, για να γίνουν συμπάθει- τικές:

1) Μην προβάλλετε το σώμα σας σαν άριστο έργο της φύσεως, που θέλετε όλοι να το θαυμάζουν. Με τον τρόπο αυτό μπορεί να προκαλέσετε τον πόθο των ανδρών, αλλά δε θα κερδίζετε τη συμπάθειά τους. Κι' η δεύτερη πρέπει να σας ενδιαφέρει περισσότερο από τον πρώτο. «Από τ' άλλο μέρος, όμως, δεν πρέπει να παραμελήτε την όμορφη σας. Μια έξυπνη νέα θα βοηθούσε πάντα τη διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στη γοητεία μιας εμφάνισης και την προκλητικότητα.

2) Οι άντρες, που σας βλέπουν με μέσο για απόλαυση, δε θα μπορέσουν ποτέ να σας συμπάθουν και να σας αγαπήσουν. Είναι προτιμότερο να χάσετε κάμποσους θαυμαστές, για να κερδίζετε τη συμπάθεια των λίγων, των εκλεκτών. «Ανάμεσα σ' αυτούς θα βρεθί εκείνος, που θα σας δει σαν ανθρώπινο πλάσμα και θα θελήσει να συνδε-

ση τη ζωή του μαζί σας. Οι θαυμαστές που χάσατε, ζητούσαν μόνο να χαρούν την όμορφη και τα νεύτα σας.

3) Η συμπάθεια προϋποθέτει εύγενη ψυχής. Δείτετε στους άντρες ότι έχετε ψυχή, που μπορεί να δονηθ από αισθήματα ελκυστικά κι' από την οποία η αλήθεια κι' η ειλικρίνεια δεν είναι ξένες. «Αν δεν τους άρεσατε μ' αυτό τον τρόπο, δεν πρέπει να λυπόσαστε τόν εαυτό σας, αλλ' αυτούς, που είναι ανίκανοι για ανώτερα αισθήματα. Θά μπορούσατε έτσι να πείτε θαρραλέα κι' αποφασιστικά, ότι δεν ήταν άξιοι για σας.

4) Κι' η πιο όμορφη νέα δεν είναι σε θέσι να συναγωνισθ μία άλλη, που έχει το χάρισμα να σκορπίζει γύρω της τη συμπάθεια. Η επίδοσή της πρώτης είναι εφήμερη και μπορεί να ξεουδετερωθ από το πιο τυχερό γεγονός. Η επίδοσή της δεύτερης, τούναντιον, είναι σταθερή κι' ακλόνητη.

5) Όσο μικρότερος είναι ο έγωισμός σας, τόσο μεγαλύτερη συμπάθεια θα προκαλέση στους άλλους. Όσο μεγαλύτερη είναι η συμπάθεια που προκαλείτε στους άλλους, τόσο περισσότερο θα χαρίτε τη ζωή.

6) Προσπαθήστε να συμμετάσχετε στη ζωή που κυλάει γύρω σας. Πάρτε όσο μπορείτε ενεργό μέρος σ' αυτήν. Ενδιαφερόμενη για τους άλλους, για τα προβλήματα που τους απασχολούν, για τις χαρές ή τις αγωνίες τους, Μην απομονώνετε και μην περιπορίζετε σε μία θεωρητική ενατένιση της ζωής. Η συμπάθεια είναι ένα δώρο που φωνώνει μέσα στην κοινωνία και που δε μπορεί να ζήσει έξω απ' αυτήν.

7) Η απόστασι από τη συμπάθεια στην αγάπη είναι μικρή κι' οι άντρες την διασχίζουν γρήγορα. Είναι προτιμότερο να σας άγαπήσουν γιατί σ' αυτές συμπάθουν παρά γιατί τους εμπνεύσατε ένα ζωηρό σεξουαλικό πόθο.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ο άρραβώνας στη σύγχρονη ζωή.

και μην της λέτε: «Ε, κορίτσι είσαι, δεν περάσεις. Μην της λέτε ακόμη πως τα πολλά γραμμάτια δεν της χρειάζονται κι' ότι το κυριότερο είναι να τα καταφέρν όταν βολικείται με τόν κόσμο. Γιατί έτσι θα την κάμει απρόσεκτη, επιβλαβή κι' ανίκανη για κάθε σοβαρή προσπάθεια.

8) Ούτε πρέπει να κατασβάζετε διαρκώς την κόρη σας, αλλ' ούτε και να την εγκλωβίζετε για κάθε τι. Στην πρώτη περιπέτεια, θα της δημιουργήσετε συμπλέγματα, στη δεύτερη θα την κάμει καταιόδοξη. Για τόν ίδιο λόγο δεν πρέπει να της μιλάτε διαρκώς για τα κορίτσια που είχαν μεγάλη τύχη. Είναι προτιμότερο να την μιλάτε ν' ανεπιτηδευμένη με ηρεμία και θάρρος τη ζωή παρά να της δημιουργήτε ψευτικές εντυπώσεις και άσπελη άνευρα.

9) Αφήστε την κόρη σας ν' αναπτυχθεί φυσιολογικά και μη την περιβάλλετε με μυστήρια. Η φύσι είναι ο καλύτερος δασκάλος για τη νέα.

10) Μην κάνετε μπροστά στην κόρη σας παρατηρήσεις και συγκρίσεις για τους άντρες και μην της λέτε διαρκώς μ' ανειμωτικό ύφος: «Όταν θα μεγαλώσει και θ' απησυχ...» Γιατί το πιθανότερο είναι ότι θα βιασθ να μεγαλώσει και ν' αγαπήσει.

11) Μην την κάνετε μικρομέγλη. Αφήστε την «στην ηλικία της». Δεν πρέπει να της βάζετε στο μυαλό ότι είναι πια μεγάλη, ότι οι νέοι την προσέχουν, ότι δεν πρέπει να κάνει το ίδιο η εκείνη μπροστά τους κτλ. Είναι άρκετο να της μιλάτε να σεβεται θουν μόνα τους.

12) Προσπαθήστε να γίνετε πρότυπο για την κόρη σας. «Αν περνατε όλες τις ώρες μπροστά τόν καθρέφτη, αν ντυνόσαστε προκλητικά, αν επιτηδεύεσθε το βάδισμα, αν φανίζετε, αν παίζατε με την εμφάνισή σας, αν περιποιείσθε διαρκώς, αν παίρνατε το ύφος μοιραίας κτλ., δεν πρέπει να εκπλήτσετε γιατί κι' η κόρη σας κάνει το ίδιο. Γιατί είναι φυσικό να βαδίζει πάνω στα δικά σας αχνάρια.

ΣΥΝΑΓΩΓΙΚΟ ΑΙΘΗΝΗΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ - ΜΠΑΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Ο Διονύσης Κέντας δεν έβρινε πια σημεία ζωής και η Ιρίνα καταλάβαινε πως είχε πέσει σε χείρια απατεώνα. Όσο για τόν Πέτρο, δεσφαιώνει τη Νεράιδα πως νοίκιασε τόν μαγαζί, αλλ' έχει πάλι οικονομικές στενοχώριες και την παρακαλεί να τόν βοηθήσει. Νά πάρη πάλι με τόν ίδιο τρόπο που πήρε τόν θραχιόλι, κανένα κόσμημα της μητέρας της. Η Νεράιδα αρνείται στην αρχή, κατόπιν όμως υποχωρεί, απαρ' τις αρχές της και τή συνείδησή της και παίρνει από τόν δαυμάτο της μητέρας της μία διαμαντίνη κορδέλα. Την άλλη ημέρα, ο Πέτρος παίρνοντας τόν κόσμημα, σφύνει μ' ένα φιλι κάθε τούφι της Νεράιδας...

14^{ον} — Τί θα καταλάβουμε, γλυκεία μου αγάπη; — Ποδά πρώτα, θά είμαστε πιο χαρούμενοι να μην έχουμε μυστικά. Θά φύγη κάποιο βάρος από πάνω μου.

— Αυτό τ' παραδέχομαι, αλλά κάνε λίγη ύπομνη.

— Έπειτα σκεπτόμαι... η μαμά ίσως θα θελήσει να σε βοηθήσει. Δηλαδή, είναι βεβαία ότι θα θελήσει να σε βοηθήσει όταν πάρη την απόφαση ότι εσύ θα είσαι ο σύζυγός μου.

Εμεινε σκεπτικός ο νέος. «Επειτα κούνησε με αμφιβολία τόν κεφαλή του.

— Αγαπούλα... μου φαίνεται ότι τα βλέπεις όλα πολύ ρόδινα.

— Έγώ πάντως θά τόν δοκιμάσω.

Σήκωσε τους ώμους του κι' έμεινε πάλι σιωποισμένος πολλή ώρα. Στο τέλος, τόν παραδέχθηκε με κρούα καρδιά:

— Δοκίμασέ το, αλλά να μη κάνης επανάσταση. Πέταξε κανένα πούνο, έτσι απ' έξω απ' έξω... Φοβάμαι όμως ότι θά μείνης με τη χαρά.

— Όπως και να είναι, καλύτερα να ξέρουμε πού βαδίζουμε.

— Καλά, όπως θέλεις. Πάντως, να ξέρης ότι είμαι εύτυχισμένος για την αγάπη σου, κι' ότι με τόν σημειονό δείγμα της μ' έκανες να υπερηφανεύομαι. Αλήθεια, δεν ξέρω πως έγινε και μ' αγάπησε τόσο για καπέλλα σαν κι' εμένα.

Τούκλεισε τα χείλη με τα φιλιά της. Κι' όταν σπρόκθηκαν να φύγουν, παρασπασμένο σαν να είχε μεθύσει από κρασί. «Η αγάπη τη μεθύσει... η αγάπη την έκανε να νοιώθ πως είναι πραγματική νεράιδα. Του τόν είπε κιόλας: — Τώρα όμως καταλαβαίνω πως μπορεί να αισθανέται ένα πλάσμα πουχί λυτρωθ από τις γλίνες μιζέριες. Η αγάπη μου δίνει φτερά. Πιστεύω με πως νομίζω ότι τόν πόδια μου δεν πατάνε στη γή.

— Νεράιδα μου... τής ψιθύρισε τρυφερά. Γλυκεία μου νεράιδα...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΧΗ

Μέσα τόν άσανσέρ άνεβαίνοντας στο διαμέρισμά της, πήρε την απόφαση ή Ναυσικά. Θά τάλεγε όλα στη μητέρα της, θάδινε τή μεγάλη μάχη.

Δέ Βαστούσε πια σ' αυτό τόν μυστήριο. Άουκετό βάρος είχε ή καρδιά της με τή δυό λόπες που είχε κάνει. Τυχαίονταν να ξαλάφρωνε από τ' άλλα μυστικά. Τουλάχιστον να μπορή να συζητή έλευθερα με τούς δικούς της για τόν μέλλον.

Είχε ζήσει είκοσι χρόνια τόσο κοντά με τή μητέρα της και με τήν αδελφή της, αν και ήταν αλλοιώτικες φύσεις. Άσφυκτίουσε πάντα στο περιβάλλον της Ιρίνας

Η ΕΠΙΛΗΓΜΕΝΗ ΝΕΡΑΪΔΑ

που της φαινόταν εκτός τόπου και χρόνου. Και για να σωθ, αποτράβηταν σ' ένα κόσμο ολότελα χμακρικό. Ζούσε με τόν κόπτερο της στο νησί, με τόν αυτοκίνητό της στην Αθήνα. Έκανε μακρινές διαδρομές και ξεχούσε τόν κόσμο της συμβατικότητας και της ψευτιάς. Τόν μόνο που της άρεσε εκτός από τή φύσι, ήταν ή τέχνη. Τόν πιάνο της, ή ζωγραφική της, τή βέατρα, ή κινηματογράφος. Έκείνο που τή χώριζε πάντα κι' από τή μητέρα της κι' από τήν αδελφή της ήταν ή νοοτροπία τους. Όσον άφορά τής κοινωνικές συνήθειες. Η Ιρίνα θά τόν θεωρούσε δυστυχία να κάνει μία δεξίωση κάποια από τής κοσμικές γνώστες της και να μη την καλέσει. Η Ναυ-

σικά θεωρούσε δυστυχία τόν αντίθετο. Όταν αναγκαζόταν να παραστή σε καμιά από τής τυπικές αυτές δεξιώσεις, άρρώσταινε εκ τών προτέρων από πηξί. — «Αν έκανες ένα τηλεφώνημα; — Γιατί, φώναξε ή μητέρα εκνευρισμένη. Ύπάρχει λόγος; — Ναί, μαμά. Θέλω να σου μιλήσω.

— Ελα, πές μου, τί είναι; — Όχι έτσι βιαστικά. Σε παοακάω, μαμά.

Δίστασε ή μητέρα. Στο τέλος όμως άποκόιθηκε με ύφος στυνωμένο: — Δέ γίνεται κορούλα μου. Σε βεβαίως δε γίνεται. Τόν μόνο που θα κάνω, θά τούς τηλεφωνήσω πως θ' άρνηθω.

— Όχι, μαμά. Τότε, όταν γυρίσης όποια ώρα γυρίσης. Νά είναι κι' ή Θάλεια εδώ.

— Καλά... Φίλησε ή Ιρίνα βιαστικά τήν κόρη της κι' έφυγε. Κι' έμεινε ή κοπέλλα με κάποια πικρία στην καρδιά της.

— Πιο πολύ από κάθε τί στον κόσμο αγάπησε τή χαριτιά ή μάνα.

Επιασε κάτι να ζωγραφίσει, αλλά δε μπορούσε να συγκεντρωθ. «Επιασε έπειτα να παίξη κάτι στο πιάνο, να τή δαχτυλά της έτρεμαν από τή διέγερση. Έτσι πέταξε τίς νότες κι' άρχισε να φωνή βόλτες στο σπίτι. Οι ώρες της φαίνονταν ατέλειωτες. Επί τέλους, μετά τή μεσάνυχτα γυρίσε πρώτη ή Θάλεια από τόν άπαραίτητο πόστο όπου είχε πάει και σε λίγο κι' ή μητέρα.

— «Ήρθα ναός, τόν άφρησα στη μέση. Είπε, μ' έβαλες σε άνησυρία, παιδί μου. Λέγε λοιπόν, τί συμβαίνει;

Με τόν σταθερό παριστάνοντα τή πρόγνωση όσο ήταν δυνατή τόν πόν φυσικά, τούς τά είπε όλα ή κοπέλλα άφοδ πασοκάλεσε και τή μητέρα της και τήν αδελφή της να μη τή διακόψουν. Όταν τέλειωσε τή διήγησή της, ή Ιρίνα κι' ή Θάλεια άδινονταν ναγούν μετáβληθ σε άλλες άλλες. Πρώτη μίλησε ή Θάλεια:

— Σίγουρα δεν είσαι στο καλά σου Νεράιδα...

— Άέσως πήρε όρασ κι' ή μητέρα:

— «Αν θέλεις να μās κάνης καμιά φάσα έστώς... Είναι ένας άνοστη φάσα.

— Δεν πρόκειται για φάσα, τούς είπε σοβαρά. Αυτή είναι ή πραγματικότητα. Δεν άλλαξε κατά βάθος τίποτα. Είναι αυτές ο ή διός ο άντρας που σας ενθουσίασε, που τόν ήύρατε γοητευτικό, έξυπνο κοινωνικό που λέγατε κι' οι δυό σας, ότι σταόχια τυχερό. Μόνο ένα άλλαξε: Αντί να είναι πλούσιος είναι φτωχός κι' αντί να μη κάνει πια πλούσια από ό,τι είναι θά περιπνθ θάρεια από μένα. Λίγους καιρό όμως, έπειτα, είμαι βεβαία ότι θά κερδίση πολλά. Πάντως, τόν είδατε, τόν μιλήσατε, δεν πρόκειται για κανένα

Γ'Ο Σταματς κι' ο Γονηός σε στινιές που τρυπιαίζουν, κροικάρουνε τά πάντα και τούς πάντας σχολιάζουν.

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Ο καιρός, αυτές τίς μέρες, όσο πάει και χειμωνιάζει, ό γιοιόνας, όπου και νάναι, τά κορμιά θά περονιάζη, κι' οι πεζοί, έδω και πέρα, θ' άψηφούν την εύνοια γιατί ή... ψύχρα θά τούς κάνει να μην έχουν... ψυχραιμία!

Κι' έδω πέρα που τά λέμε, θάχουν όκιο οι φτωχοί, γιατί μέσα στο άγιάκι και πρό πάντων στή... βροχή, θάναν άδύνατον τελείως να κυτάρουνε την τάξι και πιστόι ναμει στούς νόμους και «μη βρέξη και μη στάση».

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Δίκιο θάχουν ώριμένως. έπειδή, — τ' όμολογώ, — έωσάτου έσύ να δούσης και ν' άναψω πάλι έγώ, οι ταλαίπωροι, διαβάτες απ' τόν κρύο θά πανιάζω, κι' έξ αίτίας μας, νομίζω, θά... προσίνο—μενανιάζω!

Είν' έπόμενον έπίσης, άσυγκράτητοι να τρέχουν και διαβάσεις χαρηνιμένες και «καρφιά» να μη προσέχουν, Διά τόν πιστόν!

Γ'Ο ΣΒΙΒΙΟΣ

— Μπαρς γκορέας και πίσω ρέμα δηλαδή τούς περιμένει και ολόκληρα χειμώνα θάναν υποχρεωμένοι να υφίστανται τά πάντα με πολλή τους καρτερία για να μην παρεμποδίζουν την τροχονκλοφορία...

Κι' ούτω πας θα ενίσχουν και αυτή τή Τουρισμό, γιατί θάναν σαν άρχαίοι από τόν... τουρισμό!

ΔΙΑ ΤΟΝ ΠΙΣΤΟΝ!

Διά τόν πιστόν!

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Η ΑΓΩΓΗ ΠΟΥ ΘΑ ΔΩΣΕΤΕ ΣΤΙΣ ΚΟΡΕΣ ΣΑΣ

Μην τις κάνετε φιλάρεσκες και ματαιόδοξες

ΠΟΣΕΣ μητέρες δε βρίσκουν, έπειτα από κάποια ηλικία, άνυπόφορη τήν κόρη τους! Τήν κατηγορούν ότι είναι επιπόλαιη, καπιτισοίσα, φιλάρεσκη, ματαιόδοξη, έρωτισά, και άγνωστωπώτα τι θα την κάμει... Όλα αυτά και πολλά άλλα μπορεί να είναι σωστά. Τόν μόνο που δε σκέφτονται να ξεχάσουν είναι πως ή κόρη τους έγινε εκείνο που είναι σήμερα. Άν έκαναν καλύτερα αυτή την εξέταση, ίσως να βρίσκον πως ή κόρη τους δεν έφταξε σε τίποτα και πως όλη ή εύθυνη βαρύνει τίς ίδιες.

Πραγματικά, ό περισσότερες μητέρες σκέφτονται ότι πρέπει να δώσουν κάποια άγωγή στην κόρη τους, άφοδ πρώτα τή δούν να μεγαλώνει άρκετά. Άλλά τότε είναι άδύνα. Γιατί, στο μεταξύ, έχει άποκτήσει μερικές συνήθειες, που δεν είναι εύκολη να τις άποβάλει. Και τίς συνέπειες αυτές τής τίς έχει δώσει τόν περιβάλλον όπου ζή και κυριώτατα ή μητέρα.

Διαμαρτύρεσθε, βέβαια, γι' αυτό, γιατί όλη σας ή προσπάθεια ήταν να

εμπνεύσατε στην κόρη σας «καλές άρχες». Όλες οι μητέρες κάνουν τόν ίδιο. Άλλ' ή προσπάθειά τους περιρίζεται σε λόγια. Στην πράξι, όμως, κάνουν τόν αντίθετο.

Η δοκτορέσσα Μάττει ύποστηρίξει ότι ή διαπαιδαγώγησι τών κοριτσιών πρέπει ν' άρχισή από τήν κούβια. Και να ποιές είναι οι ύποδείξεις της:

1) Τόν ντύσιμο της κορούλας σας πρέπει να είναι άπλό και πρακτικό. Μην της γεμίζετε με μεταξωτές κορδέλλες και στολισμάτα και μη βιάζεσθε να τής φτιάσετε φουρώ. Θά την συνήθεισε να ντύνεται με τάξι και προσοχή. Τόν χτένισμά της θά είναι επίσης άπλό. Θά πρέπει να διεγερτε την καλαισθησία της, που είναι άπαραίτητη σε κάθε γυναίκα, αλλ' όχι και τή φιλαρέσκεια της.

2) Συνήθιστε τήν κόρη σας να είναι καθαρή για τόν εαυτό της κι' όχι για τούς άλλους.

3) Μην της γεμίζετε τόν μυαλό με ύποσχέσεις ότι αύριο ή μεθαύριο θά της φτιάσετε ένα πολυτέλες φόρεμα, τής φτιάσετε ένα πολυτέλες πρό- ζήτηψουν. Όταν ή κορούλα σας πρό- κτεται να πάη σε μία γιορτή, θά φροντίσατε να είναι όμορφη ντυμένη. Άλλά θ' άποφύγετε κάθε τι τόν φωνελάδικο και τόν προκλητικό.

4) Μην της κάνετε ελπίδες στο φαγητό και μην της μιλάτε αδιάκοπα για τή γραμμή της. Αφήστε τήν κόρη σας ν' άναπτυχθ πρώτα. Θά έχη τόν καιρό κατόπιν να σκεφτή για τήν κομψότητά της.

5) Μην τήν αφήνετε να καταπινασθή με τή σύνοργα τής τουαλέττας σας (ρούζ, κραγιόν, φτιασίδια κτλ.) έστω και για όσείο και μην τής έμυστηρεσάτε τά μυστικά «τρύφ» που χρησιμοποιείτε, για να τά θυμάται τάχα όταν θά μεγαλώσει.

6) Μην τής εφωρρίζετε διαρκώς: «Πόσο όμορφη είσαι!», — «Σωστή κοίκα!», — «Θά ξεπερλάνης τούς άντρες όταν θά μεγαλώσης», — «Η δική σου προκά και είναι ή όμορφηά σου» και τά παρόμοια.

7) Μην κλείνετε τά μάτια μπροστά στην τεμπέλική ή τήν άπροθυμία τής κόρης σας για τά μαθήματά της

ἀνδρόφωνο. "Έχει τελειώσει ἀνω-
τάτη ἐμπορική, ξέρετε γλώσσες, εἰ-
και κοινωνικά τέλειος.

— Παιδί μου, φώναξε ἡ Ἰρα,
μιλάς με τὰ σωστά σου; Πῶς εἶ-
ναι δυνατόν πρῶτα-πρῶτα ν' ἀ-
ναγγελλοῦμε στὸν κόσμον ἕνα τέ-
τοιο ἀραβδῶνα;

— Θὰ γελῶνε κι' οἱ γάτες! πέ-
ταξε ἡ Θάλεια.

— Δὲν ἔχομε ἀνάγκη νὰ κά-
νουμε ἐξομολόγησι στὸν κόσμον,
ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Στὸ κό-
σμον μποροῦμε νὰ πούμε ὅτι θέ-
λωμε.

— Νὰ μείνουμε στὸ ἀρχικό
ψέμα, ὅτι εἶναι ὁμογενής;

— Γιατί ὄχι; Ἐνας ὁμογενής,
ποῦ τώρα ἀρχίζει ἐδῶ τὴν ἐργα-
σία του.

— Κι' ἀντὶ γιὰ ἕνα μεγάλο
ἐμπορικό ὄργανισμό, νὰ δεῖξουμε
τὸ μικρομᾶλο ποῦ θὰ καταφέρει
μὲ χίλια βάσανα ν' ἀνοίξῃ;

— Δὲ θὰ πᾶν κανεὶς νὰ τὸ ἐ-
πιθεωρήσῃ... Κι' ἐπειτα...

Κύτταξε τὴ μητέρα της ντρο-
παλά, ἀλλὰ τὸ ξεφούρνισε:

— Ἐπειτα μαμά... μποροῦμε
νὰ τὸν βοηθήσουμε κι' ἐμεῖς. Ὁ-
τεν ξέρεις ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν
εὐτυχία μου, γιὰ τὴ Νερδιδά
σου... δὲ θὰ μπορούσες νὰ τοῦ
δώσης μερικὰ χρήματα;

— Ἐκανε ἡ Ἰρα μιὰ κίνησι ἀρ-
νητικῇ.

Ἡ κοπέλλα ὁμως ἐπέμεινε:

— Ἀπὸ τὸ μεριδιό μου. Ἀπὸ
τὴν προίκα μου. Δὲ σοῦ ζητῶ νὰ
δώσης οὐτε μιὰ δεκάρα πέρα πά-
νω. Ἀπὸ αὐτὰ ποῦ προορίζονται
γιὰ μένα. Ἀντὶ ὅμως νὰ μείνουν
στ' ὄνομά μου, νὰ τὰ διαθέσουμε
γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουμε.

— Ἐίσαι τρελλή, εἰσαί τρελλή!

— Καὶ ποῖος σοῦ ἐγγυάται ὅ-
τι δὲ θὰ στὰ φῶν; ῥώθηκε ἡ Θά-
λεια. Τέτοιο γαμπρὸ τῶνε κατὰ
κανὼνα τις προίκες.

— Αὐτὸς ὄχι! φώναξε ἡ Νε-
ραΐδα καὶ τὰ μάτια της στίθισαν.

Στεκόταν μπροστὰ στὴ μητέ-
ρα της καὶ στὴν ἀξέφῃ της ὁ-
μορφὴ σὰν ὄνειρο κι' ὅλη ἡ ψυχὴ
της παλλόταν ἀπὸ ἐνθουσιασμό
καὶ ἀγάπη.

— Παιδί μου, φώναξε μὲ ὕψος
δυστυχισμένο ἡ Ἰρα. Κύτταξε τὸ
πρόσωπό σου στὸν καθρέφτη, κύτ-
ταξε τὴν ὁμορφιά σου. Εἶναι ἀ-
μαρτία, εἶναι τρέλλα νὰ χαρῶ-
σαι μιὰ τέτοια ὁμορφιά...

— Μαμά, τὴ δέχομαι ἡ κοπέλ-
λα ἀντὶ τὸν κόπον γι' αὐτό, νομίζω
πὼς ἐγὼ ἡ ἴδια ἔχω τὸ δικαίωμα
νὰ διαθέσω τὸν ἐαυτό μου.

— Μὰ σὲ τυφλώνει ἡ ἀγάπη.

— Τὸ ξέρω πὼς θὰ εἶμαι εὐ-
τυχισμένη, ἡ πῶς εὐτυχισμένη γυ-
ναίκα τοῦ κόσμου.

Παρακολουθήστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»
(σελ. 6) τὸ ἀποκαλυπτικὸ, πικάντικο καὶ σαταριστὸ ρεπορτάζ
γύρω ἀπὸ τίς διάσημες προσωπικότητες τῆς διεθνούς σκηνῆς, με-
τὸν τίτλο:

Τὰ μικρὰ μυστικὰ τῶν Μεγάλων

ΔΙΘΕΝΕΣ ΚΟΥΣ-ΚΟΥΣ

Ἀπὸ τὰ περιεχόμενα τοῦ σημερινοῦ τεύχους:

Τὸ γοβάκι μιᾶς αυτοκράτειρας. — Μιὰ ἰδέα τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν
Γάλλων σοσιαλιστῶν. — Τὰ καινούργια τοῦς ἀντοκίνητα. — Ὁ
Σπάρτακος χορεύει μετὰ τὴν Κλεοπάτρα. — Ὁ ἀρχικατάσκοπος
θὰ μιλήσῃ. — Ἐνας Πρόεδρος Δημοκρατίας, καινούργιο ἀστὲρ
τοῦ κινηματογράφου. — Ὁ Ντὲ Γκωλ καὶ οἱ πέντε ὠραίες γυ-
ναῖκες.

«ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ»

γραμμένα ἀπὸ εἰδικὸ συνεργάτη μας, θὰ σᾶς ἀποκαλύπτουν, με-
τὸν πιὸ διασκεδαστικὸ τρόπο, κάθε βδομάδα, ὅτι πῶς περιεργό
παρουσιάζει τὸ παρασκηνίον τῆς διεθνούς ζωῆς.

— Ὅταν σβύσῃ ἡ ἀγάπη, τί
θὰ σοῦ ἀπομείνῃ;

— Δὲ θὰ σβύσῃ ποτέ.

— Μοιραῖα θὰ σβύσῃ, ἐπειδὴ
θὰ καταλάβῃς πὼς δὲν ἀνήκετε
στὸν ἴδιο κόσμον.

— Ὅθι τὸν ἐξυψώσω. Ὅθι τὸν
φέρω στὸ δικό μας κόσμον.

— Κι' ἂν σούχῃ φάει τὴν προί-
κα; πέταξε πάλι ἡ Θάλεια.

— Ἐκανε μιὰ ἀόριστη κίνησι ἡ
μικρῇ.

— Κι' ἂν—ποῦ δὲν ὑπάρχει τέ-
τοια πιθανότης—ἀλλὰ κι' ἂν ἀ-
κόμη φανταστοῦμε ὅτι οἱ περι-
στάσεις τὰ φέρουν ἔτσι τὰ πρά-
γματα, δὲ με νοιάζει. Προτιμῶ νὰ
ζῶσκοντὰ πὺρ φτωχάει, νὰ ἐρ-
γαστῶ γιὰ νὰ βγάλω τὸ ψωμί μου,
παρὰ νὰ τὸν χάσω.

— Νὰ ἐργαστῇ! γέλασε ἡ
Θάλεια. Καὶ τί δουλειὰ θὰ κά-
νῃς; Μήπως ἱστιοβρομίες;

— Δὲν ξέρω! Κάτι θὰ βρῶ νὰ
κάνω. Πάντως, εἶμαι τόσο σιγου-
ρη πὼς ὅχι μόνον δὲ θὰ μοῦ φάῃ
τὴν προίκα, ἀλλὰ πὼς θὰ τὴν
πολλαπλασιάσῃ, ποῦ μπορῶ νὰ
βάλω τὸ κεφάλι μου στοῖχημα.

Ἡ Θάλεια σάπασε, ἡ μητέρα
ὁμως ἦταν ἐξαλλή.

— Ναυσικά! Στὸ λέω ὀριστι-
κὰ καὶ τελειωτικὰ. Τὴ συγκατά-
θεσί μου δὲν πρόκειται νὰ τὴν ἐ-
λῃς. Εἶναι σὰν νὰ μὴ ζητᾷς τὴ
συγκατάθεσί γιὰ ν' αὐτοκτονήσῃς.

— Τὸ λὲς αὐτοκτονία νὰ πᾶρω
τὸν ἄντρα ποῦ ἀγαπῶ, τὸν ἄντρα
ποῦ λατρεύω;

— Εἶναι αὐτοκτονία, ἡθικὴ καὶ
ὕλική! Δὲ σὲ μωσανάθρεψα γιὰ

νὰ σὲ ἰδῶ μιὰ μέρα νὰ δυστυχι-
σῃς.

Σάπασε ἡ κοπέλλα. Τώρα δι-
καιολογοῦσε τὸν Πέτρο, ποῦ τὴν
εἶχε συμβουλέναι νὰ κἀνὴ λίγη ὑ-
πομονή. Εἶχε βιαστῇ, δὲν εἶχε νὰ
παρουσιάσῃ τίποτε τὸ χειροπια-
στό. Ἐπρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ. Ὡς-
τόσο ἡ φιλοτιμία της δὲν τῆς ἐ-
πέτρεπε μιὰ ἀδοξὴ ὑποχώρησι.

— Καλὰ, εἶπε χωρίς θυμὸ, ἀλ-
λὰ πεισιωμένη. Δὲ λέω τίποτε
τώρα. Τὸ μόνο ποῦ σοῦ λέω μα-
μά, εἶναι ὅτι θὰ τὸν περιμένω. Τί
θὰ μοῦ πῇς ἂν γίνῃ ἕνας καλὸς
ἐμπόρος, ἂν τὸν ἰδῇς νὰ στέκει
καλὰ;...

— Δὲν ξέρω. Πρέπει νὰ με πεί-
σῃ ὅτι στέκει πολὺ καλὰ.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἀφῆκαν μιὰ πόρ-
τα ἀνοιχτὴ κι' ἡ Ναυσικά ἐπωφε-
λήθηκε:

— Ἐν τάξει! Ἀς τὸ ἀναβά-
λουμε λοιπὸν τὸ ζήτημα. Ἐκεῖ
μείνουμε, νὰ τὸ θυμάσαι, μαμά. Δὲ
θὰ μοῦ ἀρνήθῃς, ἂν ἰδῇς ὅτι στέ-
κει καλὰ οἰκονομικὰ... ἔ;

— Πολὺ καλὰ, περίφημα πρέ-
πει νὰ στέκῃ.

— Ἐ, μαμά, φώναξε τώρα ἐ-
παναστατημένη ἡ κοπέλλα. Δὲν
περιμένεις ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν
ἄλλη ν' ἀνοίξῃ καμμιὰ Τράπεζα!

Φαντάζομαι ὁπωσδήποτε ὁμως,
θέλεις νὰ με ἐξασφαλίσῃς, δὲν εἶ-
ναι ἔτσι;

— Νάχῃ ἐξασφαλίσῃς τὴ συν-
τήρησι τῆς οἰκογενείας του καλὰ
καλὰ.

— Καὶ τὴν προίκα μου, νὰ μὴ
τὴ λογαριάζουν; ῥώθηκε πικρι-
κά.

σμένη ἡ Ναυσικά.

Τὴν κύτταξε ἡ μητέρα της
καλὰ:

— Ναι, παιδί μου. Αὐτὸς εἶναι
ὁ ἐλαφρότερος ὁρος ποῦ μπορῶ
νὰ τοῦ βάλω. Νάχῃ αὐτὸς τόσα
κέρα, ὥστε νὰ μὴ πορῇ νὰ σὲ
ζήσῃ καλὰ, πολὺ καλὰ. Χωρὶς νὰ
λογαριάζῃ τὴν προίκα σου. Εἶναι
ἡ μικρότερη ἀξίωσι ποῦ μπορεῖ
νάχῃ μιὰ κοπέλλα μετὰ τὴ δική σου
ὁμορφιά καὶ μετὰ τὴ δική σου τὴν
ἀξία.

— Τότε θὰ περιμένω.

— Ἀφοῦ εἰσαί τρελλή! φώναξε
ἡ Θάλεια ἐξω φρενῶν... Ἀκουσέ
με ὁμως κι' ἐμένα τί σὲ συμβου-
λεύω. Νὰ τοῦ γυρίσῃς τὴν πλάτη
αὐτοῦ τοῦ ὠραίου ἀρχαίου θεοῦ
σου, καὶ νὰ σκεφθῇς τὸν Ἀνδρέα
Μίλβα...

Ἐκανε ἡ Ναυσικά μιὰ κίνησι
διαμαρτυρίας.

— Ναι, ναι, φώναξε ἡ Θάλεια.
Σήμερα τὸν εἶδα. Ἐκεῖ ποῦ ἦ-
μουν. Ἦταν κι' αὐτός. Τὸν τριγύ-
ριζαν τὰ κοριτσόπουλα σὰν τίς
μέλισσες. Αὐτὸς δὲν εἶχε μᾶτι
γιὰ καμμιὰ. Μόλις με εἶδε, ἦθε
καταπᾶνν μου καὶ με ρωτοῦσε γιὰ
σένα.

— Δὲν τοῦ εἶπες ὅτι εἶμαι ἀρ-
αβδωνισμένη;

— Ἐκανα τὴν κουταμάρα καὶ
τοῦ τὸ εἶπα, ἐπειδὴ ἦμουν σίγου-
ρη ὅτι ὁ Πέτρος ἦταν ἕνας ἐξαι-
ρητικὸς γαμπρός. Κουταμάρα
μου! Ἐπρεπε νὰ τοῦ ἀφῶσθῃ κά-
ποια ἐλπίδα καὶ τοῦ Ἀντρέα. Νὰ
ξέρεις ὁμως ὅτι εἶδα ἕνα σύνθετο
ποῦ πέρασε στὰ μάτια μου. Ἐ-
γινε πολὺ δυστυχισμένος. Σ' ἀγα-
πάει, Ναυσικά, σ' ἀγαπάει πρᾶ-
γματικὰ. Κι' εἶναι τρέλλα σου νὰ
μὴ τοῦ δῇς σημασία.

— Μιὰ καρδιά ἔχω, ἀποκρίθη-
κε ἡ μικρὴ μὲ ὑπερφανεία. Κι'
αὐτὴ τὴν χάρισα σ' ἕναν ἄντρα.

Δὲ μπορῶ νὰ τὴν χωρίσω στὴ μέ-
ση. Λυπᾶμαι νὰ τὴν χωρίσω καὶ
σὲ βεβαίως πὼς θὰ ἦμουν εὐτυχισμέ-
νη ἂν σ' ἔπαιρνε ἑσένα κι' ἂν γί-
νοταν ἀδελφός μου. Ἄντρας μου
ὁμως δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ.

Ὁ ΠΕΤΡΟΣ ΕΞΩ ΦΡΕΝΩΝ

Κόντευε μεσημέρι τὴν ἄλλη μέ-
ρα, ὅταν χτύπησε τὸ τηλέφωνο.

Πῆγε ἡ ἴδια ἡ Ναυσικά κι' ἀ-
μέσως ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ ἀ-
ναπημένου της.

— Ἡ δεσποινὶς Ναυσικά;

— Ἐγὼ ἡ ἴδια. Ἐσοῦ, ἀγάπη
μου;

— Ἐγὼ! Εἶναι ἀνάγκη νὰ σὲ
ἰδῶ, νὰ σοῦ μιλήσω σήμερα κιό-
λας. Ἀμέσως, ἂν εἶναι δυνατόν.

— Συμβαίνει τίποτε;

— Ναι, κάτι συμβαίνει. Πότε

θέλεις νὰ συναντηθοῦμε;

— Ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητό.

— Ἐν τάξει. Θὰ σὲ περιμένω
στὸ Σύνταγμα.

Ἡ καρδιά της ἀρχισε νὰ χτυ-
πά. Ὁ τόπος τῆς φωνῆς τοῦ τῆν
εἶχε τρομάξει. Ἐδειχνε ταραχὴ
κι' ἂν δὲν τὴ γελούσε ἡ ἀκοή της
ἀπὸ τὸ τηλέφωνο, καὶ θυμὸ

— Τί μπορεῖ νάπαθῃ; Τί μπο-
ρεῖ νὰ τοῦ συμβαίνει;

Μὲ δυσκολία κατέβασε δυὸ
μουκιὲς φωνητό. Ἡ ὁρεξί της κό-
πηκε μὲ μίαν, ἀλλὰ δὲ μαρτύρησε
στὴν μητέρα της καὶ στὴν ἀδελφὴ
της τί συνέβαινε. Γιατὶ φοβόταν
μὴν ἔχῃ καμμιὰ σχέση τὸ τηλεφῶ-
νιό του μετὰ τὰ χρηματικὰ ζητή-
ματά. Ἐξ ἄλλου, μιὰ καὶ τῆς εἶχε
ἀρνηθῇ τὴν συγκατάθεσί της ἡ μη-
τέρα της, δὲν ἤθελε νὰ τῆς λεί-
πῃ λεπτομέρειες.

Μὲ τὴν μουκιά στὸ στόμα ἔ-
πειτα, πῆρε ἀμέσως τὸ δρόμο γιὰ
τὸ Σύνταγμα. Ἀπὸ μακριὰ τὸν
εἶδε. Ἦταν κιόλας ἐκεῖ, τὴν πε-
ρίμενε. Κι' ἀπὸ μακριὰ εἶδε πὼς
τὸ πρόσωπό του ἦταν μαῦρο.

— Καλημέρα, Πέτρο.

— Καλημέρα! τῆς ἀποκρίθηκε
μὲ φωνὴ βραχνή.

— Τί ἔχεις; Τί ἔπαθες;

— Πᾶμε νὰ καθίσουμε κάπου.
Θέλεις νὰ καθίσουμε ἐδῶ;

Πῆγαν στὸ Σύνταγμα, καὶ κά-
θησαν σ' ἕνα πάγκο. Ἦταν ψυχρὴ
ἡμέρα, κι' ἐρημιά.

— Λέγε μου, Πέτρο, μὲ φοβί-
ζεις.

Τὴν κύτταξε σχεδὸν ἐκθροῦν κι'
ἡ φωνὴ τοῦ ἀκούστηκε παράξενη:

— Δὲ μοῦ λὲς... Ἡ καρδιά σου
ποῦ μούδωσες χθές, τί ἦταν;

— Διπλοῦ... τί θέλεις νὰ πῇς;

— Ψευτικὴ ἡ ἀληθινή; Αὐτὸ σὲ
ρωτῶ, τῆς ἀποκρίθηκε ἀπότομα.

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλά
της.

— Πέτρο, τί βάζεις στὸ νοῦ
σου; Πῶς ἦταν δυνατόν νὰ σοῦ
δώσω ἕνα ψεύτικο κόσμημα;

— Ὡστε λὲς ὅτι ἦταν ἀληθινὴ;

— Ὡς ποσόποτε! Ἡ μαμά δὲν
ἔχει οὐτε ἕνα ψεύτικο κόσμημα!

Τ' ἀποστρέφεται, στόχου πῃ.

— Χαχ! γέλασε αὐτός. Περι-
φημα. Ὡστε ἔρεει καὶ σὰς λέει
καὶ τὰ ψευδαίτια της ἡ μαμά
σου!

— Πέτρο θὰ με τρελλάνῃς. Ποῦ
θέλεις νὰ καταλήξῃς;

Τὴν κύτταξε μὲ μάτια ξαφνικά
σκληρὰ:

— Σὲ δυὸ ἐρωτήσεις: Ἐσοῦ μὲ
κοροϊδεύεις ἐμένα, ἢ ἡ μητέρα σου
σὲ κοροϊδεύει ἐσένα;

— Κλεῖω, ἔ Κλεῖω. Χτὲς ἔγινα...

Ἡ θυμὸς φούντωσε καὶ στὴ δι-
κή της καρδιά.

— Πέτρο, δὲν ἔχεις τὸ δικαίω-
μα νὰ μοῦ μιλάς ἔτσι. Δὲ σοῦ
δῶσα ἀφορμή...

— Λίγο τῶναις καὶ μοῦ δώσης
τὸ ψεύτικο κόσμημα καὶ νὰ με ρε-
ζιλῶνῃς; Λίγο τῶναις νὰ βρασιτῶ
σὲ πενήντα λίρες, ὥπως μούλεγες;

— Σοῦ εἶπα τὸ κατώτατο ὅ-
ριο τῆς ἀξίας του.

— Πενήντα δραχμὲς θὰ ἤθελες
νὰ πῇς.

— Ἐξηγήσέ μου, σὲ παρακαλῶ.

— Δὲν τὸ κατάλαβες ἀκόμα; εἰ-
ρωνεύθηκε ὁ ἄντρας. Δὲν τὸ κα-
τάλαβες; Εἶναι ψεύτικη ἡ καρφι-
τσα. Δὲν ἔχει ἀξία παρὰ σὰν
κομφοτέρημα.

— Ὅριστε, πᾶτε ρη.

Τῆς τὴν ἔκωσε στὸ χεῖρ μὲ μιὰ
κίνησι θυμωμένη κι' ἡ Ναυσικά
στῆλωσε τὰ μάτια της πελώρια
στὸ ὠραῖο κόσμημα, ποῦ στρα-
ποβόλουσε σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ ἀλ-
θινὰ μπριγιάντια.

— Τί τὸ κυττᾷς; Ἐκανε ὁ νέος
νευρικός. Εἶναι ὁμορφό, δὲν ὑπάρ-
χει ἀμφιβολία. Ἀλλὰ, εἶναι ψευτι-
κό. Καταλαβαίνεις οὐμῆκα; Εἶ-
ναι ψεύτικο. Ἦμουν τόσο σίγου-
ρος πὼς εἶναι ἀληθινὸ, ποῦ τσα-
κάρηκα στὸ πρότο, κομμηματοπο-
λεῖο ποῦ τόδεκα. Ἐπειτα τὸ πῇ-

Νέες καὶ ἡλικιωμένες περιμένουν ὑπομονετικὰ τὴ σειρά τους ἐξῶ
ἀπὸ τὸ ἐκλογικὸ τιμῆμα γιὰ νὰ μποῦν καὶ νὰ ψηφίσουν...

Τὸ «ἀσπρὸ» καὶ τὸ «μαῦρο»

Πὼς ἐψήφισαν οἱ Ἀθηναῖοι.— Ἐνσταντανὲν ἀπὸ τίς ἐκλο-
γὲς στὴν πρωτεύουσα.

ΚΟΣΜΟΣ καὶ ντυνάρι, κάθε φύ-
λου καὶ ἡλικίας, ἄντρες, γυναί-
κες καὶ παιδιά, σκυμμένοι τὴ νύχτα
τῆς Κυριακῆς, μπροστὰ στὰ ραδιό-
φωνα, περιμέναμε νὰ ἀγωνίαν, ποῦ
θα σταματήσῃ ἡ μπύλια τῆς παραξενι-
ουλέτας, ποῦ κοινῶς ὀνομάζεται
«ἀσπρὸ». Καὶ ἡ μπύλια μὲν σταμά-
τησε ἐκάπου κατὰ τὰ χαράματα. Οἱ
ἐνδιαφερόμενοι ὁμως σταμάτησαν ὅλοι
ἀνεξαρτήτως ἀπὸ... κόκκινο.

Ἐγκρίτως συμπόλησε διέπυψε
τὴν περιεργὴ αὐτὴ διαπίστωσι. Καὶ
ἐπειδὴ οἱ ἀκούσαντες ἐπέμεναν νὰ
καταχάσουν (ἐντὸς τῶν πραγμάτων
φυσικῶς) ὁ ἄνθρωπος ἀναγκάστηκε
νὰ προεῖ δὲ ἐξηγήσει:

— Ναι, ἐρε, παιδιά. Γιατὶ γέλα-
τε; Ὡστε λὲς ὅτι ἦταν ἀληθινὴ;

— Ὡς ποσόποτε! Ἡ μαμά δὲν
ἔχει οὐτε ἕνα ψεύτικο κόσμημα!

Τ' ἀποστρέφεται, στόχου πῃ.

— Χαχ! γέλασε αὐτός. Περι-
φημα. Ὡστε ἔρεει καὶ σὰς λέει
καὶ τὰ ψευδαίτια της ἡ μαμά
σου!

— Πέτρο θὰ με τρελλάνῃς. Ποῦ
θέλεις νὰ καταλήξῃς;

Τὴν κύτταξε μὲ μάτια ξαφνικά
σκληρὰ:

— Σὲ δυὸ ἐρωτήσεις: Ἐσοῦ μὲ
κοροϊδεύεις ἐμένα, ἢ ἡ μητέρα σου
σὲ κοροϊδεύει ἐσένα;

— Κλεῖω, ἔ Κλεῖω. Χτὲς ἔγινα...

Ἡ θυμὸς φούντωσε καὶ στὴ δι-
κή της καρδιά.

— Πέτρο, δὲν ἔχεις τὸ δικαίω-
μα νὰ μοῦ μιλάς ἔτσι. Δὲ σοῦ
δῶσα ἀφορμή...

— Λίγο τῶναις καὶ μοῦ δώσης
τὸ ψεύτικο κόσμημα καὶ νὰ με ρε-
ζιλῶνῃς; Λίγο τῶναις νὰ βρασιτῶ
σὲ πενήντα λίρες, ὥπως μούλεγες;

— Σοῦ εἶπα τὸ κατώτατο ὅ-
ριο τῆς ἀξίας του.

— Πενήντα δραχμὲς θὰ ἤθελες
νὰ πῇς.

— Ἐξηγήσέ μου, σὲ παρακαλῶ.

— Δὲν τὸ κατάλαβες ἀκόμα; εἰ-
ρωνεύθηκε ὁ ἄντρας. Δὲν τὸ κα-
τάλαβες; Εἶναι ψεύτικη ἡ καρφι-
τσα. Δὲν ἔχει ἀξία παρὰ σὰν
κομφοτέρημα.

— Ὅριστε, πᾶτε ρη.

Τῆς τὴν ἔκωσε στὸ χεῖρ μὲ μιὰ
κίνησι θυμωμένη κι' ἡ Ναυσικά
στῆλωσε τὰ μάτια της πελώρια
στὸ ὠραῖο κόσμημα, ποῦ στρα-
ποβόλουσε σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ ἀλ-
θ

Σήμερα... Και ξέρεις ποιά θα ήταν το καλύτερο; Να πιάς μόνον σου να το πουλήσεις το κόμμημα που θα πάρω.

— Να το πουλήσω; φώναξε η Ναυσικά τρέμοντας συγκορυμ. Ποτέ δε θα το λολήσω.

— Μα γιατί; Μία φορά το κακό θα γίνω και θα γίνω. Να το πουλήσεις έσύ, για να ξέρουμε που θα πάει. Πάρε κάτι, και πηγαίνε το σ' ένα κατάστημα. Θα σου πω εγώ που μπορείς να το πουλήσεις σε καλύτερη τιμή.

— Άς μην είναι επί τέλους σήμερα. Άς είναι αύριο το πρωί. Έ, άγαστη μου;

Τον κύτταξε δυστυχισμένη.

— Δεν ξέρω... πρέπει να παρουσιάσει ευκαιρία.

— Όταν θέλεις, θα βρης την ευκαιρία. Όπωςδήποτε θα τη βρης.

— Καλά! άναστρέναξε η Ναυσικά.

— Βάλε την καρφίτσα στη θέση της, έπτε ο νέος. Όποτε να λείπουν μόνον το ένα κόμμημα.

— Θα κάνω ό,τι μπορώ.

— Και μόλις το πουλήσεις και πιάς τα χρήματα στο χέρι, άγαστη μου, να μου τηλεφωνήσεις να συναντηθούμε.

ΤΡΙΤΗ ΚΛΟΠΗ

Νόμιζε πως έδωκε ένα έριολτικό όνειρο το ίδιο βράδυ η Ναυσικά, όταν άνοιξε το συρτάρι της μητέρας της κι άρχισε να ψάχνει στα κοσμηματά της. Ήταν μόνον στο σπύτι και μπορούσε να κάνει αυτή τη δουλειά με όλη της την ήσυχία. Η μητέρα της είχε πει, όπως κάθε βράδυ, να χαρτοποιήσει κι η θάλεια είχε φύγει για τον κινηματογράφο, με κάποια εύθυμη συντροφία. Μπορούσε να είναι σύγυρη τουλάχιστον για δυό ώρες πως δεν είχε να φοβηθεί τίποτε. Κι όμως τα χέρια της έτρεμαν καθώς ψαχούλευαν τα κοσμηματά κι η καρδιά της χτυπούσε να σπάσει.

Έβαλε την καρφίτσα στη θέση της, κι έπειτα άρχισε να παίρνει στα χέρια της ένα-ένα τ' άλλα κοσμηματά. Η έκλογη της έπρεπε στο τέλος σ' ένα θαυμασίο κολλίε, από άληθινα μαργαριτάρια. Πολλές φορές τους είχε πη η μητέρα του, ότι αυτό αξίζει μία μικρή περιουσία. Δεν το φορούσε όμως συχνά η Ίρα, επειδή προτιμούσε συνήθως τα χρυσά και τα πιο έντυπωσιακά.

— Δεν υπάρχει πιθανότης να το ζητήσω, για πολλή καιρό τουλάχιστον. Η μαμά, συλλογίστηκε.

Όταν όμως το ζήτησε, η καρδιά της πάγωσε.

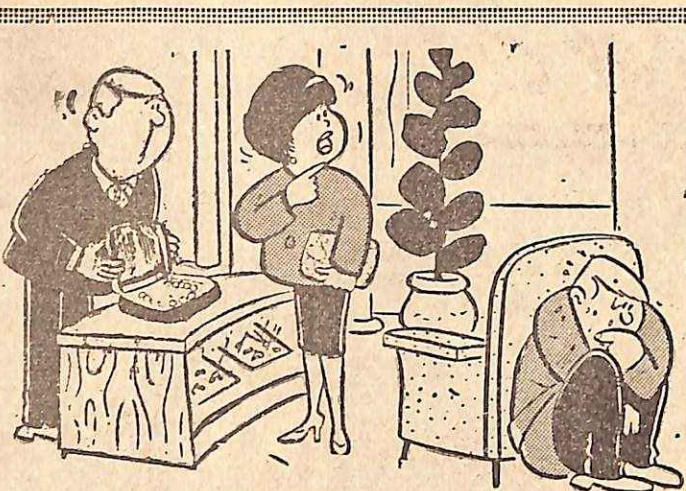
— Αν το καταλάβει; Άν το είδε τώρα τελευταία;

Δεν υπήρχε μεγάλη τέτοια πιθανότης, άκριβώς επειδή δεν το φορούσε συχνά. Το κολλίε αυτό βρισκόταν στο βάθος της κασσετινας, σχεδόν παραπεταμένο. Από πάνω ήταν ένα σωρό άλλα κοσμηματά.

— Άν όμως παρ' όλα αυτά το ζητήσω; Τι μπορεί να βάλει στο νου της;

Το μυαλό της σταματούσε. Κι αφού βασιάντησε κάμποση ώρα, πήρε την απόφαση. Ανασπύρισε τα κοσμηματά, για να μη φαίνεται ότι κάποιοι τα είχε άναστα-τώσει, κι έπειτα έκλεισε την κασσετίνα. Τίποτε δεν ήταν κλειδωμένο. Τώρα που δεν είχαν υπηρέτρια. Η Ίρα άποστρεφόμενη τις κλειδαριές τα κλειδιά. Φύση άκνη, προτιμούσε πάντα ό,τι της έκανε λιγώτερο κόπο. Και γενικά, δεν αισθανόταν δυστυχισμένη τους ανθρώπους. Ακόμη κι όταν είχαν υπηρέτριες τους κλειδωναν μόνον τ' άποσπάρτητα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

— Περίεργο!... Πριν μισό λεπτό ό άρραβωνιαστικός μου ήταν εδώ!

Επίκαιροι στίχοι

ΙΔΕΑ ΦΑΕΙΝΗ

Παρ' όλο που είναι ό Δήμος μας τί άδεια τά ταμεία θα κάνει στην πρωτεύουσα και μία καινοτομία και κάτι «φωσφορίζουσες» θα βάλει πινακίδες, που θα μας ένθυμίζουνε σωστές... πυγολαμπίδες!

Στό μεταξύ τό Άστυ μας στό σκότος θ' άπομένη κι' όί άτυχείς δημότες του κι' όί ταλαιπωρημένοι σε λάκκους και σε τέλματα θα πέφτουν κάθε βράδυ και θα τους τρώη του άμωρους για πάντα τό... σκοτάδι!

«ΦΩΣ» ΕΚ ΦΩΤΟΣ...

Έπληραν την άπόφαση και είναι όί «φωστήρες» πως πρέπει άνεξέλεγκτοι να μένουν όί λαμπτήρες, γιατί γαί μέν, στον τόπο μας πολλή καταναλισκονται, άλλ' είναι πάντα υπόλοιποι «κι' έν έπαρκεία» βρίσκονται...

Έλήφθη, ήγουν, άπόφαση ρητή και έξοκωμένη, όί... λάμπες να μην έχουνε τιμή καθωρισμένη και δύναται καθένας μας γα πη μ' αυτούς τους όρους, ότι και πάλιν «έφερε» για τους μεγαλειόδοτους!

ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

Άπό δεκάδες έντυπα αίσιας άνηγγέλη ότι μπορεί στην χώρα μας και τό «τουίστ» να έλθη, πουναι χορός περίεργος, με κύρια γνώρισμα τις συνεχείς τις βόλτες του και τό... «στροφουρίσματα»!

Χορός είναι θεότρελλος—χωρίς περιστροφές— με βόλτες άτελείωτες και μ' έξαλλες... στροφές και την άνησυχία του κανέναν δεν την κούβει, ότι μαζί του πρόκειται κι' ή βίδα να μάζ... στρίβει!

ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΘΥΓΑΙΟΙ

Μετά των άλλων είδαμε και την πληροφορία, ότι πολλά του Άστεως παλιά λεωφορεία, θα πάρουνε παράτασιν όποιον ήλικίας και, κατά τα λεγόμενα, μεγάλης διάρκειας...

Πάντως έν τον βίον τους πολλή τον παρατείνουν, όί «κράχτες» όί καλύτεροι του Τουρισμού θα γίνουν, διότι όί άρχαίοφίλοι και όί τουρίστες όλοι, θα λένε για την ένδοξη κι' ισοτερή μας πόλι, ότι δεν είναι μόνον γη άρχαίων άγαλμάτων, άλλ' επί πλέον και πηγή άρχαίων... όχημάτων!

ΚΑΙΡΟΣ ΗΤΑΝ

Την κόμωσιν «Διάστημα» λανσάρουνε όί Γάλλοι και τό πολυαθέστατο των γυναικών κεφάλι κομωσείας θα όρίσταται που λέγονται «κομήτες» «Άστερισμοί», «Άγερνοι» και «Κρόνοι» κι' «Αφροδίτες».

Κι' είναι καιρός, φαντάζομαι, και πρέπει, επί πλέον, να μπλέξη τό «Διάστημα» με ένδοξες θηλέων, και κι' έχουν «ελαφρότητα» όί ένδεις άναστάς και μέσα στο κεφάλι τους ύπάρχει υάλλον... γάος!

ΕΞΑΙΡΕΣΙΣ

Μέσ' σέ' άλλα τά Συνέδρια, που διαρκώς σκαρώνονται και στα όποία «πάνσοφοι» συνήλθε συγκεντρώνονται και... «φαλακρών συνέδριον» συνήλθε στη Γαλλία και στη ζωή μας έδωσε μια... «άκτινοβολία»!

Δέν ξέρω άν ή κουθέντα του ύπιοξε γενική, ή έν περιορισμένη στον φαλακρών τις τύχες, άλλ' ήσαν περίπλοκες, θαυρά, μοναδική που μέσα σε συνέδριο δεν είπωθήκαν... τοίχες!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Η ΜΕΣΗ ΓΑΛΛΙΑΔΑ Έχει άλλάξει

Έχει χάσει σε γρητεία, με έχει άναδειχθή σε ιδεώδη σύζυγο και τέλεια νοικοκυρά!

Η ΑΛΗΘΙΝΗ εικόνα της Γαλλιάδας ποτέ δεν άναποκρινόταν σ' εκείνη που έχει πλάσει με τη φαντασία του ό πολλός κόσμος— και προπαντός εκείνη, που δέν ταξιδέφανε ποτέ στη Γαλλία. Το κομψό, χαριτωμένο, έλαφρό και άσπαστο πλάσμα, τό γεννημένο μόνο για τον έρωτα, όπως παρούμεν στην Γαλλία άνιρίθμητα μυθιστορήματα και κινηματογραφικές ταινίες, είναι δημιούργημα ενός όρθλου. Σήμερα, όμως, ό όρθλος αυτός έχει πολύ μικρότερο από πάντα έλλοτε έντικρυσμα στην πραγματικότητα.

Η μέση Γαλλία της εποχής μας— όπως την παρουσιάζουν τά πορίσματα της έρευνας και των στατιστικών μελετών μιας ομάδας νέων Γάλλων έπιστημόνων— έχει άνάστημα 1,60, ζυγίζει 56 κιλά και έχει— έντέλως άντίθετα άπ' ό,τι φανταζόμαστε— μάλλον κοντά πόδια. Τά μαλλιά της έχουν χρώμα σκούρο καστανό. Βέβαια, ξανθές και μελαγχρόνιες ύπάρχουν πάντα, αλλά σε άρκετά μικρό ποσοστό— άν, έννοείται, έξαιρεθούν όί βαμμένες!

Μολονότι όί παρισίνοι όσκοι μάδας δέν πίνουν να κρατούν τά σκήπτρα σ' όλο τον κόσμο, ή μέση Γαλλία πολύ λίγο ένδοξάζεται για τά τελευταία φιγούρινα και προτιμάει τό άπλό ντύσιμο: μπλούζα και φόστα. Όσο για τά μοντέλα του Ντεϊν και του Μπαλμάν, θα τά συναντήσει κανείς πολύ συχνότερα στη Ρώμη ή στο Μιλάνο, παρά στο Παρίσι. Όχι μόνο γιατί ή σημερινή Γαλλία είναι πολύ πιο φιλόξενη από τη Γαλλία, αλλά και γιατί τά μοντέλα αυτά, προοριζόμενα κυρίως για ψηλές και άέρπτες κοπέλλες, δύσκολα ταίριαζουν στο μικρόσωμο τύπο της μέσης Γαλλιάδας.

Έξ άλλου, ή μέση Γαλλία της εποχής μας, άντίθετα από την προπολεμική, δέν τρέφει άντιπάθεια στην έγκυμοσύνη, ούτε, άν άντιπαθήσει παιδί, σταματάει στο ένα. Σήμερα, τά 38% των γαλλικών οικογενειών, έχουν τρία ή περισσότερα παιδιά, πράγμα που όφείλεται τόσο στην άλλαγή της νοοτροπίας της Γαλλιάδας, όσο και στην ύποστηρίξη που παρέχει στις πολύτεκνες οικογένειες τό κράτος.

Στην οικογενειακή της ζωή, ή μέση Γαλλία είναι άνοιξη σύζυγος, νοικοκυρά και μητέρα, πράγμα που και στατιστικά ακόμη έχει άποδειχθή κατά τον περιφανέστερο τρόπο. Πρώτον, με την αίσθητή μείωση των διαζυγίων, που γίνεται χρόνο με τό χρόνο και μεγαλύτερη, έτσι ώστε σήμερα ή Γαλλία να παρουσιάζει τόπο χαμηλότερη αναλογία διαζυγίων από άλλες άρρωστικές χώρες. Δεύτερον, με τις άρρωστικές, που έγινε άνάμεσα στους με μέρους, τά 70% όσων λάσανε με σύζυγους, άναστήσανε μ' ένα άνεπιφύλακτο ρος, άναστήσανε, άν είναι εύχρηστοί από τη γυναίκα που διάλεξε.

Στό θέμα του γάμου, ή μέση Γαλλία του 1961, δείχνει πολύ λιγότερο συναισθηματισμό από τη Γερμανία, την Γαλλία ή την Αγγλία. Για ν' άποφασίση ένα γάμο, πρέπει να σύγυρευη πως θα στηρίζεται σε σταθερές, υλικές και οικονομικές βάσεις. Άλλοιώς, δέν άρνείται να παρσώρη από τό άσθημα της.

Όταν παντρευτή, άπολύτπεται σπουδαία μαγείρσσια και άναγνώσσει στη διαχείριση των οικονομικών ζητημάτων. Καμιά άλλη Ευρώπαια δέν έχει την τέχνη της Γαλλιάδας στο να έτοιμάξη ένα τέλειο τραπέζι για καλεσμένους, με όσο γίνεται λιγότερα χρήματα. Το μυστικό της είναι, ότι καταφέρνει να έπινοη άπίθανους συνδυασμούς τόσο στο φαγητό όσο και στο ντύσιμο.

Τό λεγόμενο «μεγάλο πάθος» ύπάρχει για τη Γαλλία μόνο στα μυθιστορήματα. Η μέση Γαλλία της εποχής μας δέν έχει καμιά κλίση στις έξαλλες ρομαντικές περιπέτειες, δέν έννοει να δη κανέναν άντρα σε έθεος και δέν χάνει ποτέ, ακόμη κι όταν έρωτεύεται, τη λογική και την ψυχραιμία της.

Είναι συντηρητική σε όλες τις έκδηλώσεις της, «νοικοκυρούλα», κάθε άλλο παρά όνειροπαρμένη,

Πόδο βτοίχιζαν οί έκλογές

ΣΕ ΧΑΡΤΙ ΚΑΙ ΣΕ ΜΕΛΑΝ

Ο χορός των έκατομμυρίων της προεκλογικής προπαγάνδας

ΠΟΣΑ λεφτά ξεδούθηκαν στον έκλογικό άγώνα; Πόσοι τόνοι χαρτίτο σφοδρίστηκαν στους δρόμους όλης της Ελλάδας; Πόσο μελάνι χύθηκε στους τοίχους, στα πεζοδρόμια, στα μαγαζιά και στις έφημερίδες για τά κόμματα; Και πόσο είναι όί κερδοσμένοι του έκλογικού άγώνος;

Είχαμε την ύπομνη να διαβάσουμε όλες τις δηλώσεις των ύποψηφίων, να παρακολουθήσουμε τις συγκεντρώσεις τους, να τους έπισκεφθούμε στα έκλογικά κέντρα τους και να δούμε όλους αυτούς, που άγωνίστηκαν να βοηθήσουν για την έπιτυχία κάθε ύποψηφίου.

Μη φαντασθήτε, ότι είναι εύκολη κι' εύχαιρη δουλειά να βάλει ύποψηφίότητα βουλευτού και να έπιδοθή στον έκλογικό άγώνα. Δέν είναι μόνο ψυχική και σωματική ταλαιπωρία, αλλά και άγρια άφαίμαξη των οικονομικών. Στο έξτινισμα για μεριούδες, που θα μένουν με κολλημένη τη φωτογραφία τους στον τοίχο.

Άπό την ημέρα, που άρχισε ή κίνηση για τις έκλογές, άρχισε και ή λαχτάρα των ύποψηφίων. Άρχισαν τά διαβήματα, όί παρακλήσεις συγγενών και φίλων, τά μεγάλα μέσα, όί ύποσχέσεις, μέχρι να φανή τ' όνομα του ύποψηφίου στον έπίσημο κατάλογο του συνδυασμού.

Όπως είναι γνωστό, τρεις συνδυασμοί άγωνίστηκαν για την κατήληνη των τριακοσίων βουλευτικών έδρων. Κι' ό κάθε συνδυασμός παρουσίασε τους τριακοσίων ύποψηφίους του και τους άνέφερε στις άνακοινώσεις του. Τό δίχτυ όλχθηκε σ' όλη την Ελλάδα. Άπό τη μία ως την άλλη άκρη της. Άλλώθηκε κάτω ό χάρτης και καταστρώθηκαν έπιτελικά σχέδια. Πού θα γινόταν ή μεγαλειώδης έπίδειξη του συνδυασμού. Πού θα γινόταν ή άναμέτρησή του. Πού θα συνέτιοιβε τους άντιπάλους. Και γι' αυτήν όλη τη δουλειά χρειάζονταν και κατάλληλοι άνθρωποι. Οί μαχητές, όί άξίες και όί φίρμες, που θα ύποφους να παρατάξη κάθε κόμμα.

Άς τους δούμε όμως από πού κοντά όλους αυτούς τους ανθρώπους, που κατέβηκαν στις έκλογές. Τους άνεξάρτητους και τους έλεύτερους σφοδρούς!... Τί έδωκε κανένας για ν' άγωνισθή στις έκλογές και να προσπαθήσει να πετύχει; Κατ' άρχην, όλοι τους έπρεπε να καταβάλουν 512 χιλιάδες δραχμές στο Ταμειον τους και τά σχετικά χαρτόσημα. Αυτό τό ποσό ήταν σταγόνα στον άπειρό για τό δύστυχο άνθρωπο. Τί χρειάζονταν ακόμη; Άς τά πάρουμε με κάποια τάξη όλ' αυτά τά έξοδα:

Κάθε κόμμα, τόσο στην Αθήνα, όσο και σ' όλες τις πόλεις της Ελλάδας και στα χωριά, έπρεπε να έχη τά έκλογικά κέντρα του. Κι' άκόμη κάθε ύποψηφιος τό δικό του γραφείο, όπου θα δεγόταν τους πολιτικούς φίλους του. Πάρε μολύβι και χαρτί, γράφτε αριθμούς και κάνετε πρόσθεσις. Πόσο πληρώνεται ένα κεντρικό μαγαζί, για να μεταβληθή σ' έκλογικό κέντρο; Κι' ύστερα λογαριάζετε πόσα μαγαζιά και στέκια χρειάζεται ό συνδυασμός σ' όλη την Ελλάδα;

Κάθε τέτοιο μαγαζί έπρεπε, φυσικά, ν' άσπρισθή, να διαμορφωθή, να στολισθή, να μπουνε έγκαταστάσεις μικροφώνων και μεγαφώνων, να όργανωθή μ' ένα καλό έπιτελείο ύπαλλήλων, που θα έδιναν τη μάχη. Γράφτες, λοιπόν, και προσθέστε τά νοήματα. Πόσα μπορεί να πληρωθή ένας άνθρωπος για να σταθή στο έκλογικό κέντρο, να δέχεται, να μαζεύει χαρτιά, να δι- νη ύποσχέσεις και να σφοδρίση γαμψέλα!...

Τάστερα ύπάγοι κι' ένα άλλο έπιτελείο; Της άλλοθυναρίας των ύποψηφίων, της έκδόσεως των έκλογικών βιβλίσκων, της άγρας ύποψηφίων. Κι' άκόλουθι ένα μεγάλο και άπίθανο έξοδο; Η έκτύπωση των χιλιάδων φωτογραφιών των ύποψηφίων, που θα κολλήσουν στους τοίχους. Άλλες φωτογραφίες, που θα ύποσταντο σε «φύση βάλιν» κι' άλλες— που θα σταλίζον στην έποχή. Κι' έπειτα τά διάφορα πανό, με τό προσοχή να δέν ύποψηφίον και των άρχηγών των συνδυασμών, που χρειάζονταν στις ποσότητες των έκλογικών κέντρων, κι' ακόμη τά έκτακτικά των χαρτίων, που τυπώθηκαν με τις δηλώσεις, τά συνήματα και τά... άπλυτα των άντιπάλων!...

Ο ψηφοφόρος, αφού άκουσε τά πολιτικά προγράμματα και των τριών κομμάτων ψηφίζει σύμφωνα με τη συνείδησή του.

Άλλά έχουμε και τά έξοδα περιόδειας του κάθε ύποψηφίου και του άρχηγού του συνδυασμού σ' όλη την Ελλάδα. Για λογαριασμό έπιτελείο ανθρώπων, που κινούνται κοντά στους 300 ύποψηφίους των τριών συνδυασμών: Ζωγράφοι, σχεδιαστές, φωτογράφοι, τεχνικοί, έργατες, μεταφορείς, άυτοκίνητες, κι' ακόμη όί έμπιστοι του κόμματος, έκείνοι που τρώνε άνεξέλεγκτα, γιατί δέν είναι εύκολο να έλεγχοθούν, όπως βούτην τό χέρι τους και πληρώνουν τά τυπογραφεία, τά χαρτιά, τά μελάνια, την κίνηση των ύποψηφίων, τη μεταφορά των ψηφοφόρων, τά ταξίδια και τά γεύματα. Όλοι αυτοί τρώνε... Και μόνο ό ψηφοφόρος με ύποσχέσεις ενός καλύτερου μέλλοντος οδηγείται προς την κλίση, για να ψηφίσει, έλλομενος άπ' όλο αυτό τό χορό των έκτακτικών, που σφοδρίστηκαν στο δρόμο από τους 900 ύποψηφίους των τριών συνδυασμών.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΓΛΥΤΟΣΕ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΑΠΟ ΒΕΒΑΙΟ ΘΑΝΑΤΟ

Ο άβλος ένός νεκρού Γερμανού μαθητή

Στην αλή ένός παμπάλαιου σπιτιού του Άουριχ, στη Δυτική Γερμανία, ή Έρνα Γιάνσεν άπλωνε τά ρούχα της πουργάδας στο σκονί και ό μικρός γυιός της, ό Χίνερκ, την κυττούσε, καθισμένος στο έξιλο σκεπάσμα του άκρησιμ-πολήτου από χρόνια παιχνιδιού. Έξαφικά, ή κ. Γιάνσεν άκούσε πίσω της έναν θόρυβο και μια άσπερη νική κραυγή τρώμου: Τό έξιλο σκεπάσμα είχε ύποχωρήσει κάτω από τό βάρος του παιδιού και ό μικρός Χίνερκ είχε πέσει στο παιχνιδι, που έφτανε τά 9,5 μέτρα σε ύψος!

Έξαφινοντας, ή άτυχη μητέρα δέθηκε στους δρόμους για ν' άναστήσει το παιδί, να το γυρίσει πάλι κάτω, ώστε να έγχαλιν ένα τέρας άπ' όσο είχε πη. Ένα έννοιασε πως όί άδελφές του παιδιού, οι τόν έγκαταλείπων, γιατί άνάσιναν όλο και πιο δύσκολα, άκούσε φωνές από πάνω κι' είδε να τρέχουν ένα άνα σκονί. Έβρεσε στο σκονί τον μικρό Χίνερκ και, όταν τό τό έαυρόφανε, αφού κνέσσαν τό παιδί, άναίσθητο μ' έντονο άκόμη, τό έβρεσε γύρω από τη μέση του κι' άρχισε να πκροφάλλων σε κόπο.

Στό τέλος, όλα πήγαν καλά. Κατάφεραν να σπυρέσουν τον μισοπεθαμένο Χίνερκ και ό σά-τηρας του έγινε τό πρόσωπο της ημέρας όχι μόνο στο Άουριχ, μα και στην Μπόν, όπου ό ύποψος της Παιδείας τον κάλεσε για να τον συγχαρή και να του άπονέμη μετάλλιο για την πράξη του.

— Σκέφτομαι πώς αν με δη ό πατέρας σου να κουβεντιάσω μαζί σου θα θυμώση, της είπε ό Πασκαλιός.

ΕΠΙ τέλους ήρθε ή άνοιξη! Η πραγματική άνοιξη με τό λυώσιμο τών χιονιών και με τόν όμορφο ήλιο πού έκανε ν' άστράφτουν και νά γυαλίζουν οι έρσοι. Ηρθε ή άνοιξη κι' άνοιξαν οι στάνες και τά χειμαδιά, πού τόνον καιρό ήταν κατάκλειστα δίχως τό χαρούμενο θέλασμα τών προβάτων. Ηρθε ή άνοιξη και τό μετερό καιμπα-ναριό της έκκλησούλας του χωριού, χαμογελούσε θαρρείς κάτω από τόν γαλάζιο ούρανό. Έκεί στό θαθός της καταπράσινης κοιλάδας κυλούσε τόν κατήφορο τά νερά του τό μεγάλο ποτάμι — ό Κελαμός — κι' έδινε ζωή σ' όλη εκείνη τήν πλούσια εικόνα από κάμπους και δουνά, από ράχες και ραχούλες, από λόγγους και πλαγιές.

Η Μαρίνα, ή πεντάμορφη θυγατέρα του Νάσου Βρανούση, άκουμπισμένη στό ψηλό παράθυρο του άρχοντιού της, άκούγε τό μακρινό κουδούνισμα τών κοπαδιών του πατέρα της μ' ένα θαθύ χτυποκάρδι. Ο Νάσος Βρανούσης ήταν ό πιο πλούσιος, ό πιο φημισμένος ταξίγικας σ' όλόκληρη τήν περιοχή, από τά Λοδία ως πέρα στην Παναγιά. Τ' όνομά του ήταν έακουστό και στά Γιάννα. Ακόμης. Κανένας άλλος δέ μπορούσε νά τόν παραβγίη στό πλούσιό του και στην άπλοχέρια του. Τό χωριό του, ή Χελιδονιά, τόχε καιμάρι.

Σάν τόν δικό μας άρχοντα, άλλος άρχοντας δέν είναι, έλεγαν και ξανάλεγαν οι συντοπίτες του. Και σάν τήν άρχοντοπούλα μας, άλλη άρχοντοπούλα δέν εανώνη.

Και ποιάς δέν τόξερε αυτό; Όλες οι κοπέλλες ζηλεύσανε στό πέραςμά της κι' όλα τά παλληκάρια όνειρευόνταν νά τήν είχαν στό πλευρό τους. Όλα. Και περισσότερο απ' όλους ό Δίμος Δασκαλόπουλος, ό πρωτογυιός του δημάρχου. Ηταν ένας λεβάντης ως εκεί πάνω ό Δίμος και τό είός του δέν ύστερούσε και πολύ από τό είός του Βρανούση. Όμως ή Μαρίνα μίητε πού γυρίζε νά τόν κυττάη. Πονούσε κι' ανασταναίσε τό παλληκάρι, της έστειλε τούς καυμούς του με τίς φίλη-νάς της κι' έλεγαν κάτω από τά παραθύρια της τίς νύχτες. Μά ή Μαρίνα φύλαγε κλειστή τήν καρδιά της. Δέν έλεγε τίποτα. Μονάχα τό τραγουδί της, πού άνοιγόταν πότε-πότε μέσα από τήν κάμαρά της, ήταν σάν μία απάντησι στόν άδάστα-χτό έρώτά της.

«Μην κλαίς και μη μαραινέσαι τά λόγια σου μη χάνεις. Βρες κάποιαν άλλη, μάτια μου, στέρνι νά της εάτης. Δέν είμ' εγώ γιά εσένα κι' αγάπη άς μ' έξης τόση. Γιά τήν καρδιά μου άν δέρνεσαι άλλοι τήν έχω δώσει».

Κι' άλλος, ποιά ήταν τό γλυκό μυστικό της Μαρίνας; Σε ποιόν είχε δώσει κρυφά τήν καρδιά της και κανείς δέν τόξερε στό χωριό; «Σε κείνόν πού σ' άγαπάει περισσότερο» γράφει ό παλαιός λογοστήτης και βουλευτής Χ. Χριστοδωρίδης, πού κινεαπίστηκε με τό τραφερό αυτό είδύλλιο της Ιδανίτερης πατρίδας του — πού περνάει από κεί, πηγαινε νά ξεκαλοκαίρειση στην Άσσαντιέλλα, μιά όμορφη και ψηλή ράχη, έλαστική, άσπρη πρηνάτη από τό άρχοντικό της, δέναντι πού μονοπάτι και πηγαινε νά περάσει... από τόν γέικορο πλάτανό, περι-μέτρηση πού ό κοπέδια και πολλοί τσοπάνηδες, μά

πόρτισε κρυφά από τό άρχοντικό της και τρά-θηξε στό γέικορο πλάτανό, απ' όπου αναγκαστικά περνούσαν όλα τά κοπάδια του πατέρα της. Κι' ά-εαφνα τόν είδε νά κατεβαίνει με τή γκλίτσα στους ώμους, ανάμεσα στό πρόβατό του, σάν ένας μυ-θικός βασιλιάς με τό στρατό του. Η άρχοντο-πούλα έσφίξε τό στήθος της, έκανε νοερά τό σταυρό της κι' άποφασιστικά ζύγωσε τό μυστικό, πού στάθηκε με σεβασμό μπροστά της.

— Γιατί δέ μου μιλάς; τόν ρώτησε. Δέ χαίρε-σαι, λοιπόν, πού με έλέπεις;

Τό παλληκάρι χαμογέλασε παράξενα και τήν κύτταξε στό μάτι.

— Σκέφτομαι πώς αν με δη ό πατέρας σου νά κουβεντιάσω μαζί σου θα θυμώση, άποκρίθηκε. Κι' εγώ θέλω νά πάω νά του γυρέψω μπροστάντζα.

— Τόμαθα, Πασκαλιό. Τι σου χρειάζονται τά ρήματα; Είναι κανένας δικός σου άρρωστος;

— Δόξα τό Θεό, είμαστε όλοι καλά. Μά εγώ τούτες τίς μέρες...

Στάθηκε λίγο ό Πασκαλιός, σάν νά ντρεπόταν νά συνεχίση, μά γοργά χαμογέλασε και συμπλή-ρωσε:

— Τούτες τίς μέρες παντρεύομαι, κυρά. Παίρ-νω μιά συχωριάνη μου από τήν Παναγιά. Τή λένε Δάφνη κι' είναι όμορφη σάν και τό λόγου σου. Φτάνει νάναι και καλή σάν και σένα...

Η Μαρίνα έννοιωσε τά γονατά της νά λυγι-ζουν. Χάθηκε απ' τά μάτια της τό άνοιξιάνικο τοπίο και τήν καρδιά της τήν τρύπησαν χιλιάδες δελόνια. Ο Πασκαλιός δέν κατάλαβε τίποτε από τήν άλλωγή της. «Άπλωσε τό χέρι του στό σακκι του κι' ανασυρε ένα όμορφο κεντητό σαμαροσκου-τί, έργο τών χεριών του. Τόχε κεντήσε όλο τό χειμώνα μέσα στη μοναξιά του χιονιά, γιά νά της τό χαρίση μόλις θα τήν έβλεπε τό καλοκαίρι.

Πάρο, της είπε. Νά τόχης γιά ένθύμιο, από ένα μυστικό του πατέρα σου.

Η άρχοντοπούλα ούτε καν τό άγγιξε. «Εμεινε άκίνητη κάμπος ώρα στη θέσι της κι' άεαφνα έπεσε στην άγκαλιά του, ξεπατώντας σέ πνιχτά κλάμματα, ατά μέσα σ' άναφυλητή της τού έλεγε και τόν παρακαλούσε:

— Πάρε με! Σε αγαπώ πού πολύ κι' από τή ζωή μου και δέ μπορεί παρά νά μ' αγαπάς κι' εσύ. Πάνε δυό χρόνια τώρα, πού με λαχτάρα πε-ριμένω τίς μέρες αυτές πού θα σε δώ. Γιατί της

νά παντρευτής άλλη; Τι μπορεί νά σου δώση ή Δάφνη περισσότερο από μένα;

— Έντρομος σχεδόν ό μπιστικός προσπάθησε ν' άποφύγη τό άγκάλισμά της.

— Κι' αν άκόμη ήξερα πώς μ' αγαπάς, εγώ δέ θα σ' αγαπούσα, της είπε. Γιατί από μικρό παι-δί είχα πάντα στό νού μου τή Δάφνη. Πώς μπο-ρούσα λοιπόν, νά ξεγελάσω τήν καρδιά μου; Πώς μπορούσα νά παντρευτώ εσένα και ν' αγαπώ ε-κείνη; Κι' ύστερα τό θαρρείς τόσο εύκολο; Ο κύρης σου θα καταδεχόταν ποτέ νά δώση τή θυ-γατέρα του στόν πιο φτωχό μπιστικό του; Όχι, Μαρίνα. Πήγαινε στό καλό κι' άσε με νά τρε-θώ κι' εγώ τό δρόμο μου. Τήν Κυριακή σέ προσκαλώ στό γάμο μου. Θα χαρώ πολύ αν έρ-θης και σέ δώ γιατρούμενη.

Πήρε τό κοπάδι του ό Πασκαλιός κι' έφυγε, χωρίς νά γυρίση ούτε μία φορά τό κεφάλι του πίσω. Η Μαρίνα κάθισε σέ μιά πέτρα κι' έκρυψε τό πρόσωπό της στό χέρι της. Έκλαιγε. Έκλαι-γε τά χαμένα της όνειρα, τίς έλπίδες της, τή μεγάλη της αγάπη πού γκρεμίστηκε. Γύρω ή νύ-χτα άπλωνόταν σιγά-σιγά. Ξαφνικά, έννοιωσε ένα χέρι ν' άκουμπά ανάλαφρα στόν ώμο της. Η άρ-χοντοπούλα πετάχτηκε όρθια τρομαγμένη. Είπε τότε νά στέκεται μπροστά της ό Δίμος και μονο-μιές ήρέμισε.

— Μην κλαίς, τήν παρακάλεσε εκείνος. Αυτά τά όρασα ματάκια μόνο νά χαμογελούν πρέπει. Άκουσε χωρίς νά θέλω τήν κουβέντα πού είχες με τόν Πασκαλιό. Δέν πρέπει νά είσαι θυμωμένη μαζί του. Τό παλληκάρι φέρθηκε τίμια. Θα ήθε-λες νά παρατήρη τή Δάφνη και νά πάρη εσένα; Τό βρίσκεις σωστό;

— Όστε τ' άκουσες όλα, Δίμο; Όλα;

— Όλα, Μαρίνα. Όπως εσύ αγαπάς άπεπι-σμένα τόν Πασκαλιό, έτσι κι' εγώ λατρεύω εσένα δώ και τρία χρόνια.

Τήν έπιασε από τό χέρι.

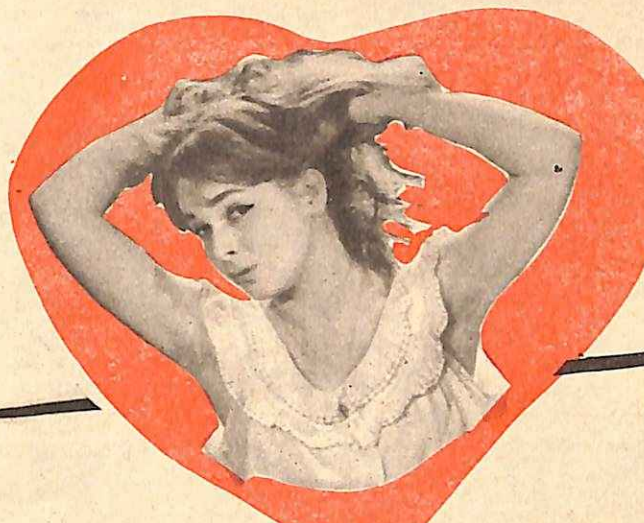
— Δέ θές νά γυρίσουμε στό χωριό; Θα σέ πε-ριμένω ώσπου νά σου πιάσει ό πόνος της αγά-της σου. Τότε, αν συμφωνήσης κι' εσύ, θάρω τόν πατέρα σου. Θα σε κάνω εύτυχισμένη, Μα-ρίνα.

Η άρχοντοπούλα χαμογέλασε.

— Φαίνεται πώς ήμουν τυχή τόσα χρόνια, του είπε. Τόσα διώς έλέγω τήν αλήθεια. Τήν Κυ-ριακή ό Πασκαλιός παντρεύεται. Θες νά πάμε ττό γάμο του; Κι' ύστερα...

Η Μαρίνα δέν άπόσπασε τή φράσι της. Ο Δί-μος Δασκαλόπουλος της σφράγισε τά χείλη μ' ε-να γλυκό παρατεταμένο φιλή. Κι' ήταν τό ωραιό-τερο φιλή μιάς άπελπισμένης αγάπης.

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

Το αγρουορίτσο

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΛΕΚΑ : ANNA ΦΟΝΣΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ : ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ
ΜΠΙΑΝΣ : ΑΛΜΠΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑΣ
ΤΖΕΝΗ : ΑΔΙΚΗ ΓΕΩΡΓΟΥΔΗ
ΜΠΟΥΜΠΟΥ : ΑΛΕΚΑ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ
ΡΙΡΗΣ : ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΚΙΩΝΑΚΗΣ

Σενάριο: Γ. ΔΑΛΙΑΝΙΔΗ * Μουσική: ΤΑΚΗ ΜΩΡΑΚΗ * Σκηνοθεσία: * ΝΤΙΜΗ ΔΑΔΗΡΑ * Παραγωγή: Ι. ΚΑΡΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

3ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Άλεκα, ένα κορίτσι με άγοροίστικους τρόπους, πού όλοι τή φωνάζουν «Άλεκα», παίζει μαζί με άλλα παιδιά ποδόσφαιρο, κάτω από τό παράθυρο του Δημήτρη, πού πήγε στην Αίγινα, γιά νά βρή παν-χία και νά μελετήσει, προκειμένου νά πάρη τό δίπλωμά του. Βλέπον-

τας πώς οι συστάσεις και οι φωνές του δε φέρνουν κανένα αποτέλεσμα, ό Δημήτρης κατεβαίνει με άγριες διαθέσεις. Παιρνει τή μπάλ-λα, μά ή Άλεκα τού πιάνει τό πόδι και τόν αναγκάζει νά κυλιστή μαζί της στό χώμα. Τήν άλλη μέρα, ενώ ό Δημήτρης διαβάει, ή Ά-λέκα μπαίνει στην αούλη και προχωρεί πρós τό μέρος του.

— Παίζω μπάλλα, σ' ένοχλώ! Κάθομαι ήσυχη, σ' ένοχλώ! Πολύ στριμμένος είσαι. Μωρέ, καλά σε λέω τρήχα!

Ο Δημήτρης άποφύγει νά της άπαντήσει και προσπαθεί νά δια-βάση, μά δέν τά καταφέρνει.

— Γιατί δέν πάς νά παίξεις με τά παιδιά; τή ρωτάει.

— Άν κάθεται φρόνιμα...

— Λοιπόν, έρείς κάτι; τού λέει ή Άλεκα παίρνοντας θάρρος. Δέν είσαι και τόσο τρήχα.

— Και με τή σφεντόνα, πώς πάμε;

— Σε πόνεσα ε;... Πάρτην. Εγώ δέ θα ξαναρρίξω πιά!

— Για νά μη κάνω φασαρία και φωνάζεις.
 — Για κύπτα με στό μάτι. Λές αλήθεια;
 — Δέ με παίζουμε πιά, όμολογεί ή Άλεκα.
 — Και τώρα τί θα κάνης, χωρίς παρέα;
 — Θάρωμαι νά κάθωμαι εδώ... Θα μ' άφήνεις.

Ο Δημήτρης τήν κυττάζει έκπληκτος... Δέν πιστεύει τά μάτια του και τ' αυτιά του... Δέν έρει πώς νά έξηγήση τήν ξαφνική αυτή άλλαγή.

Η Άλεκα, βλέποντας πώς δέν παίρνει τή σφεντόνα από τά χέρια της, τήν αφήνει πάνω στό μικρό τραπέζάκι.

— Ο Δημήτρης την κυττάζει με τρυφερότητα. "Υστερα σηκώνεται, παίρνει τη σφεντόνα της 'Αλέκας και της Λέει:
— Έλα να σου δείξω εγώ πώς σημαδεύουνε.
— Η 'Αλέκα τὸν κυττάζει σαστισμένη. Τὴν ἴδια στιγμή παρουσιάζεται καὶ ἡ κυρὰ Μαρία με τὸν καφέ...

— Τὸ καφεδάκι σου, κύριε Δημήτρη!...
— Ο Δημήτρης κρύβει τὴ σφεντόνα πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του καὶ προσποιεῖται τὸν ἀδιάφορο. "Υστερα σκύβει πρὸς τὴν 'Αλέκα καὶ τῆς ψιθυρίζει στὸ αὐτί:
— Περίμενε... Θὰ πᾶμε κάπου νὰ μὴ μᾶς βλέπουν.

Μόλις πῖνῃ τὸν καφέ του, ὁ Δημήτρης πιάνει τὴν 'Αλέκα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ βγαίνουν τρέχοντας.
— Εκείνη τὴ στιγμή βγαίνει καὶ ἡ Τζένη ἀπὸ τὸ σπίτι της. Τὸς βλέπει καὶ τὸς ρωτᾷ παραξενεμένη:
— Δημήτρη!... «'Αλέκο»!... Πού πάτε;

— Γειά σου Τζένη, τῆς λέει με ἀμνηχανία ὁ Δημήτρης.
— Πᾶμε γιὰ τσιροπούλια!... φωνάζει ἡ 'Αλέκα.
— Ἡ Τζένη τοὺς κυττάζει κατὰπληκτη.
— Γιὰ τσιροπούλια;... Μὲ τὸ Δημήτρη;...
— Θὰ γυρίσουμε ἀμέσως... τῆς ἐξηγεί ὁ Δημήτρης.

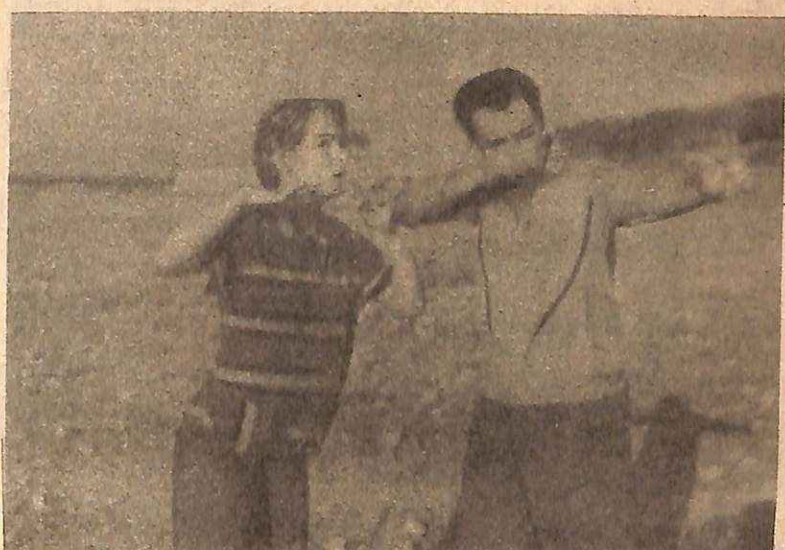
Οἱ δυὸ νέοι ἀπομακρύνονται. Τρέχουν σ' ἓνα ἐρημικὸ μέρος τοῦ νησιού. Μπροστὰ πηγαίνει ὁ Δημήτρης καὶ πίσω του ἡ 'Αλέκα, προσπαθώντας νὰ τὸν φτάσῃ.
— Στάσου, νιέ, λυγάκι, τοῦ φωνάζει σὲ μιὰ στιγμή ἡ 'Αλέκα.
— Κουράστηκες; τὴν ρωτᾷ ὁ Δημήτρης.

— 'Εγὼ νὰ κουραστώ;... Καθόλου!...
— Λοιπὸν, ἀκού τώρα τί θὰ γίνῃ... Θὰ βάλουμε ἓνα ντενεκεδάκι ἐκεῖ ἀπέναντι καὶ θὰ ρίχνουμε μιὰ ἐσύ καὶ μιὰ ἐγώ, νὰ δοῦμε ποίος θὰ τὸ πετύχῃ περισσότερες φορές.
— 'Εγὼ!...

— Ο Δημήτρης πηγαίνει καὶ βάζει τὸ ντενεκεδάκι σ' ἓνα δέντρο. "Υστερα γυρίζει κοντὰ στὴν 'Αλέκα καὶ τῆς λέει:
— Ἀντε... Ἀρχισε ἐσύ πρώτη!
— Εκείνη ρίχνει μὰ δὲν πετυχαίνει τὸ στόχο.
— Τζίφος!...

— Ἡ σειρά μου τώρα, λέει ὁ Δημήτρης καὶ παίρνει ἀπὸ τὰ χέρια της τὴ σφεντόνα.
— Ἐνῶ ὁμως σημαδεύει, ἡ 'Αλέκα μουρμουρίζει: «'Ηρθε μιὰ γρηὰ ἀπ' τὴν Πόλι κι' ἔφερε τὸ χάσι-χάσι. Παναγίτσα μου νὰ χάσῃ...».

— Ο Δημήτρης ὁμως πετυχαίνει τὸ ντενεκεδάκι, καὶ ἡ 'Αλέκα στράβωνει τὰ μούτρα της.
— Παίρνει κατόπιν τὴ σφεντόνα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Δημήτρη, σημαδεύει, ρίχνει, μὰ δὲν πετυχαίνει πάλι τὸ στόχο...
— Πάλι τζίφος!...

— Ο Δημήτρης ἐξαπατᾷ τὴ σφεντόνα καὶ σημαδεύει τὸ ντενεκεδάκι, ἐνῶ ἡ 'Αλέκα ἐπαναλαμβάνει μουρμουριστὰ τὰ μῦθια της: «'Ηρθε μιὰ γρηὰ ἀπ' τὴν Πόλι κι' ἔφερε τὸ χάσι-χάσι... Παναγίτσα μου νὰ χάσῃ!»
— Τὴ μουρμουρίζει ἐκεῖ; τὴ ρωτᾷ ὁ Δημήτρης.

— Ἐνῶ σημαδεύει, ἡ 'Αλέκα τοῦ λέει:
— Δὲ μού λές, ἀφοῦ εἶσαι τόσο μαγκιόρος στὴ σφεντόνα, γιατί κάθῃσαι καὶ χάνεις τὸν καιρὸ σου στὸ διάβασμα;
— Ο Δημήτρης γελάει.
— Τί νελὰς... Ὅλα τὰ παιδιά νηρίζουν πὼς δὲν ἀξίζει φράγκο!
— Ἡ σειρά σου τώρα! τῆς λέει ὁ Δημήτρης.

— Ἐνῶ σημαδεύει, ἡ 'Αλέκα τοῦ λέει:
— Δὲ μού λές, ἀφοῦ εἶσαι τόσο μαγκιόρος στὴ σφεντόνα, γιατί κάθῃσαι καὶ χάνεις τὸν καιρὸ σου στὸ διάβασμα;
— Ο Δημήτρης γελάει.
— Τί νελὰς... Ὅλα τὰ παιδιά νηρίζουν πὼς δὲν ἀξίζει φράγκο!
— Ἡ σειρά σου τώρα! τῆς λέει ὁ Δημήτρης.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μετά το θάνατο του Βάσιπ, η Λάχη κι' ο Μαλέκ πηγαίνουν στο Λονδίνο και κατόπιν στο Παρίσι, όπου δεν άργουν ν' ανακαλύψουν τον Σανχέζ. Καταστρώνουν τότε ένα σαταγικό σχέδιο άγλης εκδίκησης και το εφορμούν μεθοδικά. Ο Σανχέζ, αφού σκότωσε το «Μινιόν» και ναπηγάνει στον πύργο τη «Μινιόν» που την έχει δαγκώσει το λυσσασμένο σκυλί και την αφήνει μέσα στο δωμάτιο της γυναίκας του. Ψάχνει, στο μεταξύ, για ν' ανακαλύψει το σπίτι, όπου τον είχαν οδηγήσει οι μυστηριώδεις άπαγωγείς κι' όπου είδε τη γυναίκα του μαζί με τον Μοράνγκ. Άλλά χωρίς αποτέλεσμα. Περνάει κάμποσος καιρός. Και ξαφνικά, ένα μεσημέρι, ο Σανχέζ βλέπει μία μικρή πληγή στο χέρι της γυναίκας του.

14ον — Τί είναι αυτό; ρώτησε ο άντρας της.
— Με δάγκωσε η «Μινιόν», απάντησε η μαρκήσια.

— Πότε;
— Σήμερα το πρωί.
Κι' η μαρκήσια ξαναείπε έπειτα από μερικές στιγμές:
— Δεν ξέρω τί έχει πάθει τις τελευταίες ημέρες αυτό το σκυλί. Δεν τρώει και με κυττάζει παράξενα... Σήμερα το πρωί ρίχτηκε πάνω μου και με δάγκωσε χωρίς αίτια.
— Και πού είναι τώρα;
— Το έκλεισα στο μικρό δωμάτιο που βρίσκεται πλάι στο δικό μου.
— Άς μείνει εκεί, είπε ο Σανχέζ. Θ' ασχοληθώ μ' αυτό το σκυλί... Θα έχω ίσως κάποια παροδική αδιαθεσία.
— Κι' εγώ αυτό φαντάζομαι, απάντησε η Κλοτίλδη.

Ο Σανχέζ σηκώθηκε κατόπιν και πήγε στο δωμάτιό του. Περνώντας από το διάδρομο, άκουσε τις φωνές της Μινιόν, που ούρλιαζε σιγά.

Όστε όλα είχαν τελειώσει. Η «Μινιόν» είχε προσβληθεί από την τρομερή ασθένεια, που την είχε μεταδώσει; τώρα και στην κυρία της Καμμία δύναμι δέ μπορούσε πια νά σώσει την Κλοτίλδη. Ήταν ανέκκλητα καταδικασμένη.

Οι τύψεις ξαναγύρισαν, ξαφνικά, στην ψυχή του Σανχέζ. Η Κλοτίλδη ήταν αναμφισβήτητο ένοχη. Δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Άλλ' έπρεπε άρα γε να της φεοθί με τόση αριότητα;

Αποφάσισε, τέλος, να πάη νά την ιδί και νά μιλήση καθαρά μαζί της.

Μπαίνοντας στο δωμάτιο της γυναίκας του, την βρήκε νά κλαίει. Το θέαμα αυτό, αντί νά τον ηρεμήση, τον εξώργισε περισσότερο.

— Κλαίς για τ' εγκλήματά σου; τή ρώτησε.
— Η Κλοτίλδη σήκωσε τ' ό πρόσωπό της, που ήταν πλημμυρισμένο στα δάκρυα και τόν κύτταξε μ' έκπληξη.

— Τ' εγκλήματά μου; ρώτησε. Ποιό εγκλήματά μου, επανέλαβε ο Σανχέζ. Τα δάκρυά σου τ' δείχνουν καθαρά.
— Άλλά δεν έκανα κανένα εγκλημα, πού νά βρασίην πάνω στη συνείδησή μου, απάντησε η δυστυχισμένη Κλοτίλδη.

— Ο Σανχέζ χτύπησε με λύσσα τ' ό πόδι του στο πάτωμα.
— Μην κάνεις πώς δεν καταλαβαίνεις, είπε. Τα έβρω όλα! — Μά για ποιά πράγματα μιλάς; ρώτησε ταραγμένη η Κλοτίλδη.

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΧΕΡΙ

— Μ' άπάτησες! Είπε ο μαρκήσιος.
— Σανχέζ!
— Μ' άπάτησες, ξαναείπε ο μαρκήσιος. Τ' ό ξέρω... τ' ό είδα... Ναι, είδα με τ' ό μάτια μου τήν άτιμία σου.

Η Κλοτίλδη έπιασε με τ' ό χέρια τ' ό κεφάλι της.
— Σανχέζ, έλα στα καλά σου! φώναξε. Τί σημαίνει αυτό τ' ό παράξενο άστέλο... Σ' εξορκίζω, μίλησε! Δεν καταλαβαίνω τίποτα από ό,τι μου λές... Έγώ νά σ' άπάτησω;

— Ναι, μ' άπάτησες, ξαναείπε ο Σανχέζ. Σου τ' ό είπα, σέ είδα με τ' ό μάτια μου κι' άκουσα τ' ό έλεεινά έρωτόλογά σου.

— Με βρίζεις, Σανχέζ! φώναξε η Κλοτίλδη. Άν δέ μ' αγαπάς πιά, τουλάχιστον λυπήσου με.
— Νά σέ λυπηθώ;
— Πήγε κοντά της και τής έφριξε ένα βλέμμα τόσο τρομερό, πού η δυστυχισμένη ανατόχιωσε.

— Άλλ' ή συναισθησι της άθώ-τητός της τής έδωκε τή δύναμι ν' άντικρούση τήν τρομερή κατηγορία.

— Σανχέζ, σ' άγάπησα και σ' αγαπάω πάντα, τού είπε. Δεν άγάπησα ποτέ άλλον άντρα. Σου τ' όρκίζομαι!... Με κατηγορείς για τ' ό πιο φοιχτό εγκλημα, για ένα εγκλημα πού δέ θά μπορούσα ούτε νά τ' ό φαντασθώ... Έπειτα από τήν τρομερή κατηγορία πού βγήκε από τ' ό χέλι σου, θάπρεπε ή περηφάνεια κι' ή αξιοπρέπείά μου νά με κάνουν νά σέ περιφρονήσω. Αισθάνομαι, όμως, τήν ανάγκη νά υπερασπισθώ τόν έαυτό μου, όχι για άλλο λόγο, άλλα γιατί σ' αγαπώ... Γιατί νά στο κούψω; Έκείνο πού μ' ενδιαφέρει είναι ή άγάπη σου. Αυτήν θέλω κι' αυτήν ζητώ... Είπες ότι σ' άπάτησα. Άλλά πώς μπόρεσες νά φαντασθής αυτό τ' ό πράγμα;.. Κύτταξε με, λοιπόν! Με θεωρείς ίκανή για παρόμοιο εγκλημα; Στά μάτια μου θά διαβάσεις μόνον τήν άπέραντη άγάπη μου για σένα...

Η άθωότητα της ήταν ολοφάνερη. Κι' ο Σανχέζ κλονίσθηκε. Μπροστά του βρισκόταν ή Κλοτίλδη πού τήν είχε αγαπήσει πάντα και πού τήν αγαπούσε άκόμη. Πώς, λοιπόν, μπόρεσε νά τήν ύποπτευθί; Όχι, ή Κλοτίλδη ήταν άδύνατο νά τόν προδώσει.

— Άπλωσε τ' ό χέρια του κι' ήταν έτοιμος νά τήν σφίξι στην άγκαλιά του. Άλλά τήν τελευταία στιγμή τ' ό άπαισιο όραμα ξαναγύρισε ολοφάνετο μπροστά του. Μά αφού σέ είδα; είπε. Άφού άκουσα τ' ό λόγια πού έλεγες στον άγαπημένο σου.

— Στόν άγαπημένο μου; τραύλισε ή Κλοτίλδη. Ο μοναδικός άγαπημένος μου ήσουν και είσαι πάντα έσύ.

— Σέ είδα! ξαναείπε ο Σανχέζ. Τ' ό μάτια μου δέ με γελάνε. Η Κλοτίλδη τόν κύτταξε με άγωνία.

— Με είδες; είπε. Μήπως παρολογοίζεσαι, Σανχέζ; Έξηγήσου, σέ παρακαλώ... Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις νά πής... Κατηγόρησε με καθαρά, άφού με θεωρείς ένοχη κι' εγώ θά άπολογηθώ και θά σου άποδείξω τήν άθωότητά μου.

Δέ με φοβίζουν οι κατηγορίες σου.
— Τ' ό θέλεις; ρώτησε ο Σανχέζ.

— Τ' ό άπαιτώ, απάντησε ή Κλοτίλδη. Κι' έχεις τήν υποχρέωσι νά μιλήσης. Γιατί, άλλωώς, θά φαντασθώ ότι θέλεις νά κρύψεις τήν άδιαφορία σου για μένα κάτω από μία ψεύτικη και βδελυρή συγκοφαντία... Μίλησε, Σανχέζ!

— Θά μιλήσω άφού τ' ό θέλεις. Είχες ραντεβού με τόν Μισέλ ντε Μοράνγκ... Η Κλοτίλδη τόν κύτταξε τρομαγμένη, σάν νάβλεπε μπροστά της έναν τρελλό.

— Παραλογοίζεσαι, Σανχέζ, τού είπε. Είναι περιττό νά συνεχίσεις. Υπάρχουν όρια στην ύπομνη του ανθρώπου. Η αξιοπρέπείά μου δέ μου επιτρέπει νά σ' άκούσω περισσότερο.

— Ά, βλέπεις; φώναξε ο μαρκήσιος. Προσπαθείς νά μ' αποστομάωσες με τήν προσποιητή άγανάκτησή σου, γιατί δέ σέ συμφέρει ν' άκούσης τ' όσα έχω νά σου πώ.

Η Κλοτίλδη έκαμε με τ' ό χέρια της μία κίνησι πού έδειχνε όλη την άπόγνώσί της.

— Έστω, είπε, συνέχισε.

— Ήμουν κρυμμένος στο διπλανό δωμάτιο κι' άκουσα τ' ό τρυφερά λόγια πού σου έλεγε και τήν άπάντησι πού βγήκε από τ' ό χέλι σου... Ναι, σέ άκουσα πού τούλεγες πώς τόν αγαπάς.

— Με φαντάστηκες ίκανή νά πώ σ' έναν άλλον άντρα πώς τόν αγαπάω; ρώτησε ή νεαρή γυναίκα με ραγισμένη φωνή.

— Σέ άκουσα.
— Κι' άκουσες επίσης τόν Μοράνγκ νά μου μιλάει τρυφερά; Ήταν γονατιστός στα πόδια σου και κρατούσε τ' ό χέρια σου μέσα στα δικά του.

— Άλλά ποτέ έγιναν όλα αυτά, πού εγώ δεν τ' ό ξέρω; — Τή νύχτα πού οι Παρντιέ έδωκαν τόν τελευταίο τους χορό.
— Πού;
— Δεν ξέρω... Άλλά σέ είδα.

— Δέ μπορεί νά με είδες και νά μ' ό ξέρεις πού με είδες.
— Κι' όμως σέ είδα! Η νεαρή γυναίκα πηγαίνει νά χάσει τ' ό μυαλό της.

— Μήπως είναι ένας κακός εφιάλτης, πού σέ βασανίζει, Σανχέζ; ρώτησε.
— Τ' ό πιστέψα για μία στιγμή βλέποντας τ' ό έξαλλο ύφος πού είχε ο μαρκήσιος. Μήπως, λοιπόν, είχε ιδί κάποιο κακό όνειρο, πού ήταν άνίκανος νά τ' ό ξεχωρίσει από τήν πραγματικότητα; Και μήπως εκείνα πού είχε ιδί στο όνειρο τ' ό πίστευε σάν νά είχαν γίνει στ' αλήθεια; Και βέβαια, αλή έξηγησι δέν ύπνοχε.

— Άλλ' ο μαρκήσιος τήν άποστόμασε.

Λόγια καρού ταραχά εννοερε

Έπαγρύπνησις

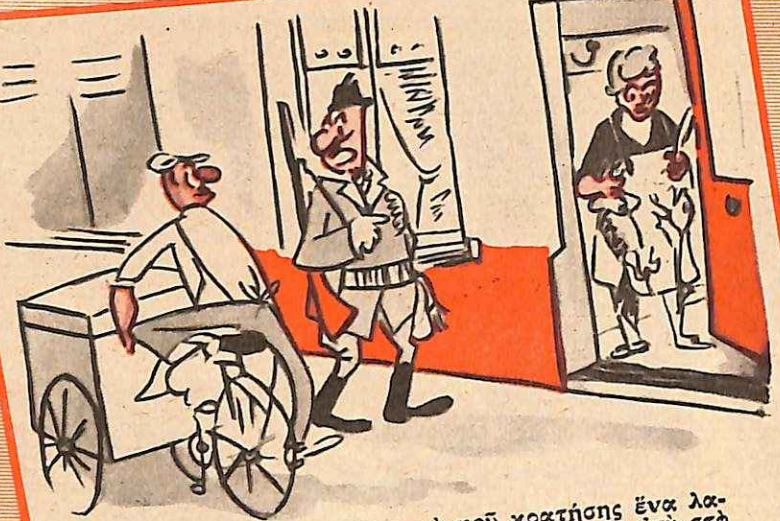
Σάν έπιασα στα χέρια μου τ' ό φύλλα τις προάλλες, ανατριχίλες μ' έπιασαν και ταραχές μεγάλες, γιατί είδα στις λεγόμενες, έπικαιρες ειδήσεις, πώς για κρασί ρωμείο τρελαίνεται ή Δύσις και ψάχνουν οι άρμόδιοι, κι' άναζητάνε τράπου, για ν' άποστείλουν μπόλικά κρασιά σέ... ξένους τόπους!

Γι' άλλο, πού λέτε, σκέπτονται κρασιά νά υπαρκάρουν και από κεί πετρέλαια γι' άντάλλαγμα νά πάρουν, γι' αυτό και πρέπει όλοι μας στο πόδι νά βρεθούμε και στην κρασοφυλάξαι σφοδρώς ν' άντιταχούμε, γιατί άλλωώς άχρείαστο θά μείνι τ' ό λαγόνι! και τ' ό κρασί μας, άδοξα... πετρέλαιο θά γίνι!

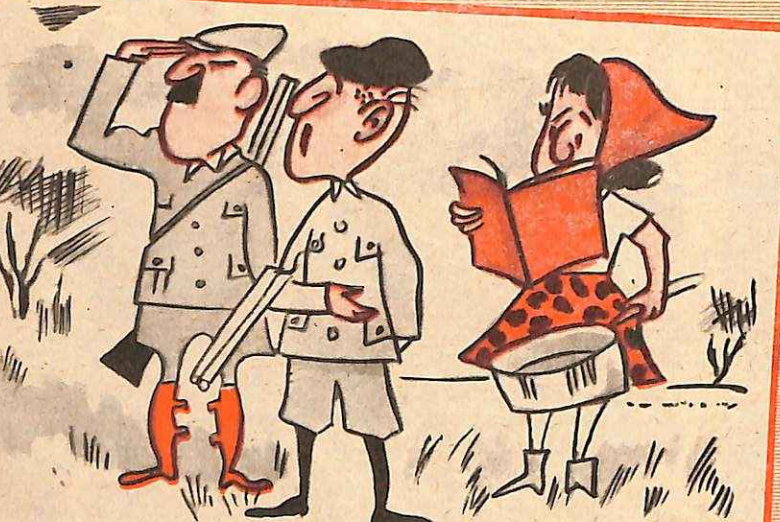
Πράδο, πρέπει όλοι μας, επίσης, νά πατήσουμε κι' από τούς άρμόδιους μας έντόνας νά ζητήσουμε για εξαγωγές νά παίξουνε νά κοιάζαντ' έπιμόνας, γιατί σέ μήνες έόρκου και παγορού χειμώνος, τούς πότες θά τούς κάνουνε φρικτά νά... ταυτοορίζουν κι' άς λένε πώς τήν τάξι μας μέ... θερμή ύποστηρίζουν!

Τόν κάδων, μπρεκρδες μου, σημαίνω (τού κινδύνου και πρέπει άπαξάπαντες οι όπαδοί του (οίου γή κι' αύρανό ταυτόχρονα κι' έν τάχει (νά κινήσουμε, γιατί άν βρεθούμε μπόσικοι κι' άν λί- (γο άδρανήσουμε, γεμάτα... κρασομπούκαλα θά πνν σέ (μείνη άλλα κι' έμεις οι βαρελόφρονες θά μείνουν (με... μπούκαλα!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— Όταν σου είπα νά μου κρατήσεις ένα λαγό, τ' ό πρωί, δέν έννοούσα νά τόν πās έσύ στο σπίτι!...

«ΠΩΣ ΜΑΓΕΙΡΕΥΕΤΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ»
Αισιόδοξια πού σου τήν έχουν οι γυναίκες!...

— Πολύ αισιόδοξος αυτός ο κυνηγός!...

— Και ό έμπορος, πού μās τόν πούλησε, μās είπε πώς είναι όλόφρεσκος!

Κυνήγι

— Τί κάνετε, κύριε;.. "Αν μās έβλεπε ή κυρία;...
— Μά εκείνη μου είπε: "Ανδρέα, άπαιτώ νά διώξεις τή Λούλα!..."

Τρέφεται και μεγαλώνει μέ το ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ ΝΟΥΝΟΥ

... Γι' αυτό χαμογελάει γεμάτο υγεία και ζωντάνια!

Τό Ζαχαρούχο ΝΟΥΝΟΥ είναι τό ασφαλέςτερο γάλα γιά τὰ παιδιά σας, κυρίως κατά τούς θερινούς μήνες.

Λόγω τής τελείας επίσημονικής του έπεξεργασίας είναι απηλλαγμένον από κάθε μικρόβιον.

Γιά τόν ίδιο λόγο περιέχει άνεπαφες και όλες τις θρεπτικές ούσιες και τις διταμίνες του νωπού γάλακτος (λευκώματα, γαλακτοσάκχαρον, λίπος, σίδηρον, ασβέστιον, φωσφόρον, διταμίνες Α, Β, D κ.λ.π.).

Τό βρίσκετε πάντοτε φρέσκο στά παντοπωλεία έπειδή κάθε έβδομάδα φθάνουν καινούργια φορτία γάλακτος ΝΟΥΝΟΥ.

Δώστε κι' έσεις μ' έμπιστοσύνη στό παιδί σας
ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ ΝΟΥΝΟΥ

Κάθε μητέρα πού μεγαλώνει τό παιδί της μέ
ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ ΝΟΥΝΟΥ
θά σάς βεβαιώση πώς είναι τό ιδανικώτερο γάλα.

**ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ
ΝΟΥΝΟΥ**

Βάζει τις βάσεις της υγείας

**ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΕΡΔΙΣΕΤΕ ΧΡΗΜΑΤΑ
ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ ΜΕ 260 ΔΡΧ.;**

Ζητήσατε τήν αυτόματον Έλβετικήν Βελόνην μανταρίσματος καλτσών **UNIVERSO** ΑΘΗΝΑΙ ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ Ο Ε Θεμιστοκλέους 4 (Στοά) ΘΕΣ/ΚΗ ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ Π. ΜΕΛΩ 12

— Μακάρι νά ήταν εδιόλτης, είπε. Σέ είδα μέ τὰ μάτια μου και σ' άκουσα μέ τ' αυτιά μου.

— Άλλά δε βγήκα ποτέ από δω χωρίς έσένα! διαμαρτυρήθηκε ή Κλοτίλδη.

— Κι' έγώ τό πίστευα, γιατί σ' αγαπούσα και σου είχα έμπιστοσύνη, απάντησε ό άντρας της. Δέν άμφέβαλλα ποτέ γιά όσα μου έλεγες... Άρνείσαι ότι κείνο τό βράδυ, στό σπíti τών Παρντιέ, ό Μοράνγκ σου ψιθύριζε διαρκώς έρωτόλογα;

— Δέ μου είπε ούτε μιὰ λέξι μέ διαφορούμενη σημασία, τόν βεβαίωσε σ' έντονο ύφος ή Κλοτίλδη. Άν τό έκανε, ήξερα μέ ποιο τρόπο θά τόν έδαζα στη θέση του. Είναι αλήθεια πώς εκείνο τό βράδυ μου μίλησε περισσότερο από άλλους...

— Ά, τό όμολογείς;

— Δέν έχω λόγο νά τό κρύψω. Μου άνέφερε τό μικρό κουτσουμπολιό τής έπαρχίας και μερικές ιστορίες του τις βρήκα πολύ διασκεδαστικές... Μήπως ήταν έγκλημα πού τόν άκουσα; Κι' έπειτα, ό Μοράνγκ είναι ένας παλμός γνώριμος...

— Μόνον γνώριμος;

— Όλο της τό αίμα άνέθηκε στό κεφάλι.

— Τί θέλεις νά πής, Σανχέλ; ρώτησε.

— Ο Μοράνγκ ήταν φίλος σου πρίν από τό γάμο μας κι' έξακο; λούησε νά είναι κι' έπειτα απ' αυτόν.

— Αυτό είναι συκοφαντία!

— Και κείνο τό βράδυ, σου μιλούσε γιά τήν αγάπη του.

— Σανχέλ!

— Προτού χωρίσετε, συμφωνήσατε νά ξανασυναντηθήτε μέσα στη νύχτα... Μήν προσπαθής νά δικαιολογήσης.

— Η στάσι του Μοράνγκ κείνο τό βράδυ κι' ή δική σου έλαφρότητα μέ στενοχώρησαν πολύ... Γυρίσαμε ψυχραμένοι στό σπíti. Πιστεύοντας πώς σέ είχα άδικήσει, θέλησα άργότερα νά σέ ξαναϊδώ...

— Ε λοιπόν, τό δωμάτιό σου ήταν άδειο και τό κρεβάτι σου άνέπαφο.

— Άλλά δέν κινήθηκα καθόλου από τό κρεβάτι μου, διαμαρτυρήθηκε ή Κλοτίλδη.

— Όταν είδα τό δωμάτιό σου άδειο, όλο μου το αίμα άνέθηκε στό κεφάλι, συνέχισε ό Σανχέλ χωρίς νά προσέξη τή διακοπή της.

— Βγήκα τότε στόν κήπο κι' εκεί βρήκα κάποιον πού σέ είχε ίδη νά φεύγης και πού άνέλαβε νά μέ πιά στο μέρος όπου συναντήθηκαν μέ τό φίλο σου.

— Βλασφημίες, Σανχέλ!

— Λέω τήν αλήθεια.

— Όλα αυτά είναι ένα παραμύθι, είπε ή Κλοτίλδη. Και λυπάμαι γιατί έκτομίζεις τέτοια βαρείς κατηγορίες έναντίον μου...

— Φέρε μου τόν άνθρωπο πού μέ είδε... Πές μου πού μέ άκουσες νά μιλάω μέ τόν Μοράνγκ. Δώσε μου μιὰ απόδειξι... Βλέπεις ότι δέν είσαι σέ θέση νά μου τή δώσης;...

— Σε εξορκίζω, Σανχέλ, έλα στα λογικά σου. Κι' αν ακόμη ήμουν εκείνη πού μέ φαντάζεσαι, πιστεύεις πώς θαφευγα μέσα στη νύχτα γιά νά τρέξω νά βρώ τόν Μοράνγκ ή όποιονδήποτε άλλον;...

— Αυτό δε θά τό έκανε ούτε ή πιο κοινή γυναίκα. Τόσο πολύ μέ έχει ρίξει μέσα στη συνείδησί σου; Αυτό πού κάνεις είναι έγκλημα, Σανχέλ.

— Μιλούσε μ' όλοφάνερο ένκεντισμό και τό στήθος της άναταρασσόταν μέ όρμη Έξαντλημένη πιά, έγειρε στό τέλος τό κεφάλι της στη ράχη της πολυθρόνας και ξεσπασε σε λυγμούς.

— Αυτά τά δάκρυα ό Σανχέλ τά είδε σάν απόδειξι τής ένοχής της. — Ατιμή! φώναξε. Προσπαθείς,

λοιπόν, νά μέ συγκινήσης μέ τά δάκρυά σου;

— Κάνεις λάθος, απάντησε ή Κλοτίλδη άνάμεσα στους λυγμούς της. Δέν προσπαθώ νά σε συγκινήσω. Τό μόνο πού θέλω είναι νά σε πείσω γιά τήν άθωότητά μου.

— Γιά τήν άθωότητά σου; κάγχασε ό Σανχέλ. Έξασκολούβεις, λοιπόν, ν' άρνείσαι τό έγκλημά σου;

— Άκουσε, Σανχέλ, απάντησε ή νεαρή γυναίκα. Σου όρκίζομαι στη ζωή του πατέρα μου, πού ξέρεις πόσο τόν αγαπάω, ότι όσα μου είπες είναι άκατανόητα γιά μένα. Τόν Μοράνγκ τόν είδα στό σπíti τών Παρντιέ και πουθενά άλλου. Τή νύχτα πού μέ κατηγορείς πώς ήμουν μαζί του βρισκόμουν έδώ, στό σπíti μας...

— Μάθε ακόμη πώς θά προτιμούσα νά πεθάνω παρά νά σ' άπατήσω μέ τόν Μοράνγκ ή μ' όποιονδήποτε άλλον.

— Υπήρχε τόση ειλικρίνεια στό ύφος και στόν τόνο τής φωνής της, πού ό μαρκήσιος κλονίστηκε.

— Φτάνει, είπε μέ πνιγμένη φωνή.

— Μιὰ λέξι ακόμη, Σανχέλ, συνέχισε ή Κλοτίλδη. Σ' όλα αυτά υπάρχει ένα άνεξηγητό μυστήριο. Δέ θέλω νά άμφισβητήσω ότι είδες και άκουσες αυτά πού μου είπες, γιατί πιστεύω στην ειλικρίνειά σου. Άλλά και σύ πρέπει νά μέ πιστέψης όταν σε διαβεβαιώνω ότι δέν έξρω τίποτα από όλα αυτά γιά τά όποια μέ κατηγορείς...

— Αντί, λοιπόν, νά μέ κατηγορήσεις, θάπρεπε νά συνεργασθής μαζί μου γιά νά έξιχνιάσωμε τό μυστήριο πού μας περιβάλλει. Χίλιες σκέψεις περνάνε από τό μυαλό μου, άλλα δέν τολμά νά σταματήσω σέ καμμιά. Κι' όμως, είμαι βέβαιη πώς υπάρχει κάποιος άνθρωπος πού θέλει νά καταστρέψη τήν ευτυχία μας και πού μηχανεύθηκε όλη αυτή τή σατανική σκηνοθεσία γιά νά τό πετύχει. Ποιός είναι;...

— Δέν τό ξέρω. Άλλά ίσως, αν ψάξουμε μαζί, νά τόν βρούμε... Θυμήσου τήν παλιά αγάπη μας, Σανχέλ. Θυμήσου τή μεγάλη ευτυχία μας. Όλα αυτά άξίζει νά τά καταστρέψωμε γιά τό τίποτα; Νομίζεις, λοιπόν, ότι θά σέ παρακαλούσα αν δέν πίστευα στην ευτυχία και τήν αγάπη μας;

— Ένώ μιλούσε, γονάτισε μπροστά του και προσπαθόσε νά πιάσθ τό χέρι του γιά νά τό φέση στό χείλη της. Άλλ' ό Σανχέλ τό άπομάκρυνε.

— Αφισέ με! είπε μέ βαρεία φωνή.

— Κι' έκαμε νά φύγη.

— Η Κλοτίλδη τινάχτηκε τότε όρθια κι' έτρεξε μπροστά του.

— Σκότωσέ με, λοιπόν, αφού μέ νομίζεις ένοχη! φώναξε.

— Να σέ σκοτώσω; ρώτησε ό Σανχέλ.

— Ναί, προτιμώ τό θάνατο από τήν περιφρόνησί σου, τού άπάντησε.

— Ο μαρκήσιος τήν κύταξε από τό κεφάλι ως τά πόδια. Έκείνη τή στιγμή, όλο του τό μίσος ξαναζωντάνεψε μέσα στην ψυχή του. Έπειτα είπε μέ παγερή φωνή:

— Να μείνης ήσυχη! Ο θάνατος πού ζητάς δε θ' άργήσει νάρθθ νά σε βρή... Γιατί μόνον ό θάνατος μπορεί νά ξεπλύν τή έγκλημά σου.

— Έκείνη τή στιγμή, άκούστηκε ένα υπόκωφο ούρλιαχτό.

— Η «Μινιόν»! είπε ή Κλοτίλδη. Τί έχει τό σκυλάκι μου;

— Τα ούρλιασμάτα τής «Μινιόν» συνεχίζονταν από μερικές ημέρες. Άλλά γίνονταν όλοένα και πιο άδύνατα.

— Ο μαρκήσιος έφυγε χωρίς ν' άπαντήσει στην έρώτησι τής γυναίκας του.

— Άργά τή νύχτα, όταν ή σιωπή είχε άπλωθθ στόν πύργο, ό Σανχέλ φόρεσε τήν κυνηγετική στολή και τις ψηλές μπότες του και βγήκε από τό δωμάτιό του.

— Είχε πη από τό άπόγευμα στόν Γκομέζ νά του φέρον έναν κάδο μέ ασβέστη. Αυτός ό κάδος βρισκόταν στην κουζίνα. Ο μαρκήσιος έλυωσε τόν ασβέστη μέ λίγο νερό κι' έπειτα πήρε τόν κάδο στό χέρι του και διευδύνθηκε μέ άποφασιστικό βήμα στό δωμάτιό όπου είχε κλεισμένη τή «Μινιόν».

— Όταν έφτασε εκεί, άνοιξε μέ προφύλαξι τήν πόρτα. Κρατούσε στό χέρι του ένα κυνηγετικό μαχαίρι και στό άλλο ένα φανάρι.

— Στο βάθος του δωματίου, σέ μιὰ γωνία, ήταν κουβαλοισμένη ή «Μινιόν».

— Τό σκυλί, βλέποντας τό φώς, έκαμε νά σηκωθθ γιά νά όρμήσει πάνω του. Άλλά δέν τό κατάφερε κι' έκρυψε τό κεφάλι του άνάμεσα στα πόδια του.

— Ο Σανχέλ πλησίασε τότε και μέ μιὰ γρήγορη κίνηση έχωσε τό μαχαίρι στό λαιμό του.

— Η «Μινιόν» άφισε ένα υπόκωφο μουγκρητό και τό σώμα της άναταράχτηκε μερικές στιγμές. Έπειτα έμεινε άκίνητο.

— Ο μαρκήσιος κύταξε χωρίς συγκίνηση τό πηχτό αίμα πού κυλούσε στό πάτωμα. Πήρε κατόπιν τόν κάδο μέ τόν ασβέστη και τόν άδειασε πάνω στό νεκρό σκυλί, έτσι πού τό κοκκούλωσε όλο-τέλα.

— Δέ θ' άκουστούν πιά τά ούρλιασμάτά σου, ψιθύρισε άνάμεσα στα δόντια του.

— Μιὰ άγρία χαρά έλαμπε στό μάτια του.

— Τό σπíti αυτό θά γίνη ό «πύργος τής λύσσας» κι' οι άνθρωποι θά τό κυττάζουν μέ τρόμο, συνέχισε.

— Μιὰ σατανική σκέψη περνούσε από τό μυαλό του. Σήμερα είχε σκοτώσει τή «Μινιόν». Αύριο, όταν ή λύσσα έκδηλωνόταν και στην Κλοτίλδη, θά τήν σκοτώανε κι' αυτήν. Άλλά προηγουμένως θά φροντίζε νά τόν δαγκώση ή γυναίκα του, αφού τό δάγκωμα του «Νταϊμόν» είχε μείνει χωρίς αποτέλεσμα, χωρίς στόν έγκαιρο κατήλαστο τής πληγής. Έτσι, θά προσβαλλόταν κι' αυτός από τήν τρομερή ασθένεια. Κανείς, όμως, δε θά είχε τή χαρά νά τόν σκοτώση, γιατί, μόλις καταλάβαινε τά πρώτα συμπτώματα, θά φύτευε μιὰ σφαίρα στό κεφάλι του. Έτσι, θά τέλειωναν όλα... Άλλ' ως τότε ήθελε νά χαρή τήν έκδική του.

— Αυτή ή μακάβρια σκέψη τόν ένθουσίαζε.

— Ο «πύργος τής λύσσας»! ξαναείπε τινάζοντας κάθε συλλαβή. Πρέπει, όμως, ν' άπομακρύνω τούς υπηρέτες... Άλλ' ως τότε έχωμε καιρό.

— Έρριξε μιὰ ματιά πρὸς τό μέρος όπου μερικές στιγμές πρίν βρισκόταν τό λυσσασμένο σκυλάκι τής Κλοτίλδης. Δέ φαινόταν πιά τίποτα απ' αυτό. Ο ασβέστης τό είχε σκεπάσει όλότελα. Ακόμα και τά ίχνη από τό αίμα είχαν εξαφανισθθ.

— Ο ασβέστης θά φάη τις σάοκες τής «Μινιόν» και θά εξαφανισθ τήν όσμη τού πτώματος, μονολόγησε ό μαρκήσιος. Ήταν καλή ιδέα νά κάμω αυτό τό δωμάτιό τάφο της... Και τό διπλανό δωμάτιό θά γίνη σέ λίγο ό τάφος τής γυναίκας μου... Έπειτα, θαρρή ή δική μου σειρά. Οι άνθρωποι θά γκαρεμίσουν κατόπιν αυτόν τόν κατασκαμμένο πύργο ή θά τόν παραδώσουν στις φλόγες.

— Τό αίσθημα τής καταστροφής, στην όποια περιλαμβάνε και τόν

αυτό του, ήταν τό μόνο πού κυριαρχούσε μέσα στην ψυχή του αυτή τή στιγμή.

— Βγήκε κατόπιν από τό δωμάτιό και κλείδωσε πίσω του τήν πόρτα.

**ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ
ΣΗΜΕΙΩΜΑ**

Πέρασαν μερικές έβδομάδες. Σ' όλο αυτό τό διάστημα, ό μαρκήσιος άπόφευγε νά συναντιέται μέ τή γυναίκα του. Κάθε πρωί, έ-

φαιγε από τά ξημερώματα σχεδόν, γιά νά πάη νά κυνηγήσει. Στην πραγματικότητα, όμως, δέν έκανε τίποτα άλλο από τό νά ψάχνη γιά ν' ανακαλύψη τό μυστηριώδες σπíti, όπου ό Μαλέκ κι' οι σύντροφοί του τόν είχαν οδηγήσει τό μοιροζίο βράδυ. Άλλ' οι έρευνές του έμεναν άκαρπες, όπως και τήν πρώτη φορά.

— Οί απαγωγείς του είχαν δέσει τά μάτια σ' όλη τή διαδρομή. Από τό γυρισμό επίσης δε θυμόταν τίποτα.

— Γιατί βρέθηκε μέσα στον κήπο του πύργου, χωρίς νά ξέρω πώς έφτασε εκεί.

— Τις ελάχιστες φορές πού βρέθηκε στην άνάγκη νά φάη μαζί μέ τή γυναίκα του, δέν άνοιγε τό στόμα του γιά νά τής πη λέξι. Κάπου - κάπου μόνο κύταζε μέ προσοχή τή μικρή πληγή πού είχε στό χέρι. Η πληγή αυτή είχε κλείσει, άλλα τό δέρμα στό μέρος αυτό ήταν κόκκινο κι' ερεθισμένο.

— Κι' ή Κλοτίλδη επίσης άπόφευ-

γε από τήν άνάγκη νά φάη μαζί μέ τή γυναίκα του. Κάθε πρωί, έ-

φαιγε από τά ξημερώματα σχεδόν, γιά νά πάη νά κυνηγήσει. Στην πραγματικότητα, όμως, δέν έκανε τίποτα άλλο από τό νά ψάχνη γιά ν' ανακαλύψη τό μυστηριώδες σπíti, όπου ό Μαλέκ κι' οι σύντροφοί του τόν είχαν οδηγήσει τό μοιροζίο βράδυ. Άλλ' οι έρευνές του έμεναν άκαρπες, όπως και τήν πρώτη φορά.

— Οί απαγωγείς του είχαν δέσει τά μάτια σ' όλη τή διαδρομή. Από τό γυρισμό επίσης δε θυμόταν τίποτα.

— Γιατί βρέθηκε μέσα στον κήπο του πύργου, χωρίς νά ξέρω πώς έφτασε εκεί.

— Τις ελάχιστες φορές πού βρέθηκε στην άνάγκη νά φάη μαζί μέ τή γυναίκα του, δέν άνοιγε τό στόμα του γιά νά τής πη λέξι. Κάπου - κάπου μόνο κύταζε μέ προσοχή τή μικρή πληγή πού είχε στό χέρι. Η πληγή αυτή είχε κλείσει, άλλα τό δέρμα στό μέρος αυτό ήταν κόκκινο κι' ερεθισμένο.

— Κι' ή Κλοτίλδη επίσης άπόφευ-

γε από τήν άνάγκη νά φάη μαζί μέ τή γυναίκα του. Κάθε πρωί, έ-

φαιγε από τά ξημερώματα σχεδόν, γιά νά πάη νά κυνηγήσει. Στην πραγματικότητα, όμως, δέν έκανε τίποτα άλλο από τό νά ψάχνη γιά ν' ανακαλύψη τό μυστηριώδες σπíti, όπου ό Μαλέκ κι' οι σύντροφοί του τόν είχαν οδηγήσει τό μοιροζίο βράδυ. Άλλ' οι έρευνές του έμεναν άκαρπες, όπως και τήν πρώτη φορά.

— Οί απαγωγείς του είχαν δέσει τά μάτια σ' όλη τή διαδρομή. Από τό γυρισμό επίσης δε θυμόταν τίποτα.

— Γιατί βρέθηκε μέσα στον κήπο του πύργου, χωρίς νά ξέρω πώς έφτασε εκεί.

— Τις ελάχιστες φορές πού βρέθηκε στην άνάγκη νά φάη μαζί μέ τή γυναίκα του, δέν άνοιγε τό στόμα του γιά νά τής πη λέξι. Κάπου - κάπου μόνο κύταζε μέ προσοχή τή μικρή πληγή πού είχε στό χέρι. Η πληγή αυτή είχε κλείσει, άλλα τό δέρμα στό μέρος αυτό ήταν κόκκινο κι' ερεθισμένο.

— Κι' ή Κλοτίλδη επίσης άπόφευ-

γε από τήν άνάγκη νά φάη μαζί μέ τή γυναίκα του. Κάθε πρωί, έ-

φαιγε από τά ξημερώματα σχεδόν, γιά νά πάη νά κυνηγήσει. Στην πραγματικότητα, όμως, δέν έκανε τίποτα άλλο από τό νά ψάχνη γιά ν' ανακαλύψη τό μυστηριώδες σπíti, όπου ό Μαλέκ κι' οι σύντροφοί του τόν είχαν οδηγήσει τό μοιροζίο βράδυ. Άλλ' οι έρευνές του έμεναν άκαρπες, όπως και τήν πρώτη φορά.

— Οί απαγωγείς του είχαν δέσει τά μάτια σ' όλη τή διαδρομή. Από τό γυρισμό επίσης δε θυμόταν τίποτα.

— Γιατί βρέθηκε μέσα στον κήπο του πύργου, χωρίς νά ξέρω πώς έφτασε εκεί.

— Τις ελάχιστες φορές πού βρέθηκε στην άνάγκη νά φάη μαζί μέ τή γυναίκα του, δέν άνοιγε τό στόμα του γιά νά τής πη λέξι. Κάπου - κάπου μόνο κύταζε μέ προσοχή τή μικρή πληγή πού είχε στό χέρι. Η πληγή αυτή είχε κλείσει, άλλα τό δέρμα στό μέρος αυτό ήταν κόκκινο κι' ερεθισμένο.

— Κι' ή Κλοτίλδη επίσης άπόφευ-

γε από τήν άνάγκη νά φάη μαζί μέ τή γυναίκα του. Κάθε πρωί, έ-

φαιγε από τά ξημερώματα σχεδόν, γιά νά πάη νά κυνηγήσει. Στην πραγματικότητα, όμως, δέν έκανε τίποτα άλλο από τό νά ψάχνη γιά ν' ανακαλύψη τό μυστηριώδες σπíti, όπου ό Μαλέκ κι' οι σύντροφοί του τόν είχαν οδηγήσει τό μοιροζίο βράδυ. Άλλ' οι έρευνές του έμεναν άκαρπες, όπως και τήν πρώτη φορά.

— Οί απαγωγείς του είχαν δέσει τά μάτια σ' όλη τή διαδρομή. Από τό γυρισμό επίσης δε θυμόταν τίποτα.

— Γιατί βρέθηκε μέσα στον κήπο του πύργου, χωρίς νά ξέρω πώς έφτασε εκεί.

— Τις ελάχιστες φορές πού βρέθηκε στην άνάγκη νά φάη μαζί μέ τή γυναίκα του, δέν άνοιγε τό στόμα του γιά νά τής πη λέξι. Κάπου - κάπου μόνο κύταζε μέ προσοχή τή μικρή πληγή πού είχε στό χέρι. Η πληγή αυτή είχε κλείσει, άλλα τό δέρμα στό μέρος αυτό ήταν κόκκινο κι' ερεθισμένο.

— Κι' ή Κλοτίλδη επίσης άπόφευ-

γε από τήν άνάγκη νά φάη μαζί μέ τή γυναίκα του. Κάθε πρωί, έ-

φαιγε από τά ξημερώματα σχεδόν, γιά νά πάη νά κυνηγήσει. Στην πραγματικότητα, όμως, δέν έκανε τίποτα άλλο από τό νά ψάχνη γιά ν' ανακαλύψη τό μυστηριώδες σπíti, όπου ό Μαλέκ κι' οι σύντροφοί του τόν είχαν οδηγήσει τό μοιροζίο βράδυ. Άλλ' οι έρευνές του έμεναν άκαρπες, όπως και τήν πρώτη φορά.

— Οί απαγωγείς του είχαν δέσει τά μάτια σ' όλη τή διαδρομή. Από τό γυρισμό επίσης δε θυμόταν τίποτα.

— Γιατί βρέθηκε μέσα στον κήπο του πύργου, χωρίς νά ξέρω πώς έφτασε εκεί.

αυτό του, ήταν τό μόνο πού κυριαρχούσε μέσα στην ψυχή του αυτή τή στιγμή.

— Βγήκε κατόπιν από τό δωμάτιό και κλείδωσε πίσω του τήν πόρτα.

**ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ
ΣΗΜΕΙΩΜΑ**

Πέρασαν μερικές έβδομάδες. Σ' όλο αυτό τό διάστημα, ό μαρκήσιος άπόφευγε νά συναντιέται μέ τή γυναίκα του. Κάθε πρωί, έ-

φαιγε από τά ξημερώματα σχεδόν, γιά νά πάη νά κυνηγήσει. Στην πραγματικότητα, όμως, δέν έκανε τίποτα άλλο από τό νά ψάχνη γιά ν' ανακαλύψη τό μυστηριώδες σπíti, όπου ό Μαλέκ κι' οι σύντροφοί του τόν είχαν οδηγήσει τό μοιροζίο βράδυ. Άλλ' οι έρευνές του έμεναν άκαρπες, όπως και τήν πρώτη φορά.

— Οί απαγωγείς του είχαν δέσει τά μάτια σ' όλη τή διαδρομή. Από τό γυρισμό επίσης δε θυμόταν τίποτα.

— Γιατί βρέθηκε μέσα στον κήπο του πύργου, χωρίς νά ξέρω πώς έφτασε εκεί.

— Τις ελάχιστες φορές πού βρέθηκε στην άνάγκη νά φάη μαζί μέ τή γυναίκα του, δέν άνοιγε τό στόμα του γιά νά τής πη λέξι. Κάπου - κάπου μόνο κύταζε μέ προσοχή τή μικρή πληγή πού είχε στό χέρι. Η πληγή αυτή είχε κλείσει, άλλα τό δέρμα στό μέρος αυτό ήταν κόκκινο κι' ερεθισμένο.

— Κι' ή Κλοτίλδη επίσης άπόφευ-

γε από τήν άνάγκη νά φάη μαζί μέ τή γυναίκα του. Κάθε πρωί, έ-

φαιγε από τά ξημερώματα σχεδόν, γιά νά πάη νά κυνηγήσει. Στην πραγματικότητα, όμως, δέν έκανε τίποτα άλλο από τό νά ψάχνη γιά ν' ανακαλύψη τό μυστηριώδες σπíti, όπου ό Μαλέκ κι' οι σύντροφοί του τόν είχαν οδηγήσει τό μοιροζίο βράδυ. Άλλ' οι έρευνές του έμεναν άκαρπες, όπως και τήν πρώτη φορά.

— Οί απαγωγείς του είχαν δέσει τά μάτια σ' όλη τή διαδρομή. Από τό γυρισμό επίσης δε θυμόταν τίποτα.

— Γιατί βρέθηκε μέσα στον κήπο του πύργου, χωρίς νά ξέρω πώς έφτασε εκεί.

— Τις ελάχιστες φορές πού βρέθηκε στην άνάγκη νά φάη μαζί μέ τή γυναίκα του, δέν άνοιγε τό στόμα του γιά νά τής πη λέξι. Κάπου - κάπου μόνο κύταζε μέ προσοχή τή μικρή πληγή πού είχε στό χέρι. Η πληγή αυτή είχε κλείσει, άλλα τό δέρμα στό μέρος αυτό ήταν κόκκινο κι' ερεθισμένο.

— Κι' ή Κλοτίλδη επίσης άπόφευ-

γε από τήν άνάγκη νά φάη μαζί μέ τή γυναίκα του. Κάθε πρωί, έ-

φαιγε από τά ξημερώματα σχεδόν, γιά νά πάη νά κυνηγήσει. Στην πραγματικότητα, όμως, δέν έκανε τίποτα άλλο από τό νά ψάχνη γιά ν' ανακαλύψη τό μυστηριώδες σπíti, όπου ό Μαλέκ κι' οι σύντροφοί του τόν είχαν οδηγήσει τό μοιροζίο βράδυ. Άλλ' οι έρευνές του έμεναν άκαρπες, όπως και τήν πρώτη φορά.

— Οί απαγωγείς του είχαν δέσει τά μάτια σ' όλη τή διαδρομή. Από τό γυρισμό επίσης δε θυμόταν τίποτα.

— Γιατί βρέθηκε μέσα στον κήπο του πύργου, χωρίς νά ξέρω πώς έφτασε εκεί.

— Τις ελάχιστες φορές πού βρέθηκε στην άνάγκη νά φάη μαζί μέ τή γυναίκα του, δέν άνοιγε τό στόμα του γιά νά τής πη λέξι. Κάπου - κάπου μόνο κύταζε μέ προσοχή τή μικρή πληγή πού είχε στό χέρι. Η πληγή αυτή είχε κλείσει, άλλα τό δέρμα στό μέρος αυτό ήταν κόκκινο κι' ερεθισμένο.

— Κι' ή Κλοτίλδη επίσης άπόφευ-

γε από τήν άνάγκη νά φάη μαζί μέ τή

γε να μιλήσει στον άντρα της. Τι θα είχε να του πει, άλλωστε, έπειτα από τα τριάντα χρόνια που είχαν ανταλλάξει εκείνο το βράδυ; Απογοητευμένη ως τα κατάρβατα της ψυχής της, υπόμεινε το μαρτύριο της χωρίς να διαμαρτύρεται και χωρίς να έχη τη δύναμη ν' αντιδράσει.

Μόνο ένα βράδυ, ή μαρκησία ρώτησε τον άντρα της για τη «Μινιόν».

— Τι έγινε το αγαπημένο μου σκυλάκι; ρώτησε. Δεν το άκουσα πια να μου κρικόει.

Ο μαρκησίας έκανε μια άοριστη χειρονομία.

— Σκέφτηκα ότι θα 'ν' ένωχλούσε και την έστελλα σ' ένα κτηνίατρο στην 'Αμπουάζ, απάντησε. Ίσως να είναι καλά τώρα. Θα περάσω μια απ' αυτές τις ημέρες για να την πάρω.

— Άλλα δεν της ξανακάμε λόγο για το σκυλί.

Ένα βράδυ, τέλος, γυρίζοντας στον πύργο από τις συνηθισμένες περιπλανήσεις του, βρήκε πάνω στο τραπέζι του ένα γράμμα. Ήταν ανώνυμο και περιείχε τα εξής:

«Η ζήλεια κι' ο θυμός ξεγελούν πολλές φορές την καρδιά του ανθρώπου. Πρίν καταδικάσει κανείς, πρέπει ν' ακούσει και να ιδεί, αλλά και πάλι δε μπορεί να είναι βέβαιος για τίποτα. Η ζωή μάς παρουσιάζει τα πράγματα όπως θέλει. Κι' όμως, όχι σπάνια είναι όλοτετα διαφορετικά από ό,τι φαί-

νονται. Δε μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ακόμη και για κείνο που βλέπουν τα μάτια μας κι' ακούμε τ' αυτιά μας».

Ο Σανχέλ, μόλις διάβασε αυτό το γράμμα, φώναξε τον Γκομμέζ.

— Ποιός τόφες; τον ρώτησε.

— Ένα γράμμα! είπε ο Γκομμέζ.

Ο ταχυδρόμος έχει να περάσει δυο ημέρες και κανείς δεν ήθελε στον πύργο όσο λείπατε.

— Είσαι βέβαιος;

— Δεν είδα κανένα να υπαινιχτεί. Ρώτησε τους υπηρέτες.

Ο Γκομμέζ έφυγε για να εκτελέσει τη διαταγή του. Έπειτα από δέκα λεπτά, ξαναγύρισε.

— Είναι όπως σας είπα, αφέντη, είπε. Ψυχή ανθρώπου δε φάνηκε στον πύργο. Είμαι απόλυτα βέβαιος γι' αυτό.

— Και τότε πώς ήθελε αυτό το γράμμα;

— Αυτό σπάζω το κεφάλι μου να βρω.

— Δε μπορεί να ήρθε μόνο του.

— Όχι βέβαια. Κάποιος πρέπει να το έφερε.

— Ποιός;

— Δεν το ξέρω.

— Αν ο Γκομμέζ είχε την περιέργεια να ρωτήσει ποιός από τους υπηρέτες βγήκε έξω, ίσως να ήταν σέ θέσι ν' απαντήσει στην ερώτησή του μαρκησιού.

Γιατί κάποιος από τους υπηρέτες είχε βγει. Κι' αυτός δεν ήταν άλλος από τον Μανουέλ.

Κάθε πρωί, ο Μανουέλ έφευγε κρυφά και πήγαινε σ' ένα μέρος

του δάσους, όπου τον περίμενε ο Μαλέκ ή καλύτερα ο σερ Ουίλιαμ Πέρκινς. Ο μαύρος τον πληροφορούσε για όλα όσα συνέβαιναν στον πύργο και γύριζε από αυτό τον πρώιμο περίπατο με μερικά χρυσά νομίσματα στην τσέπη.

Εκείνο το πρωί, ο Πέρκινς του είχε δώσει ένα γράμμα με την εντολή να το βάλει μέσα στο δωμάτιο του κυρίου του. Κι' ο Μανουέλ είχε εκτελέσει την εντολή του.

— Άλλ' όπως είπαμε, ούτε ο Γκομμέζ έφτασε προς αυτή την κατεύθυνση, ούτε ο μαρκησίας σκέφτηκε να του το υποδείξει.

Στο τέλος, ο Σανχέλ έδωσε τον έπιστάτη και ξαναδιάβασε κάμποσες φορές το γράμμα που κρατούσε στα χέρια του, προσπαθώντας να διαιούση ανάμεσα στις γραμμές του.

— Άλλα τί άλλο έλεγε αυτό το γράμμα παρά ότι η Κλοτίλδη ήταν άθωα;

Ποιός, λοιπόν, ήταν ο ανώνυμος έπιστολογράφος; Και πώς ήξερε τί συνέβαινε ανάμεσα σ' αυτόν και τη γυναίκα του;

Η σκέψη ότι η Κλοτίλδη μπορούσε να ήταν άθωα τον αναστάτωσε.

Ός τότε, είχε ενεογήσει ψυχρά, με ύπολογισμό, χωρίς να αίσθάνεται τύψεις. Και τώρα η σκέψη αυτή πρόβαλε, ξαφνικά, μπροστά του: «Αν η Κλοτίλδη ήταν άθωα;

Το έγκλημα του γινόταν τότε

φρικαλέο κι' άσυγχώρητο.

Το άλλο πρωί, έφυγε για την 'Αμπουάζ, όπου πήγε να συμβουλευθεί το διάσημο γιατρό Καρόν.

— Πρόκειται για κάτι το τρομερό, του είπε. Φοβάμαι ότι ένα λυσσασμένο σκυλί δάγκωσε τη γυναίκα μου.

Ο γιατρός συνωβρυδίστηκε.

— Πρέπει να μου τη φέρετε άμέσως, για να καυτηριάσωμε την πληγή, του είπε.

— Άλλ' η γυναίκα μου δεν υποπτεύεται το παραμικρό, απάντησε ο Σανχέλ.

— Πρέπει να της μιλήσετε και να την κάμετε να καταλάβει τον κίνδυνο... Πότε τη δάγκωσε το λυσσασμένο σκυλί;

— Πρίν από ένα μήνα...

Ο γιατρός κτύπαξε έκπληκτος το συνομιλητή του.

— Κι' έχοσάστε έπειτα από ένα μήνα να μου το πείτε; ρώτησε.

Ο μαρκησίας ένοιωσε ένα ρίγος σ' όλο του το σώμα.

— Δε μπορούσα να υποπτευθώ ότι αυτό το σκυλί ήταν λυσσασμένο, απάντησε.

— Ήξερε πώς έλεγε ψέματα κι' η φωνή του έτρεμε έλαφρά.

— Τι γίνεται αυτό το σκυλί τώρα; ρώτησε ο γιατρός.

— Το σκότωσα όταν είδα πως έκδηλώσαν σ' αυτό τα συμπτώματα της λύσσας, απάντησε ο μαρκησίας.

— Και είπατε ότι αυτό το σκυλί είχε δαγκώσει τη σύζυγό σας;

— Πρίν από έναν περίπου μήνα.

— Και τί θέλετε να μάθετε τώρα;

— Αν υπάρχει κίνδυνος για τη γυναίκα μου.

Ο γιατρός σκέφτηκε μερικές στιγμές.

— Αφού ως τώρα δεν έκδηλώθηκε η ασθένεια μπορούμε να έλπίσουμε ότι ούτε στο μέλλον θα έκδηλωθι, απάντησε έπειτα. Προσέξτε, όμως—συνέχισε. Σας είπα ότι μπορούμε να το έλπίσουμε, όχι όμως κι' ότι μπορούμε να είμαστε βέβαιοι γι' αυτό. Όσο απομακρυνόμαστε από την ημερομηνία της ασκήνης μόλυνσης, τόσο μικραίνει ο κίνδυνος... Η έπώσις του μικροβίου μέσα στον οργανισμό διαρκεί από 2 ως 8 εβδομάδες. Άφου έχει περάσει ένα μήνα, όπως λέτε, νομίζω πως μπορούμε να έχωμε κάποιες έλπίδες. Άλλα δεν έγγυώμαι για τίποτα.

— Αν υπάρχει η μόλυνσις, μπορούμε να προλάβουμε την έκδηλωση της ασθένειας;

Ο γιατρός Κορόν κούνησε το κεφάλι του.

— Δυστυχώς όχι, απάντησε. Είναι πια πολύ άργά.

— Μπορούμε τουλάχιστον να θεραπεύσουμε την ασθένεια, αν τυχόν έκδηλωθι;

— Ούτε.

— Ακούστε, γιατρέ, είπε ο Σανχέλ. Είμαι πολύ πλούσιος και δε θα διατάσω μπροστά και στο πιδό μεγάλο ποσόν, για να σώσω τη γυναίκα μου... Σας χρειάζονται πεντακόσιες χιλιάδες, ένα, δύο, πέντε εκατομμύρια; Μιλήστε...

Ήταν απόλυτα ειλικρινής αυτή τη στιγμή. Και δε θα διατάξει να θυσιάσει ακόμη και τη ζωή του για να σώσει την Κλοτίλδη. Το ανώνυμο γράμμα, που είχε βρει μέσα στο δωμάτιό του το περασμένο βράδυ, τον είχε αναστατώσει. Και σκεφτόταν τώρα με φόκη ότι είχε καταδικάσει ίσως μια άθωα.

— Ακούστε με, αγαπητέ κύριε, απάντησε ο γιατρός. Αν μπορούσα να γλυτώσω τη γυναίκα σας, θα το έκανα χωρίς να ζητήσω τίποτα κι' αν ήταν ανάγκη, θα έξοδα κι' από την τσέπη μου... Δυστυχώς, όπως βλέπετε, τα χρήματα που τόσο γενναιοδωρα προσφέρετε δεν πρόκειται να μάς εξυπηρετήσουν.

— Δε μπορεί, λοιπόν, να γίνει τίποτα;

— Σας είπα ότι μπορείτε να έλπιζετε, αφού, όπως μου λέτε, έχετε περάσει ένας μήνας από το δάγκωμα... Η πιθανότης να μην έκδηλωθι η ασθένεια είναι αξιόλογη. Όπλισθε με θάρος! Κάθε ημέρα που περνάει είναι ένα σημαντικό κέρδος.

Ο Σανχέλ, φεύγοντας από το σπίτι του γιατρού Καρόν, ξαναπήρε το δρόμο για την 'Αμπουάζ.

Ήταν ένα ήρεμο φθινοπωρινότικο απογευματινό.

Ο ήλιος έλαμπε στον ούρανό, η γη ήταν στρωμένη μ' έναν όλοπρασίνο τάπητα κι' ο αέρας είχε την οσμή του νοτισμένου χώματος.

Ο Σανχέλ ένοιωσε μια παράξενη ηρεμία. Ήταν χαρούμενος σχεδόν κι' η έλπίδα σπερούργιζε στην ψυχή του.

— Όχι, δεν είχαν χαθή όλα. Η Κλοτίλδη μπορούσε να σωθι. Κι' ίσως είχε σωθι.

Τα λόγια που του είχε πει στην τελευταία δραματική συνομιλία που είχαν μαζί ξαναγύρισαν στο μυαλό του. Σίγουρα, έπρεπε να υπάρχει κάποιο μυστήριο στη ζωή τους. Κι' αυτό το μυστήριο έπρεπε να το εξιχνιάσουν. Γιατί δε μπορούσε να φαντασθι πως η Κλοτίλδη τον πρόδιδε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο άποστρατος ταγματάρχης Ντιραντέν περιόδισε σαν ο πιο ιδιότροπος άνθρωπος της Ρουέν. Με κανένα δεν είχε καλή. Ούτε ακόμη και με την υπηρέτριά του, τη Λίζα, που τον υπηρετούσε τριάντα πέντε ολόκληρα χρόνια.

Σήμερα πάλι ο ταγματάρχης ήταν νευριασμένος κι' αμίλητος. Πηγαίνονταν στην τραπέζια μουρμουρίζοντας:

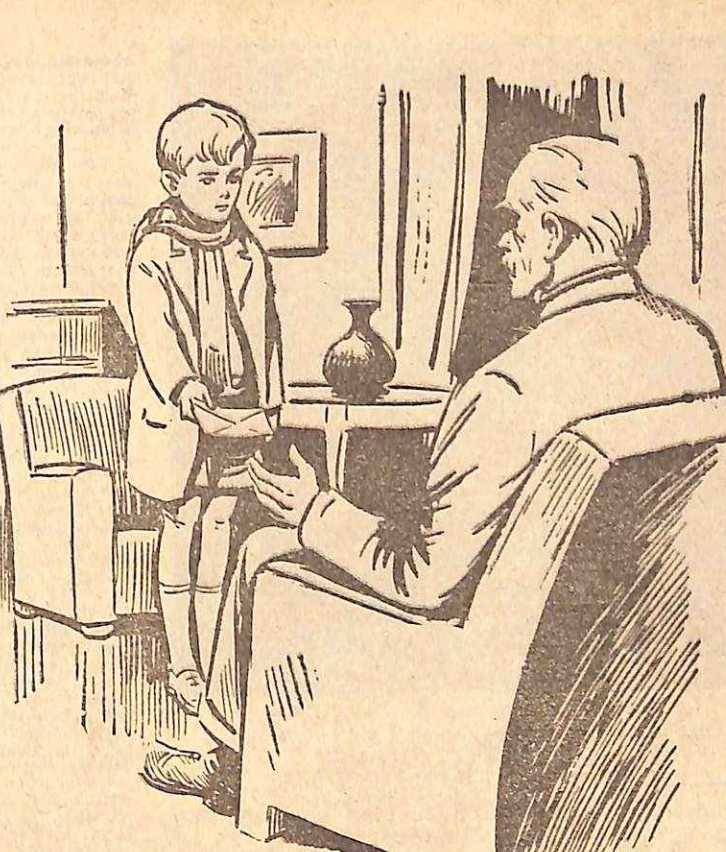
— Όταν συλλογίζομαι πως αν δεν με είχε παρακούσει, θα ήμουν σήμερα παππούς, μούρχειται να σκάσω!... Γιατί έτσι που είμαι τώρα, θα φοβήσω ολόμοναχός!... Σαν σκύλος!

Ο Ντιραντέν είχε περάσει ζωή φουρτουνιασμένη. Στά τριάντα του χρόνια, όταν ήταν λοχαγός, παντρεύτηκε μια κοπέλλα φτωχή, αλ' από καλή οικογένεια.

— Ύστερ' από δυο χρόνια η κ. Ντιραντέν πέθανε, αφήνοντας ένα αγοράκι. Ο άντρας της λίγο έλειψε να τρελασθι απ' τον πόνο του. Όλη τη στοργή, που ένοιωσε για τη μητέρα, τη χάρισε τώρα στο ασθενικό θρυσάδι.

Όταν έγινε ταγματάρχης ζήτησε ν' αποστρατευθι. Και με το παιδί και τη Λίζα, πήγε κι' εγκαταστάθηκε στη Ρουέν. Νοίκιασε ένα μικρό σπίτι κι' εκεί έζησε μελαγχολικά.

Είχε άφοσιωθι πια στην ανατροφή και τη μόρφωσι του μικρούλη του. Όνειρευόταν να τον κάνει αξιωματικό. Μα το παιδάκι μεγαλώνοντας έδειξε φανερή προτίμησι για την τέχνη και τη φιλολογία. Τα μαθηματικά, ή φυσική, ή χημεία τον άφηναν αδιάφορο. Σ' αυτά ήταν μετριώτατος. Ένώ στην ιχνογραφία και

—Είναι για σένα παππού, του είπε ο μικρός, δίνοντάς του το γράμμα

Το όρφανό με το γράμμα

τη μουσική ήταν ο καλύτερος.

Μία μέρα, ο Ζάκ—έτσι τον έλεγαν—είπε στον πατέρα του ότι ήθελε να γίνει μουσικός.

Ο ταγματάρχης ακούγοντάς τον, έγινε έξω φρενών. Όλα τα όνειρά του έσβησαν. Ο γιος του μουσικός!... Καλύτερα να τον έχανε!...

Δεν άρνησε όμως να γίνει κι' αυτό. Μία μέρα, πάνω στο θυμό του, ο ταγματάρχης έδωσε τον Ζάκ απ' το σπίτι.

Ο Ζάκ, παιδί εύκολο και φιλότιμο πειράχτηκε. Και παρ' όλα τα παρακάλια της γριάς Λίζας, έφυγε και πήγε στο Παρίσι.

Φτάνοντας εκεί, έγραψε στον πατέρα του. Μά το γράμμα του έμεινε δίχως απάντησι. Έγραψε δεύτερο και τρίτο, μα ο πατέρας δεν του απάντησε... Έτσι ο Ντιραντέν δεν ξαναπήρε γράμμα απ' το γυιό του.

Τα χρόνια πέρασαν. Κι' όταν, όπως σήμερα, ο ταγματάρχης ήταν νευριασμένος, μία φωνή του έλεγε μέσα στο ότι είχε παλιό σκυλί που έζησε μαζί του όλη τη ζωή του και έφυγε μες στην πικρή μόνωσι, αυτό ήταν λάθος δικό του.

— Ένώ, λοιπόν, την ημέρα αυτή ο γερο-ταγματάρχης προσπαθούσε να διασκεδάσει τον πόνο του, κόβοντας βόλτες στις προκυμαίες της νορμανδικής πόλεως, ένας νέος έγραψε, άκομπισμένος στα μαξιλάρια του φτωχικού κρεβατιού του, μέσα σ' ένα δωματάκι του Παρισιού.

Ο νέος αυτός ήταν τρομερά αδύνατος. Στο πρόσωπό του ήταν χαμένη η γλωσσίδα του έτοιμοδάντου.

Πιέρ, έλα κοντά μου, παιδί μου! φώναζε.

— Ένα παιδάκι έζη ως έφτα χρόνια, που έπαιζε κοντά στο παράθυρο, έτρεξε κοντά του.

— Άκουσε, παιδάκι μου, το έλεγε ο άρρωστος. Έγώ πεθαίνω... Πιέρ, αυτό το γράμμα... Όταν δε θα έρισκομαι πια στη ζωή, πήγαινε στο πατέρα μου, στον παππού σου. Άλλον απ' αυτόν δεν έχεις στον κόσμο. Να το υποσχεθής ότι θα τον ακούς. Και να του πεις, ότι πέθανε παρακαλώντάς τον να σ' αγαπάει και να με συγχωρέσει...

— Και πού είναι ο παππούς, μπαμπά; ρώτησε το παιδί, ενώ τα

ματάκια του γέμιζαν δάκρυα.

— Στη Ρουέν, παιδί μου, απάντησε με κόπο ο πατέρας του. Όταν πεθάνω, θα σε λυπηθού και θα σε πένε κοντά του.

Ο Ζάκ Ντιραντέν—γιατί αυτός ήταν ο έτοιμοδάντος—δεν γελούσε. Πραγματικά, όταν πέθανε, έρεθηκαν ποσόφυχο άνθρωποι κι' αυτοί ανέλαθαν να στείλουν τον μικρό στον παππού του.

Την ημέρα εκείνη είχε βρέξει. Και το θρόνυ είχε σηκαθι ένας δυνατός και τσουχτερός αέρας.

Ο ταγματάρχης είχε γυρίσει απ' το κυνήγι και καθόταν κοντά στη φωτιά. Άκουγε να τριζοβόλουν πόρτες και παράθυρα απ' τον αέρα, κι' ένοιωσε ένα παράξενο φόβο.

Ξαφνικά, ο γέρος σκίρτησε. Του φάνηκε ότι άκουσε να χτυπάη το τουδούνι.

— Λίζα, πήγαινε να δής ποιός τινάει, είπε στη γριά υπηρέτρια. Μα η Λίζα, που δεν είχε καμιά διάθεσι ν' αφήσι τη ζεστασιά της, απάντησε:

— Τι ιδέα!... Ποιός μπορεί να νάναι τέτοιος όρα! Έμεις δεν δεχόμαστε κανένα! Τέτοιον παλιόκαρσο θα έδιελεγον για να μάς κάνουν βίζιτσι!...

Ο Ντιραντέν, βρίσκοντας τα λόγια της Λίζας σωστά, χάθηκε εαυτή την πολυθρόνα του. Μα ένα νέο, έλειδο κρουδονίσμα τον έκανε να ξαφνασθι:

— Έ, Λίζα, σου είπα ότι χτυπών!

— Κι' εγώ σας λέω, κύριε, ότι είναι ο αέρας!

— Αφού είναι έτσι, θα πάω να δώ ο ίδιος! είπε ο γέρος.

Και σηκώθηκε μουρμουρίζοντας, έρριξε ένα έπανωφόρι στην πλάτη του, πέρασε τη μικρή αλλη και άνοιξε την πόρτα. Στην άρχη δεν διέκρινε τίποτα. Μα ξαφνικά μία μικρή φωνή, αδύνατη φωνή, ψιθύρισε:

— Καλησπέρα, κύριε...

Ο ταγματάρχης έσπυσε κι' έβλεποντά στο φανάρι ένα παιδάκι με ανάλα μαλλιά και γαλανά μάτια.

— Τι θέλεις, μικρό μου; το ρώτησε με χαιδευτική φωνή.

Το παιδάκι ξεθόρυψε.

— Καλησπέρα, κύριε!... Ξαναείπε. Είσαι εσύ ο παππούς μου!...

Ο Ντιραντέν ανατρίχισε.

— Ό... ο παππούς σου;... ψιθύρισε. Έγώ!... Και πως λένε το μπαμπά σου, παιδί μου;

— Μπαμπά δεν έχω πια... Πέθανε! Τον έλεγαν Ζάκ Ντιραντέν, απάντησε το παιδάκι.

— Έμπα, έμπα, παιδάκι μου, έμπα γρήγορα μέσα! φώναξε ο ταγματάρχης, μη μπορώντας να συγκρατήσι τη συγκίνησή του.

Πήρε το μικρό από το χέρι και το πήγε γρήγορα-γρήγορα στην τραπέζια. Εκεί άρχισε να τον κυττάει από πάνω ως κάτω με ματιάς γεμάτες αγάπη και τρυφερότητα. Ο γυιός του γυιό του!... Και βέβαια, τα ξανθά αυτά μαλλιά, τα γαλανά μάτια, τα γεμάτα καλωσύνη κι' αγνότητα, ήταν τα ίδια σαν του Ζάκ, όταν ήταν έφηβος. Ήταν λοιπόν αλήθεια η όνειρευόταν;

Ο γέρος τα είχε χάσει. Δεν ήξερε τί να πιστέψι. Τότε το παιδάκι άνοιξε το ρουχαλάκι του κι' έβγαλε από μία τσέπη ένα γράμμα.

— Είναι για σένα, παππού, είπε δίνοντάς του το γράμμα. Μου το δώσα ο μπαμπάς, λίγο πρίν πέθανε.

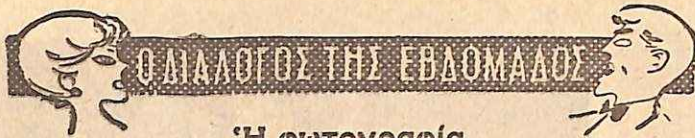
Στην άρχη ο ταγματάρχης δε μπόρεσε να διακρίνη τίποτα. Τα χέρια του έτρεμαν, τα μάτια του ήταν θολά απ' τα δάκρυα. Και μόνο όταν έβαλε τα δυνάτά του, για να συγκρατήσι τη συγκίνησή του, καταράβισε να διαβάσει:

«Συγχωρήσε με, πατέρα! Συγχωρήσε με για μένα και για τον άθωο μικρό που σου στέλνω, τον πολυαγαπημένο μου Πιέρ. Τούδωκα τ' όνομά σου για να σου αποδείξει ότι δεν έπαθα ποτέ να σ' αγαπάω. Μόλις κατορθώνω να γράφω αυτές τις γραμμές για να σε ικετέω—είναι η τελευταία μου έπιθυμία να πάρες κοντά σου το γυιό μου και να τον αγαπήσεις!... Αγαπώ τον, πατέρα, σε ικετεύω!... Το όρφανό αυτό δεν έχει παρά εμένα για στήριγμα... Ή μήτερά του, η υπέρβη σύνητος της δυστυχίας μου, έφυγε πρώτη για τον άλλο κόσμο. Και τώρα πηγαίνω να τη συαντήσω...»

Ο Ντιραντέν δεν μπόρεσε να διαβάσει περισσότερο. Τον έπνιξαν οι λυγμοί. Έσκυψε, άρπαξε στην γενοτική αγκαλιά του το μικρό όρφανό του κι' άγκισσε να τον σφιγχι πάνω του με λαχτάρα...

Τώρα πια δεν ήταν ο γερο-παράξενος και γκουνιαρής ταγματάρχης. Ήταν ένας δυστυχισμένος παππούς με πονεμένη καρδιά, που έρεχε με θερμά δάκρυα του τις ξανθές μπουκλές του έγγονού του.

ΖΥΓ ΖΟΥΝΚΑ

Η φωτογραφία της Άντελ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΙΣΕΛ, 40 χρόνων, ΖΩΡΖ, 30 χρόνων, ΑΝΤΡΕ, 28 χρόνων.
ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ, ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΘΑΜΩΝΕΣ.

(Σε μία επαγγελματική ταβέρνα. Ο Μισέλ κι' ο Ζωρζ κάθονται στο τραπέζι και πίνουν, κουβεντιάζοντας και τραγουδώντας). ΜΙΣΕΛ (τραγουδώντας):

«Θεοί πώς είμαστε θαρρούμε σαν πίνουμε κρασί και τούτη η κόυπα που κρατούμε μιάς φαίνεται χρυσή!»

ΑΝΤΡΕ (τραγουδώντας):

«Τόν κάθε μας ξεχνούμε πάνο, την κάθε συμφορά, και λέμε πώς υπάρχει μόνο στον κόσμο η χαρά!»

ΜΙΣΕΛ (πίνοντας): Ποτέ να μη λείψω το κρασί από τον κόσμο!

ΑΝΤΡΕ (πίνοντας): Ποτέ να μην ξεραθώ τ' άμπελια!

ΜΙΣΕΛ: Στην υγειά σου, Άντρε!

ΑΝΤΡΕ: Στην υγειά σου, Μισέλ! (Ξαναπίνουν κι' οι δύο). ΜΙΣΕΛ: Ούτε τα φίλια της δημοφούς γυναίκας δε μεθούν, σαν το κρασί.

ΑΝΤΡΕ: «Ε, υπάρχουν και μερικές γυναίκες, που τα φίλια τους είναι πιο μεθυστικά κι' απ' το κρασί!» ΜΙΣΕΛ: Πώς φαίνεται ότι είσαι δόν Ζουάν!

ΑΝΤΡΕ: Άλτρε... Μ' αγαπούν έμένα οι γυναίκες! ΜΙΣΕΛ: Τό ξερούμε... Είσαι ό πιο χαριτωμένος νέος του τόπου μας. Μά δεν μπορείς να κουχίσης πώς μπορείς να τις ξεμαλίσθεις όλες! Υπάρχουν και γυναίκες τιμίες, που ούτε τα ώραια σου μυστα δε μπορούν να τις ξελογιάσουν!

ΑΝΤΡΕ: Δεν ξέρεις εσύ... Καμία γυναίκα δε μπορεί ν' αντίστασθ' στις τρυφερές ματιές μου και στα γλυκόλογα και πώς να μιλώ μαζί τους. «Η γυναίκα είναι σαν τη γάτα. Τρελαίνεται για χάδια. Κι' εγώ ξέρω να χαϊδεύω και με τα μάτια μου και με τη φωνή μου ακόμη».

ΜΙΣΕΛ: Νάξερα την τέχνη σου!

ΑΝΤΡΕ: Είναι φυσικό μου. «Ε, τοι γεννήθηκα. Από μικρό παιδί γοήτευα τις γυναίκες. Ναι, μη γελάς. Μισέλ. Πάμε με. Καμία δε μπορεί να μου αντισταθί. «Η γυναίκα θέλει λόγια γλυκά, μεθυστικά...» Οποια θέλω, μπορώ να την τυλίξω στα δίκτυα μου...»

ΜΙΣΕΛ: Τι να σου πω; Καλά που δεν είσαι παντρεμένος. Τότε θα μου είχες ξελογιάσει και τη γυναίκα μου! Γιατί δεν πιστεύω να ξεπερλαίνεις μόνο τα κορίτσια. Μά πές μου, τώρα ποιάς μετράτε μονάχοι. Πόσες παντρεμένες σ' έρωτεύθηκαν;

ΑΝΤΡΕ: Δεν ξέρω. Δεν τις μετρώ. Είμαι σαν τη πεταλούδα, που πετάει από λουλουδί σε λουλουδί...

ΜΙΣΕΛ: «Ελα πές μου, Άντρε. Ποιές από τις γνωστές μας κατάρθισες να ξελογιάσες; Δεν φαντάζομαι να χεις ξελογιάσει τη γυναίκα του δημάρχου ή την κόρη του αστυνόμου».

ΑΝΤΡΕ: Κά, χέ! Δεν πίνουμε λίγο κρασί ακόμη;

ΜΙΣΕΛ: Ούτε φαντάζομαι να μπόρεσες να μπλέξης τη μακαρίτισσα τη γυναίκα του Ζωρζ.

ΑΝΤΡΕ: Την πεντάμορφη Άντελ!

ΜΙΣΕΛ: Τι δημοφής γυναίκα, αλήθεια! Και τί φρόνημη! Ο φτωχός ο Ζωρζ απ' τον καιρό που την έχασε, είναι απελπισμένος.

ΑΝΤΡΕ: Κι' ούτε έρχεται πιά στη συντροφιά μας.

ΜΙΣΕΛ: Μά έχει και δική. Τέτοια γυναίκα δεν ξαναβρίσκεται. Τόσο δημοφής, και τόσο τιμία!

ΑΝΤΡΕ: Βέβαια... Μά τι μου

τη θύμισες τώρα; «Ας πιούμε κι' άλλο κρασί. ΜΙΣΕΛ: «Ας πιούμε. Στην υγειά σου!

ΑΝΤΡΕ: Στην υγειά σου! (Πίνουν).

(Ξαφνικά μπαίνει στην ταβέρνα ο Ζωρζ. Είναι χλωμός, αδύνατος και θλιμένος).

ΜΙΣΕΛ: «Ο Ζωρζ!» ΑΝΤΡΕ: Τ' αποφάσισες τέλος πάντων να ρθής να μάς έλθς, Ζωρζ;

ΜΙΣΕΛ: «Ελα, λοιπόν, Ζωρζ, ελαι...»

(Ο Ζωρζ σιωπηλός κάθεται κοντά τους).

ΜΙΣΕΛ: Γκαρσόν! Γρήγορα. Φέρε μας κι' άλλο κρασί!

ΖΩΡΖ: Ναι. «Ηρθα και να πω κι' εγώ!»

ΜΙΣΕΛ: Καλά που το αποφάσισες! Το κρασί είναι θαυματουργό... Μας κάνει να ξεχνούμε κάθε μας πόνο!...

ΖΩΡΖ: «Όχι όμως και τον πόνο τον δικό μου!»

(Το γκαρσόν φέρνει κρασί). ΜΙΣΕΛ: «Ελα, Ζωρζ, πίες κι' εσύ. (Ο Ζωρζ πίνει). Νά έρχεσαι κάθε βράδυ στη συντροφιά μας... Έτσι θα ξεχάς λίγο...»

ΖΩΡΖ: Δεν ξέρω αν θα μπορέσω να έρχομαι κάθε βράδυ. Νά σάς πω την αλήθεια, άποψε πέρασά τον έαυτό μου για νάρθω να σάς έρω. Μά είπα: «Ας αποφασίσω, τέλος, να πάω. Ίσως, άποψε τουλάχιστον να την ξεχάσω λίγο πίνοντας κρασί».

ΜΙΣΕΛ: «Έχεις δική, Ζωρζ...»

«Έχασα μία γυναίκα ανεκτίμητη, χιλιάκιό θησαυρό...»

ΖΩΡΖ: Πώς την άγαποσά και πώς κι' αγαπούσες!... Μά την άγαπώ και πάλι τώρα... Ναι, την άγαπώ και πεθαμένη! Είναι φοβερό!

ΜΙΣΕΛ: «Ελα, πίες κι' άλλο. ΖΩΡΖ (Ξαναπίνοντας): «Ήταν άγγελος και στο πρόσωπο και στη ψυχή!... Ήταν η πιο δημοφής κι' η πιο άγνη του κόσμου».

ΜΙΣΕΛ: Τα ίδια λόγια έλεγα κι' εγώ πριν έρθης. Νά, έλεγα στον Άντρε, πώς δε μπόρεσε ούτε με τα μάτια να της κλέψω, αυτός που ξετρελλανεί όλες τις γυναίκες!»

ΖΩΡΖ: Τι λόγια είν' αυτά; Για τη γυναίκα μου δεν ήπρχε τόν κόσμο άλλος άντρας έκτός από μένα... Δεν μ' άπάρτησε ποτέ, ούτε με μία ματιά της!

ΑΝΤΡΕ: «Ελα, πίες κι' άλλο κρασί».

ΖΩΡΖ: Είναι χειρότερα για μένα όσο πίνω. Ζαλιζομαι, μά δεν μεθώ. Τι άνόητος που ήμουν, να νομίζω πώς είναι δυνατόν να την ξεχάσω! Μά πώς να ξεχάσω μία τέτοια γυναίκα; Τόσα χρόνια, που ήρσαμα μαζί, ήμσασε πάντα τρελά έρωτευμένοι, όπως την πρώτη ημέρα του γάμου μας!

ΜΙΣΕΛ: «Υπομονή! Υπομονή! Όλοι μας θά πεθάνουμε... Θάρρη ή ώρα που θά πές να την άναμώσες για πάντα».

ΖΩΡΖ: Μά σάς πω την αλήθεια: Μά φαίνεται πώς δε θά μπόρσω να υποφέρω περισσότερο το χωρισμό της. Θά πάω να τη έρω πιά ώρα άρχήτερα!

ΜΙΣΕΛ: «Α, όχι! Είναι άμπαρ-τία να μιλάς έτσι!»

ΖΩΡΖ: Θά πάω, και γρήγορα μάλιστα!

ΑΝΤΡΕ: Άφοδ' δεν τ'ό πίνεις εσύ το κρασί, Ζωρζ, θά τ'ό πώ εγώ».

ΖΩΡΖ: Πίες το!

(Ο Άντρε πίνει).

ΖΩΡΖ: Είναι όλα μικρά για μένα! Και τ'ό πιο γλυκό κρασί, φαρμάκι γίνεται στο στόμα μου... Δε μπορώ να υποφέρω πιά πολύ... Θέλω να τελειώσω αυτό το μαρτύριο... Άπόψε κιάκι!...

ΜΙΣΕΛ (τρομαγμένος): Τι;

Θέλεις να σκοτωθής άπόψε;

ΖΩΡΖ: Είναι καιρός, μά φαίνεται. Τόσες μέρες πέρασαν άπό τότε που την έβάλαν στο χώμα, κι' εγώ ζω ακόμη! (Κλαίει).

ΑΝΤΡΕ: Ζωρζ, είσαι νέος! Υ. πάχουν κι' άλλες γυναίκες.

ΖΩΡΖ: Πώς τολμάς και μάς μιλάς έτσι, Άντρε; Για κείνη δεν ήπρχε άλλος άντρας. Πρέπει να πάω να τη έρω.

ΜΙΣΕΛ (στον Άντρε): Πώς να τόν σώσουμε;

ΑΝΤΡΕ: Φτάνει να τ'ό δω λόγια.

ΜΙΣΕΛ: «Ε, κι' εσύ με τ'ά λόγια σου!... Ο Ζωρζ δεν είναι γυναίκα!»

ΖΩΡΖ: Πάω, λοιπόν... Καληνύχτα σας. Ίσως δε με ξαναδείτε. (Σηκώνεται για να φύγει).

ΜΙΣΕΛ: Ζωρζ... Στάσου!...

(Ο Ζωρζ δε γυρίζει πίσω).

ΑΝΤΡΕ: Ζωρζ, στάσου! Έχω κάτι να σου πω. (Ο Ζωρζ ξαναγυρίζει). Ζωρζ, μην αυτοκτονή-σής! Δεν δείχνει να πεθάνει για τη γυναίκα σου! Δεν ήπταν φρόνη-μη, όπως τη νόμιζες. Άδότην εγώ την εγγέλασα πιά εύκολα απ' έ-λες... Τόν καιρό που εσύ έλειπες στο ψάρεμα, μ' ένα μου λόγο, την έκανα να πείθω στην άγκαλιά μου... ΖΩΡΖ (άγριεμένος): Ψεύτη!

ΜΙΣΕΛ: Και ή Άντελ! Μη χειρότερα!

ΑΝΤΡΕ: Δεν είμαι ψεύτης. Σου λέω την αλήθεια, για να σε σώσω. «Η γυναίκα σου ήπταν ή πιο άνάξια απ' όλες. Και μπορώ να σου πω πώς δεν ήμουν ό μόνος φίλος της. Μπορώ να σου τούς όνομασώ έναν-έναν. Είχε την ά-προνοησία να δίνει στον καθένα κι' άπό μία φωτογραφία της. Και σ' έμένα έχει δώσει μία... Νά, κίτταξέ την, αν έλθεις να σε βάλω-θής... (Ψάχνει στην τσέπη του, για να έρθη τη φωτογραφία. Στό μεταξύ, ο Ζωρζ εγάζει ένα περιστερό).

ΖΩΡΖ (πυροβολώντας τόν Άντρε): Σκοτώνω! Ίερόσυλε! Θά την έχης κλέψει τη φωτογραφία!... Ψεύτη!...

(Ο Άντρε κλονίζεται. Φέρνει τ'ό χέρι στην καρδιά του και πέφτει κάτω. Ο Ζωρζ θέλει κατόπιν να σκοτώσ' κι' ό ίδιος. Μά ό Μι-σέλ προφταίνει και τόν παίρνει τ'ό περιστρωφ. Οι άσφαλείς της τα-βέρνας τρέχουν καταπονημένοι).

ΜΙΣΕΛ: Τι έκανες, Ζωρζ; Τι έκανες;

ΖΩΡΖ: Δεν είχα σκοπό να σκοτώσω κανένα! Ήπταν τ'ό περιστρω-φο μαζί μου για ν' αυτοκτονήσω. Άλλ', αυτές ό άθλιες με άνάγκασε να τόν σκοτώσω, γιατί τόλμησε να λεκιάσ' τη μνήμη της άγιας Άντελ. Και τώρα παραδότε με στην άστυνομία... Έτσι έπρεπε να κείν'!

ΜΙΣΕΛ (σκυδώντας πάνω στον Άντρε και παίρνοντας τη φωτογραφία που κρατά ακόμη στα χέρια του). Και όμως... Είναι ή φωτογραφία της Άντελ! Μάλιστα! Κι' έχει γραμμένη κι' άφίερωση: «Στον άγαπημένο μου Άντρε. Με πολλά φίλια. Άντελ»...

Ρ. ΓΚΡΑΣΙΕ

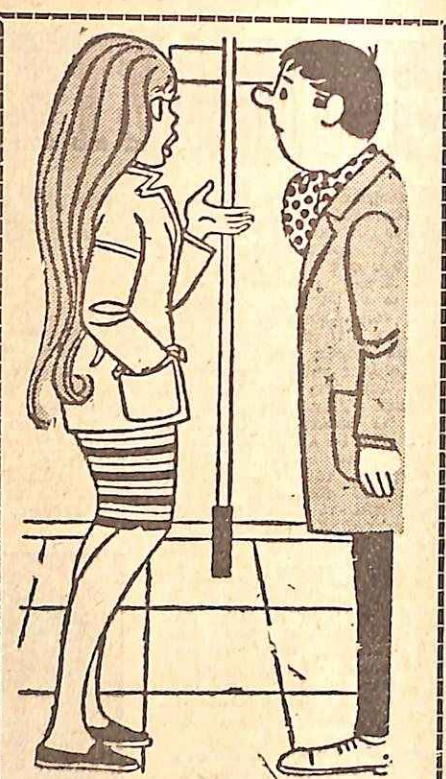
ΧΑΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΔΕΣΠΟΙ

ΓΙΓΑΝΤΕΣ

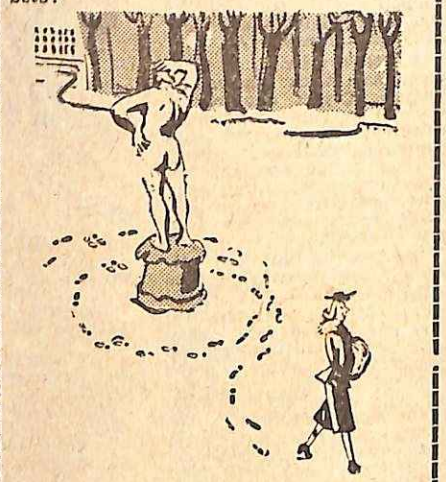
Τά πελώρια παγόβουνα, που ά-πειλούσαν επί αιώνας την παγκό-σμια νασιπλοία, χάνονται σ' ένα-σινά. Γιατί, άφ' ενός μεγαλώ-νει λίγο - λίγο ή μέση θερμοκρα-σία σ' όλο τον κόσμο, και άφ' έτέρου εφαιμόζονται άποτελεσμα-τικότερες μέθοδοι καταστροφής των παγόβουνων άπό τ'ά διεθνή «περιπολικά». Ειδικά άεροπλάνα τ'ά άνακαλύπτουν και τ'ά βομβάρ-διζουν με βόμβες τόν 1 τόννου.

Ωστόσο, εν έχουν λείψει πιά τ'ά περισσότερα πελώρια παγό-βουνα, έξακολουθούν όμως να σχηματίζονται πολλά μικρότερα ά-πό κομμάτια των σιανίων παγε-τώνων της Γροιλανδίας. (Οι πα-γετώνες αυτοί σκεπάζουν πιά έ-κτασι 300.000 τετραγωνικών μι-λίων και σέ όρισμένες θέσεις έ-χουν πάχος 1.800 μέτρων).

Κανένα ανθρώπινο κατασκεύα-σμα δε μπορεί να συγκριθί μ' έ, να μεγάλο παγόβουνο. «Η μεγα-λύτερη πυραμίδα της Αιγύπτου άποτελείται άπό 6.000.000 τόν-νους όλικου, ενώ έχουν έπισημαν-θ' και φωτογραφηθ' παγόβουνα άπό 10.000.000 τόννους πάχους».

— Σε περίμενα, Δημητράκη μου, γιατί έχω ύπαμονή άγγελον και... γιατί δεν είχα δίφραγκο για τό λεωφο-ρείο!

Χωρίς λόγια.

ΠΑΡΑΘΟΝΑ

— Μήπως ξέρετε, κύριε, τ' όνο-μα της πολήτριας;

ΚΑΘΕ χρόνο, ή Έλλάς άποτίει φόρο τιμής στο Άρχάδι, σύμβολο θυσίας και ήρωισμού στο βωμό της Έλευθερίας... Και πάλι εφέτος θά γίνη τ'ό προσκύνημα στο ιστορικό μοναστή-ρι της Κρήτης.

Η θυσία του Άρχαδίου συνδέθηκε με τη μεγάλη Κορητική επανάσταση τόν 1866. Από την άνοιξη τόν χρόνου εκείνου, είχε επαναστατήσει ή Μεγαλόνησος και έθελοντές άπό την έλευθε-ση Έλλάδα κατέβαιναν στο ήρωικό νησί. Με-ταξύ των έθελοντών ήπταν και ό συνταγματά-χος τόν πυροβολικού Πάνος Κορωνάιος, πού έθεωρείτο ένας άπό τούς καλύτερους Έλληνες άξιωματικούς, με εθωπαϊκή μόρφωση και έξαι-ρετικό ήθος. Ο Κορωνάιος έγινε άρχηγός τόν επαναστατών στις άνατολικές επαρχίες και ση-μείωσε μεγάλες επιτυχίες. Νίκησε τις τουρκι-κές δυνάμεις στις μάζες τόν Μαλεβιζίου, τόν Άγιου Μύωνα και τόν Άβδού.

Μπροστά στις επιτυχίες αυτές τόν επαναστα-τών ό άρχιστάτης τόν τουρκικών δυνάμεων της Κρήτης Μουσταφά πασάς, άπεφάσισε να πιά αυτοπροσώπως στο Ρέθυμνο, με πολυ-αριθμο στρατό και να καταστείλν την επανάστα-ση. Στην περιοχή τόν Ρεθύμνου βρισκόταν και τ'ό ιστορικό μοναστήρι τόν Άρχαδίου, πάνω σ' ένα όροπέδιο ήθους 500 μέτρων. Η ιστορία τόν μοναστηριού, πού είναι άφιερωμένο στον Άγιο Κωνσταντίνο και την Άγία Έλένη, άρχίζει άπό τ'ά βυζαντινά χρόνια. Ίσως να χτίστηκε επί τόν αυτοκράτορα Άρχαδίου (377-408), πού φέρει και τ'ό όνομά τόν, ίσως και σέ νεώτερα χρό-νια, επί Ηρακλείου (640-641), όπως αναφέ-ρουν οι παραδόσεις της μονής.

Το Άρχάδι

Μιά Ιστορική επέτειος

Όταν οι Τούρκοι ήπραν την Κρήτη, ό ιερο-διάκονος τόν Άρχαδίου Νεόφυτος Ντελλάρης, πού κατοικούσαν άπό μία οικογένεια, πού είχε διακοπεί στα γράμματα και είχε βγάλει και Πα-τριάρχες, έπεισε τόν πορθητή της Κρήτης Κιο-ρουήλ πασά να δώσει προνομία στο μοναστή-ρι. Μά με τ'ά άλλα προνόμια είχε τ'ό δικαίωμα να χτυπάει και τις καμπάνες τόν Γ'. Αυτό οι δικαίωμα τ'ό δονατάζαν «κωδωνόφορο μονή» και οι Τούρκοι «τσανλή μοναστήρι», άπό την τουρκική λέξι τ'ά ν που σημαίνει καμπάνα.

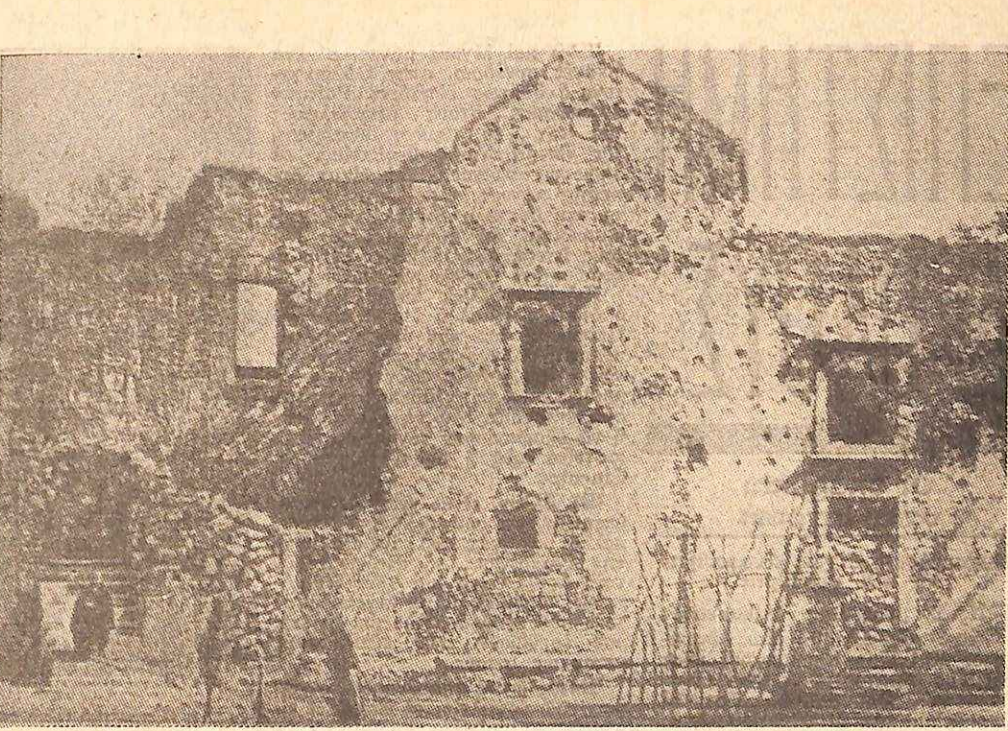
Όπως όλα τ'ά παλιά μοναστήρια, και τ'ό Άρ-χάδι έδινε την έντύπωσι ενός μικρού κόσμου, με τόν ψηλό τετράγωνο περιβολό, πού τ'άκλεινε και τις πολέμιες τόν. Τ'ήρξε σ' όλο τ'ό διάστημα της δουλειας κέντρο εθνικής θάσσεως και σ' αυτό μαζεύονταν οι χριστιανοί προθύχοι της περιοχής τόν Ρεθύμνου, σέ κρίσιμες ώ-ρες. Σ' αυτό καταφεύγανε και τ'ά γυναικόπαι-δα στις συνεχείς επαναστάσεις, πού έκανε ή Κρήτη. Οι καλόγηροι άφηναν την άγιαστούρα και τ'ό ψαλτήρι και άρπαζαν τ'ά όπλα. Στην ε-πανάστασι τόν 1841, ό θουλικός ήγούμενος τόν μοναστηριού Γεράσιμος Τουρνάκης, ήθε σ'ά χέρια μ' έναν τρομερό Τούρκο της περιοχής, τόν Καφιζή. Στην πάλι επάνω, όταν ό Καφιζή είδε τόν ήγούμενο έτοιμο να τόν πυροβολήσ' τόν φώναξε:

— Μή με σκοτώσης Τουρνοπατέρα, γιατί δ θά έναλειτονησής!...

— Κι' αν με σκοτώσης εσύ, τόν άπάντησε ήγούμενος, θά έναλειτονησώ!...

Με τέτοια εθνική δράσι και πολεμική παρό-δοσι, ήπταν έπίμονοι, τόν Άρχάδι να έσχηκωθ' στη μεγάλη Κορητική επανάστασι τόν 1866. Δύο μήνες πόν άρχισή ή επανάστασι, μαζέτηκαν τ'ες της περιοχής και συσχεφθηκαν με τόν ή-γούμενο Γαβριήλ. Άποφάσαν να γίνη τ'ό κέν-τρο της άντιστάσεως στην επαρχία τόν Ρεθύ-μνου και σ' αυτό να καταφύγουν και τ'ά γυναι-κόπαιδα.

Όταν έφτασε στην Κρήτη ό Πάνος Κορω-νάιος τούς συμβούλεψε ν' αλλάξουν τ'ό σχέδιο. Τ'ό μοναστήρι δε θά μπορούσε ν' αντισταθί σ' τακτικό στρατό. Τά κανόνια, πού διέθετε ό στρατός τόν Μουσταφά πασά, ήπταν άρκετά ί-σχυρά για να άνοίξουν οήγμα στους τούρκους και στις πολέμιες τόν Άρχαδίου. Ο ήγούμενος όμως τόν μοναστηριού Γαβριήλ επέμεινε να γί-νι εκεί ή άμυνα, σύμφωνα με την άρχική από-

Η Ιστορική Μονή τόν Άρχαδίου ύστερ' άπό την άνατίναξ.

Τη νύχτα γίνεται πολεμικό συμβούλιο κι' ά-ποφασίζουν την άντίστασι μέχρις έσχάτων. Μα-εύονται όλοι στην εκκλησία τόν Άγιου Κων-σταντίνου. Ο ήγούμενος κάνει τη λειτουργία και τούς μεταλαβαίνει. Τ'ό τέλος πλησιάζε...

Έτσι άρχισε ή τριτη ημέρα της επαθέσεως (9 Νοεμβίου 1866). Τ'ό κανόνι άπό τ'ό σταύλο όίχνει με κανονίες τη μεγάλη πόρτα τόν μονα-στηριού. Άπό αυτή κι' άπό τ'ά γκρεμισμένα μέ-ση τόν περιβολού μπαίνει στο μοναστήρι τ'ό λε-φούσι τόν έχθρου. Ο Γαβριήλ, σαν είδε πώς δεν ήπρχε πιά καμιά έλπίδα, προχωρεί στην πυριτιδαποθήκη μ' ένα άναμμένο δαυλό... Οι έχθροι τόν περικυκλώνουν. Σκοτώνει δυο-τρεις μά πέφτει κι' ό ίδιος. Καί τότε ένας άντρωειώ-μος καλόγηρος, ό Κωνσταντίνος Γιαμπάδakis, όμα σ'ή δεύτερη πυριτιδαποθήκη. Είναι σ' ένα ύψωμα. Έκει μέσα βρίσκονται σιταγμένα γυ-ναϊκόπαιδα.

— Τι προτιμάτε, τούς ρωτάει, τ'ό θάνατο ή την άτίμωσι;

— Εμπρός, φωτιά!... ήπταν ή γενική κραυγή.

Ο Γιαμπάδakis άδειασε τις πιστόλες τόν στο μαρούτι. Και τ'ό ιστορικό μοναστήρι έγινε ένα τραγικό προστέγνυμα. Η ΒΑ. πλευρά τόν σωριάσεως σέ πέτρες και χώματα. Κάτω απ' αυτή ταφάραν πολλοί άπό τούς ύπερασπιστές τόν κι' εκατοντάδες στρατιώτες τόν έχθρου. Άκολουθήσαν λεηλασία τόν μοναστηριού και σπαγή δσων είχαν άπομείνει τωγαντοί ή λαδο-μένοι. Κάπου 800 Έλληνες σκοτώθηκαν στον τριήμερο άγώνα κι' άπό τ'ό στρατό τόν Μου-σταφά 3000 πτώματα ήπταν σοροποιημένα μέσα κι' έξω άπό τόν μοναστήρι.

Η θυσία τόν Άρχαδίου είχε παγκόσμια άτή-χσι. Συγκλίνες τόν πολιτισμένο κόσμο κι' έ-δωσε θέμα σέ ποιητές και ζωγράφους. Άρχισε πιά να γίνεταν συνείδησι στην ευρωπαϊκή κοι-νή γνώμη, ότι ή Κρήτη ήπταν άποφασισμένη να πάη την έλευθερία της.

«Η μεγάλη καταστροφή τόν Άρχαδίου, γρά-φει ό Γερμανός ιστορικός Μέξλερ Μπρότλιν-τν, έπεξε ή ό σ ε α ι μ α τ η ο ρ ε τ τ'ό ψήφισμα της ένώσεως, άπέδειξε την αμεταόλεπτη από-ρρασι τόν Κορητιών για την ένωση και έκανε πτενώτερο τ'ό δεσπό της συμπάθείας τόν χρι-τιανισμό κορυτών της ήθροφης και της Άε-μικής προς τη μεγαλήνησος».

Άλλά προσθέτει ό ίδιος: «Είναι αλήθεια πώς μεγάλο χάσμα υδς χωρίσει άπό την εποχή, πού ή καταστροφή της Χίου συγκινησσε όλο τ'ό χρι-τιανικό κόσμο και όλοι έσπεύδαν, άπό τις κα-λύδες ως τούς θρόνους τόν Βασιού Λουδοβί-κου και τόν Πόπ'όσου Γουλιέλμου, να βοηθή-σουν τούς άγονισμένους διωδόμενους τους. Οι τ'όνοι όνομα ήπταν χρόνιο νεόπτες, ένδοξια-νοι, αταπαινώσιμος. Σήμερα, ό αιώνας μας έχει πνυχός ή έξαντλημένος».

Ίσως ν' αυτό, έπρεπε να προέσι, μετά τόν Άρχάδι, μιάς ακόμα αιώνας άγώνων και θυ-σιών της Κρητικής, για να βοη την πατριωτι-σί τόν τ'ό δνερσ τόν ύπερασπιστών τόν ιστορι-κού μοναστηριού: «Η έννοσι με την Έλλάδα»...

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑ ΣΙΝΟΠΟΛΤΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Οι υπερήχοι στην Ιατρική

Εγχειρήσεις δίχως αναισθητικό και νυστέρια

ΕΝΑΣ μεσόκοπος Άμερικανός είχε τραυματισθεί από αυτοκίνητο. Και είχε σχηματισθεί ένας θρόμβος αίματος μέσα στον έγγεφαλό του, τόσο βαθύ, ώστε οι χειρουργοί του νοσοκομείου, όπου μεταφέρθηκε, φοβόνταν ν' τον εγχειρήσουν γι' αυτόν τον θρόμβο. Η παρουσία του θρόμβου αυτού, του είχε προκαλέσει ημιπληγία. Είχε παραισίες δηλαδή και άχρηστευθη το μισό σώμα του.

Τέλος, ένας νευρολόγος του νοσοκομείου αποφάσισε να δοκιμάσει τη νέα «υπερηχητική χειρουργική». Μεταφέρθηκε τον πάσχοντα στο χειρουργείο και τον προετοιμάτησαν ότι, όχι μόνο μπορούσε ν' αποτιχίσει η επέμβαση, αλλά και ήταν πιθανό να του παρουσιαστούν απρόοπτες επιπλοκές. Έκείνος όμως, ξεροντας πως δεν υπήρχε άλλη καλύτερη λύση, δέχθηκε αυτήν που του πρότειναν.

Ήταν μία έγχειρηση, στην οποία οι γιατροί δε χρειάζονταν αποστείρωμένα γάντια, ούτε τα γνωστά γυαλιστερά και ζωηρόχρωμα εργαλεία τους... Άφου ο νευρολόγος έροιξε μία ματιά στο ρολόι του τούτου, γύρισε το διακόπτη ενός μηχανήματος παραγωγής υπερήχων, όπου ο δείκτης έφτασε στον αριθμό 1.000.000. Αυτό σημαίνει, ότι το μηχανήμα παρήγε υπερηχητικά κύματα 1.000.000 κύλων στο δευτερόλεπτο (ή άλλως, ενός μεγακύκλου).

Ωστόσο δεν άκουγόταν απολύτως τίποτα, γιατί οι υπερήχοι δεν επηρεάζουν το ανθρώπινο αυτί, που μπορεί ν' ακούσει μόνο ήχους μέχρις 20.000 κύλων το πολύ.

Με την πίεση ενός άλλου κουμπιού, τα κύματα αυτά διαβιβάστηκαν σ' ένα μικρό σφαιρικό εργαλείο, που κρατούσε ο γιατρός και το πίεζε σταθερά πάνω σ' ένα ωρισμένο σημείο του κρανίου του πάσχοντος. Η επέμβαση διάρκεσε ένα λεπτό της ώρας. Έπειτα ο πάσχων ένοιωσε να χάνεται το μούδιασμα των παραισιών μελών του κι άνοιξε γι' τα κοινά χαρμόνια. Ήταν ένα σωστό θαύμα!

Η ακτινογραφία που έγινε, μία βδομάδα αργότερα, απόδειξε πως είχε εξαφανισθεί η βλάβη του εγκεφάλου. Ο βομβοδισμός με τους υπερήχους είχε διαλυθεί τον επικόλινδο θρόμβο. Η σιωπή κι η αναισθητική χειρουργική είχε κάνει καλά τον ημιπληγικό.

Βέβαια, δε συμβαίνουν σ' όλες τις περιπτώσεις τέτοια θαύματα. Η μορφή αυτή της θεραπευτικής έχει τους περιορισμούς της και τις αντενδείξεις της. Γι' αυτό, πρέπει να εφαρμόζεται μόνο από εμπειρο γιάτρο. Άλλωστε, μπορεί να επιφέρει μεγάλες βλάβες.

Έδω και λίγους μήνες, σ' ένα διεθνές συνέδριο, στην Ουάσινγκτον, ο δόκτωρ Ντέιβιντ Ρούμπιν ανακοίνωσε στους συναδέλφους του την επιτυχημένη εφαρμογή της υπερηχητικής θεραπείας, σε άχρηστους ασθενείς, που είχαν διαταράξει δύσκολο πρόβλημα ή χρησιμοποιήσει τεχνικών μελών. Με τους υπερήχους, οι πόνοι αυτοί υποχώρησαν σχεδόν τελείως.

Κι' ένας άλλος ύμνος γιατός, ο δόκτωρ Κάρολος Ρούτ, από το Περού, τόνισε την αποτελεσματικότητα των υπερήχων έναντι του πόνου γενικά. «Δεν έχουμε άκοιθας — είπε — με ποιο μηχανισμό ενεργούν, γι' αυτό ελαττώνουν ή να εξαφανίσουν τον πόνο. Έγώ πιστεύω πως η δράση τους είναι έμμεση».

Έξ άλλου, είναι γνωστό, ότι οι υπερήχοι μπορούν να επωλώσουν πολλές πληγές, να θεραπεύσουν την ηγμοστίδα, ν' ανακουφίσουν τους αρθρικούς και τους άσθματικούς, ακόμα και να λιγυστέψουν τους πόρους από ούλες και όγκους που έρεθίζουν τους ευαίσθητους νευρικούς ιστούς.

Εκτός όμως από αναισθητικό χειρουργικό εργαλείο, οι υπερήχοι είναι επίσης κι' ένα πολύτιμο διαγνωστικό μέσο, που μπορεί ν' αντικαταστήσει τις ακτίνες Χ. Άφου τα υπερηχητικά κύματα περάσουν μέσα απ' το σώμα του εξεταζόμενου, πέφτουν πάνω σε μία ειδική οθόνη, όπου μετρείται η αντίσταση που συνάντησαν στους διαφόρους ιστούς. Έτσι, ανακαλύπτεται η παρουσία, το σχήμα και οι διαστάσεις εσωτερικών όγκων, ξένων αντικειμένων, κλπ., που δε θα διακρίνονταν ούτε με τις ακτίνες Χ. Η πληροφορία αυτή είναι πολύτιμη γι' το χειρουργό, όταν πρόκειται να κάνει έγχειρηση σε κάποιο επικίνδυνο μέρος του σώματος.

Το δυστύχημα είναι, ότι τα μηχανήματα αυτά στοιχίζουν πολύ, κι' έτσι μπορούν να τ' αποκτήσουν μόνο τα μεγάλα νοσοκομεία.

Ο πάσχων, που υποβάλλεται σε θεραπεία με μία αδούρη υπερηχητική συσκευή, δεν αισθάνεται την παραμικρή ενόχληση. Αν όμως η συσκευή μείνει επί πολλή

Η τεραστία διάδοση του βελονισμού

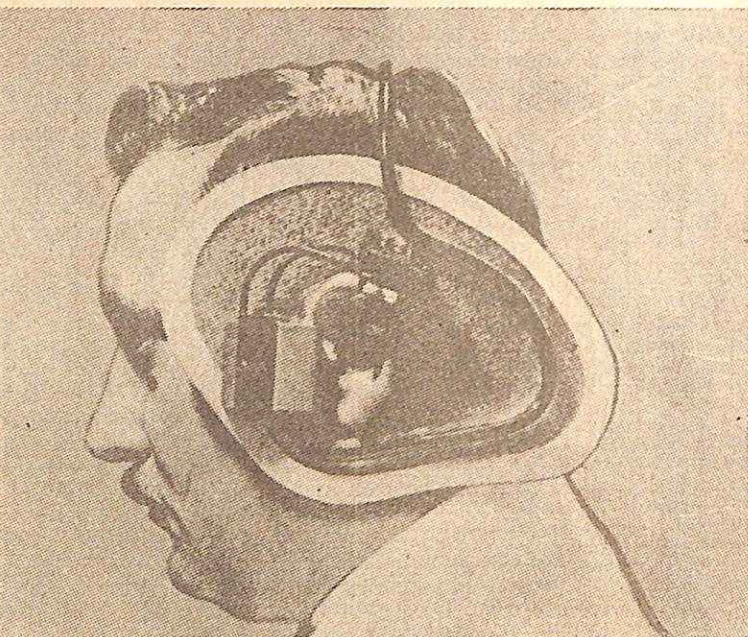
Ο Βελονισμός, η παλαιά θεραπευτική των Κινέζων, έχει ως γνωστόν, κατά τα τελευταία χρόνια μεγάλη διάδοσι σ' όλες τις ήρωπαϊκές χώρες, καθώς και στην Άμερική, όπου εφαρμόζεται από πολλούς γιατρούς. Αλλά και οι Ρώσοι επιστήμονες ασχολούνται επίσης μ' αυτόν. Όπως απηγγέλη σε από τη Μόσχα μία όμιλος έρευνήτων κατέσχεσε ένα ηλεκτρονικό μηχανήμα, που επιτρέπει αυτόματως τον προσδιορισμό των 700 σημείων του σώματος, όπου πρέπει να εισαχθούν οι βελόνες, ανάλογα με την κάθε περίπτωση. Ένα φωτεινό σήμα ειδοποιεί το γιάτρο ότι βρίσκεται ακριβώς πάνω από το σημείο που θέλει. Μπορεί τότε να χάσει άφοβα τη βελόνα του.

Οι φρενολογικές ασθένειες

Στη Σαλπετρίνη (Παρίσι) χρησιμοποιείται τελευταία μία ηλεκτρονική συσκευή, που επιτρέπει τη διάγνωση των φρενολογικών ασθενειών μέσα σ' ελάχιστο λεπτό.

Προσέχετε τα αμερικανικά φάρμακα

Η αμερικανική αστυνομία ανακάλυψε τελευταία μία καταπληκτική περίπτωση φαρμακευτικού γκανγκστερισμού. Πρόκειται για ένα έργο-στάσιο, που κατασκευάζει μεγάλα άρσιμα φαρμάκων διαφόρων γνωστών εταιριών με τέλεια απομίμηση της συσκευασίας κτλ. Μόνο ότι τα πα-

Ηλεκτρονικός νοσοκόμος

Η συσκευή αυτή που βλέπετε στη φωτογραφία μας, είναι ένα ηλεκτρονικό όργανο μεγάλης ακρίβειας, που θα προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες τόσο στους αρρώστους όσο και στους γιατρούς, που τους παρακολουθούν. Εφαρμόζεται στο κεφάλι και δείχνει αυτόματως την πίεση του αίματος, τους παλμούς της καρδιάς, τον ρυθμό της αναπνοής κ.ά. Η νέα αυτή ηλεκτρονική συσκευή, που έχει στη βάση της ένα φωτοηλεκτρικό κύτταρο, είναι εφοδιασμένη μ' ένα κώδικα κινδύνου, ο οποίος, προκειμένου γι' άρρωστο, αρχίζει να χτυπά μόλις οι βασικές λειτουργίες του οργανισμού του παρουσιάσουν μία ανωμαλία, που δίνει σε κίνδυνο την υγεία του. Ειδοποιείται έτσι ο γιάτρος και επεμβαίνει εγκαίρως.

Όσα εφαρμόσιμη πάνω στο σώμα του, μπορεί να προκαλέσει θετικότητα και έρεθισμό των ιστών. Ο γιάτρος ξέρει πόσο ακριβώς πρέπει να διαρκέσει η επίδρασή της. Η ευεργετική ενέργεια των υπερήχων έναντι της αρθροίτιδας φαίνεται, ότι συνίσταται σ' ένα παλμικό «έστιγνιμα» των ιστών, που τα απαλλάσσει από τις ξένες ουσίες, που έχουν κολλήσει πάνω τους.

Οι οδοντογιάτροι έχουν τώρα στη διάθεσή τους ένα υπερηχητικό τρυπάνι, που ανοίγει τρύπες στα δόντια με απόλυτη ακρίβεια, δίχως πόνο και χωρίς το τόσο ε-

νοχλητικό ξέσπασμα τράνταγμα, που προκαλούν σ' όλο το κεφάλι τα κοινά οδοντογιάτρικα τρυπάνια. Συγχρόνως, οι υπερήχοι καταστρέφουν τους αλλοιωμένους ιστούς του άρρωστου δοντιού.

Τέλος, οι νευρολόγοι μπορούν να διαλύσουν με τους υπερήχους ολόκληρα τμήματα της λευκής ουσίας του εγκεφάλου (όπου σχηματίζονται οι περισσότεροι όγκοι), χωρίς να επηρεασθούν οι λειτουργίες του σώματος. Μπορούν επίσης να καταστρέψουν ωρισμένα νεύρα, δίχως να βλάψουν τους γειτονικούς ιστούς. Οι έγχειρήσεις αυτές έθεωρούνται τελείως αδύνατες, εδώ και 10 χρόνια.

Μικρά επιστημονικά νέα

Λούμενα προϊόντα περιείχαν διάφορες αλλαγές ή χρωματισμούς. Όχι. Οι διακρίσεις στην έπιψη, που κέρδιζαν από την πώληση αυτών των φαρμάκων πάνω από 50.000 δολάρια το μήνα. Πολλά από αυτά τα προϊόντα είχαν κυκλοφορήσει και στο εξωτερικό.

Η φαλάκρα δείχνει έρωτικόν δυναμισμό

Η φαλάκρα έχει σχέση με τον έρωτικό δυναμισμό του ατόμου; Μερικοί επιστήμονες υποστηρίζουν πράγματι ότι οι άνθρωποι, που έχουν φλογερή έρωτική ιδιοσυγκρασία γίνονται φαλακροί. Οι επιστήμονες αυτού είπαμε, λοιπόν, ότι ο έρωτας τους, το γεγονός ότι οι περισσότεροι σάτυροι που εικονίζονται στα έργα της κλασσικής αρχαϊότητας είναι πάντοτε φαλακροί, καθώς και τις παρατηρήσεις διαφόρων συγγραφέων της Ανατολής, που ανέφεραν ότι δεν υπάρχουν εύνοχοι φαλακροί.

Άλλοι επιστήμονες, όμως, παρατηρούν ότι πολλά πρόσωπα της αρχαιότητας, που δε μπορεί ν' άμφισπότηθ ό άνθρωπός τους, παριστάνονται με άφρονα μαλλιά και ότι δεν λείπουν και μαλλιαροί σάτυροι. Όλοι οι γέροι, εξ άλλου, άφρονες και γυναικες στους οποίους έγινε μεταμορφωθεί άφρων, σύμφωνα με τη μέθοδο του Βορονόφ, μαζί με τις έρωτικές ικανότητες τους διατήρησαν και τα μαλλιά τους. Κατά τη γνώμη του δόκτορος Άμ. Ρούτ, τέλος, η φαλάκρα προκαλείται από την άφρονα του σφαιρικού όφους

και δεν έχει καμιά σχέση με το σεξουαλικό δυναμισμό του ατόμου.

Ένα ένδυμα προκαλεί τη λευχαιμία

Ένα διαλυτό ένδυμα του αίματος, ο D. R. είναι υπεύθυνο γι' τη λευχαιμία; Μία ομάδα Άμερικανών έρευνητών παρατήρησε ότι όταν το ένδυμα αυτό λείπει από το αίμα, τα λευχαιμικά κύτταρα εξαφανίζονται και δεν αναπαράγονται. Οι επιστήμονες προσπαθούν τώρα να βρουν μία ουσία, που να καταστρέφει το D. R., χωρίς, όμως, να προκαλή βλάβες τον οργανισμό.

Οι δερμίδες της νοικοκυράς

Οι Γάλλοι επιστήμονες παρατήρησαν σημαντική αύξηση των «δερμίδων της νοικοκυράς». Οι δερμίδες αυτές (φαγοίτιδες, φλυκταινές, ηπείματα των χεριών, μολύνσεις κλπ.) όφειλονται στην επεκτεινόμενη δόσση στις ήμερες μας χρήση χημικών καθαριστικών ουσιών, που αντικατέστησαν το κοινό σαπούνι.

Ο άντιφυμκτικός έμβολισμός

Η γαλλική Ιατρική Άκαδημία υνιστά τη χρήση του άντιφυμκτικού έμβολου Β. C. G. αμέσως μετά τη γέννηση του νεογνού. Το έμβολο αυτό είναι το μόνο που έπιδρα κατά τους τρεις πρώτους μήνες της ζωής του παιδιού. Δε γνωστόν, τα νεογνά κατά το πρώτο τρίμηνο παρουσιάζουν άνοσια και γι' αυτό τα διαφορά έμβολα παραμένουν άνοχηρα.

ΤΑ ΡΑΔΙΟ΄ΥΣΤΟΠΑ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΤΟΥΣ

Πολύτιμα διαγνωστικά και θεραπευτικά μέσα

ΕΧΟΥΝ περάσει 15 χρόνια, από τότε που άρχισαν να υπάρχουν τα ραδιούστοπα σε άρκετες ποσότητες για Ιατρικές έρευνες και θεραπείες. Ποιές είναι σήμερα οι κυριότερες χρησιμοποιήσεις τους και τα αποτελέσματά τους;

Σύντομη άπάντησι σ' αυτό το έρώτημα μας δίνει μία επιστημονική ανακοίνωση του δόκτορος Τζώρτζ Λερόν, καθηγητού της Ιατρικής στο Πανεπιστήμιο του Σικάγου, πρὸς τὴν 'Επιτροπὴν 'Ατομικῆς 'Ενεργείας του Κογκρέσσου:

Υπερβυρεϊδισμός. — Το ραδιενεργό Ιώδιο αποτελεί την αποτελεσματικότερη μορφή θεραπείας αυτής της πάθησης — με λίγες εξαιρέσεις. Έχει εφαρμοσθή μ' επιτυχία σε δεκάδες χιλιάδων πάσχοντες. Σπάνια προκαλεί ανεπιθύμητες αντιδράσεις. Δεν υπάρχουν δε θάνατα, που να δείχνουν ότι μπορεί να είναι άργότερα των οργάνων ή ραδιενέργεια του Ιωδίου.

Πολυκυταμία (πληθώρα έρυθρών αίμα, σφαιρίων). — Δεν υπάρχει, γι' αυτόν, καλύτερο φάρμακο απ' το ραδιενεργό φωσφόρο έναντι της σοβαρής αυτής πάθησης. Εξέταση, δὲν τη θεραπεύει ριζικά, πάντως όμως, αν χρησιμοποιηθῇ όπως πρέπει, προσέχει πολλά χρόνια στη ζωή του πάσχοντος.

Καρκίνο του θυρεοειδούς. — Το ένα τρίτον των πασχόντων απ' αυτή την ασθένεια μπορεί να θεραπευθῇ μ' επιτυχία με το ραδιενεργό Ιώδιο. Σ' αυτή την περίπτωση, το ραδιούστοπο είναι ελθινά άνεκτιμητό.

Διάγνωση. — Τα ραδιούστοπα είναι πολύτιμα γι' τη διάγνωση της κακοήθους άναίμας, της μέτρησης της λειτουργίας του θυρεοειδούς, των υπολογισμών του συνολικού όγκου του σώματος και της διαρκείας ζωής των αλμοσφαιρίων.

Καρκίνο. — Με τη «δόσιμα κοαλτίου», μπορεί κάθε νοσοκομείο να εφοδιασθῇ, δίχως μεγάλες δαπάνες, μ' ένα Ιαγυρό άπλο κατά το καρκίνο. Έξ άλλου, τα τεχνητά ραδιούστοπα αντικαθιστούν το

ράδιο, στις περισσότερες περιπτώσεις που η πηγή της θεραπευτικής ραδιενέργειας πρέπει να βρίσκεται στο έσωτερικό του καρκινώδους όγκου.

Όταν ο καρκίνος σχηματίζεται μέσα στο θώρακα ή στην κοιλιακή κοιλότητα, μπορεί να δημιουργήσει συγκεντρώσεις ύγρου (εξιδρώματος) γεμάτου από καρκινώδη κύτταρα. Και σ' αυτές λοιπόν τις περιπτώσεις χρησιμοποιούνται τα ραδιούστοπα.

Ο ραδιοχρυσός, ο ραδιοφωσφόρος και το ραδιοϋτρίον εφαρμόζονται σε πολλά Ιατρικά κέντρα, ειδικευμένα στη θεραπεία του καρκίνου. Δε θεραπεύουν την πάθηση, αλλά ανακουφίζουν από τους πόρους και τα άλλα συμπτώματα, στις μισές περίπου περιπτώσεις.

Εξ άλλου, το ένα τρίτον των πασχόντων από προχωρημένο καρκίνο του στήθους ή του προστάτου θάλλουν ωφέλεια με την άφαίρεσι ή την καταστροφή της ύποφθαλας. Ο άδνας αυτός — που έρκεται στη βάση του έγκεφάλου — ελέγχει κατά κάποιο τρόπο τη λειτουργία των άλλων ενδοκρινών άδένων, κι' έτσι επηρεάζει το ρυθμό εξελίξεως όρισμένων καρκινών.

Γι' αυτόν καταστροφή λοιπόν της ύποφθαλας, έχουν έπινοηθῇ διάφορες μέθοδοι. Άλλ' η απλούστερη, φτηνότερη και λιγώτερο όδυνηρή συνίσταται στη χρησιμοποίηση άδιαιούτων κόκκων ραδιοϋτρίου 90, που εισάγονται με μία μακρεία βελόνα χωμένη μέσα απ' τη μύτη και το Ιγμόρειον άντρον. Όταν πετύχῃ η επέμβασι, ο πάσχων κερδίζει πολλά χρόνια ζωής.

Ο γιάτρος, που έμαθε να χρησιμοποιεί τα ραδιούστοπα στη δουλειά του, δε θα θέλη ποτέ πιά να τα εγκαταλείψῃ λέει ο δόκτωρ Λερόν.

Ο ίδιος επιστήμων άνέφερε στην 'Επιτροπή ότι, όπως συνεπέρανε απ' τη μέλετη των πτόσεων ραδιενεργίας από πηρηνικές δοκιμές, η ραδιενέργεια που δέχεται ο άνθρωπος από την πηγή αυτή, είναι πολύ λιγώτερη από κείνη στην οποία έκτίθεται με τις ακτινοσκοπίσεις που κάνει. Κι' αυτό, παρ' όλες τις σημαντικές τελειοποιήσεις που έχουν εφαρμοσθῇ στην ακτινοβιολογική: εδαιοθητέρα φίλμ και αύξησι της φωτεινότητας των εικόνων.

Οι τροφές που βλάπτουν την καρδιά

Η δίαιτα έπειτα από τα 40 χρόνια

Ο γρήγορος ρυθμός της σημερινής ζωής, οι έγνοιες, έχουν, βέβαια, τον αντίκτυπό τους στην καρδιά. Άλλά φαίνεται ότι η κυριώτερη άφορη των καρδιοπαθειών είναι το φαγητό. Ένα πλούσιο γεύμα, παρατηρούν οι γιάτροι, κουράζει περισσότερο την καρδιά απ' το ν' ανεβούμε τρέχοντας μία σκάλα με 50 σκαλοπάτια. Γύρω στα 40, τα όργανα της πέψης ως της άποδόλης των περιττών ουσιών (στομάχι, έντερα, ήπαρ κλπ.) δεν λειτουργούν πιά το ίδιο καλά όσο στα 20 χρόνια. Τα όργανα αυτά κουράζονται, λοιπόν, πολύ περισσότερο, γι' αυτό έπεξεργασθούν τις διάφορες τροφές που εισάγουμε στον οργανισμό μας. Άλλά και η άποβολή των περιττών ουσιών δε γίνεται με την ίδια ευκολία όπως άλλοτε. Έτσι οι ουσίες αυτές συσσωρεύονται μέσα στο αίμα, συσχεραίνονται την κυκλοφορία και αποτελούν μία διαρκή άπειλη γι' την καρδιά.

Γι' αυτόν αντίληφθηκε πόσο κουράζεται η καρδιά από το φαγητό, δεν έχετε παρά να πινατε το σφυγμό σας έπειτα από ένα καλό γεύμα. Θα είδητε τότε ότι, αντί για 70 σφύξεις έχετε 85 ή 90.

Γι' αυτό, έπειτα από τα 40, πρέπει να προσέχετε την τροφή σας. Θα αποφύγετε, προ πάντως, τις τροφές που είναι πλούσιες σε χοληστερίνη.

Οι γιάτροι θεωρούν αυτή την ουσία σαν ένα από τα μεγαλύτερα δηλητήρια. Και, πραγματικά, η χοληστερίνη μας σκοτώνει. Η έρευνες που έγιναν τελευταία από το άμερικανικό έθνικό Ινστιτούτο της καρδιάς έδειξαν ότι η ύψηλη αναλογία χοληστερίνης μέσα στο αίμα είναι η κυριώτερη αιτία των ασθενειών των στεφανιαίων άρτηριών, που, ως γνωστόν, προσδοτούν με αιμα την καρδιά. Το έμφραγμα του μυοκαρδίου, που προσβάλλει κατά προτίμησι τους έπιχειρηματίες, τους πολιτικούς, τους θιαυηχόνους κλπ. δεν όφειλεται μόνον στον λιγυγίωδη ρυθμό της σημερινής ζωής, αλλά και στις καταχρήσεις που κάνουμε στο τραπέζι.

Αν θέλετε, λοιπόν, να προστατεύετε την καρδιά σας πρέπει να περιορίσετε έπειτα από τα 40, τις τροφές που είναι πλούσιες σε χοληστερίνη. Κι' άνάμεσα σ' αυτές την πρώτη θέση κατέχουν τα μαυλά, τα θηράματα, ο κροκάς των αιδών και το βούτυρο.

Είναι εύκολο, βέβαια, να εξοβελιστε

τις δύο πρώτες τροφές από το τραπέζι σας ή να μην τις τρώτε συχνά. Γι' αυτό, όμως, είναι κάπως δυσκολότερο. Οι γιάτροι, ώστόσο, συνιστούν να μην ξεπερνάτε τα δύο αυγά την εβδομάδα.

Τα αυγά αυτά πρέπει να είναι πολύ φρέσκα. Προτιμήστε τα θραστά και κάπως σκληρά. Είναι ατονόητο ότι, όταν μιλάμε γι' αυγά, έννοούμε επίσης και κάθε παρασκευάσμα που γίνεται μ' αυτά (σαλνίκι, σούπες, μαγιονέζα, πάστες κλπ.).

Πρέπει ακόμη να περιορίσετε στο ελάχιστο το βούτυρο. Το καλύτερο θα ήταν μάλιστα να το καταργήσετε τελείως. Και δεν πρόκειται μόνο γι' το μαγειρικό βούτυρο. Το ίδιο έπικίνδυνο γι' τις αρτηρίες είναι και το φρέσκο.

Τα πειράσματα που έγιναν από τους Γερμανούς επιστήμονες έδειξαν ότι διακρίνεται τα λίπη αυτών την αναλογία της χοληστερίνης. Εύνουν επίσης το λίπος του αίματος και το σχηματισμό θρόμβων, που μπορούν να φράξουν μία αρτηρία.

Τα φυτικά έλαια, τοιαντίον, δεν είναι επικίνδυνα γι' την καρδιά. Μπορείτε να βάξετε άφθονο λάδι στις σαλάτες σας και γενικά στις τροφές σας, άρκει να είναι καλής ποιότητας και να μην έχη μεγάλη οξύτητα.

Ο καφές, παρ' την έπικρατούσα αντίληψη, δεν βλάπτει. Μπορείτε να πίνετε άφουα 2-3 φλυτζάνια την ήμερα. Σίμω να με μία ανακοίνωσι που έκαμε ο Γάλλος δόκτωρ Ματιέ στο συγκροτηθέν τελευταίο στο Παρίσι διεθνές καρδιολογικό συνέδριο, γι' να διαταραχθούν οι λειτουργίες της καρδιάς, θάπρεπε κανείς να πίνῃ ένα λίτρο καφέ την ήμερα!

Άλλες τροφές, πλούσιες σε χοληστερίνη, είναι το πλήρες γάλα, η κοίμα, τα τυριά, τα πανεύια κρέατα και ψάρια, τα παλασσινά, τα γλυκά και οι σοκολάτες. Θα πρέπει να τα περιορίσετε στο ελάχιστο. Θ' αποφύγετε επίσης τις κονσέρβες, τα κλάμπικα, τις σαλάτες και νεκρά έλατα, πολυάλογα παρασκευάσματα. Καλό είναι επίσης να μην τρώτε σπέντζερ. Προτιμήστε το ψωμί της προσηνομένης ήμερας ή τις φρυγανιές.

Η δίαιτά σας πρέπει ν' αποτελείται από υπτά κρέατα ή ψάρια, έσθονα χορταρικά (όχι ή βοσκήσιμα), έυκαίσιμα, άφύωνα τυριά και άφθονα σούπες. Δεν όφειλεται να κάμπετε κάπου-κάπου κάποια έξαιρεσι, άρκει αυτό να μη γίνεται συχνά.

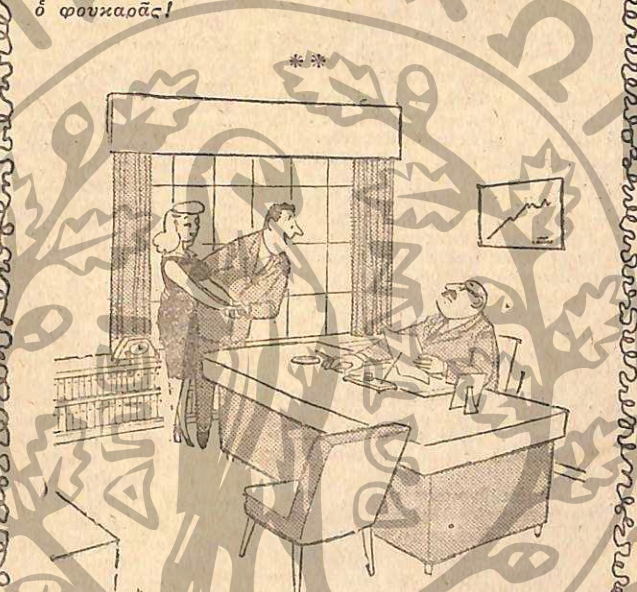
Γελοιοθεραπεία

Χωρίς λόγια.

Δεν πρόκειται να ξαναδω με τον Τζιμ ως τα Χριστούγεννα, γι' να συνέλθῃ λίγο οικονομικά ο φαγκαλάς!

Νομίζω, μπαμπά, πως η δεσποινίς Καίτη θα είναι πρώτη τάξεως σύζυγος. Έχει ένα όμοιο διαμείωμα, δικό της αυτοκίνητο και γούνα...

Το καλλιτεχνικό μας

ΑΘΗΝΑ/ΥΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

ΚΛΕΩΝ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ (ΑΤΤΙΚ)

Τό τσιτζίκι της «Μάντρας»

ΔΕΝ ξέρει από πού ν' αρχίσει αυτός, που θά προσπαθήσει να σκιαγραφήσει την πιο πολύπλευρη και ιδιότυπη καλλιτεχνική φυσιογνωμία του προσφάτου ελληνικού παρελθόντος. Και τέτοια φυσιογνωμία, γεμάτη αντιθέσεις και ασυνέπειες, γεμάτη αισθηματική ευγένεια και γοητευτική αυθάδεια, γεμάτη χιούμορ και μελαγχολία, ήτανε αυτός που γεννήθηκε σαν Κλέων Τριανταφύλλου και μεσουράνησε σαν 'Αττίκ στο καλλιτεχνικό στεφάνι της Ελλάδας.

Με μια φινέτσα γαλλική και μια παιχνιδιάρικη πονηρία καθαρά ρωμεική, εισάσθητος κι' έτοιμολόγος, πονεμένος και τολμηρός ως την σπινθηροβόλο θρασύτητα, έδωσε πάντα εξετάσεις σαν άνθρωπος έξυπνος και εισάσθητος και πηρες άριστα! Για δείγμα της εκπληκτικής ετοιμότητος, που διέθετε στην κουβέντα του, αναφέρω το εξής:

Στη «Μάντρα» των «Δελφών» μπήκε κάποτε καθυστερημένο ένα ζευγάρι — ενώ η παράστασις του πιο παραδόξου θεάματος που είδαν ποτέ 'Αθηναίοι, είχε αρχίσει. 'Ο 'Αττίκ από σκηνης πείραζε με καυστικές λέξεις τους καθυστερημένους θεατές του. Τότε ο κύριος θύμωσε και του πέταξε μια βροσιά:

— Ζών!

Δεν τ' άχασε ο 'Αττίκ:

— Ένθουσιασμένος από τη γνωριμία!... άποκρίθηκε. Κλέων Τριανταφύλλου!

Ήτανε γεμάτη από τέτοια άπροόπτα ή «Μάντρα» — και ή πρώτη που είχε έγκατασταθί σ' ένα οικοπέδο της όδου Μηθύμνης, πάνω από την πλατεία 'Αγάμων, και ή δεύτερη, που είχε καταφύγει στους «Δελφούς», της όδου 'Αχαρνών... Έξω από τη «Μάντρα» της όδου Μηθύμνης — έτος 1929 — είχε τοποθετηθή ένα κλουβί, που είχε, αντί για πουλί... μια σαφέλα! Και μέσα στο «θέατρο» κυριαρχούσε ή σκηνοθεσία μιας έξαλλης νοοτροπίας — μεταξύ φοιτητισμού, σουρεαλισμού και ύπαρξισμού! Γύρω-γύρω από την πλατεία ύψηχαν πάνω με έπιγραφές, όπως αυτή: «'Αγαπάτε τ' άζωα, τόν 'Αττίκ και άλλους!». Στο δεξιό έξωτερο κέρος της αυλαίας ύψηχε ένα ξύλινο χέρι, που άνοιγόκλεινε και χειροκροτούσε, όταν του τραβούσαν από κάτω ένα σπάγγο... Το χειροκροτήμα τόν ήταν ή άποδοκιμασία, ή «καζούρα» για ό,τι άνόητο γινόταν ή άκουγότανε στη «Μάντρα». Και, επειδή γινότουσαν κι' άκουγότουσαν πολλά άνόητα εκεί μέσα, το ξύλινο χέρι — ή το «χερούλι», όπως το είχε βαφτίσει ο 'Αττίκ — βρισκότανε σε συνεχή κίνηση...

Άριστερά της αυλαίας ύψηχε το κουτί τών παρατόνων, στο όποιο ό θεαταί έδριχναν τ' άνω ύψηλά διανοημάτά τους — δηλαδή ό,τι του περνούσε καθενός από το κεφάλι... Έγραφε ό ένας: «'Αττίκ, άσποιες, μά μυαλό δέν έβαλες...». 'Η: «'Ολων τών ανθρωπων τα πόδια τρέχουνε κι' ή μύτη τους μυρίζει. Του διπλανού μου συμβαίνει το αντίθετο. 'Η μύτη του τρέχει και τα πόδια του μυρίζουν!...». Άνοιγε ο 'Αττίκ το κουτί τών παρατόνων, εκεί περί το τέλος της παραστάσεως, και διάβαζε όσα του γράφανε — του... σούτανε μάλλον!... Και, τις πιο πολλές φορές, μετά το παράπονο, άκούλουθους το «χερούλι», για να τιμωρήσει την άνοησία που είχε άκουστή...

Στην προμέρα της «Μάντρας» όμως άκούστηκε κι' ένα παραπάνω έξυπνο: «'Αττίκ, γιατί «Μάντρα» κι' όχι... με γυναίκα!...». Ήταν ένα παραπάνω, που δέ γνώρισε την άποδοκιμασία του «χερούλιου», αλλά τ' άβίαστα χειροκροτήματα όλης της πλατείας...

— Είναι γοαυμένο από άνθρωπο, που ξέρει να γράφει!... φώναξε ο 'Αττίκ. Άνάψτε τ' άφωτα στην πλατεία για να τόν άνακαλύψουμε...

Κι' όταν ή πλατεία πλημμύρισε φως, είδαμε όλοι τόν Τιμο Μωραϊτίνη να προσπαθή να άλυσθήσει διά μέσον του πλήθους, που είχε καταγήςει το άδιαχώρητο, προς την είσοδο του θεάτρου...

— Είναι ο Τιμος! Ξαναφώναξε ο 'Αττίκ. 'Ο Τιμος, που ό... άτιμος μάς σκάρωσε το καλαμπούρι του!

Έκων-άκων ο Μωραϊτίνης σύρθηκε προς τη σκηνή και ύπεκλήθη μπροστά στο έξαλλο από ένθουσιασμό κοινό, που τόν χειροκροτούσε, με την ίδια μετριόφρονα άδεξιότητα, που ύποκρινότανε κι' όταν ο κόσμος φώναζε «συγγράφεα» μετά την αυλαία του «Μοντένου σπιτιού» ή της «Αιώνιας ζωής»...

Δέν είναι εύκολο να χωρέσει ή «Μάντρα» σε δύο-τρεις στήλες περιοδικού. Αυτό που μπορεί να γίνει είναι να σκιαγραφηθή, με χοντρές γραμμές, ο δημιουργός της:

Ήταν ένας μεγάλος συνθέτης ο 'Αττίκ! 'Ο συνθέτης, που δημιούργησε μια παράδοσι — την παράδοσι της ευγένειας και του καλού γούστου, που τ' άράωσε σαν περιττούς «άναρχο-νομούς» ή «μοντέρνα» εποχή μας... 'Από τόν καιρό του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, που έφτασε από το Παρίσι για να γοητεύη την 'Αθήνα με τ' ά πρώτα του τραγούδια — «Κι' άν βγοίν άλήθεια...», «Τ' ά ναιάτα», «Είδα μάτια...» — ως την μικρή μέρα του κατοχικού 1944, που

Ο Κλέων Τριανταφύλλου ('Αττίκ).

Έδωσε παλληκαρία τη λύσι με βερονάλ, μια άλυσίδα λουλουδιών από τραγούδια δέθηκε γιροντάκι στο λαμό της Ελλάδας: «'Όταν σηνήθεια, την όποια είχε διακρίνει ο Χίτλερ. Οι φοιτηταί αυτού του Πανεπιστημίου θεωρούσαν άνεκαθεν τιμητικώτερο και πιο ήλιετο ένα σημάδι στο πρόσωπό τους από μονομαχία με σπαθί, παρά... ένα δίπλωμα με άριστα! Μια ούλη άπ' το αυτί ως το χέλιος ή κατά πλάτος του μετώπου, τους έξασφάλιζε την έπιτυχία στην κοινωνική ζωή και στον έρωτα. Φαίνεται δέ, ότι... οι Γερμανίδες δέν άλλαξαν, γιατί και σήμερα πάλι ένα σημάδι σπαθιάς άποτελεί, για τους νέους της Χαϊδελβέργης, το καλύτερο διαβατήριό για τη χώρα των έρωτικώ ειδυλλίων!

Άν ωστόσο δέ νοιώθουν πολλή κλίσι προς τη μονομαχία, μπορούν ν' άποκτήσουν το πολυπόθητο σημάδι... με μια ύψηλή χειρουργική επέμβασι, που κοστίζει περί τις 4.000 δολάρια! Μάλιστα, έτσι έξασφαλίζουν μια ούλη αισθητική, που δέν τους άσχημαίνει το πρόσωπο!

Έφέτος, το Πανεπιστήμιο της Χαϊδελβέργης γιόρτασε με λαμπρότητα την 575ν επέτειό του. Έδνυχας, οι 9.000 φοιτηταί του δέν παρουσιάζουν πιά τόν προπολεμικό φανατικό έθνικισμό. Οι πολιτικές όργανώσεις τους είναι έλαχιστες και χωρίς μεγάλη έπιρροή. Σήμερα, οι φοιτηταί προτιμούν τη μπόρα, τα κορίτσια και τ' ά τραγούδια, παρά την πολιτική.

— 'Ορέστη Λάσκο, Μίμη Τραϊφόρο, Φίλιωνα — 'Αρία — που από τ' ά σάνδια της «Μάντρας» μάθανε να άντιμετωπίζουνε θαρραλέα αυτό τ' άδηφάγο τέρας, που λέγεται κοινό, και να τ' άξημερώνουν με έξυπνάδα.

Είναι άπειρα όσα έχω να θυμηθώ από τόν 'Αττίκ και τη «Μάντρα» του. Κι' αυτό γιατί βρισκόμουν δίπλα του από τόν καιρό της όδου Μηθύμνης, όταν είκοσαετής νεανίας, γεμάτος όνειρα και μελωδίες, έγραφε για την Πάολα — τη γυναίκα — την «Πάολα» — το κομμάτι... «Δέν είναι δυνατό να διακρίνη κανείς τη γυναίκα από το κομμάτι — είχε πη ο Γεώργιος Βλάχος — γιατί είναι και οι δύο... κομμάτια — και όφραια κομμάτια!».

Στο διάστημα μιας δεκαπενταετίας παρακολούθησα από κοντά όλο αυτό το ιδιότυπο θέαμα και διαπίστωσα την άγνωση του κόσμου... Δέν είχε γνώρισει κρίσι ποτέ ή «Μάντρα». Μπορεί όλα τ' άλλα θέατρα να ήταν άδεια. Αυτή θά ήταν γεμάτη...

Στην όδο Μηθύμνης το θέαμα ξεκίνησε με τρεις φτασμένους συγγραφείς της σκηνής — το βετεράνο αείμνηστο σήμερα Παντελή Χόρν, τόν 'Αντώνη Βώττη και το Μίμη Βεαγγελίδη, νεαρό τότε με εύρη μέλλον και... άσυγκράτητη άθυροστομία... Στους «Δελφούς» ή κατάστασι ήταν πιο συγκρατημένη — και πιο «συγκροτημένη»... Με τραγούδια, που ξεπεταγότουσαν από τη σκηνή της «Μάντρας» μεθούσε κάθε ευαίσθητος άνθρωπος — και τότε ήταν ευαίσθητοι πολλοί άνθρωποι, κατ' άντίθεσι με τους σημερινούς, που κλωτσούν σε ρυθμό σάμπας, ή μερακλώνονται σε ρυθμό ρεμπέτικου σεβντά...

Με το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο ο 'Αττίκ έγκατέλειψε τις νότες, που δέν είχαν πέρασι, και έπεδόθη στο έμποριο τών τροφίμων... Έγινε μαυραγορίτης και, σαν τέτοιος, έφερε συχνά κρέας στο σπίτι μου, που τ' άδιωχτενα σε διαφόρους γνωστούς της γειτονιάς, σαν... ύποπράκτωρ του 'Αττίκ, έρασιτέχνης και άμωσος, εργαζόμενος πέρα λ' άμωρε ντέλ άρτε... 'Η μικρή Κατοχή ήτανε κάτι που δέ μπορούσε να άνεχθή ο 'γλυκος κι' άμέριμος τσορδούρος... Τ' ά νύτρα του σπάσανε. Κι' έτσι, ενώ τέλειωνε το δράμα της Ελλάδας και σφάδαζε το ναζιστικό τέρας, ο 'Αττίκ ζητούσε κι' εύρισκε από το βερονάλ αυτό που του είχε καταστρέψει, βάνασος επιδρομείς, ο πόλεμος: Την άμέριμη εύτυχία, που κάνει ν' άναβλίσουν οι νότες και ν' άνθίξει το χαμόγελο στα χείλη...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΑ ΣΠΑΘΙΑ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ξανάγιναν «της μόδας» οι μονομαχίες τών φοιτητών του γερμανικού Πανεπιστημίου της Χαϊδελβέργης. Πρόκειται για μια πολύ παλιά συνήθεια, την όποια είχε διακρίνει ο Χίτλερ. Οι φοιτηταί αυτού του Πανεπιστημίου θεωρούσαν άνεκαθεν τιμητικώτερο και πιο ήλιετο ένα σημάδι στο πρόσωπό τους από μονομαχία με σπαθί, παρά... ένα δίπλωμα με άριστα! Μια ούλη άπ' το αυτί ως το χέλιος ή κατά πλάτος του μετώπου, τους έξασφάλιζε την έπιτυχία στην κοινωνική ζωή και στον έρωτα. Φαίνεται δέ, ότι... οι Γερμανίδες δέν άλλαξαν, γιατί και σήμερα πάλι ένα σημάδι σπαθιάς άποτελεί, για τους νέους της Χαϊδελβέργης, το καλύτερο διαβατήριό για τη χώρα των έρωτικώ ειδυλλίων!

Άν ωστόσο δέ νοιώθουν πολλή κλίσι προς τη μονομαχία, μπορούν ν' άποκτήσουν το πολυπόθητο σημάδι... με μια ύψηλή χειρουργική επέμβασι, που κοστίζει περί τις 4.000 δολάρια! Μάλιστα, έτσι έξασφαλίζουν μια ούλη αισθητική, που δέν τους άσχημαίνει το πρόσωπο!

Έφέτος, το Πανεπιστήμιο της Χαϊδελβέργης γιόρτασε με λαμπρότητα την 575ν επέτειό του. Έδνυχας, οι 9.000 φοιτηταί του δέν παρουσιάζουν πιά τόν προπολεμικό φανατικό έθνικισμό. Οι πολιτικές όργανώσεις τους είναι έλαχιστες και χωρίς μεγάλη έπιρροή. Σήμερα, οι φοιτηταί προτιμούν τη μπόρα, τα κορίτσια και τ' ά τραγούδια, παρά την πολιτική.

σαλονι

ΑΘΛΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΚΑΡΤΕΡ

Η «ρομαντσίερα» της νύχτας

ΠΑΤΡΙΝΙΑ.

— 'Όταν τόπε, τεντώσαμε τ' ά μάτια από έκ- πληξι.

— Κι' έσύ;
— Γιατί κι' έγώ;
— Νά, τώρα τελευταία, ο «Θησαυρός» πέφτει διαρκώς πάνω σε «αθήδονια» παραγωγής Πατρών. 'Ο Τώνης Μαρούδας, ο Στέφανος Βαρλάμος, ή Πάλλυ Πάγου. Και τώρα έρχεσαι έσύ.

Διόρθωσε:
— Δέν ήρθα τώρα έγώ.
— Πότε ήρθες;
— Τό 55. Έξη κλειστά χρόνια.
— Και ήσουν τραγουδίστρια και στην Πάτρα ή έδω άρχισες;

— Ήταν.
Είχε σπουδάσει, λέει, τραγουδί στο εκεί παρράρτημα του 'Ελληνικού 'Ωδείου, από άγάπη.

— Δηλαδή τί είδους άγάπη;
— Η άρσικα μελαγχολική Κρίστιαν σιάχνει το κόκκινο τριαντάφυλλο που έχει καρφισωμένο στο στήθος. Ένα φλογάτο τριαντάφυλλο, που στο άπαλό ήμιφωτο του νυχτερινού κέντρου της πλατείας 'Αμερικής, όπου τραγουδάει τώρα, φαντάζει σαν μια τεράστια κηλίδα αίμα πάνω στο άσπρο δέμα.

Κι' ύστερα παρατηρεί:
— Ένός είδους άγάπη ύπάρχει στον κόσμο.
— Ποιά.
— Η σοβαρή. 'Η μια.
— Μη μου πής πως είχες μόνο μιάν άγάπη στη ζωή σου! Έθταν δύσκολο να τ' ά πιστέψουμε.

— Κι' όμως.
— Άπόδειξε το.

Ξεστράτισαμε άπ' τόν δρόμο τόν σωστό. Για τραγουδί ήρθαμε να ρωτήσουμε και πέσαμε στην άγάπη. 'Όμως, μην τάχα δέν είναι τ' άδιο πράγμα οι δύο αυτές λέξεις.

Για την Κρίστιαν Κάρτερ (ή την Χριστίνα Καρνιολή όπως είναι το πατρικό της όνομα), είναι τ' άδιο ακριβώς.

Το τραγουδί ξεκίνησε άπ' την άγάπη της. Κι' έμεινε καρφωμένο εκεί:

— Μοι άρεσε να τραγουδώ. 'Η μεγαλύτερη χαρά που έννοιωσα στη ζωή μου ήταν όταν πρωτοεμφανίστηκα στο Ραδιοφωνικό σταθμό τών Πατρών και τραγούδησα την «Χωριάτσα» του Σκουγιά, άμολογεί.

Είχες έπιτυχία;
— Άκου λέει! Άσφαλώς είχε. Αυτή ή έπιτυχία άλλαξε τη δόνηση στην πρωτεύουσα, την έθγαλε άπ' τ' ά σύνορα της έπαρχίας και την μεταμόρφωσε σε μια άπ' τις πιο λεπταίστητες τραγουδίστριες της 'Αθήνας.

— Όταν έφτασε έδω τ' ά 1955, ή πρώτη της δουλειά ήταν...

— Ποιά ήταν;
— Νά τραγουδήσω και να παντρευτώ.

— Μά αυτό είναι δυο δουλειές.
— Ναι, δυο. 'Η πρώτη στέθηκε κι' έπιτυχία εκεί στο θεατράκι της Φωκίωνος Νέγρη, το «Ντο-ρε» όπου πρωτοεμφανίστηκα με την έπιθεώρηση «Πετροκέρσασα». 'Η δεύτερη στάθηκε άτυχη. Γι' αυτό και χωρίς να τόν άντρα μου, τόν 'Αμερικανό κ. Κάρτερ.

— Έτσι έμεινες παντρεμένη μονάχα με τ' ά τραγουδί, έ;
— Ναι, ναί. Και με τη νύχτα.

— Γιατί τη νύχτα;
— Γιατί εργαζόμουν διαρκώς σε νυχτερινά κέντρα: «Τζάκι», «Κήφο Μουσείου», «Αρβεντίν», «Κομπορίτσα», «Σε Άσπέν», «Βράχο», «Πεταλούδα».

— Γι' αυτό σε βαφτίσανε «ρομαντσίερα της νύχτας»;
— Ίσως.

Σηκώθηκε.
— Ή άρα είχε περάσει και το κοινό, οι θαμώνες του νυχτερινού κέντρου όπου δούλευε τώρα, την καλοχώρα με χειροκροτήματα.

— 'Η Κρίστιαν ανέθηκε στην πίστα χαμογελαστή, άπεριτη στις κινήσεις και στην εμφάνισι. Ψηλά, άρσικα, με τ' ά μαύρα της μαλλιά χνισμένα ίσια προς τ' ά πίσω.

Στάθηκε μπροστά στο μικρόφωνο. Σε λίγο τ' ά τραγουδί της, άπαλό, γεμάτο νοσταλγία και γλυκύτητα έπλάθηκε σαν άνδερσό ρίγος ανείδικαιτο δειλινό.

— 'Η «ρομαντσίερα της νύχτας» έβρισκόταν στο στοίχιο της.

— 'Όταν ξαναβρε το πρόσωπό της άκτινοβολούσε.

Η Κρίστιαν Κάρτερ.

Κάθισε.

— Ένα οδίσκο;
— Εύχαριστώ.
— Λοιπόν, είχαμε μείνει στην... άπόδειξι. Θυμάσαι έ; 'Η άγάπη ή μια και μόνη. Πώς να πιστέψω πως έδιωξες τις άλλες; 'Η μήπως δέν σε άτυχαν άλλες;

— Μεταξάς ήσουν, Χριστίνα; Δέν τόν λυπό- σουι τόν Χριστιανό;
— Δέν τόν λυπήθηκε. Άπεναντίας τόν έκανε «πέ- ρα» με ένα τραγουδί, που τραγούδησε «κομπρά- ίτα» για τόν εκπρόσωπο της 'Αφρικής. Τού ελπε!

— Πες, λοιπόν, για την τελευταία. Μίλησε μου για τόν τελευταίο θαυμαστή σου.

Δέν άρνήθηκε.

— Σύνεψη, λέει, φέτος το καλοκαίρι ή ιστοριούλα της. Στο Βελιγράδι, όπου ή Κρίστιαν τραγού- δησε ελληνικά τραγούδια στο μεγαλύτερο θέατρο της γιουγκοσλαβικής πρωτεύουσας σε κάποια έπι- δείξι γυναικείας μόδας.

— Μόλις είχε τελειώσει το γνωστό τραγουδάκι «Τσιγγάνος» κι' ή αίσουσα σείονταν από χειροκρο- τήματα. 'Η Κρίστιαν ύποκρινόταν και έαφνικά, καθώς σήκωσε το κεφάλι, δρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με κάποιον άντρα... κατάμαυρο.

— Τι έννοεις κατάμαυρο;
— Άράπη, καλέ! Τσιγγάνο... της 'Αφρικής.

— Πώς το έβρισε πως ήταν... τσιγγάνος της 'Αφρικής;
— Μοι τόπε ο ίδιος. Προσέφυγε μου έπει πως ήταν ένας άφρικανικός χώρας. Μην έπιμένεις να σου φερρώσω ποιες χώρες άκριβώς.

— Πολύ δά τ' άβηλα, αλλά δέν πειράζει. Τι ζη- τούσε λοιπόν ο κύριος τσιγγανοπροσέφυγής;

— Έβγαλε άπ' το δάχτυλό του ένα τεράστιο δαχτυλίδι και μου τ' ά έδωσε για άνάμνησι.

— Ποιά ακριβώς άνάμνησι;
— Ποι τραγούδησα.

— Καί... τελειωσε;
— Πού να τελειώσει ή ιστορία. Μόλις δά είχε άρ- χίσει. 'Ο πρόσφυγής της 'Αφρικής τ' ά άλλο βράδυ ξαναφάνηκε στο θέατρο.

— Με νέο δαχτυλίδι;
— Όχι ακριβώς. Τη δεύτερη φορά ήταν πρόσ- κλησι σε γεύμα.

— Σαν πάλι γρήγορος πρόσφυγής ήταν αυτός. Δέν συμφωνείς;
— Σηκώθηκε. Τόν άπόφυγα. Άλλά...

— Άλλά ο πρόσφυγής δέν τ' ά έβαλε κάτω.
— Έτσι συμβαίνει, με τους πρόσφυγες, Κρίστι- αν. Είναι έπιμονοί άνθρωποι.

— Έπιμονοί ναί, αλλά ο δικός μας παραήταν. Και να γιατί. 'Όταν ή άμορφη τραγουδίστρια με τ' ά λευκό πρόσωπο και τ' ά μαύρα μαλλιά γύρισε στην 'Αθήνα, ο κύριος πρόσφυγής άνακάλυψε πως ή χώρα του λέει έπρεπε ν' άρχισή διπλωματικές συνομιλίες με τ' ά ελληνικό όπουργείο 'Εξωτερι- κών. Νά σου τόν λοιπόν ένα άρσικό πρωί, έφτασε στην 'Αθήνα και πραγματοποιήθηκε νέα έπίσκεψι στη Κρίστιαν.

— Με δαχτυλίδι πάλι;
— Όχι. Αυτή τη φορά διέθετε κασόνια με μπύ- ρες.

— Τις όποιες ήπιες έσύ;
— Ήπια κι' έγώ. Ζαλίστηκα λιγάκι, και πάνω στη ζάλη μου άποφάσισα...

— Νά τού πής τ' ά ναί;
— Όχι. Νά τού πώ την άλήθεια. Τό άχχι μου δηλαδή.

— Μεταξάς ήσουν, Χριστίνα; Δέν τόν λυπό- σουι τόν Χριστιανό;
— Δέν τόν λυπήθηκε. Άπεναντίας τόν έκανε «πέ- ρα» με ένα τραγουδί, που τραγούδησε «κομπρά- ίτα» για τόν εκπρόσωπο της 'Αφρικής. Τού ελπε!

— Πες, λοιπόν, για την τελευταία. Μίλησε μου για τόν τελευταίο θαυμαστή σου.

Δέν άρνήθηκε.

— Σύνεψη, λέει, φέτος το καλοκαίρι ή ιστοριούλα της. Στο Βελιγράδι, όπου ή Κρίστιαν τραγού- δησε ελληνικά τραγούδια στο μεγαλύτερο θέατρο της γιουγκοσλαβικής πρωτεύουσας σε κάποια έπι- δείξι γυναικείας μόδας.

— Μόλις είχε τελειώσει το γνωστό τραγουδάκι «Τσιγγάνος» κι' ή αίσουσα σείονταν από χειροκρο- τήματα. 'Η Κρίστιαν ύποκρινόταν και έαφνικά, καθώς σήκωσε το κεφάλι, δρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με κάποιον άντρα... κατάμαυρο.

— Τι έννοεις κατάμαυρο;
— Άράπη, καλέ! Τσιγγάνο... της 'Αφρικής.

— Πώς το έβρισε πως ήταν... τσιγγάνος της 'Αφρικής;
— Μοι τόπε ο ίδιος. Προσέφυγε μου έπει πως ήταν ένας άφρικανικός χώρας. Μην έπιμένεις να σου φερρώσω ποιες χώρες άκριβώς.

— Πολύ δά τ' άβηλα, αλλά δέν πειράζει. Τι ζη- τούσε λοιπόν ο κύριος τσιγγανοπροσέφυγής;

— Έβγαλε άπ' το δάχτυλό του ένα τεράστιο δαχτυλίδι και μου τ' ά έδωσε για άνάμνησι.

— Ποιά ακριβώς άνάμνησι;
— Ποι τραγούδησα.

— Καί... τελειωσε;
— Πού να τελειώσει ή ιστορία. Μόλις δά είχε άρ- χίσει. 'Ο πρόσφυγής της 'Αφρικής τ' ά άλλο βράδυ ξαναφάνηκε στο θέατρο.

— Με νέο δαχτυλίδι;
— Όχι ακριβώς. Τη δεύτερη φορά ήταν πρόσ- κλησι σε γεύμα.

— Σαν πάλι γρήγορος πρόσφυγής ήταν αυτός. Δέν συμφωνείς;
— Σηκώθηκε. Τόν άπόφυγα. Άλλά...

— Άλλά ο πρόσφυγής δέν τ' ά έβαλε κάτω.
— Έτσι συμβαίνει, με τους πρόσφυγες, Κρίστι- αν. Είναι έπιμονοί άνθρωποι.

— Έπιμονοί ναί, αλλά ο δικός μας παραήταν. Και να γιατί. 'Όταν ή άμορφη τραγουδίστρια με τ' ά λευκό πρόσωπο και τ' ά μαύρα μαλλιά γύρισε στην 'Αθήνα, ο κύριος πρόσφυγής άνακάλυψε πως ή χώρα του λέει έπρεπε ν' άρχισή διπλωματικές συνομιλίες με τ' ά ελληνικό όπουργείο 'Εξωτερι- κών. Νά σου τόν λοιπόν ένα άρσικό πρωί, έφτασε στην 'Αθήνα και πραγματοποιήθηκε νέα έπίσκεψι στη Κρίστιαν.

— Με δαχτυλίδι πάλι;
— Όχι. Αυτή τη φορά διέθετε κασόνια με μπύ- ρες.

Η ΓΝΩΡΙΜΙΑ τους είχε αρχίσει μετά τη Γευγελή. Μπαίνοντας στο ελληνικό έδαφος, τους υποδέχτηκε για να τους καλωσορίσει ένας ολόχρυσος, έντελως ελληνικός ήλιος. Ένας ήλιος, που άστραψε ίδιος με καταπληκτικό έπουράνιο διαμαντικό πάνω από τα χιόνια! Ένα κατασπρόδαπτητο χαλί απλωνότανε δεξιά κι' αριστερά από τις γραμμές του τραίνου.

Μέσα στο βαγκόν-ρεστοράν βορέθηκαν κοιτά-κοντά. Μόνη της, μόνος του. Η μονοτονία ενός ταξιδιού κάνει ανάγκη επιτακτική τη συντροφιά. Ένα τίποτα δίνει την αφορμή για γνωριμία.

Έβγαλε εκείνη την ταμπακέρα της. Έψαξε και για σπύρα μέσα στην τσάντα της και δε βρήκε. Χτύπησε τα χέρια της, για να φωνάξει το γκαρσόνι, άμέσως όμως βρέθηκε μπροστά της άναμμένος ο αναπτήρας του.

— Ευχαριστώ πολύ, κύριε... του είπε ανάμεσα σε μία βαθειά ρουφηξιά του τσιγάρου της κι'

— Για ποιά απ' όλα;
— Έχετε δικίω... Είναι τόσα πολλά! Έγώ μιλάω όμως γι' αυτό που έγινε, μία μέρα πριν φύγω, απάνω από την Έλβετια...
— Για τον «Κομήτη», που κουτροβαλιάστηκε σ' ένα βάραθρο του Λευκού Όρους;...

— Ναι...
— Και... φοβηθήκατε;
— Δεν το κρύβω... Είχα βγάλει εισιτήριο με την επόμενη καρτέλλα, το άκυρωςα και... πήρα συντηρητικά το τραίνο!

Με μία χαριτωμένη γοηλεία η γυναίκα άναψε ένα δεύτερο τσιγάρο — πάλι με τον αναπτήρα του...

— Μπορούσα, για να σας μιμηθώ, να πω, ότι ο φόβος σας ήτανε μία ευνυχισμένη αδυναμία σας, μία και κατέληξε στη γνωριμία μας...

Ζήτησε το χέρι της και το έσφιξε.

— Δε λέτε αλήθεια... της μουρμούρισε.
Με μία κίνηση χωρίς θυμό, τραβήξε το χέρι της:

— αλλά το τρυφερό συντρόφειμα της μοναξιάς σας...

— Και ποιός σας είπε, ότι είμαι μόνη μου;
— Δε βλέπω κανέναν κοντά σας...
— Και λοιπόν; Τι συμπέρασμα βγάτετε;
— Δεν έννοείτε να εμπιστευθήτε σε έναν άγνωστο τη μελαγχολική ιστορία σας...

— Μπά;... Έχω μελαγχολική ιστορία;...

— Ίσως και δραματική! Μην το αρνιέσθε... Καί, για να μαγνητίσω την εμπιστοσύνη σας, αρχίζω εγώ την εκμυστήρευσί...

— Έχετε δρόμα κι' εσείς;
— Ναι. Ένα δρόμα που πάνω του έκλεισα την αυλαία...

— Μή λέτε μεγάλες λέξεις!

— Δε με πιστεύετε;...

— Η αυλαία δεν κλείνει όποτε θελήσουμε... Καί, εκτός απ' αυτό, υπάρχουνε και δρόματα που συνεχίζονται και πίσω από την κλεισμένη αυλαία...

— Δεν είναι ή περίπτωσί μου... Τράβηξα μία

Ηλιος πάνω στα χιόνια...

ένα γοητευτικό χαμόγελο...

Εκείνος ζήτησε την άδεια να της προσφέρει λιχέο. Ήπιανε μαζί. Καί, μετά το οινόπνευμα, μέσα στο καλοξεσπασμένο βαγκόν, ήρθε απροσκάλεστη η εγκαρδιότητα στο τραπέζι τους.

Γνωρίστηκαν: 'Αλίκη Μαντελίνη, Στέφανος Γεωργής. Εκείνη έχοταν από το Λονδίνο· εκείνος από το Παρίσι. Προορισμός και των δύο τους η 'Αθήνα' κίνητρο της επιστροφής τους η νοσταλγία.

— Και πώς προτιμήσατε για μετακίνησί σας το τραίνο; Δε σας κουράζει τόσες μέρες ταξίδι; άπόρησε εκείνος.

— Δε βιάζομαι να φτάσω... του άποκριθήκε. Ταξιδεύω για να ταξιδεύω... 'Από το Λονδίνο στο Ντόβερ έφτασα με ένα αυτοκίνητο... Κι' από κει, το πέραςμα της Μάγχης με βοήθησε, κι' από το Καλαί το τραίνο για το Παρίσι... Έχει ποιήσι το τραίνο...

— Μαντόνα των σλιπινγκς... μουρμούρισε ο άντρας, μισοειρωνικά, μισογοητευμένος.

— Μην κοροϊδεύετε. Το τραίνο είναι και μένει το μεταφορικό μέσο που δίνει πραγματική εύτυχία στον ταξιδιώτη...

— Και το αεροπλάνο;

— Είναι βρόδαρο! Μουγκρίζει σαν τέρας και παρασύρει τους ανήτους της μεγάλης βιασύνης σε ιλιγγιώδεις μετακινήσεις και συχνά σε αξιοβρόχινες κουτροβιάδες!...

— Λέτε ανήτους τους βιαστικούς;
— Και μήπως δεν είναι;... Βιάζονται να φτάσουν και τσακίζουν τα νεύρα τους στον πυρετό της ταχύτητας!

Με μία χαριτωμένη κίνηση τίνανε τη στάχτη του τσιγάρου της μέσα στο κρυστάλλινο τασάκι και πρόσθεσε:

— 'Η πιο μεγάλη εύτυχία, πιστέψτε με, είναι ή μακαριότητα... Ευνυχισμένοι όσοι μπορούν να υποτάξουν τον επαναστατημένο τους εαυτό στην εθεοργετική πειθαρχία της...

Κι' ύστερα από μία μικρή σιγή, τον έρωτησε παιχνιδιάρικα:

— Και σεις; Γιατί ταξιδεύετε με τραίνο;

— Για... να γνωρίσω εσάς! της άποκριθήκε. Με μία γκοιμάτσα της υποδέχτηκε την «κατά μέτωπον» επίθεσί του:

— Έγώ ήμουν το άπώτερο αποτέλεσμα' ή αίτια ήταν άλλη...

Γέλασε εκείνος, λίγο νευρικός:

— Ναι! Έξοτε... Είμαι υποχρεωμένος να σας το όμολογήσω: Φοβήθηκα!

— Γιατί φοβηθήκατε;

— Ναι, δε διαβάσατε για το αεροπορικό δυστύχημα με τα σαράντα θύματα;

— Είπα, νομίζω, «για να σας μιμηθώ»... Δε σας μιμούμαι όμως...

— Δε βιάζεστε να γοητευτήτε;

— Δε βιάζομαι σε τίποτα... Σας το είπα... Είμαι όπαδός της γενικής μακαριότητας, και στά μέσα των ταξιδιών και στις γνωριμίες τους...

Μία σιωπή βάφανε ανάμεσά τους. 'Αφίσανε τα μάτια τους να πλανηθούνε από το παραθύρο του βαγονιού στο χιονισμένο κάμφο:

— Είναι όμορφος ο ελληνικός ήλιος! ψιθύρισε εκείνη...

— Κι' εσείς είσατε πολύ επιτήδεια στο 'αλλάζετε κουβέντα...

Γέλασε:

— Βρίσκετε; 'Από τη γλυστερή αίσθηματολογία γύρισμα στα άδλαβή «περι ανέμων και υδάτων»;

— ...Και «περι καιρού»...

Μά, αλήθεια, δε σας γοητεύει ο γλυκύτατος αυτός ήλιος, που ανέλαβε να διακοσμήση το άσπρο με χρυσάφι;...

— Με γοητεύει... λιγότερο από σας!

— Είσατε άδύορθος! Θα σας άξιζε... να σας πιστέψω...

— Γιατί διατάτε;

— Γιατί, σας είπα, δεν έννοώ να βιαστώ πουθενά... Βλέπετε, ότι πάω με το τραίνο' γιατί να επιτρέψω στα αισθήματά μου να πάνε με το αεροπλάνο;...

— Γιατί τα αισθήματα δεν ανήκουν, βέβαια, στην ταπεινή συνομιλαία των μακαρίων όντων που έρπον, αλλά στον προνομύχων που πετούν!

— Είναι μήπως πύραυλοι τα αισθήματά σας;...

— Έχετε ένα άκατακίνητο όπλο στα χέρια σας: Την ειρωνεία...

— Με συγχωρήτε... Είμαι μία γυναίκα άρκετά προσγειωμένη... Μήπως με θέλατε άρσα-κειάδα του παλιού καιρού;...

— Είναι ανάγκη να είσατε άρσακειάς για να μαγευτήτε απ' αυτό τον υπέροχο ήλιο πάνω στο χιόνι;...

— 'Ηλιος πάνω στο χιόνι!... μουρμούρισε κι' αυτή.

Γύρισε και τον κύτταξε τολμηρά:

— Λέτε ναμια προμήνυμα αισοδοξίας;...

— Νομίζω ναι... της άποκριθήκε με πεποίθησι. Δεν είναι δυνατό να μη σας έχη ζωσει ένας γλυκύτατος ήλιος!

Κύτταξε λοξά τον άντρα που της μιλούσε τόσο ζεστά:

— Και... ο γλυκύτατος ήλιος είσατε εσείς;...

— Είσατε άνυπόφορη πιά με την ειρωνεία σας! άγανάκτησε αυτός. 'Ηλιος δεν είμαι εγώ'

γραμμή διαχωριστική ανάμεσα στο χτες και στο σήμερα... Καί, για να κάνω πιο μονίμο το διαχωρισμό, έβαλα την άπόστασι να άνοιξη πιο βαθύ το χάσμα... Ταξίδεψα — και ξεχάσα!

Ένα λοξό της βλέμμα γεμάτο δυσπιστία:

— Λέτε αλήθεια;

— Γιατί να πω ψέμματα;... 'Ανάγκασα με άποφασιστικότητα την καρδιά μου να άδειάση το μυστό της περιεχόμενο. Δε σας κρύβω, ότι με κούρασε κάπως αυτό το κενό, ώσπου να το συνηθίσω...

— Είδατε;

— Μή βιάζεστε να θριαμβέψετε... Νομίζω, ότι το κενό σήμερα γέμισε!

— Έλάτε! Με τη γνωριμία μιάς γυναίκας, που δεν την ξεράτε χτες και που μπορεί να μην την ξεράτε αύριο;...

Με τα μάτια του καρφωμένα στα δικά της, μουρμούρισε:

— Μην υποτιμάτε τη γνωριμία μας... Γιατί, βλέπετε, είναι συνδυασμένη με έναν ολόαμτρο ήλιο πάνω στο χιόνι! Είδατε ήλιο τόσες μέρες που ταξιδεύουμε από το Παρίσι;...

Επηρεασμένη άθελά της από το θερμό τόνο του, δε βρήκε τη δύναμι να τον ειρωνευτή πάλι...

— Είσατε πολύ έξυπνος... του είπε.

— Έξυπνος; Γιατί;

— Γιατί καταφέρνετε να βάλετε άκόμα και τα μετεωρολογικά φαινόμενα στην ύπηρεσία των σκοπών σας...

— Και οι σκοποί μου αυτοί ποιοί είναι;...

— Να δημιουργήσετε μία περιπέτεια ταξιδιού... Είναι από τις πιο γοητευτικές — και άπαραίτητες: Περνάνε οι ώρες του ταξιδιού χωρίς πληξί...

— Δεν το πιστεύετε αυτό που λέτε, 'Αλίκη...

Γλυκά, άπαλά, τη χείδανε το όνομά της από τα χείλιά του...

Εκείνος την πλησίασε πιο πολύ:

— Έλάτε... Μην άρνιέστε την περιπέτεια... Ίσως να μην είναι πρόσκαιρη κι' επιπόλαια, σαν περιπέτεια ταξιδιού... Δε θα εκδιόσουμε την εξέλιξί της. Θα την άφίσουμε να προχωρήση σιγά, με τη μακαριότητα που είπατε, ότι σας γοητεύει...

Ήτανε μόνοι τους μέσα στο βαγκόν-ρεστοράν. Με διάκρισι, το χέρι του πέρασε πίσω από τη μέση της, χωρίς εκείνη να τραβηχτή...

Και εκεί, με τα κεφάλια τους ένωμένα, με τη γνωριμία τους ξεσπασμένη από μία τρυφερή εγκαρδιότητα, άφίσανε άδεκαλωμένα τα βλέμματά τους να ένοδοιν πάνω στο χιονισμένο τοπίο, χρυσωμένο από τον ήλιο...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΤΑΟΣ

Είσατε πολύ έξυπνος, του είπε. Καταφέρατε να δημιουργήσετε μία περιπέτεια ταξιδιού...

ΜΕ τὸν ὄρο «πρόωρα βρέφη», οἱ γιατροὶ ἐννοοῦν ἐκεῖνα ποὺ ζυγίζουσι λιγώτερο ἀπὸ 2½ κιλά, ὅταν ἔρχονται στὸν κόσμῳ. Τὸ ποσοστὸ τοὺς ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν γεννηθέντων εἶναι ἀρκετὰ μεγάλο: γύρω ἀπὸ τὸ 7%. Ἀπ' αὐτὰ προέρχονται τὰ 75% τῶν νεογεννητῶν ποὺ πεθαίνουν, ἐνῶ ἐξ ὧλων ἡ θνησιμότης τοὺς μέσα στὸν πρῶτο μῆνα τῆς ζωῆς τοὺς εἶναι 30 φορές μεγαλύτερη ἀπὸ τῶν φυσιολογικῶν βρεφῶν.

Φυσικά, ὅσο πρὶ πρόωρα ἔχουν γεννηθῇ καὶ ὅσο λιγώτερο ζυγίζουν, τόσο μικρότερες πιθανότητες ἔχουν νὰ ἐπιζήσουν. Ὡστόσο, οἱ ἐπιστημονικὲς ἐρευνες ποὺ ἐγίναν κατὰ τὴν τελευταία δεκαετία, ἔχουν αὐξήσει ἀπίστευτα τὶς πιθανότητες αὐτές.

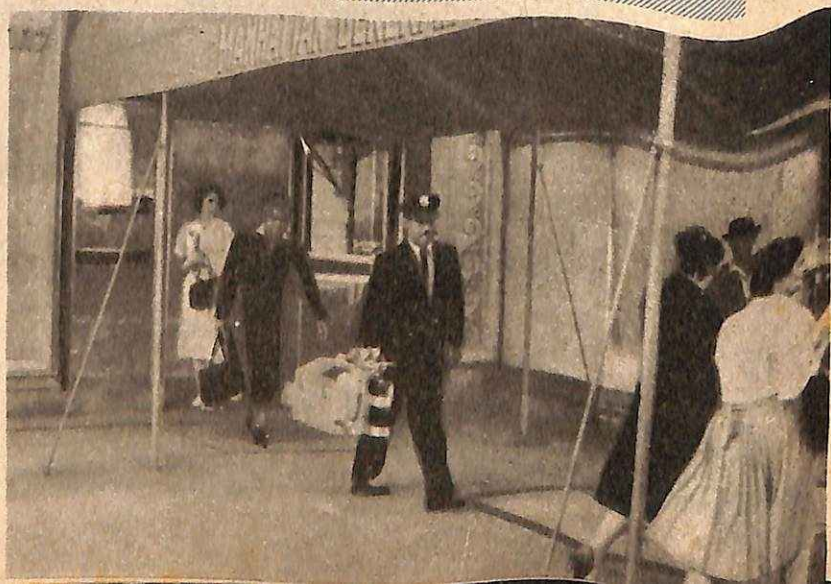
Οἱ γιατροὶ ξέρουν τώρα ὅτι τὸ «πρόωρο» βρέφος δὲν εἶναι ἀπλῶς ἓνα παιδί μικροκαμωμένο, ἀλλὰ κάτι τὸ διαφορετικὸ, μισὸ βρέφος καὶ μισὸ ἔμβρυον, μὲ περιωρισμένες ἱκανότητες ἐπιβίωσης καὶ ἐλαττωμένες ἀντιδράσεις στοὺς ἐξωτερικοὺς ἐρεθισμοὺς. Κι' ἔχουν ἐξακριβώσει ποιά ἐμπόδια ὀφείλουν νὰ ὑπερνικήσουν, γιὰ νὰ τὸ διατηρήσουν στὴ ζωὴ, κυρίως κατὰ τὶς κρίσιμες πρώτες ἑβδομάδες.

Πρώτα ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ τὸ κρατᾶνε ζεστό, ἀλλ' ὄχι πάρα πολὺ. Ἐνα φυσιολογικὸ βρέφος ζεσταίνεται μόνο του, κλωσώντας ἡ ἀνατριχιάζοντας, καὶ δροσίζεται μὲ τὸν ἰδρώτα. Ἐχει στὸ σῶμα του ἓνα θερμοπομονωτικὸ στρώμα λίπους καὶ στὸν ἐγκεφάλῳ του ἓνα ρυθμιστὴ τῆς θερμοκρασίας του.

Τὸ «πρόωρο» ὅμως δὲν ἔχει ἀρκετὲς δυνάμεις, ὥστε νὰ κλωστήσῃ ἢ νὰ ἀνατριχιάσῃ. Δὲ μπορεί ἀκόμη νὰ ἰδρώσῃ. Ὁ ρυθμιστὴς τῆς θερμοκρασίας του δὲν ἔχει ἀναπτυχθῇ τελείως. Τὸ λίπος του, τέλος, ἀντιπροσώπευε μόνις τὰ 4% τοῦ βάρους του, εἶναι δηλαδὴ ἀνεπαρκέστατο, σχετικὰ μὲ τὴ μεγάλη ἐπιφάνεια τοῦ σώματός του. Πρέπει λοιπὸν νὰ διατηρηθῇ θερμὴ ἡ ἀτμόσφαιρα μέσα στὴν κλειστὴ ἐμβρυοκοιλίαν, ὅπου τὸ τοποθέτησαν μετὰ τῆς γέννησός του.

Ἄλλ', ἂν ἡ θερμοκρασία τῆς γίνῃ πολὺ μεγάλη, τὸ βρέφος θὰ «ψηθῇ», θὰ πάθῃ πυρετὸ καὶ σπασμούς καὶ θὰ πεθάνῃ ἴσως.

Ἄ ρ ι σ τ ε ρ ᾶ Ἐνας γιατρός εφαρμόζει σ' ἓνα «πρόωρο» βρέφος τὴν παλιά ἀλλ' ἀποτελεσματικὴ μέθοδο τεχνητῆς ἀναπνοῆς. Φυσάει μὲ τὸ στόμα του ἀέρα μέσα στὸ λάρυγγά του, ἐνῶ συγχρόνως μὴ νοσοκόμα παρακολουθεῖ τὴ λειτουργία τῆς καρδιάς του. Ἀ ἐ ξ ι ᾶ Τὸ «πρόωρο» βρέφος, ποὺ γεννήθηκε σ' ἓνα ἀμερικανικὸ μαιευτήριον, μεταφέρεται μὲ μίαν φορητὴ θερμοκοιτίδα σ' ἓνα εἰδικὸ κέντρο γιὰ τέτοια βρέφη.

Ἀπὸ ἕωςιν 23 μέρες μέσα στὴ θερμοκοιτίδα, τὸ «πρόωρο» αὐτὸ κοριτσάκι ζυγίζει σχεδὸν 2½ κιλά. Ἡ μητέρα του μπαίνει νὰ τοῦ κάνει τὸ μισαγιο του, γιὰ νὰ τὸ πάρῃ πιά στὸ στήτι τῆς.

γάλη ὑγρασία, γιὰ νὰ λειτουργοῦν εὐκολώτερα οἱ πνευμονεῖς του.

Τελικὰ ὅμως κατέληξαν ὅλοι στὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν παίζει ρόλο ἡ ὑγρασία, ἀλλ' ἡ θερμότης. Αὐτὴ δίνει στὸ «πρόωρο» βρέφος τὸν καιρὸ νὰ ὠριμάσῃ, μὲ ὅσο τὸ δυνατόν μικρότερη καταπόνησι τοῦ ὁργανισμοῦ του. Καὶ ἡ ἰδεωδέστερη θερμοκρασία εἶναι αὐτὴ ποὺ εἶχε, ὡς ἔμβρυον, μέσα στὰ σπλάγχνα τῆς μητέρας του: δηλαδὴ 37 ὅσθιοι. Τόσο θερμὸ πρέπει νὰ εἶναι τὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ. Κι' αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται, ὅπως εἴπαμε, μὲ τὴν κατάλληλη ρύθμισι τῆς θερμοκρασίας τῆς θερμοκοιτίδος.

Μετὰ τὴ θερμοκρασία τοῦ σώματος τοῦ «πρόωρου» βρέφους, δεύτερο σπουδαιότατο πρόβλημα εἶναι ἡ ἀναπνοὴ του. Οἱ πνευμονεῖς του εἶναι τόσο λεπτεπίλεπτοι, ὥστε μὲ τὶς γρήγορες καὶ ἐρηχέες ἐισπνοὲς του συγκλονίζεται ὁλόκληρο τὸ σῶμα του. Γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ, χρειάζεται τετραπλάσια προσπάθεια ἀπὸ ὅση ἓνα κανονικὸ παιδί. Κάποτε μάλιστα, παύει γιὰ λίγο ν' ἀναπνέῃ, καὶ μελανιάζει ὥσπου νὰ ξαναρχίσῃ.

Σ' ἓνα φυσιολογικὸ βρέφος, οἱ πνευμονες — ποὺ ἀρχίζουν νὰ λειτουργοῦν γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ τὸν τοκετὸ — διατελλόνται τελείως μέσα στὰ 6 πρῶτα λεπτὰ τῆς ζωῆς του, κι' ἔτσι υποχωροῦν ἀμέσως τὰ ἀσφυκτικὰ φαινόμενα ποὺ παρασιώσασε μόνις ἔπαψε νὰ παίρνῃ τὸ ἀπαραίτητο

Ἐλύθηκαν τὰ κυριώτερα προ

βλήματα ἀπ' τὸν ὁργανισμὸ τῆς μητέρας του. Σ' ἓνα «πρόωρο» ὅμως, χρειάζονται 8 ὥρες, ἢ καὶ περισσότερο ἀκόμη, γιὰ ν' ἀποκατασταθῇ ἡ κανονικὴ ἀναπνοή. Γιὰ τὸ πνευμονεῖς του εἶναι σκληροί, δὲν ἔχουν ἀποκτήσει ἀκόμη ἀρκετὰ ἐλαστικότητα, ἔχουν πολὺ μικρὲς κυμαλίδες καὶ ἀνεπαρκὴ αἰμοφόρα ἀγγεῖα. Ἐπίσης, τὰ θωρακικὰ τοιχώματά εἶναι πολὺ ἀδύνατα καὶ δυσκολεύονται νὰ πιέσουν ἀρκετὰ τὸν πνευμονεῖς, γιὰ νὰ προκαλέσουν τὴ ρυθμικὴ ἐισπνοὴ καὶ ἐκπνοή.

Ὅταν ὅμως οἱ πνευμονες δὲν κατορθώσουν ν' ἀπομακρύνουν ἐγκαιρῶς τὸ δηλητηριώδες διοξειδίου τοῦ ἀνθρακός καὶ νὰ δώσουν στὸ αἷμα ὀξυγόνο, γιὰ τὴ διατροφή τῆς μικροσκοπικῆς καρδιάς, τοῦ ἐγκεφάλου καὶ τῶν ἐξαρτασάντων αἰμοφόρων ἀγγείων, τὸ παιδί μπορεί νὰ πάθῃ ἀνεπαρκέστερες ἐγκεφαλικὲς βλάβες. Ἐξ ὧλων, ἡ καρδιὰ τῆς μητέρας οὐδὲν ἔχει νὰ κινδυνεύει ἀπὸ τὴν λειτουργία τῆς καρδιάς, τῶν νεφρῶν καὶ τοῦ ἥπατος — ποὺ εἶναι ἤδη ἐλαττωματικὰ, ἐφόσον δὲν ἔχει συμπληρωθῇ ἀκόμη ὁ σχηματισμὸς αὐτῶν τῶν ὀργάνων.

Μπορεῖ ἐπίσης νὰ πλημμυρίσουν οἱ πνευμονες μὲ ὕγρὸ καὶ νὰ ἀχρηστευθοῦν, ἢ νὰ σχηματισθῇ μέσα σ' αὐτοὺς μίαν λεπτὴ μεμβράνη, ποὺ λέγεται «ωαλίνη», καὶ νὰ φράξῃ τὸ πέρασμα τοῦ αἵρος.

Ἡ ΑΥΤΟΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΙ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ

Ἄν λοιπὸν ἓνα νεογεννητὸ βρέφος δὲν ἀναπνεύσῃ μόνο του μέσα σὲ 1—2 λεπτὰ ἀπὸ τὸν τοκετὸ του, χρειάζεται βοήθεια γιὰ ν' ἀρχίσῃ ν' ἀναπνέῃ. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, εφαρμόζεται μίαν παλιὰ μέθοδος, ποὺ εἶχε ἐγκαταλειφθῇ καὶ τώρα ξανάρχισε νὰ χρησιμοποιεῖται. Ὁ γιατρός εἰσάγει ἓνα σωλήνα μέσα στὸ λάρυγγα τοῦ παιδιοῦ καὶ φυσάει μέσα ἀέρα, μὲ τὸ στόμα του.

Χρειάζεται ὅμως μεγάλη προσοχή, γιὰτὶ ἓνα πολὺ δυνατό φύσημα μπορεί νὰ σπᾶσῃ τοὺς λεπτεπίλεπτους ὀρόγγχους τοῦ βρέφους.

Ἐνδέχεται ὥστόσο ν' ἀναπνέῃ μὲν τὸ «πρόωρο» βρέφος, ἀλλὰ δύσκολα καὶ ὄχι ἀρκετά. Τὸ διοξειδίου τοῦ ἀνθρακός συγκεντρώνεται τότε μέσα στὸ αἷμα του, σὲ τοξικὲς ποσότητες, καὶ προκαλεῖ μίαν ἐπικίνδυνον ἀλλοίωσι ὁλόκληρης τῆς χημικῆς συστάσεως τοῦ σώματος. Ὁ ὁργανισμὸς τοῦ παιδιοῦ αὐτοδηλητηριάζεται, ἀπὸ χημικὲς οὐσίες ποὺ ἐκλύουν τὰ κύτταρά του, καὶ ἀπυλνται σὸς ἀρὰ ἡ λειτουργία τῆς καρδιάς.

Γιὰ ν' ἀνακαλυφθῇ ἐγκαιρῶς αὕτῃ ἡ ἀνωμαλία, πρέπει νὰ γίνεταὶ κάθε τόσο ἀνάλυσις αἱμάτων τοῦ βρέφους. Τὸ αἷμα ποὺ παίρνει ὅμως ὁ γιατρός, πρέπει νὰ εἶναι ἐλάχιστο, γιὰ νὰ μὴ κινδυνεύῃ τὸ παιδί. Ἐχει λοιπὸν τώρα στὴ διάθεσί του ἓνα κατάλληλο ἐργαλεῖο, μὲ τὸ ὁποῖο τοιμπαίει τὴ φτέρνα τοῦ παιδιοῦ καὶ ἀφαιρεῖ μόνις 1110 τοῦ γραμμαρίου αἷμα, δηλαδὴ μίαν μικρὴ σταγόνα — ποὺ τοῦ ἀρκεῖ ὅμως γιὰ νὰ διαγνώσῃ μίαν ἀσφυξία, μίαν ἐγκεφαλικὴ αἱμορραγία ἢ μίαν μόλυνσι.

Ἄν ἐξακριβώσῃ ἔτσι τὴ χημικὴ διαταραχὴ ποὺ ἀναφέραμε πρὶ πάνω, μπορεί νὰ τὴν καταπολεμήσῃ μὲ διάλυσι γλυκόζης καὶ σόδας, ποὺ τὴν εἰ-

βλήματα τῆς ἐπιβίωσέως τους

σάγει σιγά-σιγά μέσα σὲ μίαν φλέβα τοῦ παιδιοῦ, μὲ πολὺ ἀργὸ ρυθμὸ (40—50 γραμμάρια στὸ 24 ὥρο). Ἐτοί, ἐξουδετερώνονται οἱ ἐπικίνδυνες ἀλλοιώσεις καὶ παρέχεται ἐνέργεια στὰ κύτταρα.

Ἡ «ΥΑΛΙΝΗ ΜΕΜΒΡΑΝΗ»

Ἄλλες χημικὲς μέθοδοι δοκιμασθήκαν μ' ἐπιτυχία ἐναντίον τῆς «ωαλίνης μεμβράνης», ποὺ, δταν σχηματισθῇ στὸ ὅσθιο τῶν πνευμονῶν, φέρνει τὸ θάνατο στὰ 50% τῶν περιπτώσεων. Ἐξακριβώθηκε πράγματι ὅτι ἡ μεμβράνη αὕτῃ ἀποτελεῖται ἀπὸ φιλμίνην, ἓνα συστατικὸ τοῦ αἵματος τοῦ βρέφους. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ τὴ διαλυθῇ ἓνα ἔνζυμον ποὺ λέγεται «φιμπρινολύτιν».

Ἐνα ἄλλο μνηστικὸν τοῦ «πρόωρου» βρέφους εἶναι ὅτι δὲ μπορεί νὰ θήξῃ. Τὰ φυσιολογικὰ βρέφη, ὅταν συμθεῖ νὰ ἐκχωρήσῃ τὸ ἀναπνευστικὸν συστήμα λίγη ὀξεία ἢ μερικὲς σταγόνες γάλα, θίχουν, παθαίνουν δυσπνοία, κι' ἐτοὶ προάγουν τὴν προσοχή τῆς μητέρας ἢ τῆς νοσοκόμας, ὥστε νὰ πάρῃ ἀμέσως τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα. Τὸ «πρόωρο» ὅμως δὲν παρουσιάζουν αὐτὲς τὶς ἀντιδράσεις. Ἄν λοιπὸν μείνουν δίχως ἐπίβλεψιν, μπορεί νὰ κατεβῶν τὰ ἐπικίνδυνα ὕγρα στοὺς πνευμονεῖς τοὺς καὶ νὰ τοὺς προκαλέσουν πνευμονία.

Γιὰ ν' ἀποφευχθῇ δὲ τὸ δυνατόν αὐτὸς ὁ κίνδυνος καὶ νὰ διευκολυνθῇ ἡ ἀναπνοὴ τοὺς, τὰ ξαπλώνουν πάντα ἀνάσκελα, μὲ τοὺς ὤμους ἀνασηκωμένους καὶ τὸ κεφάλι γυρισμένο πρὸς τὸ ἓνα πλευρὸ. Ἄν ἐπεφταν μπροῦντα — ὅπως τὰ φυσιολογικὰ βρέφη — δὲ θὰ μπόρουν ν' ἀναπνεύσουν. Ἄν δὲν εἶναι ἀνασηκωμένοι οἱ ὦμοι τοὺς, τὸ ὀγκώδες σκελετὸ τοὺς βαραίνει πάνω στὸ διάφραγμα καὶ δυσκολεύει τὴν ἀναπνοή. Τέλος, μὲ τὴν στρόφω τοῦ κεφαλοῦ πρὸς τὸ πλάι, οἱ βλίνες καὶ τὰ ὑπολείμματα τῆς τροφῆς τρέχουν ἐξῶ ἀπὸ τὸ στόμα, ἀντὶ νὰ κυλήσουν μέσα στὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα.

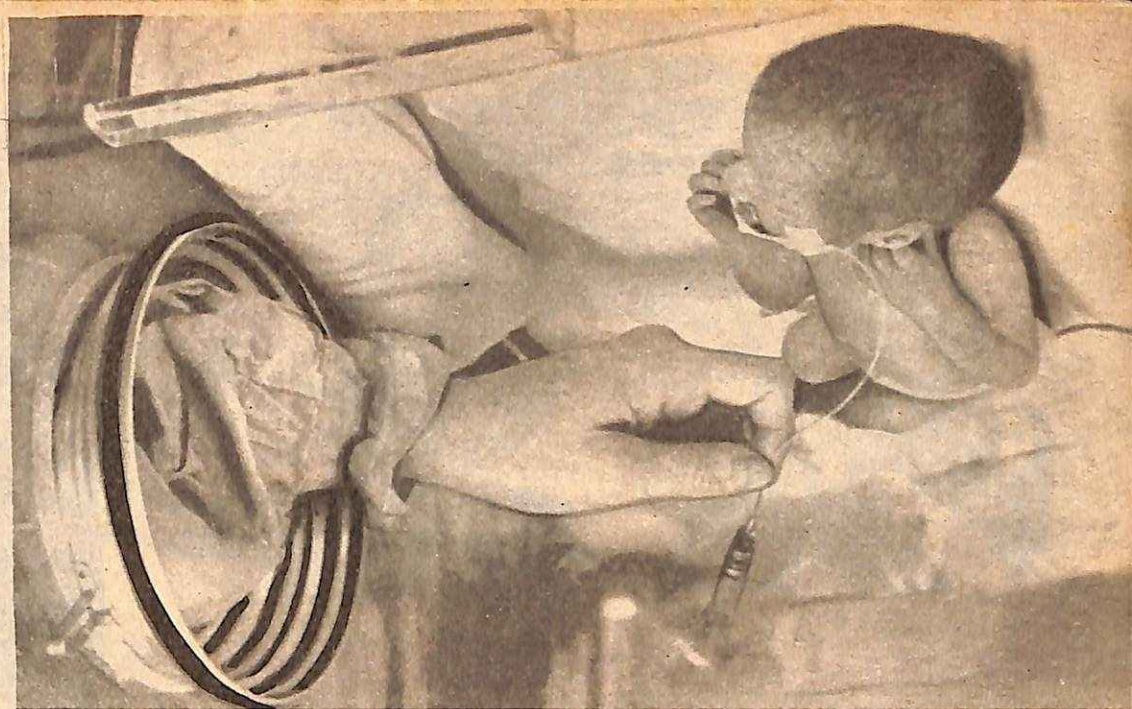
Πρέπει ἐπίσης νὰ εἶναι διαρκῶς γυμνὸ τὸ «πρόωρο» βρέφος, ὥστε ἡ νοσοκόμα νὰ ἀντισταμβάναται ἀμέσως, μὲ μίαν ματιά, ἂν τὸ δέρμα του ἀρχίσῃ νὰ μελανιάζῃ, ἀπὸ κακὴ ἀναπνοή.

«ΜΙΚΡΟΒΙΑΚΕΣ ΒΟΜΒΕΣ»

Ἐπειδὴ τὸ «πρόωρο» βρέφος δὲν ἔχει ἀκόμη ἀνεπτυγμένο τὸ ἐνστικτὸ τοῦ θηλασμοῦ, πρέπει νὰ τρέφεταὶ ἀπὸ ἓνα σωλήνα, ποὺ κατεβαίνει μέσα στὸν οἰσώαγό του. Ἄλλ', ἡ μέθοδος αὕτῃ ἀπατεῖ πολὺ μεγάλη προσοχή, γιὰτὶ, ἂν ἡ κοιλία του διογκωθῇ ἀπὸ ὑπερβολικὴ ποσότητα τροφῆς, παρεμποδίζεται ἐπικίνδυνον ἡ ἀναπνοή του.

Ἰδιαίτερα σοδαρὸς γιὰ τὰ «πρόωρα» βρέφη εἶναι ὁ κίνδυνος τῶν μολύνσεων, ἀκόμη καὶ ἀπὸ μικρόβια ἀβλαβῇ γιὰ τὰ φυσιολογικὰ παιδιὰ.

Τὸ χειρότερο δὲ εἶναι ὅτι δὲν παρουσιάζουν συνήθως τὰ συμπτώματα ποὺ εἰδοποιοῦν γιὰ τὴν μόλυνσιν, σὰν σημάτια κινδύνου. Ἐτοί, τὰ μικρόβια συνεχίζουν ὑπόπλιν τὸ ἔργον τοὺς, χωρὶς καμμιὰ ἐξωτερικὴ ἐκδήλωσι, ὥσπου προκαλοῦν τὴ γενικὴ δηλητηρίασι τοῦ αἵματος καὶ τὸ θάνατο.

Ἐπειδὴ τὸ «πρόωρο» βρέφος δὲν ἔχει ἀκόμη ἀνεπτυγμένο τὸ ἐνστικτὸ τοῦ θηλασμοῦ, τρέφεται ἀπὸ ἓνα σωλήνα ποὺ κατεβαίνει μέσα στὸν οἰσώαγό του.

εἶναι, βέβαια, νὰ κατορθώσουν ὥστε νὰ μείνουν τὰ παιδιὰ περισσότερο καιρὸ μέσα στὴ μήτρα καὶ νὰ γεννιῶνται στὴν ὥρα τοὺς ἢ λίγες μέρες μόνο νωρίτερα. Οἱ ἐρευνητὰ ἔχουν στρέψει τὶς προσπάθειές τοὺς πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὕτῃ.

Οἱ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΗΣ ΤΟΞΑΙΜΙΑΣ

Ἐδῶ καὶ 10 χρόνια, ἂν μίαν μητέρα ὑπόφερε ἀπὸ τὴν καρδιά τῆς ἡ παρουσίαζε ξαφνικὰ ἀρτηριακὴ ὑπέρτασι, ὁ γιατρός συνιστοῦσε τὸν πρόωρο τοκετὸ, σ' ὁποιοδήποτε στάδιο τῆς ἐγκυμοσύνης, γιὰ νὰ προφυλᾷ τὴ ζωὴ τῆς. Σήμερα ὅμως οἱ μαιευτὲρες εφαρμόζουν σὲ τέτοιες περιπτώσεις συντηρητικὴ θεραπεία, ἀναβάλλοντας δὲ σο τὸ δυνατόν τὸν τοκετὸ.

Οἱ μισοὶ περίπου πρόωροι τοκετοὶ ὀφείλονται σὲ τοξαίμια, μίαν σοδαρὴ ἐπιπλοκή τῆς ἐγκυμοσύνης. Μολυνόντι δὲν ὑπάρχει ἀκόμη καμμιὰ θεραπεία τῆς, μπορεί ὅμως νὰ προληφθῇ ἡ ν' ἀναχαιτισθῇ μὲ τὶς κατάλληλες λατρικὲς φροντίδες. Στὸ πρῶτο ὕποπτο σημεῖο — ξαφνικὴ ἀσθὴνι τοῦ βάρους ἢ τῆς πίεσεως τοῦ αἵματος — οἱ γιατροὶ ἀρχίζουν νὰ παρακολουθοῦν τὴν μητέρα, τὴν ἐξετάζουν μίαν φορὰ ἡ ἑβδομάδα, ἢ ἀκόμη τὴν εἰσάγουν στὸ νοσοκομεῖο. Στὴν Αὐστραλία μάλιστα, ὅταν ὑπάρχουν στοιχεῖα πὼς μίαν γυναῖκα κινδυνεύει ἀπὸ τοξαίμια, τὴν ὑποχρεώνει ἡ ἀστυνομία νὰ μῇ στὸ νοσοκομεῖο.

Υπάρχουν ἑπτα ὀρισμένες γυναῖκες, ποὺ χάνουν ἐπανελημμένως τὰ παιδιὰ τους, ἀπὸ πρόωρο τοκετὸ, γιὰτὶ παρουσιάζουν μίαν εἰδικὴ ἀνωμαλία τῆς μητέρας. Ὁ τράχηλος τῆς μήτρας, δηλαδὴ ἡ ἐξόδος τῆς, πρέπει κανονικὰ νὰ εἶναι ἐντελὼς κλειστός, καὶ στίς 36 ἡμέρες τοῦ, κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη. Στίς γυναῖκες ὅμως ποὺ εἴπαμε, ἡ ἐσωτερικὴ ἀκρὴ του ἀρχίζει ν' ἀνοίγῃ, ὁλόκληρος μῆνας πρὶν ἀπὸ τὸ φυσιολογικὸ χρόνον τοῦ τοκετοῦ, κι' ἐτοὶ τὸ ἔμβρυον γλιστρᾷ πρὸς τὰ ἔξω καὶ γεννιέται πρόωρα.

Μιὰ καινούργια χειρουργικὴ ἐπέμβασι, σ' αὐτὲς τίς περιπτώσεις, συνιστάται στὸ ράφιμο τοῦ τραχήλου, μὲ εἰδικὰ νήματα ποὺ δὲν διαλύονται οὔτε ἐρεθίζουν τοὺς ἰστούς. Ἐτοί, καθυστερεῖται ἀρκετὰ ὁ πρόωρος τοκετός, κι' ὁ γιατρός κώδε τὰ ράμματα μόνον ὅταν δὲ μῇ πιά νὰ κἀν διαφορετικὰ.

Σ' ἄλλες γυναῖκες, ὁ πρόωρος τοκετός δὲν ὀφείλεται σὲ ἀνατομικὴ ἢ ἄλλη ἀνωμαλία, ἀλλὰ σὲ κακὴ διατροφή. Ἐτοί ἐξηγεῖται γιὰτὶ οἱ τοκετοὶ αὐτοὶ εἶναι πολὺ συχνότεροι στίς φτωχότερες κοινωνικὲς τάξεις.

ΚΑΛΗ ΔΙΑΤΡΟΦΗ

Πρέπει ὥστόσο νὰ σημειωθῇ ὅτι, στὸ δεύτερο παγκόσμιον πόλεμον, ἐνῶ οἱ γυναῖκες τῆς Ὀλλανδίας καὶ τοῦ Σαλίνγκραντ ὑπόφεραν ἀπὸ τίς ἴδιες στερήσεις καὶ ὑποσιτίζονταν, οἱ πρῶτες ἐξοκολοῦσθον νὰ γεννίουν φυσιολογικὰ τὰ παιδιὰ τους, ἐνῶ στίς δεύτερες οἱ μισοὶ τοκετοὶ ἦσαν πρόωροι. Οἱ γιατροὶ ποὺ ἔκαναν αὐτὲς τίς παρατηρήσεις, ἔδωσαν τὴν ἐξῆς ἐξήγησι: Οἱ Ὀλλανδοὶς εἶχαν τραφῇ προπορευμένως καλὰ, σ' ὅλη τὴν ζωὴ, κι' εἶχαν δημιοργήσει ἀποθέματα στὸν ὁργανισμὸ τους, ποὺ τὰ χρησιμοποίησαν κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνην τους, ἐνῶ οἱ Ρωσίδες δὲν εἶχαν τέτοια ἀποθέματα. Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι οἱ νέες κοπέλες πρέπει νὰ διατρέφονται καλὰ, στὰ ἐφημέια ἰδίας χρόνια τους, ὥστε νὰ προετοιμάζονται γιὰ τὸ ρόλο τοὺς ὡς μητέρες.

Τέλος, ἐξακριβώθηκε ὅτι πολλὰς ἔγκυμες γυναῖκες ὑποφέρουν ἀπὸ μίαν μόλυνσιν τῶν νεφρῶν, ποὺ δὲν ἐκδηλώνεται μὲ φανερά συμπτώματα. Ἡ μικροβιακὴ αὕτῃ μόλυνσι ἀνακαλύπτεται μὲ μίαν εἰδικὴ ἐξέτασι καὶ μὲ πολλὴ προσοχή. Αὕτῃ εἶναι τὰ μέσα ποὺ προσφέρει σήμερα ἡ ἔπιστημὴ στοὺς γιατροὺς, γιὰ νὰ διατηροῦν στὴ ζωὴ τὰ «πρόωρα» παιδιὰ. Πολὺ προτιμώτερο ὅμως

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ

Ἄν ὥστόσο, παρ' ὅλες τίς προφυλάξεις, μολυνθῇ ἓνα «πρόωρο» βρέφος, ποιά φάρμακα πρέπει νὰ τοῦ δοθῇ ὁ γιατρός;

Καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο χρειάζεται μεγάλῃ προσοχή. Γιατὶ ἔχει διαπιστωθῇ ὅτι, τόσο ἡ εἰαγμένη Κ σὲ μεγάλες δόσεις, ὅσο καὶ ἀρκετὰ μικροδουκτονα φάρμακα εἶναι ἐπικίνδυνα γιὰ τὰ παιδιὰ αὐτά.

Ἡ εἰταμίνη Κ ἐχρησιμοποιεῖτο ἀπὸ καιρὸ γιὰ τὴν ὑποδότησιν τοῦ ἀτελοῦς μηχανισμοῦ θρομβώσεως τοῦ αἵματος στὰ «πρόωρα» βρέφη. Τελειώτως ὅμως ἀνακαλύφθηκε ὅτι συντελεῖ ἐπίσης στὴν καταστροφή τῶν ἐρυθρῶν αἰμοσφαιρίων τους. Καθὼς δὲ τὸ σκελετὸ τοὺς δὲν εἶναι ἀκόμη ἱκανὸ νὰ ἀπομακρύνῃ ἀποτελεσματικὰ τὰ προϊόντα αὐτῆς τῆς καταστροφῆς, μπορεί νὰ ἐμφανισθῇ μίαν ἐπικίνδυνον μορφή ἱκτέρου, ποὺ δνομάζεται «κερνικτερος» καὶ προκαλεῖ τὸ θάνατο ἢ μίαν ἀνίατη διανοητικὴ καθυστέρησι.

Μὲ τὴν προσεχτικὴ ρύθμισιν τῶν δόσεων τῆς εἰταμίνης Κ, ὁ κίνδυνος αὐτὸς περιορίζεται στὸ ἐλάχιστον. Παρατηρήθηκε ὅμως ὅτι αὐξάνεται πάρα πολὺ, ἀν χορηγηθοῦν στὸ βρέφος σουλφαμίδες (μὲ ἐνεσι), γιὰ τὴν καταπολέμησιν κάποιας μικροβιακῆς μόλυνσεως. Τελειώτως δὲ, ἀνακαλύφθηκε ὅτι τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα φέρνει καὶ ἓνα αντιβιοτικὸ, σὲ δόσεις ποὺ εἶναι ἀβλαβεῖς γιὰ τὰ φυσιολογικὰ βρέφη.

Σήμερα λοιπὸν, δὲ χορηγοῦνται μικροδοκτονα φάρμακα στὰ «πρόωρα» βρέφη, παρὰ μόνον ὅταν εἶναι ἀπὸλυτῶς ἀνάγκη, καὶ τότε δὲ πάλι σὲ μικρὰς δόσεις καὶ μὲ πολλὴ προσοχή. Αὕτῃ εἶναι τὰ μέσα ποὺ προσφέρει σήμερα ἡ ἔπιστημὴ στοὺς γιατροὺς, γιὰ νὰ διατηροῦν στὴ ζωὴ τὰ «πρόωρα» παιδιὰ. Πολὺ προτιμώτερο ὅμως

"Οχι πειά γκρίζα μαλλιά!"

Ένα απλό λούσιμο με το Χρωμοσαμπουάν PALETTE επαναφέρει το φυσικό χρώμα των μαλλιών σας ή σας δίδει μία μοντέρνα απόχρωση της προτιμήσεώς σας. Το Χρωμοσαμπουάν Παλέτ είναι άσυναγώνιστο, στο είδος αυτό, γιατί είναι πολύ εύκολο στη χρήση και έχει μεγάλη ποικιλία ωραίων χρωματισμών.

Ταυτόχρονα λούζει και μακιγιάρει τα μαλλιά.

Προσέχετε το σωληνάριο να φέρη παντοτε την ονομασία PALETTE και το σήμα του SCHWARZKOPF που έγγυαται ένα θαυμάσιο αποτέλεσμα σε κάθε περίπτωση.

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ HANS SCHWARZKOPF-HAMBURG

Το νέο Χρωμοσαμπουάν "Παλέτ", σας δίδει νεανικά μαλλιά, χωρίς άσπρες τρίχες!

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ - ΝΙΚΗΣ 9 - ΤΗΛΕΦ. 25-739

SCHERK

GR 100

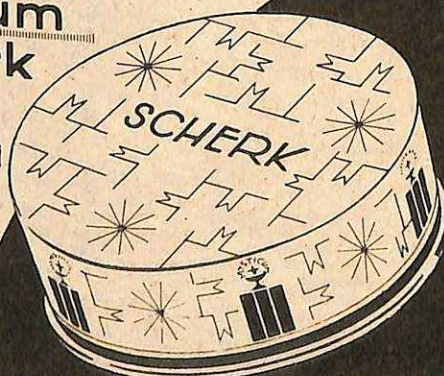
Στρώννει Θαυμάσια...
..και αφομοιώνεται με το δέρμα δίδοντας έτσι χάρι στο πρόσωπο.
Ή πούδρα Μυστικούμ ΣΕΡΚ,
λεπτή σαν άχνός, σε μοντέρνους χρωματισμούς και ωραία άρωματισμένη, εύχαριστεί τις γυναίκες που την χρησιμοποιούν.

Μεγάλο κουτί Δρχ. 32
Μικρό » » 20

**Πούδρα
Mysticum
Scherk**

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
**ΑΔΕΛΦΟΙ
ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.**

ΑΘΗΝΑΙ - ΝΙΚΗΣ 9
ΤΗΛ. 25-739

ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΗΡΙΟΜΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

"Σκοτώσα ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΩ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ!"

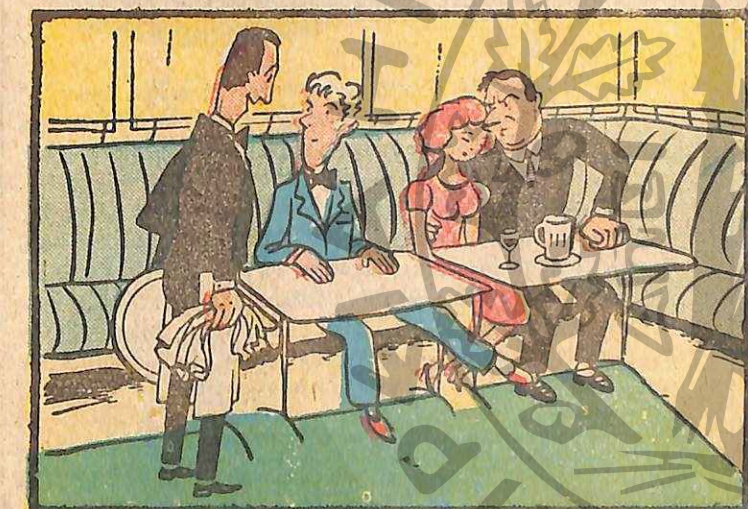
ΠΕΡΙΛΗΨΗ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Άμερικανός αρχιτέκτων Ντέ-βιντ Τσιουχόλμ λιποτάκτησε από το στρατό, και αφού τελείωσε ο πόλεμος βρισκεται αποκλεισμένος στην Ιταλία, μη μπορώντας να πάρει διαβατήριο. Για να ζήσει κάνει τον ξεναγό στο Μιλάνο. Μία μέρα γνωρίζει μια ωραία Ιταλίδα, τη Λάουρα, παντρεμένη με το βαυλοπου-τό Ιταλό Μπρούνο Φαντίνιο. Ο άντρας της είναι παράλυτος και βουδός, από αυτοκινητικό δυστύχημα, εδώ και 4 χρόνια. Το κακό όμως ελπίζει εκείνη πως θα πεθάνει και θα τον κληρονομήσει. Με την προκλητική στάση της γοητεύει το Ντέ-βιντ, γίνεται φίληνάς του και τον κάνει σκλάβο της. Έπειτα όμως από το πρώτο ραντεβού τους, δεν του δίνει πια σημεία ζωής, για να τον ξε-τρελλάνη ακόμα πιο πολύ.

2^{ος} — Δεν έχω καμιά διά-θεσι να σου μιλήσω, γκρί-νιασα. Φύγε!
— Μα δε μπορώ να σ' αφήσω έτσι. Κάποιος τρόπος θα υπάρχει να σε βοηθήσω... Μήπως έμεινες δίχως λεφτά;
— Δεν έχω την ανάγκη σου. Θα φύγεις ή όχι;
— Καμιά γυναικοδουλειά; επέ-μεινε. Άκουσε με, Ντέβιντ, καμ-μιά γυναίκα δεν αξίζει...
Πήγα κοντά του και τον άρπα-ξε από τα πέτα του σακκακιού.
— Σου απαγορεύω να μου μιλάς για τις γυναίκες! ούρλιασα. Φύγε, πριν σε πετάξω έξω!
Και τον έσπρωξε προς την πόρ-τα τόσο απότομα, ώστε παρά λίγο να πέσει.
— Μα είμαι φίλος σου, Ντέ-βιντ, βόγγησε. Θέλω να σε βο-ηθώ.
Τον πέταξε έξω και του κλεισα την πόρτα κατάνουρα.
Πήρα ύστερα μία μπουτίλα κρασί και την έκαφενδονισα μέσα στο τζάκι. Τα κομμάτια της σκορπί-στηκαν γύρω, σαν μυδράλλια, και το κόκκινο κρασί έβγαζε τόν τοίχο.
Αυτό έγινε την Πέμπτη. Την Πα-ρασκευή περίμενα ως τις 6. Ύστε-ρα πήρα στο τηλέφωνο τον αριθμό της. Έμεινα όρθιος μέσα στον τη-λεφωνικό θάλαμο, νοιώθοντας τους δυνατούς ντόπους της καρδιάς μου...
— Έδώ ή βίλλα του κ. Φαντίνιο, είπε μία γυναικεία φωνή. Στο τη-λέφωνο ή μίς Φλέμινγκ.
Δεν κουνήθηκα. Και τέτωσα τ' αυτό μου, προσπαθώντας ν' ακούσω τον παραμικρό θόρυβο που θα φε-νέριε την παρουσία της Λάουρας μέσα στο δωμάτιο. Μα δεν άκουγ-αν τίποτ' άλλο από την ελαφριά αναπνοή της νοσοκόμας.
— Ποιος τηλεφωνεί, παρακαλώ; ρώτησε με τόνο πιδ ξερό.
— Εκλείσα σιγά - σιγά το τηλέ-φωνο. Είχα αποφασίσει τώρα να βγω έξω, να μεθύσω και να πάρω μαζί μου μία τροπέζα. Ξαναγύρισα στην κάρρα μου κι άνοιξα την πόρτα, με μία κλωτσιά.
— Η Λάουρα ήταν εκεί! καθότανε στο μπράτσο της πολυθρόνας, με τα γόνατα δεμένα πάνω στα γόνα-τά της. Φορούσε το ίδιο μπλε φό-ρεμα της άλλης πόρτας.
Σταμάτησα στο κατώφλι και την κούταξα.
— Λυπάμαι, Ντέβιντ, μου είπε. Δε φταίω όμως εγώ... Ήθελα πολύ να σου τηλεφωνήσω, άλλ' επιβλήτα-νε διαρκώς το τηλέφωνο... Ήθερα πως θα μενες κλεισμένος εδώ, περι-

μένοντας. Ήθερα πως ύποφερες ό-σο κι' εγώ... Σήμερα τ' άπόμενα, δε βάζατε πια άλλο. Είπα πως θα κάνα το γύρο της λίμνης με τ' αυτοκίνητο. Όταν έφτασα στο Μι-λάνο, τηλεφωνήσα στη νοσοκόμα. Της διηγήθηκα πως είχα πάθει μία βλάβη και πως δε μπορούσα να γυ-ρίσω.
Νόμισα πως δεν είχα ακούσει καλά...
— Όχι, Ντέβιντ. Θα μείνω ε-δώ όλη τη νύχτα, μαζί σου.
Κάθισα στο κρεβάτι, γιατί λυ-γίζαν τα γόνατά μου.
— Έδώ κι' ένα λεπτό, είχα α-ποφασίσει να πάω να μεθύσω, εί-πα. Αν αργούσεσες πέντε λεπτά έ-κα, δε θα μ' εύρισκες εδώ... Και τώρα μου λες πως θα περάσεις τη νύχτα μαζί μου... Απ' την απέλπι-σία, με φέρνεις στην ευτυχία!
— Δεν τόλμα να σε κάνω να ύ-ποφερες έτσι, Ντέβιντ. Νόμιζες πως σε είχα ξεχάσει;
— Όχι, όχι! Μα σκεπτόμουν πως θα μου τηλεφωνούσεσ τη Δευτέρα και περίμενα, περίμενα, περίμενα... κι' όσο περνούσε ο καιρός, κόντευα να τρελλαθώ!
— Τώρα είμ' εδώ, Ντέβιντ.
— Ναι, είν' αλήθεια... Ακόμα δε μπορώ να το πιστέψω. Έχω την έντύπωση πως έφαγα μία γροθιά στο στομάχι!
— Έριξα μία ματιά στο τζάκι, γεμάτο σπασμένα γυαλιά και χυ-μένο κρασί. Το δωμάτιο ήταν απο-μυωμένο. Τώρα που λείπανε τα κρο-υστικά, τώρα που λείπανε τα κρο-υστικά, το σκέπασμα του κρεβατιού και το τραπέζι μόνον. Μονάχα η γλάστρα είχε μείνει, πάνω στο τρα-πέζι.
— Ντρέπομαι, Λάουρα, που σε δέχομαι σ' αυτή την τρώγλη, είπα.
— Φαντάζεσαι πως το προσέχω; Μαζί σου, είμ' ευτυχισμένη όπου

κι' αν βρίσκωμαι. Μη λες ανοησί-ες, Ντέβιντ. Το μόνο που έχει ση-μασία, είναι να περάσουμε μερικές ώρες μαζί.
Σηκώθηκα και πλησίασα στον καθρέφτη. Ήμουν φοιχτός, αζύρι-στος, με τα μάτια κομμένα απ' την άπνεια.
— Θα ξυριστώ μία στιγμή, είπα.
— Θέλεις να σε περιμένω έξω; Μπορώ να κάνω μία βόλτα, όπου να τελειώσω...
— Νομίζεις πως θα σ' αφήσω να μου φύγεις, έστω και για πέντε λε-πτά;... Μα πρέπει να ξυριστώ. Δε μπορώ να σε πάρω στην αγκαλιά μου, μ' αυτά τα χάλια που έχω!
Σαπουνίσα το πρόσωπό μου. Τα χέρια μου τρέμανε.
Όσων ώρα ξυριζόμουν, η Λάου-ρα με κούταζε, χωρίς να προφέρει λέξη. Όταν τελείωσα, μου είπε: — Πρέπει κάτι να κάνουμε, Ντέ-βιντ. Μπορεί να ξαναγίνει, αυτό. Θα ξαναγίνει, ασφαλώς...
— Όχι, όχι! Πρέπει να τον άφι-σης και να φύγεις, Λάουρα... Δε μπορεί ν' απαιτήσει να μείνεις μα-ζί του. Οφείλει να σου δώσει την ελευθερία σου.
— Το σκέφτηκα... Αν τον άφι-σω, Ντέβιντ, θέλεις ναρδ να ζή-σω εδώ, μαζί σου;
Γύρισα και την κούταξα.
Είδα τις ακριβές άραχνούφαντες κάλτσες της, το τέλειο κομμένο φό-ρεμά της, τα ωραία άσπρα και πε-ριποιημένα χείλια της, το χρυσό βραχιόλι της, τη διαμαντένια καρ-φίσα, το περίτεχνο χτένισμά της. Τη φαντάστηκα μπροστά στο φόντο του βρώμικου και κιτρινωμένου χαρτιού των τοίχων της κμαράς μου, με το στενό κρεβάτι και το φαγωμένο χαλί...
— Έδώ, είπα. Όχι, δε μπορείς να ζήσης εδώ!
— Πορ θές να πάω, Ντέβιντ;

— Τι θα πάρη ο κύριος;

Δεν έχω καμιά άτομική περιου-σία... Μπορώ να δουλέψω μαζί σου, να κάνω κι' εγώ τον ξεναγό;
— Σε παρακαλώ, άφισε αυτά τ' άστεία! διαμαρτυρήθηκα, κοκκινί-ζοντας.
— Μα δεν άστειεύομαι, άγάπη μου. Προσπαθώ να βρω μία λύσι... Θα δουλέψω κι' εγώ, Ντέβιντ. Δε θέλω να με νομίζης άνικανη. Μπορώ να κάνω τη σεργιτόρα...
— Φτάνει! φώναξα με θυμό. Πα-ψε να λες άνοησίες!
— Μα πρέπει να κάνουμε κάτι, Ντέβιντ...
— Έχεις λίγα λεφτά άπάνω σου; ρώτησα χωρίς να την κούταζω.
— Όχι, δυστυχώς. Μπορώ όμως να πουλήσω τα μπτιζού μου και να περάσουμε έτσι λίγο καιρό, ώσπου να καταφέρω να κερδίσω πιο πολ-λά.
Πήγα κοντά της.
— Ξέρεις καλά, όπως κι' εγώ, πως είναι άδύνατο να ζήσουμε έτσι, της είπα. Προτιμώ να μη σε ξενα-δώ, παρά να σ' έξευτελίσω και να σε κάνω να με άντιπαθήσεις. Λά-ουρα!
— Ακούμπησε το χέρι της στο δι-κό μου.
— Μαζί σου, θα είμαι ευτυχισμέ-νη όπουδήποτε! με βεβαίωσε.
— Άς μιλήσουμε λίγο σοβαρά! Δεν ύπάσχεις παρα μία λύσι.
— Ποιά; ρώτησε, κούταζόντας με προσεκτικά.
— Πρέπει να βρω καμιά δουλειά κοντά στη λίμνη. Θα παρακαλώ το Γκυλιόμπε να φροντίσει. Αυτός ξέ-ρει πολύ κόσμο... Έτσι, θα βλε-πόμαστε πιο εύκολα. Δε βάρης πια ανάγκη να κάνω δαόκληρο ταξίδι ως το Μιλάνο. Θα μπορούς να ξεφεύ-γης μία δυό ώρες, χωρίς να το άντιληφθής κανείς.
— Άνοίξτε την τάντα της κι' έδγα-λε ένα τσιγάρο.
— Θα σου φτάσει, αυτό. Ντέ-βιντ; πρόφερε.
— Θάναι πάντως καλλίτερα, πα-ρά να ύποφέρω όσο ύπέφερα τις τρεις τελευταίες μέρες. Τούλάχιστον θα μπορώ να σε βλέπω κάπου - κά-που. Θα συναντιόμαστε άργά τη νύχτα... Δε θα σου είναι δύσκολο να βγαινης από τη βίλλα, όταν κο-μηνόμηνόλο.
— Όχι, βέβαια, άπάντησε με φω-νή χαμηλή και άχνωρη.
— Δε φαίνεται να σε πολυενθου-σάση η ιδέα μου, είπα κούταζόντας την. Γιατί;
— Τη βίλλα πολύ επικίνδυνη. Δε ξέρεις τα κατατόπια, όπως ε-γώ. Στις όχθες της λίμνης, μένει ένα σωρό κόσμος που κατασκοπεύει και κουτσουμπολεύει. Ή άνακαλύπτει, με πολύ γρηγορά τα ραντεβού μας... Πρέπει να φυλάγωμαι πολύ! Ο Μπρούνο θα έζησε διαλύγιο, αν καταλάθε πως τον άπατο. Και θα χάσω τότε τη μεγάλη περιουσία του, που περιμένω να την κληρονομήσω όλη, όταν πεθάνει.
Κάθισα στο κρεβάτι, χώνοντας το χέρι μου ανάμεσα στα μαλλιά μου.
— Δεν το είχα σκεφθής, μουρού-ρισα. Βέβαια, θα γίνης πλούσια μετά το θάνατό του... Αυτό μεγα-λώνει την άπόστασι που μας χωρί-ζει.
— Άπενάντης, τη μικραίνει.
— Δεν πιστεύω να φαντάζεσαι πως θα γενώ ποτέ να έδ εις βά-ρος σου!
— Όχι, βέβαια. Μπορείς όμως να δεχθής ένα δάνειο, για να στρώ-σης μία δουλειά, και να μου το έ-πιστρέψεις άφού πετύχης.
— Και ποιάς σε βεβαίώνει πως ο άντρας σου δε θα ζήσει άλλα τέσ-σερα ή πέντε χρόνια; Μπορούμε πο-τέ να περιμένουμε τόσο πολύ;
— Άκόμα δε γνωρίζομε καλά - καλά, άγάπη μου, κι' άρχίσαμε τη φαγωμάρα!

—Με συγχωρείς, Λάουρα! Καταλαβαίνεις όμως... δε μπορώ να υποφέρω και πάλι όπως αυτές τις τελευταίες μέρες! Ξέρεις πώς έλα από φασίστες να κάνουν, πριν σε βρῶ εδώ; Ξέρω. Οι άντρες τα συνήθισαν, κάτι τέτοια, όταν είναι δυστυχισμένοι... Μου είχες υποσχέσει ότι όσο να μὴ μου τηλεφωνήσεις, —Τὸ ξέρω! Συγχωρεσε με... Ἡ μου σὺν τρελός...

—Εἶσαι ἱκανὸς νὰ ἐκθέσεις καὶ τοὺς δύο μας σὲ ἄλλα μεγαλειτέρους κινδύνους, ἂν ἐρῶς νὰ μείνεις κοντὰ στὴ λίμνη. Ἄν, ἂς ὑποθέσω, μὲ, δὲ μπορέσω νὰ ξεφύγω μὴ βραδυὰ, θαρρῶς στὴ βίλλα! Δὲν τὸ καταλαβαίνεις, Ντέιβιντ, πὼς δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτὸ πού λες;

—Μὰ τί θὰ κάνουμε λοιπόν; Μὲ κύτταξε πολλὴ ὥρα, ἀμίλητη. —Υπάρχει μὴ λύσι, εἶπε ὕστερα.

Κατάλαβα τότε, ἀπὸ ἐνστικτό, ὅτι τὰ εἶχε σχεδιάσει, ὅλα ἀπὸ πρῖν, ἀλλὰ δὲν εἶχε θελήσει νὰ μοῦ πῇ τίποτα, πρὶν ἐξαντλήσω τὶς δικές μου ἰδέες καὶ πεπειθῶ μόνος μου πὼς ἡ μὴν λύσι ἦταν ἡ δική της.

—Ποῖα δηλαδὴ; ρώτησα. —Ὁ γιστὸς ὁστὸς τὸν περνήντ' ὁ Μπρούνο ὅλη τὴ μέρα του σὲ μὴ πολυθρόνα μὲ ρόδες. Ἡ νοσοκόμα δὲν εἶναι ἀρκετὰ δυνατὴ γιὰ νὰ τὸν σηκώνει. Ἐγώ μὲ λοιπὸν ἔναν ἄντρα, πού κάνει αὐτὴ τὴ δουλειά. Ὁ ἰδιὸς φροντίζει γιὰ τ' αὐτοκίνητο καὶ τὴ βενζινακτο. Ἐχει κατοικία, τροφὴ καὶ 7 χιλιάδες λιρέτες τῆς βδομάδας. Φεύγει ὅμως, αὐτὴ τὴ βδομάδα.

—Καὶ θέλεις νὰ πάω ἐγὼ, τὴ θέσι του; ρώτησα, ἀνατριχιάζοντας. —Ἐξοκολοβοῦσε νὰ κυττάζῃ τὰ χέρια της, δεμένα πάντα ἀπὸ γόνατά της.

—Εἶναι ἡ μὴν ἀκίνητη λύσι, Ντέιβιντ, πρόφερε. —Καταλαβαίνω! Μοῦ προτείνεις νὰ γίνω νοσοκόμος τοῦ ἄντρα σου. Νὰ τὸν κουβαλῶ κάθε πρωτὶ ἀπ' τὸ κρεβάτι στὴν πολυθρόνα του, ν' ἀγκαλιάζω τὴ νύχτα τὴ γυναῖκα του καὶ νὰ παίρνω 7 χιλιάδες γι' αὐτό. Μὰ τὴν πίστι μου, ἡ πρότασι εἶναι ἐλκυστικὴ ἐκ πρώτης ὄψεως.

Μὲ κύτταξε, μὲ μὴ λάμψη στὰ μάτια. —Αὐτὸ μονάχα ἔχεις νὰ πῇς, Ντέιβιντ; —Ὀχι. Καὶ πολλὰ ἄλλα! Πὼς θὰ κυττάζω κάθε πρωτὶ στὰ μάτια τὸ βουδὸ κι' ἀναπνέω αὐτὸ ἀπὸ πέρασά τὴ νύχτα μὲ τὴ γυναῖκα του; Ὅτ' αὐτὸ κλέβω τὴν τιμὴ του καὶ θὰ μὲ πληρώνω γι' αὐτό;... Τί πρότασι κατὰληλὴ γιὰ ἕνα τιποτένιο σὰν ἐμένα!...

Κοῦνησε τὸ κεφάλι της, σηκώθηκε καὶ πῆρε πάνω ἀπ' τὸ κομμὸ τὸ καπέλλο καὶ τὴν τσάντα της. —Μία στιγμὴ, Λάουρα! Τὴ σταμάτησα. Νὰ συζητήσουμε αὐτὸ τὸ ζήτημα...

—Ὀχι. Φεύγω. Πᾶν νὰ μείνω στὸ ξενοδοχείο. Ἀντίο, Ντέιβιντ. Στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα. —Δὲν καταλαβαίνεις πὼς εἶναι παράλογη ἡ ἰδέα σου; φώναξα. —Τὸ καταλαβαίνω... Ἀφισέ με τώρα νὰ περάσω.

—Ὀχι, δὲ θὰ σ' ἀφίσω! Ὅτ' ἀποσταθώσουμε νὰ βροῦμε κάποια ἀλλὴ λύσι. Κάθισε κι' ἀφισέ με νὰ σκεφθῶ.

Στάθηκε ἀντίκρου μου, χλωμὴ, μὲ τὶς γροθιές σφιγμένες. —Δὲν ἔχωμε νὰ σκεφθῶμε τίποτα, εἶπε. Σοῦ ὑποδείξει τὴ μοναδικὴ λύσι, ἀλλὰ δὲ θέλεις νὰ τὴ δεχθῇς, ἀπὸ ἡλίθιο πείσμα καὶ περηφάνεια. —Ἐκονα τὴ βλακεία νὰ πείσω στὴν ἀγκαλιά σου! Μ' ἔκανες νὰ σ' ἀγαπᾶω, καὶ τώρα δὲν ἔχεις τὸ σθένος νὰ τραβήξεις μπροστὰ... Σκέψου ὅσο θέλεις, ἀφοῦ φύγω! Δὲν ἐννοῶ νὰ μείνω πιά ἐδῶ οὔτε στιγμὴ!

Τὴν ἄρπαξε ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ τὴν τράνταξε. —Μὰ θὰ μπορῇς νὰ τὸν ἀπαρτῇς μέσα στὸ σπίτι του, σχεδὸν μπροστὰ στὰ μάτια του;...

Ἡ τσάντα ἔπεσε ἀπ' τὰ χέρια της. Μ' ἀγκάλιασε ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ κολλῆσε τὸ μάγουλό της στὸ δικό μου.

—Σ' ἀγαπᾶ τόσο πολὺ, Ντέιβιντ, πού δὲ λογαριάζω τίποτ' ἄλλο! Δὲν τὸ καταλαβαίνεις λοιπόν πὼς ὁ ἄντρας μου δὲν εἶναι ἀπολύτως τίποτα γιὰ ἐμένα; Πότε δὲν τὸν ἀγάπησα. Τὸν παντρεύτηκα γιὰ τὰ λεβὰ τὸν καὶ πληρώνω τις συνεισφορές. Δὲν τὸν λυπόμαι, γιὰτί κι' αὐτὸς δὲ μὲ λυπότανε, ὅταν ἦταν γερός καὶ μοῦ φροντίζε με περιφρόνησι κι' ἀγέρωχη συγκατάβασι! —Κάνε αὐτὸ πού σοῦ ζητῶ, Ντέιβιντ! Ἄν ἀρνήθης, δὲ θὰ ἐξαπείδω-θούμε. ὅσο κι' ἂν θὰ μοῦ κοστίζει! Πρέπει νὰ δεχθῇς, ἀλλοίως θὰ τελευτήσουν ὅλα, τώρα ἀμέσως.

Ὅταν τὰ χεῖλη μου ἀγγίξαν τὰ δικά της, κάθε ἀντίστασι μου ἐλείπε μεμιάς.

Σύληψη ἀπότομα κι' ἀνασηκώθηκα λίγο. Κάποιος μὲ κουνούσε μαλακά.

—Σύληψη, Ντέιβιντ, μούλεγε ἡ Λάουρα σκυμμένη πάνω μου. Πρέπει νὰ φύγω.

—Ντύθηκες κι' ὅλας; Τί ὥρα εἶναι;

—Ἐσθ' ὁ μόνος... Κοιμόσουν τόσο ἥσυχά, ὥστε λυπόμουν νὰ σὲ ἐπληθύνω.

Μούφερε τὸν καφέ πού εἶχε ἐτοι-

μάσει. Θυμήθηκα ξαφνικὰ δ.τ. τῆς εἰλᾶ ὑποσχέθ' ἂν κοιμηθούμε.

—Ἀς ἐλπίσουμε πὼς δὲ θὰ τὲ μετανοήσουμε, Λάουρα, τῆς εἶπα.

—Δὲ μποροῦμε νὰ κάνουμε ἄλλοιῶς... Πρέπει νὰ τὰ κανονίσουμε τώρα, πρὶν φύγω. Θάρρῶς στὴ βίλλα τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ. Θάρρῶ νὰ σὲ βρῶ στὴ Στρίτζα καὶ θὰ σὲ πάρω με τὴ βενζινακτο. Πήγαίμε πρῶτα στὸν Νερβίνι, στὴν ἐδῶ Μποκάσιο. Ἐγὼ λογαριάζω ὅτ' ἔχω γὰρὶ του. Πῆς του πὼς θὰ ἐργασθῇς στὸ σπίτι μας, κι' αὐτὸς θὰ σ' ἐφοδιάσῃ μὲ δ.τ. θὰ χρειασθῇς. Τίναχτηκα, εἶπαι πού κόντευε ν' ἀναποδογυρίσω τὸ αὐτοκίνητο.

—Τὴ θέλεις νὰ πῇς; φώναξα. —Ἀκούμπησε τὸ χεῖρ της στὸ μπράτσο μου, νιὰ νὰ μὲ καταπρα-ύνη.

—Μὰ, ἀγάπη μου, δὲ μπορεῖς νὰ παρουσαστῇς στὴ βίλλα ν' αὐτὰ τὰ ρούχα. Πρέπει νὰ ντυθῇς ἀνάλογα...

—Δηλαδὴ; Τί θὰ χρειασθῇ;

—Μία ἀσπρὴ ζακέτα, μὴ στα-λὴ σάφει, μὴ φόρμα... Δὲν καταλαβαίνεις;

Σφίχτηκε ὁ λαιμός μου καὶ τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ πρόσωπό μου.

—Ναί, βέβαια. Καταλαβαίνω...

Ἔτσι ντύνονται πάντα οἱ ὑπέρ-τες!

Ἡ Λάουρα ἀναψήκωσε κουρασμέ-να τοὺς ὤμους της.

—Μὴ δυσκολεύῃς τὰ πράγματα, εἶπε. Ἄν δὲ μπορῇς νὰ τὸ κάνῃς αὐτὸ γιὰ ἐμένα, πού ἀναλαμβάνω τόσους κινδύνους, τότε ἂς μὴ μιλά-με πιά...

Ἐχεῖς δίκιο, ἀπάντησα προσπαθώντας νὰ γεμίσω. Τώρα τὸ καταλαβαίνω... Ἀλλ' ὥστε εἶναι ἕνας προβλεπόμενος γιὰ ἐμένα, νὰ γίνω, ἀπὸ ξαναγὸς τὸν Ντούνο, λακὲς ἐνὸς τ' αὐτοκίνητου.

Μὲ ὑπάρχει ὁ σαβὰς. —Ὅπως τὸ πᾶρξ, Ντέιβιντ. Ἄν σὲ πικραίνω, ἂς τ' ἀφίσω. Τότε, Κουράστηκα πιά νὰ κάνω σχε-δια...

—Καλὰ, μὴ θυμῶνῃς. Εἴμαστε σύμφωνοι... Ποῖα ἀκριβῶς δὲ εἶναι ἡ δουλειά μου;

—Ὅτ' σηκώνῃς τὸ Μπρούνο, πρωτὶ καὶ βράδυ. Ὅτ' αὐτοκίνητο, ὅτ' ἂν πηγαίνῃς στὸ Μιλάνο ἢ στὸ Λοδερν, ὅταν θὰ ἔχω καμμιὰ δουλειά. Ὅτ' φροντίζῃς γιὰ τὴ βενζινακτο. Ἄν μὰς ἐρῶς κανεὶς ἐπισκέπτης — πράγμα πολὺ σπάνιο — θὰ σεβρίσης στὸ τραπέζι καὶ θὰ ἐτοιμάζῃς τὰ κοιτά-ηλ. Τὶς περισσό-τερες ὥρες, θὰ εἶσαι ἐλεύθερος. Ὅτ' ἐμὴνς σὲ δυὸ ἡ-μετέρες κάμωρες, δίπλα στὴ λίμνη, πάνω ἀπ' τὸ ὑπόστεγο τῆς βενζι-νακτο. Ὅτ' αὐτὴ ἡσυχία ἐκεῖ, κανεὶς δὲ θὰ σ' ἐνοχλῇ. Καὶ θάρρῶς νὰ σὲ βρῶ, ὅταν μωρῶ. Τὴ νύχτα, θὰ μοῦ εἶναι εὐκόλο... Αὐτὴ θὰ εἶ ἡ δουλειά σου. Ἄν δὲ συμφωνή-σῃς, πες μου τὸ.

Τὴν κύτταξε πολλὴ ὥρα. Ποτὲ δὲν εἶχε ἐξαγγωνιστῇ τέτοια γυ-ναῖκα. Τὸ αἷμα ἐβράζε στὶς φλέβες μου, ὅταν τὴν ἐνοιαζόμην κοντὰ μου. —Ὅθ' αὐτὸν τὸ κάθῃ τὴ γιὰ σένα ἀπάντησα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἀπ' τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ, πῆρα τὸν κατηφορικὸ δρόμο πού ἐ-βγαζε στὸ λιμάνι.

Ἦταν περασμένες 7, μὰ ὁ ἥλιος ἔκαιγε ἀκόμα.

Ἡ Λάουρα εἶχε φθάσει πρῶτῃ καὶ μερὴν, καθισμένη σ' ἕνα πεζούλι. Αὐτὸ, χωριάτισσες, πού στέκονταν κοντὰ της, τὴν κυττάζαν μὲ περιέργεια.

Ὅταν μὲ εἶδε, σηκώθηκε καὶ κα-τέβηκε τὰ σκαλοπάτια. Ὅς τὸ νερό. Δὲ χαμογέλασε, δὲν κοίτησε καθό-λου τὸ χεῖρ της, δὲ φάνηκε κἄν ἐν-χαριστήμενη πού μ' ἐβλεπε.

Τὴν ἀκολούθησα. Μὴ βενζινακ-τος, πού γυάλιζε ὀλοκληρῇ, ἦταν δεμένη στὸ μωρῶγιο. Ἡ Λάουρα πῆρε μέσα καὶ κάθισε κοντὰ στὸ τιμόνι.

Οἱ χωριάτισσες εἶχαν ἐρθεῖ πρὸ-κοντὰ καὶ μὰς κυττάζαν μὲ γουρ-λωμένα μάτια.

Ἀφισα μέσα στὴ βενζινακτο τις, δυὸ ὀλοκαινούργες βαλίτσες μου καὶ κάθισα δίπλα στὴ Λάουρα. —Μπορεῖτε νὰ ἀδηγήσετε σεις; μὲ ρώτησε μὲ ἀκρωμὴ φωνή.

—Μάλιστα, κυρία, ἀπάντησα. —Ἐλυσά τὴ βενζινακτο καὶ τὴν ἐτοίμασα μακριὰ μὲ τὸ γάντι.

—Πόσο χαίρομαι πού σὲ βλέπω, χρυσέ μου! μοῦ ψιθύρισε ἡ Λάουρα. Μὰ αὐτὸς ὁ θυγὴς — καρακά-δες προσπαθοῦσαν ν' ἀκούσουν τί λέγαμε.

Ἐβόλα μπροστὰ τὴ μηχανή, ἀμ-πραγίαρισα κι' ἐστρίψα ἐντελῶς τὸν τροχὸ τοῦ τιμονιού.

—Ὅλοι ἐδῶ κατασκοπεύουν ὁ ἕ-νας τὸν ἄλλο, συνεχίζει ἡ Λάουρα. Καταλαβαίνεις τώρα γιατί σοῦλεγα πὼς θάταν ἐπικίνδυνον νὰ ἐργασθῇς ἀλλοῦ ἀπ' τὴ βίλλα;

Ἦμουν κακόκεφος, ζυμμένος μὲ τὸν ἑαυτὸ μου γιὰτί μὲ εἶχε πει-ράξει ἀδικαιολόγητα ὁ ἄνδρας ὑπο-δοχὴ της.

—Πού πάμε; ρώτησα ξανά. —Ἀντίκρου. Φανταίε ἀπὸ δὲ ἡ βίλλα. Εἶναι ἐκεῖνι ἡ ἀσπρὴ, στὸ μισὸ τοῦ λόφου.

Στὴν ἀπέναντι ὁχθῇ, βρισκόταν μὴ σειρά ἀπὸ δεινροφτεμένους λόφους, μ' ἕνα χωριουδάκι στὰ πό-δια τους. Τὸ σπίτι πού μούδειξε ἡ Λάουρα, ἦταν μοναχικὸ, ὥροιο, μὲ ἀποσπασμένους κήπους, κλισμακωτούς,

μὲ πράσινα παντζούρια καὶ μὴ μα-κρεῖα βεράντα.

—Χτέρες τὴ νύχτα, δὲ μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ, μοῦ εἶπε ἡ Λάουρα. Σὲ σκεπτοῦμαι ὀλοένον.

—Κι' ἐγὼ δὲν ἔκλεισα μάτι, ἀ-πάντησα. —Δὲν τῆς εἶπα ὅμως ὅτι ἐξαγγωνί-σα μὲ τὸ σκέψι τοῦ ἄνδρα της...

—Ποῖς ἄλλος μὲνι στὴ βίλλα, ἐκτός ἀπὸ σένα... κι' αὐτὸν; πρόσ-θεσα.

Ἡ Μαρία, ἡ μαγειρίσσα. Νὰ φυλάττει ἀπ' αὐτὴν. Δούλευε στὸ σπίτι τοῦ Μπρούνο, πολλὰ χρόνια πρὶν τὸν γνωρίσω. Δὲ μὲ συμπαθεῖ καθόλου καὶ μὲ κατασκοπεύει ὅλη τὴν ὥρα. Πρόσεξε μὴ τῆς δώσης τὴν παρμηκὴ ὑποφίλη! Τ' ἀκούεις;

—Κοιτάται στὴ βίλλα, τὴ νύ-χτα;

—Ὀχι, εὐτυχῶς. Γιατί τότε ἐξ-μας ἦταν ἀδύνατον νὰ ἱσχυρῶμε. Ἐ-χει ἕνα σπιτάκι στὸ χωριό. στὸ Ἄ-ρόρο. Ἐρχεται στίς 7 τὸ πρωτὶ καὶ φεύγει τὸ βράδυ, κατὰ τις 9.

—Ἄλλος;

—Ἡ μὴ φλέμινγκ, ἡ νοσοκόμα. Φέρνεται σὰ νὰ ἦταν ἰδιοκτησία τῆς ὁ Μπρούνο, γιὰτί φαναζέται πὼς θὰ τῆς ἀφίσω κατὶ στὴ διαθήκη του... Εἶναι φοδερὰ πενηντὴ κι' ἔ-τοιμη πάντα νὰ μὰς κενὴ νὰ τὰ χε-λάσουμε μὲ τὸ Μπρούνο. Πρόσεξε-τὴν, κι' αὐτὴν. Ἡ κάμωρά της εἶναι δίπλα στοῦ Μπρούνο, κι' ἀφίρει πάντα μισοκλειστή τὴν πόρτα της...

Σήμερα ἔχει ἐξοδὸ. Ὅτ' γυρί-σῃ, τὴν Τρὶ τὸ πρωτὶ. Κάθε Δευ-τέρα, τὴν ἀντικαθιστᾷ ἐγὼ. Τώρα ἔχω ἀφίσει στὴ θέσι μου τὴ Μα-ρία.

Δὲ μ' ἄρεσαν, πολὺ, δ' αὐτά. Ἄλλὰ δὲν εἶπα τίποτα...

—Κανεὶς ἄλλος;

—Ὁ Τζούλιο, ὁ κηπουρός. Αὐ-τὸς δὲ μὰς ἐνδιαφέρει. Εἶναι γέρος καὶ κοφός. Ἀλλ' ὥστε δὲ μῖναι πο-τὲ στὸ σπίτι... Ἄ, ἔξωσα καὶ τὸ δόκτορα Περέλλι! Ἐρχεται καὶ βλέπει τὸ Μπρούνο δυὸ φορές τὴ βδομάδα. Εἶναι παλιὸς φίλος του καὶ ἐκτελεστής τῆς διαθήκης του. Δὲ μὲ συμπαθεῖ κι' αὐτός. Εἶναι ἀπ' τοὺς στενοκέφαλους ἐκείνους τύπους, πού θεωροῦν ἀνθρώπους ἐκ γενετῆς ὅλες τις διωρφες γυναῖ-κες... Καλλίτερα νὰ μὴ σὲ δῇ, Ντέ-ιβιντ, γιὰτί μπορεῖ νὰ μαντέψῃ ἀ-μέσως...

Ἡ Λάουρα ἀναψε ἕνα τσιγάρο καὶ πρόσθεσε:

—Ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ, ἂν προ-σέξουμε, ἀγάπη μου... Ἐχω κατὶ νὰ σοῦ πῶ τώρα, καὶ θέλω νὰ μὲ καταλάβῃς. Ὅθ' αὐτὸς ἀναγκασμένη νὰ σοῦ φέρνωμαι σὰν σὲ ὑπέρητη, ὅλη τὴν ἡμέρα. Δὲ μποροῦμε νὰ μᾶςτε ποτὲ σίγουροι πὼς δὲ μὰς βλέπει καὶ δὲ μὰς ἀκούει κανεὶς... Μοῦ ὑ-πόσχεται πὼς δὲ θὰ πειράξεται; Ὅταν θάρρῶμαι στὴν κάμωρά σου, τότε θ' ἀλλάξουν τὰ πράγματα! Μὰ μὴ μοῦ θυμώσης πού δὲ θὰ μπο-ρῶ πάντα νὰ σοῦ φέρνωμαι ὅπως θαῖκα. Μοῦ τὸ ὑπόσχεται;

Δὲν τὸ περίμενα, αὐτό. Μοῦ ἦρε ξαφνικὸ...

—Καλὰ... εἶπα μὲ κάποιο δι-σταγμὸ. Ἀφοῦ πρέπει νὰ φυλαγώ-μαστε τόσο πολὺ...

—Ὅτ' εἶς! Ὅτ' σ' ἀποκημίων τὴ νύχτα, μὲ τὸ παραπάνω... Τὰ λόγια της κι' ἡ ἐκφρασί της σβύσανε πάλι κάθε διαταγῶ μου.

Ἦερα πὼς ἦταν τρέλλα μου νὰ μπλεχθῶ ἐστὶ... Στὶς στιγμὲς τῆς ψυχραιμίας μου, καταλαβαίνω πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ μ' ἔκανε δ.τ. ἥθελε.

Ἐβόλα τὸν ἑαυτὸ μου νὰ ἀπαρ-τάρω, ἀνίσχυρος, σὰν ἐντομό τρυ-πημένο μὲ μὴ βελόνα. Μὰ ἦταν πιά πολὺ ἀνὰ νὰ νὰ γυρίσω πίσω.

Τὸ λιμανάκι βρισκεται πίσω ἀπὸ τις ἱτιές, μοῦ εἶπε ξαφνικὰ. Κύτταξε... φαίνεται τὸ ὑπόστεγο γιὰ τὴ βενζινακτο. Ἀπὸ πάνω εἶ-ναι οἱ κάμωρες σου.

Εἶδα πραγματικὰ στὴν ὁχθῇ ἕνα μικρὸ διώροφο κτίριο, μὲ μὴ μεγά-λη τζαμαρία πού ἐβλεπε πρὸς τὴ λίμνη. Ὅτ' αὐτὸ κατὶ μὴ σπυρτὶ πόρτα ἐκλείνε τὴν εἰσοδὸ τοῦ ὑπόστεγου. Δεξιά κι' ἀριστερά, ψηλές ἱτιές σκιάζαν μὴ πείσινα σκαμνίον στὸ βράχο. Μὴ ἀπὸτομῃ πέτρινη σκάλα σκαρφάλωνε στὸ λόφο, ἐνώνοντας τὸ λιμανάκι μὲ τὸν κῆπο τῆς βί-λλας.

—Ἀπὸ κεῖ θάρρῶμαι νὰ σὲ βρι-σκῶ, μουμυρίσει δείχνοντάς μου τὴ σκάλα.

—Θάναι ἐπικίνδυνον, στὰ σκο-τεινὰ.

—Γιὰ ἐμένα ὀχι. Ἐξω ἀπ' ἐξω τὸ κάθε σκαλοπάτι.

Ἐβόλα τὸ μωτὸ κι' ὀδήγησα τὴ βενζινακτο μέσα στὸ λιμανάκι. —Σ' ἀφίω, μοῦ εἶπε ἡ Λάουρα πηδώντας ἐξω. Ὅτ' βρῇς εὐκόλο τὸ δρόμο ὅς τὸ σπίτι σου. Ὅταν ἀλ-λάξῃς, ἔλα στὴ βίλλα, ἂν θέλῃς. Ὅτ' αὐτὴν ἡ Μαρία νὰ φᾶς, κι' ὑστερα θὰ σὲ παρουσιάσω στὸ Μπρούνο.

Μούδωσε ἕνα κλειδὶ καὶ πρόσ-θεσε:

—Εἶναι τοῦ διαμερίσματος σου. Πρόσεξε, Ντέιβιντ! Μὴ βγῇς πο-τέ χωρὶς νὰ κλειδῶσης τὴν πόρτα σου.

Δὲν πᾶει ποτὲ κανεὶς ἐκεῖ, ἐκτός ἀπὸ ἐμένα καὶ μὴ νριὰ χωριάτισσα. Δὲν πρέπει νὰ μὴ κανεὶς, γιὰτί ἀλλοίως θ' ἀπορῆσυνε γιὰτί σοῦ ἐπέτρεψα νὰ ἐγκατασταθῇς ἐκεῖ. Ὅτ' ἀπορῆσῃς νὰ τὸ συγγυρίσης μὸ-νος σου;

—Ἀσφαλῶς, ἀπάντησα χαμογε-λώντας. Ἐγὼ φροντίζω γιὰ τὸ νοι-κοκυριό μου, στὸ Μιλάνο.

—Ἡ γρηὰ ἔρχεται μὴ φορά τὴ βδομάδα, γιὰ τις χοντροδουλειές. Τῆς ἔχω ἐμπιστοσύνη, δὲν πρὸκει-ται νὰ μιλήσῃ. Πάντως, θὰ σὲ ἐι-δοποιήσω ὅταν θάρρῃ, νιὰ νὰ μὴ σὲ ὀχ-

—Γιὰτί ὅλο αὐτὸ τὸ μυστήριο; ἀπόρησα. —Ὅταν δῇς τὸ διαμέρισμα, θὰ καταλάβῃς.

Τὴν τράβηξα στὴν ἀγκαλιά μου

καὶ τὴ φίλησα. Τὰ χεῖλη της ἦταν στεγνὰ καὶ καυτὰ. Τὰ δαχτυλά της γαντζώθηκαν στοὺς ὤμους μου κι' ἐγείρε ὅλη ἀπάνω μου ὕστερα ξέ-φυγε, ἀνέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα καὶ χάθηκε.

Ἡ Μαρία ἦταν μὴ χοντρή, με-σόκοπη γυναῖκα, μὲ συμπαθητικὴ ὄψη.

—Καλοπέρα, τῆς εἶπα μπαί-νοντας στὴν κουζίνα. Εἴμαι ὁ Ντέ-ιβιντ Τσιτσόλι. Ἡ κ. Φοντσίνο μοῦ εἶπε πὼς θὰ μοῦ δώσετε νὰ φάω.

Μὲ κύτταξε μὲ προσοχή, κι' ἐ-νοιασα πὼς μεγάλωνε ἡ δυσπιστία της. —Ἡ κυρία δὲ μοῦ εἶπε πὼς εἶ-σαστε Ἀμερικάνος, παρατήρησε.

—Υπῆρχε λόγος νὰ σὰς τὸ πῇ; Κάθισα μπροστὰ στὸ τραπέζι, ὅπου ὑπῆρχε ἕνα σερίφτιο.

—Ὅτ' εἶναι τὸ φαί σας μέσα στὸ φούρνο, δηλώσε ἡ μαγειρίσσα. Ἐγὼ φεύγω τώρα... Σὰς εἶπε ἡ κυ-ρία πού θὰ κοιμηθῇτε;

Κατάλαβα ἀμέσως πὼς ἐνδιαφε-ρόταν πολὺ νὰ τὸ μάθῃ...

—Πάνω ἀπ' τὸ ὑπόστεγο τῆς βενζινακτο, ἀπάντησα χωρὶς νὰ τὴν κοττάξω.

—Πᾶς! Ἐφύγε λοιπὸν ὁ ἄλλος; —Φυσικά. Γι' αὐτὸ ἦθελε ἐγὼ.

Ἐβόλα ἀπ' τὸ φούρνο μὴ πια-τέλλα μὲ μωσχάρι μὲ μακαρόνια καὶ τὴν πῆγα στὸ τραπέζι. Ἡ Μαρία κοίτησε ἀόριστα τὸ κεφάλι της, ἐρ-πίσε πάνω τῆς ἕνα σάλι καὶ προ-χώρησε πρὸς τὴν πόρτα.

—Νὰ προσέχετε πολὺ, ὅταν θὰ σηκώνετε τὸν κύριο Μπρούνο, μοῦ εἶπε ξανά. Ὁ ἄλλος δὲν τὰ κατα-φερονε καλὰ. Εἶχε πάντα ἄλλα πράγ-ματα στὸ μυαλό του...

Ἡ διαπεραστικὴ ματιά της ἀρ-χίσε νὰ μ' ἐνοχλῇ.

—Καλὰ, θὰ προσέχω, ἀπάντη-σα.

—Δὲ φέρετε μαζί σας τὴ γυναι-κα σας; μὲ ρώτησε, μὲ τὸ γέρι στὸ πόμολο τῆς πόρτας.

—Δὲν εἶμαι παντρεμένος.

—Ὅτε κι' ὁ ἄλλος ἦτανε.

—Ποῖς ἄλλος;

—Ὁ Μπελίνι. Ἦρθε, ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες... Ἦταν ἕνα κτήνος! Ὅλη τὴ μέρα καθότανε καὶ κἀντι-ζε ποῦρα. Σήκωνε ἀπότομα καὶ ἀ-τσάλα τὸν κύριο Μπρούνο. Γι' αὐ-τὸ εἶπε ὁ γιστὸς πὼς ἔπρεπε νὰ τὸν βιάζονταν...

Δίστασε λίγο, σὰ νὰ

— Η Μαρία μου είπε πως έμενε εκεί, παρατήρησα.
— Η Λάουρα ακούμπησε το χέρι της στο μπράτσο μου.
— Μη δίνεις σημασία στις φλυαρίες της... Το διαμέρισμα αυτό είναι δικό μου. Ο Μπελίνι δεν πάτησε ποτέ το πόδι του εκεί μέσα.
— Πού είναι τώρα;
— Δεν ξέρω. Πιστεύω πως γύρισε στο Μιλάνο. Σ' ενδιαφέρει τόσο πολύ;
— Όχι, καθόλου. Μονάχα που η γρήνη μου κίνησε την περιέργεια με τη φλυαρία της. Αυτό είν' όλο.
— Μη την ακούς, Ντεϊντίν. Ζητάει διαρκώς να δημιουργήσει ιστορίες... Έλα τώρα να σε παρουσιάσω στο Μπρούνο. Πρόσεξε όμως! Τίποτα δεν ξεφεύγει απ' τη ματιά του. Μην ασχολήσαι καθόλου μαζί μου, όταν θα είν' αυτός μπροστά.
— Δε θα μ' ενθουσιάσει καθόλου η γνωριμία του, Λάουρα.
— Το ξέρω, μ' είναι κάτι που πρέπει να γίνει... Μην ξεχνάς πως δεν αντιπροσωπεύει τίποτα για σένα, ούτε κι' εσύ γι' αυτόν.
Την ακολουθούσα άθελα. Στριψαμε τη γωνιά της βεράντας και βρήκαμε μπροστά μας μια πολυθρόνα με τροχούς, εγκατεστημένη κάτω από μια λάμπα με άμπαλο, αντίστοιχη στη λίμνη. Μια μεγάλη γλάστρα μοκρούσε το πρόσωπο του ανθρώπου που ήταν ξαπλωμένος σ' αυτήν, σκεπασμένος με μια κουβέρτα. Η Λάουρα μούγενε να μείνει εκεί που βρισκόμουν, κι' αυτή πλησίασε στην πολυθρόνα.
— Μπρούνο, είπε, ήρθε ο καινούργιος καμαριέρης μας. Λέγεται Ντεϊντίν Τσίχολμ. Είναι Άμερικανός. Ζη στο Μιλάνο, όπου σπουδάζει την Ιταλική αρχιτεκτονική. Μου τον σύστησαν, θερμά απ' το μερτικό γραφείο Ντονάτι.
— Ύστερα με κάλεσε με μια χειρονομία. Προχώρησα και στάθηκα στο φως της λάμπας. Ένοιωθα μ' ανυπόφορη κακοδιασεία... Δεν ξέρω πως κατώρθωσα να υπομείνω τη ματιά του Μπρούνο φαντασμένο...
— Ήταν ένας άντρας ως 45 χρόνων, με γκριζά μαλλιά. Το μακρύ και λεπτό πρόσωπό του ήταν άραίο κι' αριστοκρατικό, αλλά άσπρο και ακίνητο σαν λαβωμένο στο μαρμαρο. Τα μάτια του όμως... Ποτέ δεν είχα ξαναδω τόσο ζωηρά, μάτια Μούρα, τερσάτα, δείχνανε άνθρωπο μ' εξαιρετική νοημοσύνη, ευαίσθητο, γενναίο, αλλά και ικανό, στην ανάγκη να φανή αμείλικτος.
Με κύτταξε μ' ένα φιλικό ένδιαφέρον, που με ντράπησε και μ' ένοχλούσε. Υποκλίθηκα κι' αποτραβήχτηκα πάλι στη σκιά για να κρύψω την ταραχή μου.
— Θέλετε να πάω μέσα την πολυθρόνα, κυρία; ρώτησα.
— Η Λάουρα κατάλαβε πως κινδύνευα να προδοθώ, αν άφινε τον άντρα της να συνεχίσει την εξέτασή του. Στάθηκε λοιπόν ανάμεσά μας και το είπε:
— Είν' ώρα να υπήρξω μέσα, Μπρούνο. Άργησαμε μάλιστα απόψε.
Είδα πως την κύτταξε κι' ένοιωσα ένα κλονισμό. Γιατί στα μάτια του έλαμπε ένα μίγμα από θυμό, περιφρόνηση και μίσος. Ή λάμψη αυτή κράτησε μια στιγμή μονάχα. «Ίσως νάταν φαντασία μου...» σκέφθηκα.
— Κυλήστε μέσα την πολυθρόνα, μου είπε η Λάουρα. Πρόσεξτε πολύ να μη τ'ον τραντάξετε.
— Έμπασα πραγματικά την πολυθρόνα σε μια απέραντη κρεβατοκάμαρα, με γλυκό φωτισμό.
— Ένα τεράστιο κρεβάτι βρισκόταν στη μέση. Το πάτωμα ήταν σκεπασμένο με χαλιά κι' οι τοίχοι με κολλιτεχνικές ταπετσαρίες. Όλα εκεί μέσα ήταν ακριβά και διαλεγμένα με γούστο.
— Έφερα την πολυθρόνα δίπλα στο κρεβάτι. Η Λάουρα με κύτταξε. Δεν έκανε καμμία κίνηση για να με βοηθήσει ή να μου συστήσει πως ήταν καλύτερα να τον σηκώσω.
— Τον ξεσκέπασα. Φορούσε μια γκριζά μεταξωτή πυτζάμα. Τα πόδια του ήταν λιπαρά, σαν ενός σκελετού.
Πέρασα το ένα μπράτσο μου κάτω απ' τους ώμους του, τ' άλλο κά-

ΤΟ ΟΡΙΖΟΝΤΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΘΕΤΩΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 875

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ	ΚΑΘΕΤΩΣ
1. Ίερως ταφρός των αρχαίων Αιγυπτίων. — Άνωθεν διαταγή ή υπόσχεση. — Τουρκικό σπαθί.	1. Ί-ρη τρέλλα των αγρίων. — Σύγχρονος. — Έλλην ζωγράφος. — Πόλις που σχετίζεται με το πρώτο θάμα του Χριστού.
2. Εύδαιμων (άρχ.). — Όπτασια. — Γάλλος πολιτικός, που εξετέλεσθη ως προδότης.	2. Μία των Κυκλάδων. — Είδος ύψασματος. — Καλύπτουν με γάλες έκτασεις του πλανήτη μας.
3. Ευδίακριτες. — Χρονικό διάστημα. — Μέρος του όπλου.	3. Ο πρώτος αεροπόρος. — Κοπέλλα. — Πηγές νερού.
4. Μικρό κοριτσάκι. — Ατίθια, που έγινε χριστιανή αφού ά-	

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

- κουσε τα λόγια του Άποστόλου Παύλου.
5. Κτητική αντανούμια. — Περιλαμβάνει μέρος συνόλου. — Η δημοκρατία την απέχθαινε.
6. Νησάκι κοντά στην είσοδο του κόλπου του Αλβάνος. — Καταπολεμείται με φόρμακα.
7. Δηλώνει συγκατάβαση ανάμικτη με αδιαφορία. — Χρονικός σύνδεσμος. — Χαρτοπαικτικός όρος. — Προσωπική αντανούμια (β' προσ.). — Σπινδοβεί συχνα το γέλιο.
8. Όχυρωμένη πόλις της Β. Γαλλίας. — Πόλη από κάθε άρρωστο. — Επώνυμο Γερμανού μυθιστοιογράφου.
9. Αδάμαστος. — Γεγονότα, που συνοδεύονται από αιματοκυλισμα.
10. Πρώτη ύλη για τις έφημεριδες. — Σάπια. — Πάλλ... — Έλλην ευθυμογράφος.
11. Άναφορική αντανούμια (θηλ.). — Εποχή. — Χώρα, που καταλαμβάνει το κεντρικό τμήμα της Αφρικής. — Διεστραμμένος Γάλλος μαρκήσιος. — Κτητική αντανούμια.
12. Βυζαντινός ναύαρχος που κατέστρεψε στη Ζάκυνθο, το στόλο των Άράβων. — Έντομο, που προκαλεί μεγάλες καταστροφές.
13. Πρόθεσι (μπροστά σε φωνήεν). — Λουλούδι. — Αρχικά περιφώνηση αερογράφου.
14. Άρχαία πόλις της Ρόδου. — Θησαυροφυλάκι του Μ. Άλ-εζάνδρου.
15. Επί ύψασματος, άραϊός. — Χρονικό επίσημα της δημοτικής: στο έζη. — Προβλδουν καμμία φορά τον εγκληματία.
16. Σημείον του όριζοντος. — Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου. — Δεν έχει μόνιμη κατοικία.
17. Ήρωας του Τρωϊκού πολέμου. — Μεγάλος θόρυβος. — Βιελικό βουνό.
4. Το πνεύμα του κακού. — Σχετίζεται με μια εποχή.
5. Πράγμα (στα λατινικά). — Άρχαίος Έλληνας ποιητής από το Άργος. — Άγγλος θαλασσοπόρος.
6. Βοήθησε το Χριστό, να μεταφέρει το Σταυρό του. — Πα-νι χωρίς καμμία αξία.
7. Ξενική άρνησις. — Το ένα έκαταστά του Ισπανικού γεν. — Δηλητήριο. — Τίλος στην Άθροσνία. — Νότα.
8. Όργων. — Τουρκός άείω. — ματοχός. — Τροπικό έπιρρημα.
9. Ο πιο φοβερός έχθρος της ανθρωπότητας. — Κατηγορία πλοίων.
10. Χρονικό έπιρρημα της δημοτικής. — Το στέμμα των πα-ών της Ρώμης. — Ποταμός της Έλβετίας.
11. Νότα. — Ποταμός της Ρωσίας. — Ναυτικό παράγγελμα. — Εκεί βρισκόταν το χρυσό. — μαλλο δέρας. — Νότα.
12. Νησί του Β. Αιγαίου. — Μα-γευικό σκεύος (δημοτ.).
13. Άγγλις λογία, φίλη του Βύρωνος. — Βρίσκεται επί κε-φαλής κράτους στο όποιο πρόκειται να διεξαχθούν έκλο-γες. — α... — άπ — γκέρλ.
14. Άνισόροπος. — Έχει δύο πεθερές.
15. Μυθικός μάγος και μάγος, Ι. ερεός του Απολλώνιος. — Χρο-νικό διάστημα. — Είδος άλ-λωντικού.
16. Πόλις, που με αλλαγή τόνου γίνεται τέρως της μυθολογίας μας. — Θερίζει ζωές. — Ό γεμυαυικός θεός του πολέ-μου.
17. Τουρκικό αντρικό όνομα. — Ήρωας του 1821. — Έορτά-ζει στις 30 Αυγούστου.

Η λύσις του 874
στη σελ. 66

τω απ' τα γονατά του και τον άνα-σκήκωσα. Τον νόμιζα βαρύ, μα ήταν τόσο ελαφρός, που λίγο έλειψε να χάσω την ισορροπία μου. Τον έ-πλωσα στο κρεβάτι, και τον σκέπα-σα. Άνάτηνα με δυσκολία και είχα ιδρώσει.

— Ευχαριστώ, Ντεϊντίν, είπε μαλακά η Λάουρα. Μπορείτε να φύ-γετε τώρα. Θα σας ξαναχρειαστώ. με αύριο το πρωί, στις 8 άκρι-βώς.

— Υποκλίθηκα κι' απομακρύνθηκα, ένώ η Λάουρα έλεγε στον άντρα της:

— Είναι λίγα άδελφισ, αλλά θα συνηθισ...

Όταν μπήκα στο δωμάτιο, δί-πλα στην κρεβατοκάμαρα του Μπρούνο βρήκα τη μίς φλέμινγκ, τη νοσοκόμα, να διορθώνει τη σκούφια της μπροστά στον καθρέφτη. Ή-ταν ψηλόληνη, με τραχεία έκφρα-σι, μακριά και κόκκινη μύτη και λεπτά χείλη. Είχε περάσει τα 40. Παρ' όλη όμως την εμφάνισή της στρυφνή, γεροντοκόρη, κατάλαβα πως θα ήταν πολύ ικανή γυναίκα και πως δε θα τάχαγε σε καμμία περίπτωση.

Μούρριξε μια αούτηρή ματιά, καθώς στεκόμουν στο κατώφλι.

— Είσαστε ο καινούργιος καμα-ριέρης; με ρώτησε Ιταλικά.

— Αναγνώρισα την ξερή φωνή που είχα άκούσει στο τηλέφωνο.

— Μάλιστα, κυρία, άπάντησα άγγλικά.

— Μη με λέτε κυρία. Να με λέτε «μίσ». Περιμένετε, παρακαλώ, στη βεράντα. Θα σας δώ σε πέντε λε-πτά. Πώς λέγεσθε;

Της είπα τ' όνομά μου.

— Υποθέτω νάχετε πείρα της δουλειάς που αναλάβατε.

— Φοβάμαι πως δεν έχω καμμία πείρα, άπάντησα.

— Έκείνη έκανε μια νευρική χειρο-νομία.

— Σύστησα τόσες φορές στην κ. Φαντσίνιο να πάρη έναν άνδρωτο πεπειραμένο. Ο δόκτωρ Περέλι θά-βρισκε άμέσως τον κατάλληλο. Άλ-λά η κυρία θέλει να τους προσλαμ-βάνη αυτή... Τελος πάντων, έλπίζω νάσσετε καλλίτερος από κείνο τον άπαισιο Μπελίνι. Σας προειδοποιώ πως, αν τραντάξετε τον κ. Φρανσι-νιο, θα το πω στο γιατρό.

— Θα προσέξω, τη βεβαίωσα. Μπορεί να λείψουν όμως οι κρίσεις και οι παρατηρήσεις σας. Άν μεί-νι Ικανοποιημένη ή κ. Φραντσίνιο, ή δική σας γνώμη περιττεύει.

Βγήκα στη βεράντα. Ήξερα πως δεν έπρεπε να της μιλήσω έτσι. άλ-λά με είχε νευρίσει.

Είδα τη Λάουρα να κατεβαίνει την άλλέα του κήπου, φορώντας έ-να άσπρο μαγιώ ντε — πίες και κρατώντας μια σκούφια του μπά-νιου.

Την κύτταξα και θαύμαζα την ό-μορφιά του κορμιού της, ώσπου κα-τέθηκε τη σκάλα του λιμανιού και την έχασα απ' τα μάτια μου. Έ-πειτα άπο μερικά λεπτά, την είδα να κολυμπάει στη λίμνη.

— Είμαι έτοιμη, μου είπε εσφιν-κά ή μίς φλέμινγκ.

Με είχε πλησιάσει αόθρυβα και στεκόταν δίπλα μου. Σίγουρα, θα με είχε δει να κυττάζω επίμονα τη Λάουρα.

Της έφριξα μια γρήγορη, ερενι-πτική ματιά, κι' ύστερα χαμήλωσα τα μάτια μου.

Μπήκαμε στην κάμαρα του Μπρού-νο. Τον βρήκαμε ξαπλωμένο στην ίδια θέση που τον είχα άσει το προηγούμενο βράδυ. Τον χαϊρέτησα, και διάβασα στα μάτια του μια ευλογητή φιλική ύποδοχή. Ένοιω-σα το ένοχλητικό συναίσθημα πως είχε άρχισει να αισθάνεται φίλια για μένα. Πάντως, ύπάρχον στη ματιά του συμπάθεια κι' ένδιαφέρον, ένώ όταν γύριζε στη νοσοκόμα έπαισιε έκφρασι τελείως αδιάφορη.

Τον άνοήσκωσα με προσοχή όπ' το κρεβάτι και τον πήγα στην πολ-υθρόνα του. Ή νοσοκόμα φάνηκε πως Ικανοποιήθηκε, γιατί κοίμησε έπίδοκιμαστικά το κεφάλι της.

— Τίποτ' άλλο, Τσίχολμ, μου είπε. Τα υπόλοιπα είναι δική μου δουλειά.

Υποκλίθηκα πάλι, μπροστά στο

Μπρούνο. Και μου φάνηκε πως προσπαθούσε να μου πη με τα μά-τια ότι ήμουν τυχερός που δε βρι-σκόμουν κι' εγώ στη διάθεσι αυτής της μέγαιρας...

Βγήκα και τράβηξα γρήγορα προς το ύπóστεγο. Κοιμμένος πύ-σω απ' τις ίτιές, προσπάθησα να δώ τη Λάουρα. Διέκρινα την άσπρη σκούφια της. Κολυμπούσε, καμμία δακτυλοσάριά μέτρα μακριά απ' το μέρος που στεκόμουν.

Περίμενα ναρθή κοντά, κι' όταν έτοιμαζόταν να βγή απ' το νερό της ψιθύρισα:

— Καλημέρα σας, κυρία.

Άνασκήρτησα, αλλά δε γύρισε το κεφάλι της προς το μέρος μου.

— Δεν έπρεπε ναρθής εδώ, Ντεϊντίν, μου έλεπε. Είν' επικίνδυνο. Κάποιος γερο—τρέλλας μένει στο άντικρυσό νησάκι και με παρακολού-θει διαρκώς μ' ένα τηλεσκόπιο... Φύγε, σε παρακαλώ!

— Στο διάολο να πάη! φώναξα. Δε μπορεί άλλωστε να με δη... Ά-κουσε, Λάουρα...

— Καλλίτερα πάντως να φύγης. Πρόσεξε να μη σε δουνε που θ' απο-μακρύνεσαι.

— Έχω να κάνω καμμία δουλειά; ρώτησα ξερα.

— Να καθαρίσεις τη βενζινάκα-το, Ντεϊντίν. Τη χρησιμοποιεί κά-ποτε ο γιατρός. Καλλίτερα λοιπόν να υβρή άφορμή να πασαπονέθ... Έπειτα βάσαι έλευθερος, την υπό-λοιπη μέρα. Καί, το βράδυ, θαρθώ να σε δώ, άγάπη μου.

— Ναι, άπάντησα.

Με κύτταξε προσεκτικά.

— Ελπίζω να μην υπέκυψες στη γοητεία του Μπρούνο! μου έλεπε.

— Δεν πιστεύω.

— Έχει πάντως μια προσωπική γοητεία. Άκόμα και τώρα, δημιουρ-γει φίλους εύκολότερα από μένα. Θα ήθελες να είσαι φίλος του;

— Όχι τόσο, είπα ψυχρά. Πάω τώρα να καθαρίσω τη βενζινάκατο.

★

Είπε δική η Λάουρα: Πραγματι-κά, ο Μπρούνο είχε μια παράξενη γοητεία. Παρ' όλη την τρομερή ά-ναπρία του, μ' όλο που είχαν πα-ραλύσει άκόμα και οι μύς του προ-σώπου του, κατώρθωνε να τον κα-ταλάβουν με τα μάτια του μονά-χα και να κερδίση τη φίλια των άλ-λων.

Τη νύχτα αυτή, όταν μπήκα στην κάμαρα του, για να τον πάω απ' την πολυθρόνα στο κρεβάτι του, τον βρήκα μονάχο. Μιά και δεν ή-ταν εκεί η νοσοκόμα, θέλησα να ξα-ναρύω. Άλλά μου σύστησε με τη ματιά του να μείνω. Με κύτταξε με φιλικό ένδιαφέρον και σαν να με ρωτούσε.

Τού διηγήθηκα τί είχα κάνει όλη τη μέρα, πως είχα καθαρίσει τη βενζινάκατο κι' είχα ρυθμίσει το μανιανό της. Τα μάτια του έκφρα-ζανε την έπίδοκιμασία του.

— Θα θέλατε, κύριε, το είπα, να σας πάω μια μέρα περίπατο στη λίμνη; Θα πηγαίνουμε σιγά, για να μην κουνηθε καθόλου.

Μούδωσε να καταλάβω πως του

έρεσε ή ιδέα μου. Ύστερα κύττα-ξε με έρωτική έκφρασι τη νοσοκό-μα που έμπαινε, σά να μούλεγε πως αυτή δε θα συμφωνούσε για τον πε-ρίπατο.

Τον πήγα στο κρεβάτι του. Αυτή τη φορά, τα κατάρρα άκόμη καλλι-τερα.

Μπήκε έπειτα η Λάουρα. Χαϊρέ-τησα τότε το Μπρούνο και πήγα στην κάμαρά μου. Κάθησα κοντά στ' άνοιχτο παράθυρο κι' άναψα τσιγάρο.

Ευρίσκα άσχερη τη διαγωγή μου — όσο κι' αν έλεγα με το νου μου πως, αν δεν ήμουν εγώ φίλος της Λάουρας, θα ήταν κάποιος άλλος. Άν ήταν ο Μπρούνο κανείς άντι-παθητικός τύπος, θα δεχόμουν ή-σως δίχως τύψεις αυτή την κατά-στασι. Άλλ' από τότε που ένοιωθα φίλια γι' αυτόν, άρχιζα γ' άναρω-τιέμαι αν δε θάκανα καλλίτερα να έτοιμάσω τις βαλίτσες μου και να φύγω.

Ή σκέψι όμως πως θαρθόταν να με βρή ή Λάουρα, για να περάση τη νύχτα μαζί μου, σάρωνε τις τύ-ψεις μου...

Δεν την άκουσα να μπαίνει. Κι' άναπήδησα, όταν με άγγιξε στο μπράτσο.

— Τί σκέπτεσαι, Ντεϊντίν; με ρώτησε.

Φορούσε ένα ελαφρό μάλλινο σου-έτεο κι' ένα σκούρο παντελόνι. Εί-χε δεμένα πίσω τα μαλλιά της με μια πράσινη κορδέλλα. Ήταν έκ-πληκτικά νέα και όμορφη.

— Είσαι ευτυχισμένος που με βλέπεις; μου ψιθύρισε.

Ήταν πολύ δυνατός ο πειρα-σμός.

— Ναι, είμαι πολύ ευτυχισμέ-νος! είπα, τραδώντας την στην άγ-καλιά μου.

★

Το φως του φεγγαριού έμπαινε ά-πό τ' άνοιχτο παράθυρο κι' έλουζε το κρεβάτι.

Άνοιξα τα μάτια μου κι' άνα-σκήκωσα το κεφάλι μου. Ή Λάουρα ήταν ξαπλωμένη δίπλα μου. Κοιμό-τανε. Άλλά τα χέρια της άνοιγαν κι' έκλειναν, σπασμωδικά, όλο το κορμί της ταραζότανε. Με είχαν ύπνωσησι τα ελαφρά βογγητά της. Πρέπει ναδλεπε κάποιο όνειρο που την τρόλαζε.

Την άγγιξα στον ώμο.

— Ξύπνα, Λάουρα, της ψιθύρισα.

Τί έχεις;

— Άνασκήρτησε τόσο άπότομα, που λίγο έλειψε να πέση απ' το κρε-βάτι.

— Τίποτα, άγάπη μου. Όνει-ρεύόμουν... άπάντησε.

— Έγινε πάνω μου. Καθώς την εί-χα άγκαλιάσει, ένοιωθα τα χτυπή-ματα της καρδιάς της.

— Πρέπει να είδες κάποιο έφιάλ-τη, της είπα χαμογελώντας.

— Ανατρίχισσε ελαφρά κι' άποτρα-δήχηκε λίγο.

— Τί ώρα είναι; με ρώτησε.

— Τρεις, άπάντησα, αφού έφρι-ξα μια ματιά στο ζυγνητήρι. Έχο-με καιρό άκόμα. Ξανοκοιμήσου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Στα ταξίδια σας...

...Τονίστε το λεπτό σας γούστο!

ΟΙ ΚΑΛΤΣΕΣ ΧΩΡΙΣ ΡΑΦΗ

— έπεξεργασμένες με τις πιο σύγχρονες τεχνικές και έπιστημονικές μεθόδους στα τελειότερα έργο-στάσια της χώρας μας, άποτελούν ένα από τα θαυμαστά έπιτεύγματα της βιομηχανίας μας.

— ΚΑΝΕΤΕ ΣΗΜΕΡΑ ΚΙ' ΟΛΑΣ ΤΗΝ ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΤΗΣ ΠΙΟ ΦΙΝΑΣ ΚΑΛΤΣΕΣ ΧΩΡΙΣ ΡΑΦΗ

— Ή βιομηχανία ΙΑΚΩΒΟΣ ΔΑΡΖΕΝΤΑΣ Α.Ε. σας τις συνιστά άνεπιφυλάκτως.

ΚΑΛΤΣΕΣ TO A ΚΑΙ TO Ω ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΟΜΨΟΤΗΤΟΣ

Το Μάιο του 1917, η διάσημη ντέκετς "Ελσα φόν Λάιγκελς, που είχε δύο μηνών αδεια, πήρε ένα τηλεφώνημα από τα γραφεία της Σκότλαντ-Γουάιντ.

— Κάτι σοβαρό θα συμβείνη για να με ζητήναι ψυδύρισε.

Κι' από περιέργεια ξεκίνησε από το σπίτι της, για να πάη στη Σκότλαντ-Γουάιντ. Έκεί έμαθε ότι ένας διαρρηκτής είχε μπει στη μεγάλη ιδιωτική τράπεζα του σέρ Ε.Α.Α. κι' είχε κλέψει δύο ροζ μαργαριτάρια σε σχήμα «δακρύου», κι' ένα υπέροχο πράσινο διαμάντι αξίας ολόγανω από πέντε χιλιάδες στερλίνες.

— Μις "Ελσα, της είπε ο αστυνομικός διευθυντής, πάει ένας μίνας σχεδόν, που δεν μπορούσαμε ν' ανακαλύψουμε το δράστη. Οι λεπτομέρειες κι' ο τρόπος της διαρρηξείας κρατούνται μυστικές από το «Τμήμα Εγκληματολογικών Αναζητήσεων». Ο διαρρηκτής ή οι διαρρηκτικές μητρώα στην Τράπεζα από ένα φεγγίτη της εγγύς κι' έκοψαν με τη βοήθεια ενός ηλεκτρικού πριονιού ένα κομμάτι της χαλύβδινης πλάκας του χρηματοκιβωτίου. Στο τοίχισμα τους αυτό κατόρθωσαν τους δολοφόνους, οι περισσότερες. Τη δράση εκείνη συνέβη μια πυρκαγιά από γειτονική συνοικία κι' η προσοχή των αστυνομικών, που φύλαγαν το δρόμο της Τράπεζας, είχε συγκεντρωθεί εκεί.

— Όλες αυτές οι πληροφορίες δέφωσαν την "Ελσα και δίχως διάθεσι εξέτασε τις φωτογραφίες του τόπου της διαρρηξείας, καθώς και τις φωτογραφίες των ίχνων και των δακτυλικών αποτυπωμάτων των δραστών. Από το σχήμα των δακτύλων σάν από τα ίχνη του γυμνού ποδιού πάνω σ' ένα σκονισμένο καθίσμα, στο ύψος του θώρακος του καθισμένου, η "Ελσα έβγαλε το εξής συμπέρασμα: Ο δράστης ή ο ένας από τους δράστες, θάπρεπε να ήταν νέος, λιγνός, μάλλον ψηλός, με χέρι μακρούλο και λεπτό και πόδια κοκκαλιάρικα...

— Ήταν λίγες οι ενδείξεις, μά η ταν κι' αυτές κάτι!

Η "Ελσα γύρισε κατά το μεσημέρι στο σπίτι της. Κι' αφού πονοκεφάλισε αρκετά για να βρή ένα τρόπο δράσεως, ψυδύρισε στο τέλος:

Η Σκότλαντ-Γουάιντ δεν έφερε τόσον καιρό αποτέλεσμα. Έγώ, αλλάζοντας τακτική, θα ψάξω να βρω τα κρημύσματα κι' έλπίζω να τα καταφέρω...

Η καλλιτεχνική τακτική της σε παρόμοιες περιπτώσεις ήταν να μεταμορφώνεται σε «Εβραίοπούλα», αφού ήξερε καλά και τη γλώσσα, και να περνάει από τα ύποπτα κοσμηματοπωλεία των συνοικιών.

Μ' ένα σοφό μακιγιάζ η "Ελσα μεταμορφώθηκε σε μια θελκτική νέα κι' άρχισε τις έρευνές της. Δέκα μέρες γύριζε άκουράστα στα γυμνάσια στην αστυνομία - κοσμηματοποιεία, γυρεύοντας με αφέλεια ένα ροζ μαργαριτάρι για να το ταϊρίσει δώθεν με άλλο που είχε και να φτιάξει ένα ζευγάρι σκουλαρίκια. Μά κανένας απ' τους κοσμηματοπώλες δε μπορούσε να την εξυπηρετήσει.

Αδικά βασανίζονται, μουρούρισε το πρωί της ένδεκάτης ημέρας. Αποφάσισε να πάω στον «Ελληνοαρμένιο κοσμηματοπώλη, τον Κομνηνό "Αστερατζιάν... Είναι τόσο πονηρός και τόσο πλούσιος, που ασφαλώς οι διαρρηκτές αυτόν θα σκέφτηκαν για να του πουλήσουν τα πετράδια!

Μισή ώρα αργότερα, η "Ελσα έρρισκετόν στο κατάστημα του "Αρμένι. Τού περιέγραψε πως θα ήθελε να ήταν το ροζ μαργαριτάρι και το σκούπο που το ήθελε.

Ο "Αστερατζιάν της έριξε ένα έρευντικό βλέμμα. Το άδωό όμως πρόσωπό της κι' ο γνήσιος εβραϊκός τόπος στην διαισθητική, έβγαλαν κάθε ύποψια απ' το μυαλό του. Κι' αφού άποσύρθηκε στο εσωτερικό του καταστήματος του, ξαναγύρισε σε λίγους κρατώντας ένα ροζ μαργαριτάρι. — Ορίστε, δειπνούν! της είπε. Πιστεύω να σας κάνει. Για σας μόνο πεντακάθιες λίρες!

Η "Ελσα, λίγο έλειψε από τη συγκίνηση της να προδοθή. Συγκρατήθηκε όμως και φώναξε: — Είναι υπέροχο!... Θα κάνω ένα θαυμάσιο ζευγάρι σκουλαρίκια. Μά η τιμή του είναι πολύ ακριβή!

Και σαν «Εβραία» άρχισε τα παζάρια. Κατέληξαν να συμφωνήσουν στις τετρακόσιες λίρες. Και η "Ελσα του υποσέγγεισε ότι θα περνούσε την άλλη μέρα φέρνοντας και το άλλο

— Τσιμουδιά γιατί χάθηκες! του είπε η "Ελσα επιτακτικά.

Τα ροζ μαργαριτάρια

ροζ μαργαριτάρι, για να της φτιάξουν σκουλαρίκια.

— Το είχατε από καιρό αυτό το μαργαριτάρι; την ρώτησε ο "Αρμένι.

— Ναι, είναι οικογενειακό κειμήλιο! του απάντησε η "Ελσα.

Και σύμφωνα με μια εβραϊκή έμπνευσι που είχε, του είπε:

— Τι τυχερή εσύ ήμου, αν εύρισκα ακόμη ένα τέτοιο μαργαριτάρι! Θα το έκανα κορδέλα και θα ταϊρίζα με τα σκουλαρίκια μου...

Ο "Αστερατζιάν ανύποπτος της απάντησε:

Μην ανησυχείτε. Ξέρω κάποιον που έχει ένα παρόμοιο... Την τιμή του θα τη συμφωνήσετε μαζί του. Έγώ, όμως, θέλω για τη μείνεια μου σαράντα λίρες προπληρωτές... Η "Ελσα γρήγορα παζαρεύματα από την "Ελσα. — Έτσι κατέληξαν στις είκοσι πέντε λίρες, που, αφού τις πήρε ο "Αρμένι, είπε στην "Ελσα:

— Το δεύτερο μαργαριτάρι, το έχει κάποιος πρώην κατάδικος, ο "Μπάλτεσιπ... Είναι ένας παλιάνθρωπος, μοχληρός, χειροδύναμος και μαργαριτάρι που έχω. — Έπειδή όμως έχει δοσοληψίες με την αστυνομία, κρύβεται σε ύποπτες ταβέρνες. Σας συμβούλευω μάλιστα να μη πατήσετε το πόδι σας εκεί. Το άλλο μαργαριτάρι θέλω να το κρατήση ο ίδιος. Αν του δώσετε όμως πολλά, ίσως να σας το πουλήση.

— Έλπίζω με τα παζάρια να επιτύχω μια καλή τιμή! είπε η "Ελσα. Μά δε μου είπατε, που μπορώ να βρω αυτόν τον... πώς τον είπατε; — "Μπάλτεσιπ λέγεται, ξανόπε ο "Αστερατζιάν. Αυτόν δε θα μπορέσετε να τον βείτε. Θα συνεννοηθώ μ' ένα φίλο του. Τον λένε Σαμουέλ Κοράσσο. Είναι «Εβραίος κι' αυτός, πρώην τραπεζικός υπάλληλος και... Νάτος! Βγαίνει από τ' αντικρινό καφενείο!

Η "Ελσα είδε στο δρόμο έναν ψηλόλιγνο νέο να κυτάζει το κατάστημα του "Αρμένι και ν' απομακρύνε γρήγορα.

— Πρέπει να τον προλάβετε! της είπε ο "Αστερατζιάν. Κάτι ήθελε να μου πη... άλλα μετάωπιν!

Η "Ελσα εύχαιρίστηκε τον "Αρμένι και βγήκε έξω τρέχοντας.

— Τι ώρα έχετε, κύριε; ρώτησε τον Κοράσσο πλησιάζοντας τον και κυτάζοντας τα χέρια του.

— Μεσημέρι, παρά τέταρτο! απάντησε ο νέος.

— Θέω μου! σκεφτόταν την ίδια στιγμή η "Ελσα, μήπως είναι αυτός ο διαρρηκτής; Τα χέρια του που είναι λεπτά και μακρουλά!... Και μήπως ο άλλος, ο "Μπάλτεσιπ είναι ο άρχηγος της σπείρας;

Και τολμήρη όπως πάντα η "Ελσα, έβγαλε το πιστόλι της, το στήριξε στην κοιλιά του Κοράσσο και του είπε επιτακτικά:

— Τσιμουδιά γιατί χάθηκες! Κάθε φασαρία θα προκαλέση την προσοχή της αστυνομίας... Ένδ, αν συνεννοηθείς, σου δίνω το λόγο μου, ότι η αστυνομία δεν θα σε ελάψει!... Τί τρόπος είν' αυτός, μίς; την διέκρινε ο νέος. Με περάσατε για άλλον, φαίνεται!

Κι' έκανε να φύγη. — Στάσου, Σαμουέλ Κοράσσο! Βλέπεις ότι δεν έκανα λάθος! του φώναξε η "Ελσα.

Τη στιγμή εκείνη, περνώντας ένας αστυφύλακας, στάθηκε ν' ακούση. Η "Ελσα του έδειξε την αστυνομική της ταυτότητα.

— Ένα ταξί, του είπε, να οδηγούσμη τον κύριο στο τμήμα...

Κατατρομαγμένος ο Κοράσσο, φανακώθηκε αργότερα να ομολογήση στον αστυνομικό διευθυντή και στην "Ελσα τα εξής:

— Στην Τράπεζα, που κλέψαμε ο "Μπάλτεσιπ κι' εγώ, ήμου πρώτα ύποπτοι. Πριν από καιρό ο ιδιοκτήτης της με άπελυνε. Και όρκισθηκα να τον εκδικηθώ!... Έκρυφα λοιπόν, προφασίζοντας μου το άτυχημά μου, τολμή τη Τράπεζα και ταξίδι κατ' έμ...

«Βδομάδες όλοκληρες γύριζα άνεργος και νηστικός. Έτσι γνωρίστηκα με άλλους και περισσότερους με τον "Μπάλτεσιπ και μία δραστική πρότεινα σ' αυτόν και σ' έναν άλλο, τον Τζιμ, να κλέψουμε την Τράπεζα. — Έτσι, εγώ κι' ο "Μπάλτεσιπ διαρρηξαμε το χρηματοκιβώτιο... Το ένα ροζ μαργαριτάρι το πουλήσαμε για τετρακόσιες πηνήτα λίρες στον κοσμηματοπώλη "Αστερατζιάν. Το

άλλο το κράτησε ο παλιάνθρωπος ο "Μπάλτεσιπ.

— Γιατί τον λές παλιάνθρωπο; ρώτησε η "Ελσα.

— Γιατί είναι κτήνος! Ούτε θα τολμούσα πριν να τον προδώσω!... Μά τώρα θα ήθελα να τον δω να ψήνεται στην Κόλασι!... Γιατί, δε φάνει που κράτησε το ένα ροζ μαργαριτάρι, αλλά κι' από τις τετρακόσιες πηνήτα λίρες, κράτησε τις τριακόσιες πηνήτα και μοίρασε σ' εμάς τις υπόλοιπες εκατό!... Κι' έπειδή τολμήσαμε να διαμαρτυρηθούμε, έμεινα μωδωσσε μία κλωστή στην κοιλιά και του Τζιμ τοσούτα με μία γροθιά δυο δόντια!...

— Ξέρεις να με οδηγήσης εκεί όπου βρίσκεται ο "Μπάλτεσιπ; ρώτησε ο αστυνομικός. — Αν τον δώσουμε εκείνον στο χέρι, η δική σου θέσι στο δικαστήριο θα βελτιωθεί. Μη φοβάσαι, γιατί θα πάρουμε μαζί μας πολλούς αστυφύλακες, όταν θα πάμε να τον πιάσουμε...

Ο Νάτος άδωνάσανε, ευχαρίστας! Ο "Μπάλτεσιπ συγχάζει τώρα στην ταβέρνα του «Νέγρου». — Άλλας «στέκι», γιατί φοβάται την αστυνομία... Πηγαίνει εκεί κατά τις όχτες.

Στις έφταμιση, η "Ελσα, ο αστυνομικός διευθυντής και δέκα αστυφύλακες, πήραν από το κρατητήριο τον Κοράσσο και μ' ένα αυτοκίνητο τράβηξαν για την ταβέρνα του «Νέγρου».

Η ταβέρνα αυτή βρισκόταν σε μία μακρινή συνοικία του Λονδίνου. Ήταν ένα φηκτό καταγώγιο. Η ομάδα των αστυνομικών κύταξε μέσα, από τα μισόθωπα τζάμια.

— Νάτος! είπε πνιχτά ο Κοράσσο, δείχνοντας στην "Ελσα τον "Μπάλτεσιπ. Είναι εκείνος ο πελώριος μαρτυράχος, που καννίζει πίπαι!

— Πάμε πρώτα οι δυο μας μέσα! είπε η "Ελσα. — Έσείς, είπε στον αστυνομικό — μάς ακολουθείτε με τους ανθρώπους σας!

Όταν μπήκαν μέσα, η στήνωση ήταν έρημη σχεδόν. Ο "Μπάλτεσιπ όμως άκούγοντας την πόρτα ν' άνοιξη, γύρισε το κεφάλι του και πήρε άμέσως στάσι αιώνης...

— Ε, τι συμβαίνει, διαβολο-Κοράσσο; ρώτησε τον συνένοχό του, θλνπόντας τον με μία άγνωνη.

— Ήρθε για κάποια ύπόθεσι! τράβηξε ο Κοράσσο.

— Για κάποια ύπόθεσι; μουρούρισε φιλόπονη ο "Μπάλτεσιπ.

Μά το πονηρό του μάτι ξεχώρισε άμέσως απ' τα τζάμια τις σιλουέτες των αστυνομικών, που παρμόνευαν απ' έξω. Και σουφρώνοντας τα φρύδια του φώναξε:

— Κανάνια! Θα σε φάω! Και γρόντας κατατραπία τα δυο χέρια του στις τσέπες, έβγαλε να πιστόλια κι' άρχισε να πυροβολή την "Ελσα και τον Κοράσσο.

Η "Ελσα, χτυπήνη στον ά. μου και στα πλευρά, κούνηθηκε κι' έπεσε στο πάτωμα. — Όσο για τον Κοράσσο χτυπημένος κατόντονα ά. πού δυο σάκιες, σωριάστηκε κάτω δίχως να δγάλη μιλά.

Την ίδια στιγμή όρμησαν μέσα οι αστυνομικοί. Μά κι' εκείνοι δέχτηκαν ένα χαλαξί από σφαίρες απ' τον εξαγριωμένο κακοποιό. Ένας αστυφύλακας λύνισε κι' έπεσε άπονομη, ξερνώνας αίμα, ενώ ο αστυνόμος δειχόταν κι' αυτός μία σφαίρα στο άριστο πόδι του. Οι άλλοι όμως αστυφύλακες πρόλαβαν στο μεταξύ να πυροβολήσουν κι' ο "Μπάλτεσιπ πληγωμένος στο στήθος άποσώθηκε στο νοσοκομείο.

Έτσι κινήση η "Ελσα! Μά η γίκη μήνη στο νοσοκομείο.

Η ύπόθεσι όμως του "Μπάλτεσιπ και του κλεπταποδόχου "Αστερατζιάν είχε μία δραματική συνέχια: Η μητέρα του Κοράσσο, μόλις έμαθε τον θάνατό του άνατόν του παιδιού της, αυτοκτόνησε από την ά. τελειοσία της...

Τέλος, ένα πρωί ο κόσμος είδε να άνοηνεται μία ναύση σημαία σ' έναν άπο τους πυρολάκεις των κεντρικών νηλεακών του Λονδίνου. Η ναύση σημαία σήμαινε για τους διαβάτες, ότι πνν άπο λίνα ληπία της όσος "ας θανατοποινίτην είχε κνεαστή "ας στην οάλη των φυλακών...

Ο άθαντοποινίτης εκείνος ήταν ά "Αλτεσιπ!

Μά κι' ο "Αστερατζιάν δεν υπάνασε να ξεφύνη την τιμωρία. Καταδικάστηκε για την άνοση το ροζ μαργαριταριού σε τοις τετρακόσιους

ΓΚΑΣΤΩΝ ΡΙΞΑΡ

Τα αυτοκίνητα του 1962

Τα καινούργια μοντέλλα των ευρωπαϊκών βιομηχανιών

ΤΟΝ μήνα αυτό και τον επόμενο, οι μεγάλες ευρωπαϊκές βιομηχανίες αυτοκινήτων παρουσιάζουν τα καινούργια μοντέλα τους, που θα τα δούμε να κυκλοφορούν τον ερχόμενο χρόνο. Σας παρουσιάζουμε τα κυριώτερα και πιο ελκυστικά απ' αυτά. Έχουν κάνει ήδη την εμφάνισή τους στις εκδόσεις του Παρισιού (5-15 Οκτωβρίου), του Λονδίνου (18-28 Οκτωβρίου), της Φραγκφούτης (25 Οκτωβρίου), και τα υπόλοιπα, κυρίως Ιταλικά, θα επιδειχθούν στην Έκθεση του Τουρίνου, που θ' άνοιξη το Νοέμβριο.

Ανάμεσα τους, ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει το «Φολκσβάγκεν 1500». Θ' αντικαταστήσει το παλιό μοντέλο «1200», που είναι ηλικίας πάνω από είκοσι χρόνων, χωρίς να υποστεί ποτέ ουσιώδεις τροποποιήσεις. Το «Φολκσβάγκεν» δεν άφεςε πολύ στο έθνο κοινό των αγοραστών εξ αιτίας της χοντροκομμένης γραμμής του, αλλά το καινούργιο μοντέλο έχει ένα πιο άεστο στυλ, που θα πείξη άσφαλώς το όλο του στην κατανάλωσι. Οι Γερμανοί, επίσης, λανθάνουν τη Μερσεντές «300 SE», ένα αυτοκίνητο πολύ άνετο και με μοντέρνα γραμμή.

Η Γαλλία παρήγαγε το Ρενώ «R4», μία νέα παραλλαγή του γνωστού όχηματος των 4 ίππων, που σχεδιάστηκε και φτιάχθηκε με οικονομικά κυρίως χροτήρια: χαμηλή τιμή, περιορισμένη καταναλώσι βενζίνης, εδωχωρία κι' ικανότητα καλής διαδρομής, έστι και με όχι ιδεώδεις όδους συνθήκες. Γίνεται επίσης λόγος για ένα καινούργιο τύπο Σίμα, το «1000», που σχεδιάστηκε και φτιάχεται με βάση το συνδυασμό οικονομίας κι' άνεσης.

Η Ιταλία εκθέτει την καινούργια «Τσιουλιέττα» της «Αλφα Ρομέο και το «2300» της Φιάτ. Προς το παρόν, δεν προβλέπονται άλλες καινοτομίες. Τον άλλο χρόνο, ίσως, η Φιάτ θα λανσάρη στην άγορά το «950», που, κατά πάσαν πιθανότητα, θα αντικαταστήσει το γνωστό «1100», ενώ η «Αλφα Ρομέο έτοιμάει το «1600», που θα είναι ο μεγαλύτερος άδελφος της «Τσιουλιέττας». Άλλα κι' η ταίτη μεγάλη Ιταλική έταιρεία, η «Λάντια», σκαρώνει δυο καινούργια μοντέλα, ένα ακόμα μικρότερο του «Απια» κι' ένα άλλο μεγαλύτερο του «Φλαμίνια». Άναμένεται επίσης ν' ένα μικρό τουριστικό της «Φεράρρι», το «1000». Άλλα όλα, προς το παρόν, είναι άπλες φήμες, χωρίς επιβεβαίωσι.

Απεργαντίας, από τις «Νομμένες Πολιτείες, δεν υπάρχει στον ορίζοντα τίποτα το καινούργιο, εκτός από την «Πίτσα». Έτσι έχουν βαφτισθεί τα υπό κατασκευήν αυτοκίνητα, που θα έχουν «απατημένη» μορφή, θυμίζοντας άκριβώς τη ναυτολιάνη λίσσα.

Νά τώρα τα κυριότερα και πιο ενδιαφέροντα μοντέλλα του 1962, με λίγα πληροφορικά στοιχεία για το καθένα:

Α) Το άγγλικό Φόρντ «Κάρι». Είναι ένα «κονιτέ» με άκριτά επεξεργασμένη γραμμή. Προέχεται από το «Κόνσουλ Κλάσις». Κυλινδροί 1340 κυβ. έζ. Ταχύτητες στο τιμόνι. Μέγιστη ταχύτης 130 χλμ. Τιμή: 80 χιλιάδες δραχμές περίπου.

Β) Το επίσης άγγλικό Βόξβαλ «Βίκτορ». Α-μάξι με πολύ σοβαρή εμφάνισι, έξαιρετικά γε-

ρό κι' όχι πολύ γρήγορο, παρα τον ισχυρό του κινητήρα των 1500 κυβ. έζ. Τιμή: 70 χιλιάδες.

Γ) Το γαλλικό Ρενώ «R4». Θεωρείται σαν το ιδεώδες αυτοκίνητο για τους... άπορημένους που ξεχνούν και τους πιο στοιχειώδεις κανόνες συντηρήσεως. Το ψυγείο του είναι κλειστό κι' ετοιμένως δεν έχει ανάγκη άλλης νερού. Δε χρειάζεται επίσης γρασορίσιμα. Μπορεί να μεταφέρη 4 με 5 άτομα, εκτός από τις άποσπενες.

Δ) Το Ρενώ «R4». Λούξ. Διαφέρει από το προηγούμενο μοντέλο στο ότι έχει δυο παραθυράκια επί πλέον. Είναι ακόμα πρακτικού τύπου και έχει έξη λίτρος σε κάθε εκατό χιλιόμετρα. Κοντίζει περίπου 35 χιλιάδες.

Ε) Το γερμανικό «Τάου Γκοκχομπιλ «1004». Παρουσιάζει μία άποσπτη τεχνική καινοτομία: Όρισμένα τμήματα του κινητήρα του είναι από πλαστική ύλη. Κομψότατο κι' άκριτά άνετο στο σχετικά περιορισμένο γώρο του, ά-καπνίσσει μεγάλη ταχύτητα.

Στ') Το επίσης γερμανικό BMW «1500», σε στυλ Ιταλικό. Η τιμή του προσγγίζει τις 100 χιλιάδες. Έξαιρετικά γερο, είναι στις λεπτομέρειες του λεπτοκαμωμένο και μπορεί να φθάση τα 150 χλμ. την ώρα. Η έταιρεία BMW άναέωσε επίσης και τα μοντέλλα της «700».

Ζ) Το «Οπελ «Ρέζοντ» κονιτέ. Πρόκειται για τη μοναδική καινοτομία της «Οπελ. Προέχεται από το «1700» της έταιρείας αυτής, αλλά έχει ισχυρότερο κινητήρα, που έξασφαλίζει μέγιστη ταχύτητα 140 χλμ. την ώρα. Η καταναλώσι καυσίμων σ' αυτό το γερμανικό μοντέλο είναι ένα λίτρο κάθε δέκα χιλιόμετρα.

Η) Το Μερσεντές «300 SE». Αμάξι πολυτελείας, που κοντίζει περίπου 300 χιλιάδες. Οι σχεδιαστές του ισχυρίζονται, ότι μπορεί να άντιστοιχίση τις στρώφες με μεγάλη ταχύτητα, χωρίς κανένα κίνδυνο. Έχει άυτόματο σύστημα ταχυτήτων και σουστανισιόν, που χωροακτηρίζεται σαν άριστοφύημα άπαιότητος. Φτάνει τα 180 χλμ. την ώρα.

Θ) Το NSU Πρίνα IV. Η γερμανική έταιρεία NSU. Άλλοτε περίφημη για τις μοτοσυκλέτες της, μεταμόρφωσε ριζικά το μοντέλο της πρακτικού τύπου, δίνοντας τον άμερικανικό στυλ. Κινητήρας 593 κυβ. έζ., με ψύξη άέρος. Φτάνει τα 120 χλμ. την ώρα. Τιμή, στη Γερμανία, 30 χιλιάδες περίπου.

Ι) Φολκσβάγκεν «1500». Όπως δείχνει η φωτογραφία, το αμάξι αυτό διαφέρει πολύ από το παλιό μοντέλο. Καταναλίσκει 8½ λίτρα κάθε 100 χιλιόμετρα. Κοντίζει 45 χιλιάδες περίπου.

ΙΑ) Η καινούργια «Τσιουλιέττα». Πρόκειται, βασικά, για το μοντέλο «Τις» της «Αλφα Ρομέο. Η «μυοθή» του είναι μεγαλύτερη. Έχει τα πίσω καθίσματα χωριστά κι' άνατοπόμενα, έδωτερο γώρο για τις άποσπενες κι' ισχυρότερο κινητήρα. Κοντίζει 65 χιλιάδες περίπου.

ΙΒ) Το Φιάτ «2300» κονιτέ. Πρόκειται για το πολυτελέστερο και ταχύτερο αμάξι απ' όσα παρήγαγε μαζικά η Φιάτ ως τώρα. Τάσσει επίσης κι' η παραλλαγή επιτολίνα. Ο τύπος «2300 S», που διακρίνεται για τον ισχυρότερο κινητήρα του, φτάνει τα 200 χλμ. την ώρα. Κοντίζει 240 περίπου χιλιάδες.

Ο "ΚΟΜΨΟΣ ΛΗΣΤΗΣ," ΤΟΥ ΜΕΞΙΚΟΥ

Εύρισκε τα θύματά του μέσα σε τράπεζες

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ της Πόλεως του Μεξικού έβγαλε τέλος στην προσδοφόρο αλλά σύντομη καριέρα του «Άλφρέντο Κουρόνγκα Γκονζάλες, του «Κομψού Ληστή» όπως τον είχαν έπονομάσει οι ήμεριές. Κατέφερε πράγματι να τον συλλάβει, ενώ λήστευε ένα θύμα του — το έβδομο μέσα σε 2 μήνες.

Ο Γκονζάλες είναι νέος, μόλις 24 χρονών. Συμπαθητικός και άφωνα ντυμένος πάντα, έβνι την έντύπωσι κυρίου καθός πρέπει. Η μέθοδός του ήταν απλή και στερεότυπη. Είχε διαλέξει 5-6 από τις σπουδαιότερες Τράπεζες της πόλεως. «Εμπναιε λοιπόν σε μία απ' αυτές, ένα χαρτόνισμα, έβασε στο μάτι ένα θύμα, που άποσπε άπ' την Τράπεζα ένα κάπως αξιόλογο χρηματικό ποσό. Διάλεγε συνήθως ένα ένα ή μία κοπέλλα 18-25 χρονών, με «εολική» εμφάνισι.

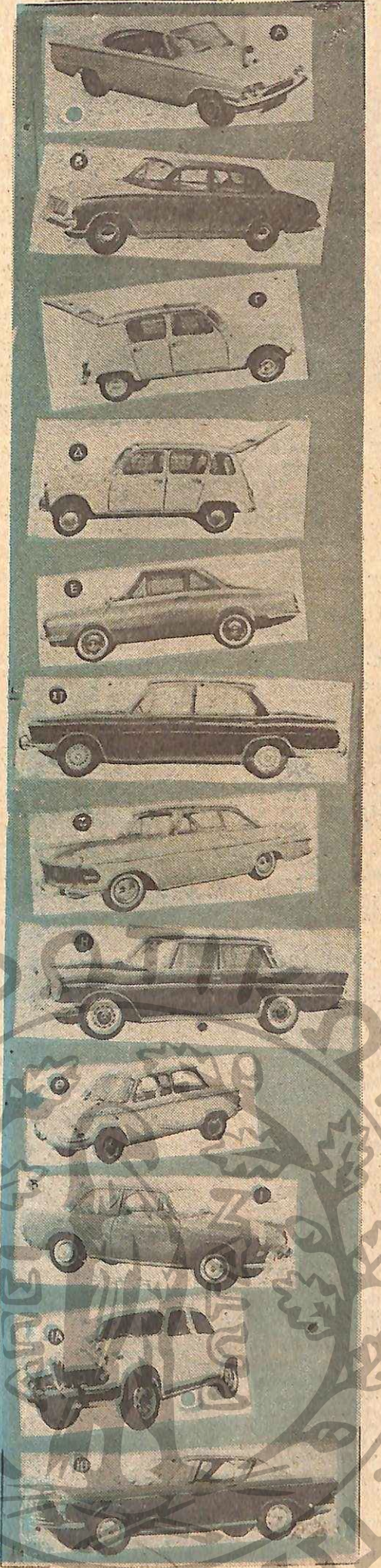
Παρακολουθούσε ύστερα το θύμα του, το πλη-

σιάζε, έξω απ' την Τράπεζα και του παρουσιάζταν ως μυστικός έλεγκτης, δείχνοντας του ν' άποδείξει μία πλαστή ταυτότητα. Τού δήλωνε πως είχε κάνει κάποια —φανταστική, θέασι— παράθεσι των τραπεζιτικών κανονισμών και, αφού το τρώμας έτσι, κατόρυνε να το παρασύρη σε κάποιο ήσυχο κι' άπομερο δρόμο. Έκεί, άλλαςε ξαφνικά ύφος και με την άπειλή ενός πιστολιού ή ενός μαχαίριού, λήστευε το έθμα του.

Τα ποσά που άπαιρνε έτσι, δεν ήταν ποτέ μεγαλύτερα από 7-8 χιλιάδες έλληνικές δραχμές κάθε φορά. Περιοριζότανε σε τόσα μόνο, γιατί έκανε την έμψη σκέψι ότι τα θύματά του δε θα πολυενδιαφέρονταν για την καταδίωξι και τη σύλληψι του, έφδον θα ήταν σχετικά μικρή η ζημία τους.

Έτσι, είχε βρή τον τρόπο να ζή άνετα, χωρίς να δουλεύη. Ξόδεψε τα «κέρδη» του στο πιστό, στις γυναίκες και σε γλέντια στην περίφημη πλάς του «Ακασόλο».

Τελικά όμως, δεν κατάφερε να ξεφύγη απ' τα δίχτυα της αστυνομίας, και τώρα βρίσκεται στο φρέσκο, γυμένος με την κάθε άλλο παρά κομψή στολή των φυλακισμένων!

Η μικρούλα Φραντσέσκα, που η προέλευσή της καθίσταται από αδιαπέραστο μυστήριο.

ΤΟ ΠΑΡΑΤΗΜΕΝΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΕ ΤΟ ΑΓΟΡΙΣΤΙΚΟ ΟΝΟΜΑ

Έχει γονείς, που δεν τ' αναγνωρίζουν, ενώ κανείς δεν μπορεί να εξιχνιάσει το δραματικό αίνιγμα της καταγωγής του.

ΣΤΟ δρομολόγιο της Πάντοβα, τη σημεριόνα ένα εγκαταλειμμένο πλάσμα 3 χρόνων, που έχει αγορίστικο όνομα, ενώ είναι κοριτσάκι, που μεγαλώνει σαν άρρωστο, ενώ έχει γονείς — και πού οι γονείς του δονούνται επίμονα να το παραλάβουν, επειδή δεν τ' αναγνωρίζουν γιά δικό τους!

Στά βιβλία του δρομολογίου, το κοριτσάκι αυτό είναι γραμμένο με τ' έξι στοιχεία: «Φραντσέσκο Φρεγκονέζε, του Πιέτρο και της Λουτζίτσια Φρεγκονέζε, το γένος Μπαλντινίνι. Γεννήθηκε στις 13 Οκτωβρίου 1958, στο Σάν Ντόνα ντι Πιάβε».

Ότι ο Φραντσέσκο Φρεγκονέζε, του Πιέτρο και της Λουτζίτσια, γεννήθηκε στις 13 Οκτωβρίου 1958, στο Σάν Ντόνα ντι Πιάβε, δε χωράει καμιά αμφιβολία. Έξαιτίας, όμως, που επιδέχεται αμφιβολίες λογισμάτες είναι πως το κοριτσάκι, που βρίσκεται στο δρομολόγιο της Πάντοβα, είναι ένα και τ' αυτό πρόσωπο... με τον Φραντσέσκο Φρεγκονέζε! Οι γονείς του Φραντσέσκο άγονονται, πάντως, να το παραδεχτούν αυτό — κι έτσι το κοριτσάκι μένει στο δρομολόγιο, όπου να βοηθήσει κάποια λίστα στο τρόβημα.

Κανείς, εξ' άλλου, δεν αμφισβητεί, ότι η Λουτζίτσια Φρεγκονέζε γέννησε αγόρι στο μαιευτήριο του Σάν Ντόνα ντι Πιάβε κι' ότι καλώς, κατά συνέπεια, δόθηκε στο νεογέννητο το όνομα Φραντσέσκο. Ακόμη κι' αργότερα, στην πανεπιστημιακή κλινική της Πάντοβα, όπου μεταφέρθηκε το παιδί μετά τη γέννησή του, επειδή η ύγεια του ήταν επιφυλακή, ο Φραντσέσκο εξακολούθησε να νάναι αγόρι.

Στην πανεπιστημιακή κλινική της Πάντοβα, ο μικρός Φραντσέσκο έμεινε τρεις δώδεκα μήνες, όπου να εξασημασιώθη από κάθε κίνδυνο ή εξαιρετικά εθθαυστή ύγεια του. Όταν το παρόλαβαν οι γονείς του, στις 19 Ιανουαρίου 1959, οι γιατροί τους έδωσαν μία γραπτή οδηγία γιά τη διατα, που έπρεπε να ακολουθούν στο παιδί, και όπου πάλι εκείνο αναφερόταν ως αγόρι.

Οι γονείς τ' πήσαν στο σπίτι, άμέσως, όμως, διαπίστωσαν πως το παιδί είχε πυρετό και κάλεσαν επείγοντως ένα γιατρό. Έκείνος διέγνωσε προσβολή από πνευμονία και διάταξε να μεταφερθεί άμεσα στο νοσοκομείο.

Έτσι, τ' άρρωστο πήγε από τ' ένα νοσοκομείο στο άλλο, χωρίς να μείνει στο σπίτι του παρά λίγες μόλις ώρες και χωρίς, στο διάστημα αυτό, εξ αιτίας της

αναταραχής, που δημιουργήθηκε με τη διαπίστωση της άρρώστιας, να τ' αλλάξει η μητέρα του ούτε μία φορά.

Ο πρώτος, που έδωσε τ' παιδί γιά να τ' εξετάσει και που είδε κατάληκτος πως είχε απέναντί του ένα κορίτσι, ενώ του είχαν μιλήσει γιά αγόρι, ήταν ο διευθυντής του νοσοκομείου δόκτωρ Νισόλι. Τηλεφώνησε τότε στους γονείς, γιά να ζητήσει εξηγήσεις, και τ' αποτέλεσμα του τηλεφώνηματος ήταν να πάθι νευρική κρίση ή ν. Λουτζίτσια Φρεγκονέζε και να σπεύσει έξαλλος στο νοσοκομείο ο άντρας της, διαμαρτυρούμενος ότι, στην πανεπιστημιακή κλινική της Πάντοβα, τ' είχαν αλλάξει τ' παιδί.

Οι επαφές, που ακολούθησαν ανάμεσα στο δόκτωρ Νισόλι και στο διευθυντή της πανεπιστημιακής κλινικής της Πάντοβα, δόκτωρ Άντονιο Φαντσότι, δεν επέτρεψαν να άδηγήσουν σε διαφώτιση του μυστηρίου.

Από την πλευρά των υπευθύνων της κλινικής της Πάντοβα, απορρίφθηκε κατηγορηματικά κάθε ένδεχόμενο να έγινε αντιπαράσταση τ' παιδιού, οφειλόμενη σε δόλο ή λάθος. Διαπιστώθηκε, εξ' άλλου, πως, τις ημέρες εκείνες, δεν είχε γεννηθεί ή εισαχθεί στην κλινική κανένα κοριτσάκι. Και πως ο Φραντσέσκο, άμέσως μόλις εξετάστηκε, τοποθετήθηκε στην ξεχωριστή πτέρυγα των αγορίων, ώστε να είναι αδύνατη ή μετέπειτα αντικατάστασή του με κορίτσι.

Ερωτήθηκαν τότε οι εμφανιστέροι Ιταλοί ειδικοί, αν είναι δυνατό τ' ένδεχόμενο να υπέστη αλλαγή φύλου τ' νεογέννητο. Ωρισμένοι αποκρίθηκαν πως δεν πρόκειται γιά κάτι, που θα μπορούσε ν' αποβλεπεί έντελως, διατυπώθηκε, όμως, ή σωστή παρατήρηση πως, αν είχε αλλάξει φύλο κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην κλινική τ' παιδί, από κάποιο, βέβαια, θα είχε γίνει ή αλλαγή αυτή αντιληπτή!

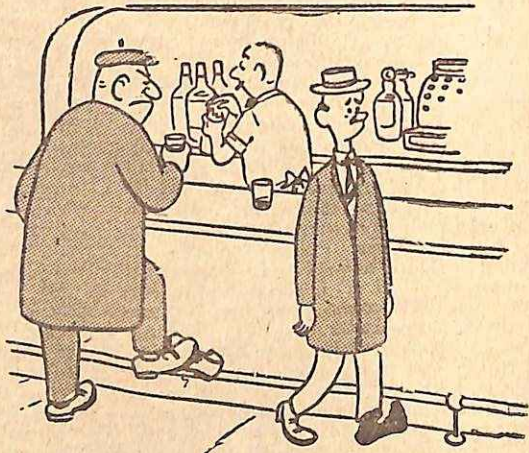
Η εξέταση αίματος, που έγινε στο παιδί, δε βοήθησε ούτε αυτή να λυθεί τ' μυστήριο. Άλλα ή εξέταση αυτή δεν έχει άλλο σκοπό, παρά ν' αποδείξει, όταν τ' παιδί άνηκε σε διαφορετική ομάδα αίματος από τους υπιτιθέμενους γονείς του, ότι δεν είναι δικό τους παιδί. Οι εξετάσεις, που έγιναν στη Φραντσέσκα και στους Φρεγκονέζε δεν απέκλεισαν τ' ένδεχόμενο να είναι τ' κοριτσάκι παιδί τους, χωρίς, όμως, να μπορούν ν' αποδείξουν και τ' αντίθετο.

Όπως διπότε, οι Φρεγκονέζε άρνήθηκαν άσχημη ν' αναγνωρίσουν τ' κοριτσάκι γιά παιδί τους και ύποστηρίξαν, εξηγώντας την άρνησή τους, την ακόλουθη έκδοχή, που, όσο κι' αν φαίνεται κάπως μυθιστορηματική, δε μπορεί ν' αποκλεισθεί άλωδύδλου: «Ότι ή γραμματεία τ' νοσοκομείου είδοποίησε κατά λάθος τους γονείς ενός από τ' νεογέννητα κοριτσάκια γιά τ' θάνατό του και πως, όταν αντιλήφθηκε πως τ' παιδί, που είχε πεθάνει, δεν ήταν κοριτσάκι, άλλ' αγόρι, ο Φραντσέσκο Φρεγκονέζε, έσπευσε, γιά να συγκαλύψει τ' λάθος του και ν' αποφύγει επείσοδο με τους γονείς, να εμφανισθεί τ' πεθαμένο Φραντσέσκο ως κοριτσάκι! Άν ή έκδοχή αυτή άληθεύη, προκύπτει ένα φοβερό διπλό δράμα, γιά τους γονείς τ' κοριτσιού, που νομίζουν τ' παιδί τους νεκρό, ενώ ή ως Φραντσέσκο, που δε μπορούν να έξουν άν είναι ζωντανό ή πεθαμένο Φραντσέσκο τ' δικό τους παιδί. Γιά να δοθεί μία άπάντη σ' αυτό, θα έπρεπε να εξαφανιστούν όσα παιδιά πέθαναν στην κλινική της Πάντοβα από τις 13 Οκτωβρίου 1958 ως τις 19 Ιανουαρίου 1959. Η σχετική, όμως, αίτηση των Φρεγκονέζε άπορρίφθηκε την πρώτη φορά, ενώ τώρα, κι' αν γίνει ή έκταφή, είναι άδύνατο να εξακριβωθεί τ' φύλο βορεφών, που πέθαναν πριν από μία τριετία.

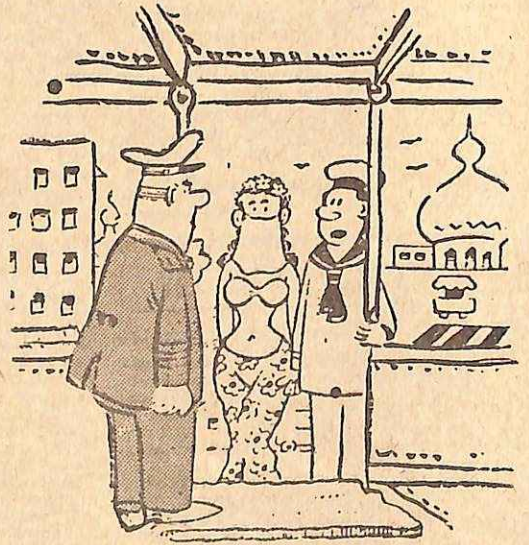
Στ' μεταξύ, με δικαστική άπόφαση έχει άποσπαγή από κάθε εδύνη ή κλινική της Πάντοβα γιά την περίεργη αυτή ύπόθεση, και ή Φραντσέσκα, που έχει μεταφερθεί πιά. ως... άζήτητη, στο δρομολόγιο, παραμένει στα χαρτιά ως Φραντσέσκο, επειδή συναντάει τυπικές δυσκολίες ή αλλαγή τ' ονόματος, χωρίς ή συγκατάθεση των φορομένων ως γονέων.

— Αποφάσισα να ξαναδιακομίσω τ' διαμέρισμά και να πετάξω όλα τ' άχρηστα, συμπεριλαμβανομένου και τ' Τζίνι!

Χωρίς λόγια.

— Δεν είπατε, κύριε πλοίαρχε, οηώς, πως έπυρρετάει να πάσουμε μαζί μας ένα ένδυμο της έκλογής μας;

Ο πρωτοξάδερφος του κροκοδείλου

Η ζωή και οι έρωτες τ' αλλιγάτορος

ΣΤΙΣ θερμότερες περιοχές των Ηνωμ. Πολιτειών, απ' τη Βόρειο Κορολίνα ως τη Φλόριδα, ή ένας, πρώτος ξάδελφος τ' κροκοδείλου, ο αλλιγάτωρ. Η όνομασία του άποτελεί παραφθορά εκείνης που τ' δώσανε οι πρώτοι Ισπανοί έξερευνηταί: «Έλ λεγκάτορ», δηλαδή «ή σαύρα». Διαφέρει απ' τ' κροκοδείλο στο χρώμα και στή σωματική κατασκευή.

Τ' ρύγχος του π.χ. είναι κοντότερο και φαρδύτερο. Και, όταν τ' κλειεί, προεέχουν τ' δόντια του, γιάτι δεν έχει χείλη.

Τ' δόντια τ' αλλιγάτορος είναι 80 περισσότερα δηλαδή από τ' κροκοδείλου, αλλά πιο μικρά. Άποτέλούν πάντως προμερά όπλα. Μ' αυτά, τσακίζει εύκολα κόκκιλα ή χοντρά εύλα.

Άλλα κι' ή ούρά του είναι επίφορη. Μ' ένα χτύπημά της, μπορεί να σπάσει τ' πόδια ενός ανθρώπου.

Συγχρόνως ή χρησιμοποίησή γιά να κολυμπά, πιά γρήγορα από την ταχύτερη έφοδο. Τ' ίδιο γρήγορα κινείται και στην ξηρά, παρ' όλα τ' κοντά πόδια του.

Ο καλύτερος τρόπος γιά να τ' άποφύγη κανείς, έξω απ' τ' νερό, είναι να τρέξει, όχι κατ' ευθείαν, αλλά με πολλά άλμα — ζγκ. Γιατί ο αλλιγάτωρ, με τ' όσφρ σώμα του και τ' χοντρό λακμό του, δυσκολεύεται ν' αλλάξει κατεύθυνση, καθύστερεί κι' έτσι δίνει καλύτερο στό ύποψιο θύμα του να τ' έρρηγη.

Τ' μάτια τ' αλλιγάτορος έχουν μία κατακόρυφη σχισμή, που γίνεται υπερώχια στενή τ' δυνατό φως, ενώ ή νύχτα μεγαλώνει και στρογγυλεύει. Μπορούν λοιπόν να δουν καλά στο σκοτάδι. Τότε ίδιος θαίνει στο κυνήγι. Την ημέρα, έπιπλέει νεύματα στο νερό. Έκοντας μόνο τ' μάτια του και την άκρη τ' ρύγχος του έξω απ' αυτό, ή έρευνήνετα στον ήλιο στις όχθες των ποταμών και των λιμνών.

Έπιπλέον, τ' μάτια του έχουν κι' ένα πρόσθετο βλέφαρο εκτός από τ' συνθισμένο, που είναι διαφανές και τ' άπτερείται να μένει με τ' μάτια άνοιχτά μέσα στα βαθιά λακώτερα.

Όταν γεννιέται, ο αλλιγάτωρ έχει μήκος μόλις 20 πόντων. Μεγαλώνει όμως κατά 30 πόντους τ' χρόνο, στα πρώτα έξη χρόνια της ζωής του. Ύστερα έλαττώνεται ο ρυθμός αύτς της αύξησής του. Τ' μήκος του μπορεί να φτάσει κατά μέσον όρον τ' 2½ μέτρα. Ύψος του όμως κάποιο και αλλιγάτορες, μήκους 3½ ή 4 μέτρων και βάρους 400—500 κιλών!

Οι θηλυκοί μένουν μικρότεροι από τους άρσενικούς.

Πολλοί αλλιγάτορες ζουν 60—90 χρόνια. Άντοι όμως που έρίσκονται στους έξολογικούς κήπους, έχουν πολύ συντομότερη ζωή.

Όπως και οι κροκοδείλοι, οι αλλιγάτορες γεννάνε αυγά — από 20 μέχρι 200 κάθε φορά, μεγάλων σαν τής χήνας. Τ' θάβουν στην άμμο, ή συχνότερα σε μισοσασπιμένες φυτικές ύλες, και τ' άφίνουν εκεί μέσα για να τ' κλωστήση ή έζοτη τ' ήλιου και τής άποσυνθέσεως των όλων αυτών. Άστοςό τ' προσέχουν, σ' όλο αυτό τ' διάστημα, και έπιτίθενται στο γάο ή στον άνθρωπο που θά πλησιάσει.

Τ' κλωστήση διαρκεί 2 μήνες περίπου. Ύστερα τ' κροκοδείλακια

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΔΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατισίων και Στυμονόρα 28 (παρά τήν Ομόνοιαν) 9—2 και 5—7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523.708.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Αχαρνών 98 — Άμφισχίας 1 (δέχεται καθ' έκάστην 10—12 και 5—7 μ.μ. επί συνεντεύξει) Τηλέφωνον 810.760.

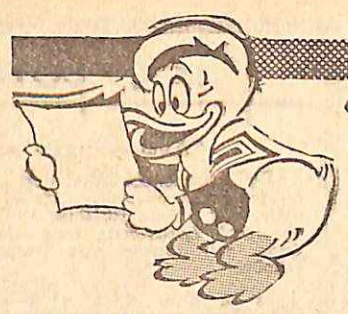
σπάζουν τ' τσόφλι και θγαίνουν απ' τ' αυγό. Η μητέρα τ' ηγαίνει τότε ως την άκρη τ' νερού και τ' άπιδέπει διαρκώς. Την έπομένη άνοιξη, έχουν γίνει πιά Ικανά να ζήσουν μόνοι τους.

Στά 9 χρόνια τους, έχουν πιά ένηλικιωθή και μπορούν να ζευγαρωθούν. Η έρωτική πρόσληψη τ' άρσενικού είναι μία ίδιόρρυθμη κραυγή, που την άκούει τ' θηλυκό από 2 χιλιόμετρα μακριά και άπαντάει με τ' όν ίδιο τρόπο. Στους άγριους άγώνες μεταξύ τους, γιά τ' κατάκτηση τής θηλυκής, οι άρσενικοί αλλιγάτορες χάνουν συχνά δάχτυλα, πόδια ή κομμάτια της ούρας τους.

Έπί πλέον, οι αλλιγάτορες έκκρίνουν από ειδικούς αδένες τ' λαίμου τους ένα υγρό με χαρακτηριστική μυρωδιά, που — κατά τους έρωτικούς — χρησιμεύει γιά να προσελκύουν τ' θηλυκά την έποχή τ' έρωτικού έρωτός. Άλλοι όμως έπιστήμονες πιστεύουν ότι, με τ' υγρό αυτό, τραβάει τ' θύρα, που άποτελούν την κυριώτερη τροφή τους.

Τους κροκοδαίονες μήνες τράνε πάρα πολύ: ψόφια, μικρά ζώα, φοφίλια, φίδια και έντομα άκόμη. Άν είναι πολύ πεινασμένοι, δε διατάζουν να έπιτεθούν και στον άνθρωπο. Όταν τ' όθμα τους είναι πολύ μεγάλο και δε μπορούν να τ' καταπιούν, τ' κομματιάζουν με τ' φερέρα τους δόντια ή τ' κρατάνε κάτω απ' τ' νερό ώσπου να πνιγεί κι' ύστερα τ' άφίνουν ν' άποσυντεθί μέσα στην ύπερώχια φαλιά τους, να νά μαλακώσει και να τεμαχίζεται εύκολότερα.

Με τ' άπόθεμα τ' λίπους που δημιουργούν τ' καλοκαίρι, περνάνε τ' χειμώνα μισοσασπιμένοι, μέσα σε τρύπες που έχουν σκάψει με τ' ρύγχος τους στη λάσπη τ' υδατός. Και έσπεύγουν από κεί μόνον όταν έσπαθή πάλι τ' νερό.

Ο λογαριασμός

ΔΕ μπορεί να πη κανείς, ότι ο Θωμάς Λωράν κι' ή γυναίκα του, ή Ίουλίτσα, δε συνεννοούνταν. Όχι! Τ' άσχημο μόνο ήταν, ότι μάλλον συχνά.

Η ν. Ίουλίτσα Λωράν ήθελε να βγαίνει έξω και να φλερτάρη. Ο άντρας της όμως φρονούσε, ότι έδωσε πάρα πολλά γιά τις τουαλέτες της. Ακόμη πως ήταν και πολύ καλόδοξη, όταν της έκαναν κομπλιμέντα διάφοροι κορτάρηδες. Γιά να τ' ένδειξη, έρωτοτροπούσε κι' αύτός με όσες όμοιες κυρίες συναντούσαν σε φιλικά τους σπίτια.

Έτσι, ύστερ' από μία βραδιά, που είχαν περάσει στο σπίτι των Μεροσί, τ' άντρώγων άρχισε να φιλονεική ζωνά. Η φιλονεικία τους αύτη δεν άσχεσε να έξεληχθή σε φοβερή συζυγική σσηνή. Έφυγαν από τους Μεροσί, ο ένας πίσω από τόν άλλο. Ήταν έξω

φρεσών κι' οι δύο! Κι' αύτό, γιάτι είχαν αλληλοεξεκαπαστή να έρωτοτροπούν και να χαριεντίζονταν φανερά.

Τόσο σοβαρά μάλιστα ήταν τ' πράγματα, ώστε, όταν έφτασαν στο σταθμό γιά να πάρουν τ' τρένο να πάνε στο σπίτι τους, άρχισαν ν' ανταλλάσσουν βαριές φροάσεις, άποφασισμένοι πιά κι' οι δύο να χωρίσουν.

Κάνε μου τή χάρι, να μην άσχολησαι πιά μαζί μου, δήλωσε ή ν. Ίουλίτσα στον άντρα της, καθώς πλησίαζε στη θυρίδα γιά να βγάλει είστηρα. Δε σ' έχω ανάγκη. Έβγαλα μόνη μου είστηρα!

Προχώρησαν ώστόσο στην αποβάθρα. Μπήκαν στο τρένο ο ένας από τή μία πόρτα κι' ο άλλος από τήν άλλη. Όρθοι κι' οι δύο, σ' άπόστασι έξη μέτρων, έκαναν, ότι δεν γνωρίζονταν.

Κοντά στο Θωμά Λωράν, διηό νέο, χωρίς να ύποπτευθού, ότι αύτός που στεκόταν πλάι τους ήταν ο άντρας της κυρίας, είπαν τις γνώμες τους γιά τήν Ίουλίτσα: — Γιά αύτάζε, λοιπόν, αύτη τή νόστιμη μελαχροινή, έλεγε ο ένας.

Πολύ χαριτωμένη, αλήθεια, και πολύ κομψά ντυμένη.

Τά χρυσάφια, που φορούσε, είναι θαυμάσια. Θά είναι άσφαλώς καμιά κοσμική κυρία. Μου έρχεται ή όρεξη να τ' έν πάρα από πίσω. Δεν έξορσι τί θγαίνει καμμία φροά, δεν είναι; Έτσι!

Ο ν. Θωμάς Λωράν, σπικώνητας με άδιαφορία τους όμιους, έίδε τους δύο τοιμηρούς νέους ν' αλλάζουν θέσι και να πλησιάζουν τήν Ίουλίτσα. Σε λίγο, βόηκαν τήν ευκαρία να τ' ηπειράσουν. Κι' έκείνη, προς μεγάλη έπιπλήξη τ' άντρα της, τους άπάντησε χαμογλώντας...

Ο Θωμάς Λωράν, θυμωμένος γιά καλή παρακολούθηση τις κινήσεις της γυναίκας του, χωρίς να φαίνεται, ότι τ' προσέχει. Δε μπορούσε μόνο ν' άκούσει τί λέγανε.

Τή στοίγγα! Θέλει να με πειρατώσει! Μα αυτό πάει πολύ! μουμούριζε ο ν. Λωράν.

Στον πρώτο σταθμό, οι δύο νέοι και ή Ίουλίτσα κατέβηκαν. Ο άντρας της, έξαλλος, τους ακολουθούσε από μακριά. Δεν είχε όμως τ' θάρρος να τους σταματήσει και να τους ζητήσει εξηγήσεις γιά τή διαγωγή τους. Καταλάβαινε, ότι θά νινότανε γελοίος.

Θά τ' έν πληρώσει άκριά αύτη τήν τρέλλα της! μουμούριζε, άνοιχόντας τ' βήμα του γιά να τους φτάσει.

Βλέποντας, ότι ή Ίουλίτσα ήταν τόσο πρόθυμη απέναντί τους, οι δύο νέοι τ' άδηγήσαν σ' ένα ρεστοράν. Έκείνη, χαμογελώντας πάντα, ένδοξασμένη που μ' αυτό τ' όν τρόπο έκδικούν τόν άντρα της, τους ακολουθούσε πρόθυμα.

Κάθισαν σ' ένα τραπέζι, κοντά στην είσοδο. Ο ν. Θωμάς Λωράν, δλομώοντας, μπήκε κι' αύτός στο ρεστοράν και κάθισε σε μία άκρη.

Στ' γκαρσόν, που έτοξε να τους προπιοηθή, παραγγέλναν από τ' εκλεκτότερα φαγητά: κοτόπουλο, λαγό, φρούτα άφθονα, δύο υποτίλινε σαμπάνια απ' τή καλύτερη μάκα και παγωτά.

Φαίνονται από σπίτι! σκεφτόταν ο Λωράν, ανητάνοντας τους δύο νεαρούς. Ωρισμένος, θά είναι σε θέσι να ίκανοποιούν καθε ιδιοτροπία τους. Αυτό δε θά

ΥΓΙΕΙΣ ΔΕΡΜΑ = ΩΡΑΙΟ ΔΕΡΜΑ

Ακολουθήστε τ' πορίσματα της Δερματολογίας. Το extrait purifié de Lanoline, άποκλειστικό συστατικό τής Λανολίνης Μελπάν, είναι ή πλέον συγγενής πρὸς τ' δέρμα ούσία. Γι' αυτό ή Λανολίνη Μελπάν άπορροφάται άμέσως και είσχωρεί βαθιά στην έπίδερμίδα.

Χάρις στα «θρεπτικοτονωτικά» συστατικά της και τ' «ένυδρα-μόρια» της, έχει μία θαυμασία έπανορθωτική επίδραση σε κάθε έπίδερμίδα. Με Λανολίνη Μελπάν τ' δέρμα ξαναβρίσκει γρήγορα τή δροσιά και τή λάμψη τής νεανικής έποχής του.

τοὺς στοιχίζει τίποτα.

Καί, για λόγους οικονομίας, επειδή το πρωί είχε πληρώσει στη ράφτα της γυναίκας του έναν δυνήτοτατο λογαριασμό, παράγγειλε ένα σάντουιτς και μία μπίρα μόνο στο γκαρσόνι.

Μ' αυτό το τόσο λιτό σουπέ, δέ μπορούσε, βέβαια, να εὐθυμώσει, όπως εὐθυμώσαν οι δύο νέοι με τη γυναίκα του στο αντικρινό τραπέζι.

Πρέπει να ἐπέμβω! Να της ζητήσω ἐξηγήσεις! Να της δώσω ένα καλό μάθημα! ἔλεγε και ξανάλεγε, χωρίς ν' αποφασίσει τίποτα να κουνήσει από τη θέση του. Κατάλαβαν, ότι από ώρα σε ώρα, ἡ θέση του γινόταν πιά κομική.

Στις δύο το πρωί, ἔξη μποτίλιες σαμπάνια βροσιζόντουσαν ἀδειανές στο τραπέζι των νέων. Μιλούσαν και γελούσαν δυνατά. Φαίνεται πως είχαν μεθύσει πιά για καλά. Γιατί, σε μία στιγμή, ὁ ένας ἀπ' αὐτούς, σηκώθηκε πάγω και παρέσυρε διὰ καρέκλες. Ὁ ἄλλος σηκώθηκε κι' αὐτός κι' ἔκανε τάχα πως θέλει να κρατήσει το φίλο του ἀπ' το γέρι. Ὁ τελευταίος όμως παραπάτησε κι' ἔκανε ένα βήμα πρὸς τὴν πόρτα. Ὁ ἄλλος τὸν ἀκολούθησε. Ὁ πομπὸς βγήκε ἔξω τρέχοντας. Ὁ δεύτερος, προσπαθώντας, δὴθεν να τὸν πιάσει, ἔκανε τὸ ἴδιο...

Πέρασαν πέντε λεπτά. Οι δύο νέοι δὲ φαινόταναν. Ἡ Ἰουλία ἀόχισε ν' ἀνησυχῇ. Ὁ Λωρὰν ἔπινε. Τὴ στιγμή ἐκείνη πλησίασε τὸ γκαρσόνι με τὸ λογαριασμό.

— Οἱ κύριοι ἔφυγαν; ρώτησε τὴν Ἰουλία ψυχρά.

— Μὰ δὲν ἔξω... τραύλισε ἔκλεινη, στενοχωρημένη.

Ξαφνικά, κίτταξε πλάι της κι' ἀόχισε να φωνάξει:

— Ἡ τσάντα μου! Ἡ τσάντα μου!

Μαζεύτηκαν γύρω της μερικοί πελάτες.

— Ἀφήστε τα αὐτά, κυρία μου, τὴς εἶπε τὸ γκαρσόνι, με τὸν αὐστηρό. Κάντε μου τὴ χάρι, σὰς παρακαλῶ, να πληρώσετε τὸ λογαριασμό, ἀλλοιῶτα θὰ φωνάξω τὴν ἀστυνομία!

Ἡ Ἰουλία, κατάχλωμη, ἔκανε νόημα στὸν ἄντρα της να πλησιάσει. Σὲ μία στιγμή, ὁ κ. Λωρὰν ἔλαβε τὴ σέφη να φύγει. Μὰ συλλογίστηκε τίς συνέπειες, τὴν ἀστυνομία, τὸ σκάνδαλο και μῆκε σὴ μέση.

— Δώστε μου τὸ λογαριασμό. Θὰ σὰς πληρώσω ἐγώ! εἶπε ἔξω στο γκαρσόνι, ἀπλώνοντας τὸ γέρι του.

Καὶ πλήρωσε 850 φράγκα και 8 φράγκα, ἐπὶ πλέον, για ὅτι εἶχε πάρει ὁ ἴδιος.

— Εἶχα πέντε χιλιάδες φράγκα μέσα σὴν τσάντα μου, ἔλεγε κλαίγοντας σχεδὸν ἡ Ἰουλία.

Ὁ Λωρὰν τὴν πήρε και φύγανε.

— Φέρθηκες ἐλευνά, σὰν τὴν τελευταία γυναίκα τοῦ δόμου, τὴς εἶπε, σταν βγήκαν ἔξω. Ἐπρεπε να σ' ἀφίσω να κοιμηθῆς σὴν ἀστυνομία, μὰ ἔχε χάρι!

— Ὁ, Θεοῦ, συγχώρεσέ με! Φέρθηκα ἀσχημα, εἶναι ἀλήθεια... Εἶμαι τόσο συγχισμένη! τοῦ ψιθύρισε αὐτῇ.

Ὁ Λωρὰν συγχιήθηκε.

— Ἔστω, εἶπε, σὲ συγχωρῶ! Εὐφρήσέ μου ὅμως τὸ λογαριασμό πὺν πλήρωσα...

— Πῶς; Θεέ μου! Μ' ἔλεφαν...

Δὲν ἔχω λεφτά!...

— Μ' ἔνα φίλακι, Ἰουλία!

— Ἐνα μόνο!... Στάσου, γυναικά μου, να σ' ἐξοφλήσω μέχρι τελευταίας πεντάρας...

Κι' ἀόχισε να τὸν ἐξοφλή στο με στήνα!...

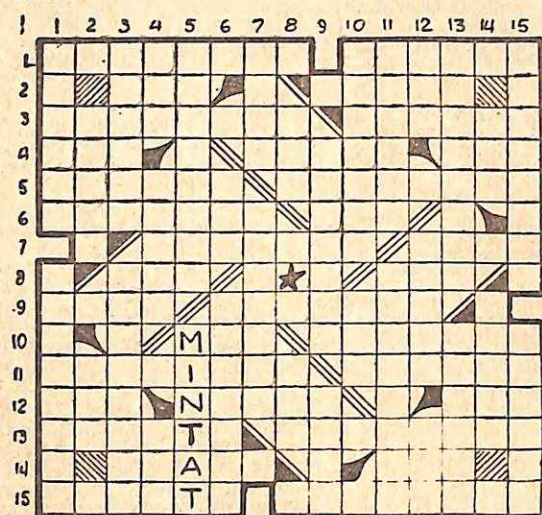
ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

Γιὰ μικρούς

ΚΑΙΝΕΛΑΟΡ

Ἄνω — κάτω σταυρόλεξο

Στὸ σταυρόλεξο αὐτό, ἀντὶ να σὰς δώσουμε τίς ἐξηγήσεις τῶν διαφόρων λέξεων, πὺν θὰ τὸ συμπληρώσουν, σὰς δίνουμε τίς ἴδιες τίς λέξεις, ὅχι ἔξω ἀπὸ τὴ σειρά ἐμφανισῶς τῶν μεσὰ στο σχέδιο, ἀλλὰ ἔξω ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γραμμάτων, πὺν τίς ἀποτελοῦν.

Ἡ λέξι «ΜΙΝΤΑΤ», πὺν τοποθετήσαμε ἤδη θὰ σὰς διευκολύνῃ ἀρκετὰ σὴν συμπλήρωσι και τοῦ ὑπολοίπου σχεδίου.

Λέξεις τῶν 8 γραμμάτων
ΑΓΚΙΣΤΡΙ — ΑΘΗΝΑΙΟΣ — ΑΛΑΡΓΙΝΑ — ΑΝΑΒΛΗΜΑ — ΑΠΑΙΣΙΟΣ — ΒΑΤΡΑΧΙΑ — ΠΑΡΑΛΙΣΣ — ΠΑΣΤΡΙΚΑ — ΠΟΡΙΣΜΟΣ — ΡΑΒΒΙΝΟΣ — ΡΑΜΦΙΣΜΑ — ΣΚΟΡΠΙΟΣ.

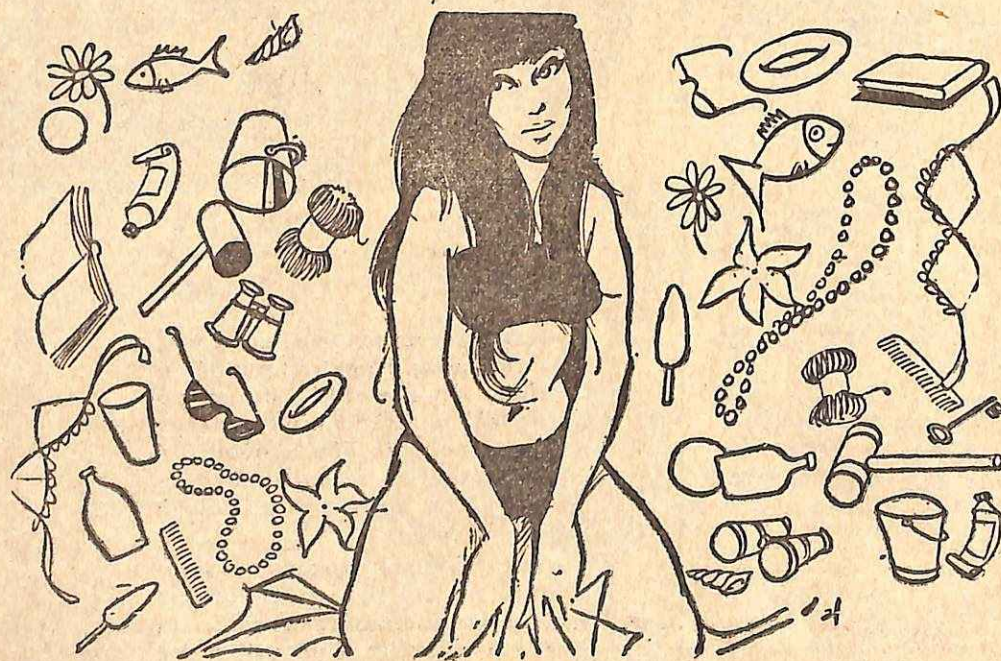
Λέξεις τῶν 7 γραμμάτων
ΑΘΑΝΑΤΑ — ΑΡΑΠΑΚΙ — ΑΡΧΑΙΟΙ — ΑΤΑΞΙΚΑ — ΚΑΝΤΗΛΑ — ΚΟΝΤΑΡΙ — ΟΚΑΡΙΝΑ — ΣΥΣΤΗΜΑ.

Λέξεις τῶν 6 γραμμάτων
ΑΓΑΜΟΙ — ΑΡΩΓΟΣ — ΑΞΑΝΤΙ — ΙΣΩΣΙΣ — ΚΑΤΑΝΗ — ΟΛΚΙΜΑ — ΣΚΑΣΤΑ — ΣΚΟΡΔΑ — ΣΤΕΜΜΑ — ΤΙΜΑΡΙ — ΧΡΗΣΤΑ.

Λέξεις τῶν 5 γραμμάτων
ΑΓΑΠΩ — ΑΚΟΠΟ — ΑΛΑΤΑ — ΑΞΟΝΙ — ΓΑΪΤΑ — ΚΥΑΝΑ — ΜΙΑΡΑ — ΝΤΙΕΝ.

Λέξεις τῶν 4 γραμμάτων
ΑΜΥΟ — ΑΡΝΙ — ΝΟΤΑ — ΟΥΡΑ.

Διπλά και μονά

Ὅπως ἡ Μαίρη, ἴσως πιστεύετε κι' ἐσεῖς πὺν ὅλα τὰ ἀντικείμενα, πὺν εἰσὶν ἀπὸ τὴν ἑκὼν (ἀριστερά) ὑπάρχουν και σὴν ἄλλη (δεξιά), ἐλαφρὰ ἀλλαγμένα, ὅπως συμβαίνει με τὸ κολλίε ἡ τὸ ψάρι, ἀλλὰ πάντως ὑπάρχουν.

Κι' ὁμῶς εἶναι μερικά πράγματα, πὺν θὰ τὰ ἐρῆτε

Οἱ λύσεις σὴν σελ. 66

Λέξεις τῶν 3 γραμμάτων
ΑΓΑ — ΑΙΑ — ΑΙΡ — ΑΜΗ — ΑΝΑ — ΑΠΩ — ΗΡΑ — ΙΚΑ — ΙΛΑ — ΛΕΑ — ΜΑΟ — ΜΟΙ — ΝΕΟ — ΟΝΕ — ΡΕΙ — ΣΑΙ — ΣΕΛ — ΣΕΠ — ΣΙΝ — ΦΑΙ.

Μιά κρυμμένη παροιμία

Τ' ἀρχικά τῶν ἀντιθέτων τῶν λέξεων, πὺν σὰς δίνουμε πὺν κάτω θὰ σχηματίσουν, διαδοζόμενα σὴν σειρά, μιά γνωστὴ ἑλληνικὴ παροιμία:

1) Κατάθεις	21) Ἀσχημος
2) Ἀνοστός	22) Λύπη
3) Ὁμέγα	23) Φίλος
4) Σιγῇ	24) Ἀνάξιος
5) Ἀναχώρησις	25) Ἐπιδιδῶκα
6) Φανερὸς	26) Ἀνοδος
7) Ἐπιτυχία	27) Ἐλπίς
8) Γάμος	28) Ἀδύνατος
9) Πρίν	29) Τρικυμία
10) Κεφαλή	30) Ὀκνηρὸς
11) Ἀποτρέπω	31) Σοφιλώσις
12) Καθαρίζω	32) Αἰσθημένος
13) Τέλος	33) Ἡμέρα
14) Γέρος	34) Ἀφετηρία
15) Πλειοψηφία	35) Μίσος
16) Πυκνὸς	36) Πίσω
17) Πρῶτος	37) Φτηνὸς
18) Ὑγεία	38) Χαλάρωσις
19) Ψυχρὸς	39) Τόλμη
20) Ὑπερήφανος.	

Ἡ παροιμία ἀποτελεῖται ἀπὸ ἔξη λέξεις: (1—7, 8—10, 11—18, 19—25, 26—28, 29—39).

Ἀριθμητικὸ παιχνίδι

Στὴ θέση τῶν στιγμῶν, τοποθετήστε κατωτέρω τοὺς 9 πρώτους ἀριθμοὺς (1 μέχρι 9), ἔτσι ὥστε κἀνόντας τίς πράξεις, πὺν σὰς ἐπιβάλλουν, τὰ ὑπάρχοντα ἀριθμητικὰ σημεῖα, να ἐρίσκετε σὴν κάθε σειρά τὸ ἀποτέλεσμα, πὺν σὰς δίνουμε:

... X ... X ... = 24
... X ... + ... = 25
... X ... - ... = 26

Θὰ χρησιμοποιοῦστε ὅλους τοὺς ἀριθμοὺς, μιά μόνο φορά τὸν καθενα.

Κρυπτογραφικὸ

1 2 3 4 5 6 7 8 : Θὰ τὴν ἐρῆτε σὲ πολλὰ καταστήματα, ἀλλὰ δὲν τὴν πωλοῦν.

2 3 1 2 3 4 : Γάλλος μαρκήσιος, περίφημος μαθηματικὸς και ἀστρονόμος.

3 4 1 3 2 3 8 : Πῶ γινώσκω ὡς τυφλοπόντικας.

4 5 6 8 6 4 : Χωρίζει τὸν γραπτὸ λόγο.

5 3 4 6 4 : Ὅρος τῆς ηλεκτρολογίας.

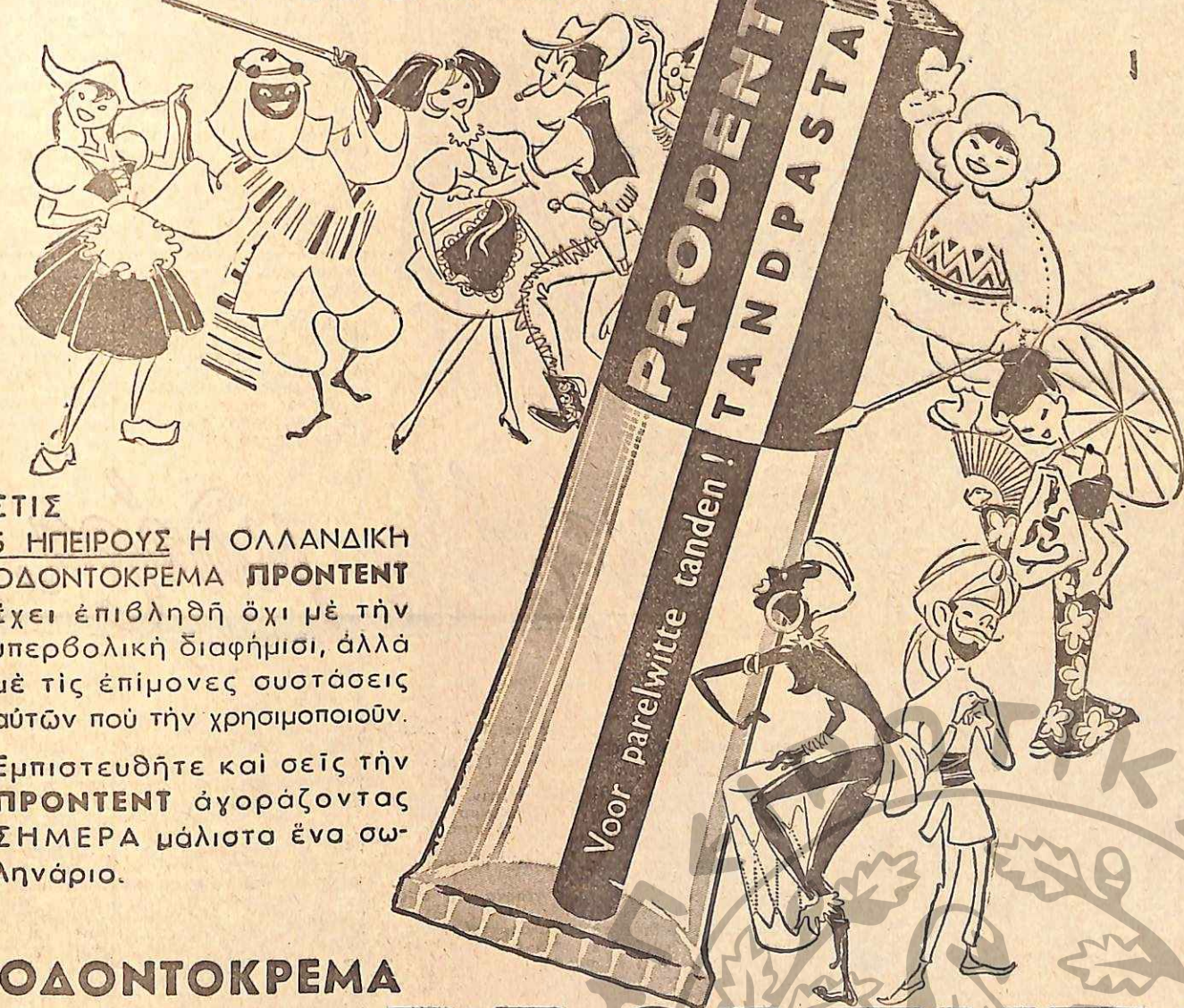
6 4 5 6 3 : Μεταβάλλουν τὸν ἀέρα σὲ κινητήριον δύναμι.

7 3 2 2 6 4 : Ἡ κάτοικος εὐρωπαϊκοῦ κράτους.

8 3 1 2 3 : Ἀρᾶσει στοὺς τεμπέληδες.

Τὸ ἴδιο γράμμα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο πάντοτε ἀριθμὸ.

Ἐμπιστευθῆτε τὴν PRODENT

ΣΤΙΣ
5 ΗΠΕΙΡΟΥΣ Η ΟΛΛΑΝΔΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ PRONTENT
ἔχει ἐπιβληθῇ ὅχι με τὴν
ὑπερβολικὴ διαφήμισι, ἀλλὰ
με τίς ἐπίμονες συστάσεις
αὐτῶν πὺν τὴν χρησιμοποιοῦν.

Ἐμπιστευθῆτε και σεῖς τὴν
PRONTENT ἀγοράζοντας
ΣΗΜΕΡΑ μάλιστα ἕνα σω-
ληνάριο.

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

PRODENT

με DISPERGON-A

Τὸ DISPERGON-A εἶναι ΑΥΤΟ πὺν καθιστὰ τὴν PRONTENT ἀσυν-
γώνιστη σὴν προστασία τῆς ὑγείας τῶν δοντιῶν και τοῦ στόματος.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ - ΣΥΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΟΛΛΑΝΔΙΑ

ΠΑΝΩ στον καθαρό ούρανο ξαφνικά προβάλε
ένα συννεφάκι, που όλο και μεγάλωνε, άπλω-
νόταν και σκέπαζε το ζεστό μεσημεριάτικο ή-
λιο.

Ύστερα άκούστηκε μία δυνατή βροντή και ή
βροχή άρχισε να πέφτει με το τουλούμι.
Κολλημένη στον τοίχο, κάτω από ένα μπαλ-
κόνι, ή Ρήνα προσπαθούσε ν' αποσύρει το νερό,
που την κύκλωνε απειλητικά, μ' δεν τ'α κατά-
φερνε. Το σπίτι της βρισκόταν πολύ μακριά

“Όταν γύρισε ή Ρένα, ο γιατρός εξέταζε το παιδί...”

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Μά, γιατί...
— Είπα ν' μην άνησυχήτε. Δώστε μου τ'ο
κλειδί και φύγετε, ν' μην άργήσετε. Κι' όταν
σκολάσετε, περάσετε απ' αυτή τή διεύθυνσι.
Έβγαλε τ'ο πορτοφόλι του και τής έδωσε τ'ο
έπισκεπτήριό του. Δάκρυα έτρεχαν από τ'α μά-
τια τής Ρήνας, καθώς έσφιγγε τ'ο χέρι του για
ν'α τον εύχαριστήσει, όταν έφτασαν στή στάσι
του λεωφορείου.

Η Ρήνα ήταν μία όμορφη, ψηλή, μελαχροινή
γυναίκα, που είχε φροντίσει ν'α βρή μία θέσι σ'
ένα ύφαντουργείο ως δακτυλογράφος.

Είχε ανώτερη μόρφωσι, μ'α δέ μπόρεσε ν'α
πάρη τ'ο δίπλωμα τής ‘Ανωτάτης ‘Εμπορικής
Σχολής, γιατί παντρεύτηκε, χωρίς τή θέλησι
των δικών της, έναν ευκατάστατο νέο, αλλά
γλεντζέ και χαρτοπαίχτη.

Ξεγελάστηκε από τήν όμορφη και τήν κομ-
ψότητά του. Μ'α πολύ άργά κατάλαβε ότ'ι δέν α-
είζε τον κόπο ν'α τ'α χαλάσει με τούς γονείς της.
Μετάνοισε, βέβαια, μ'α ήταν άργα, γιατί ή
ζωή της είχε καταντήσει άφορητη. Μ'α νύχτα,
όμως, πέθανε ο άντρας της. Τής τον έφεραν νε-
κρό από μία λέσχη, όπου έπαιτα από τ'ο πολύ
πιστό, γλύστρησε φεύγοντας κι' έπεσε από τή
σκάλα.

Έτσι ή Ρήνα άφοσιώθηκε στο παιδί της και
ζούσε μέσα σ' ένα εύρύχωρο καινούργιο σπίτι,
που τής είχε άφίσει ο άντρας της. Σκέφτηκε
τότε ν'α συνεχίσι τ'ις σπουδές της, μ'α τ'α λί-
γα χρήματα που τής έμειναν, δέ θ'α έφταναν κι'
έτσι φρόντισε ν'α βρή μία δουλειά.

Ήταν τυχερή σ' αυτό. Κάποιος φίλος του
πατέρα της τή σύστησε στο εργοστάσιο κι' α-
πό τότε όλο και προώδευε κι' αύξαινε κι' ο μι-
σθός της.

Ο Μάκης είχε μία προχωρημένη άδενωπά-
θεια, κι' αν δέν φρόντιζε ή μοίρα της ν'α τή βο-
ηθήσει με τ'ο ν'α παρουσιάσει μπροστά της, τήν
ήμέρα τής μεγάλης μπόρας, ο γιατρός Καλλι-
δης, ή Ρήνα θάχανε τ'ο παιδί της...

Εκείνος, όμως, φρόντισε γιά όλα, ακόμη και
γιά τή μεταφορά του παιδιού από τ'ο σπίτι του
σ' ένα έξοχικό σπίτι.

Η μεγάλη μπόρα

— Τώρα θάρθ' κι' ή μαμά σου, παιδί μου.
Πώς σ'ε λένε;

— Μάκη...
— Μπαρδίο, Μάκη, είσαι καλό παιδί. Στάσου
τώρα ν'α δώ τή γλώσσα σου.

Όταν γύρισε ή Ρήνα, ο γιατρός εξέταζε τ'ο
παιδί.

— Μην άνησυχήτε, τής είπε κατόπιν. Έργά-
ζομαι στο ΙΚΑ, αλλά έχω δύο διαθέσιμα δωμά-
τια σπίτι μου. Θ'α μεταφέρω εκεί τ'ο παιδί σας
και θ'α είστε ξεγνοιαστή...

Η Ρήνα πήγε ν'α διαμαρτυρηθ'ι, μ'α εκείνος
τή σταμάτησε:

— Δέ θ'α επιβαρυνθήτε σ'ε τίποτα, θ'α σ'ας
έξηγησω...

Ο γιατρός χάιδεψε τ'ο κεφαλάκι του Μάκη,
του χαμογέλασε και πήγε, στο σαλονάκι, που
βρισκόταν πλάι μαζί με τή Ρήνα.

Όταν κάθισαν, τή ρώτησε:

— Κι' ο μπαμπάς του;

Εκείνη χαμήλωσε τ'ο κεφάλι και ψιθύρισε:

— Πέθανε!

Αμίλητοι τώρα κι' οι δύο, κύτταζαν χάμα
τ'α σχέδια του χαλιού.

Πρώτος έκοψε τή βαρεία σιωπή ο γιατρός:

— Είχα κι' εγώ εν' αγοράκι. Σήμερα θ'α ήταν
στην ηλικία του δικού σας. Πέθανε τ'ο δικό μου
κι' από τόν καύμό της ή γυναίκα μου τρελλάθη-
κε. Έπειτα, πήδησε από τ'ο παράθυρο και σκο-
τώθηκε...

— Λυπάμαι πολύ... μου μούρισε ή Ρήνα.

Και σ'ε λίγο ρώτησε:

— Τί έχει τ'ο παιδί μου;

Ο γιατρός άνασχήθηκε τ'ο κεφάλι του, σ'α ν'α
βγήκε μέσα από τ'ις θλιβερές σκέψεις των περα-
σμένων, και τής είπε με αποφασιστικότητα:

— Μην άνησυχήτε... Θ'α γίνη καλά... Θ'α τ'ο
σώσω...

— Μά, τί έχει;... Ο γιατρός που έφερα
χθές μού είπε πώς είναι κρυολόγημα.

— Πισθάνω ν'α έχω κάτι περισσότερο... Μην
άνησυχήτε... Σ'ας υποσχέθηκα πώς θ'α τ'ο σώσω.

— Θ'α τ'ο σώσετε; Όποτε είναι τόσο βαρεία;

— Ναί. Έσείς ν'α πάτε στή δουλειά σας κι'
εγώ θ'α φροντίσω, άμέσως, μολις γυρίσω από
έκων άρρώστο, που μού είχε τηλεφωνήσει, νάρθω
ν'α τόν δώ, έδώ στή γειτονιά σας.

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΑΠΟ ΦΑΝΤΑΙΖΙ ΛΑΙΝΑΖ

ΚΑΤΑ τήν έφετεινή περίοδο, τ'α φανταίζι λαι-
νάς θ'α είναι πολύ τής μόδας, γιά απλά κα-
θημερινά φορέματα. Έφάνσεις, όπως τ'α πιέ-
ντε-πουλ και τ'α πτι-καρρώ, καθώς και κάθε εί-
δος καντριγιέ, θ'α σ'ας προσφέρουν μεγάλη έκ-
λογη γιά ν'α κάμετε τ'ο φόρεμά σας. Ή γραμ-
μή είναι, ως επί τ'ο πλείστον ίαλή, γιά τ'ις ται-
ριάει με τ'ο πολύ σ' ένα τέτοιο φόρεμα.

Ας δούμε τ'ο φηγουρίν μας υπ' αριθ. 1 από
λαινάς πιέ-ντε-πουλ.

Τ'ο κορσάς πέφτει εύθύγραμμο και άνετο στο
σώμα, με δύο πένσες μπροστά, που ξεκινώντας
από τούς ώμους, σχηματίζουν τ'ο στήθος. Τ'ο
κούμπωμα του κορσάς είναι σ'ε ευθεία γραμμή
έμπρός και κουμπώνει με δύο κουμπιά, τ'ο ένα
άμέσως κάτω από τ'ο λαιμό και τ'ο άλλο άμέ-
σως πάνω από τή μέση. Τ'α κουμπιά αυτά θ'α
είναι μεγάλα και θάχουν ένα από τ'α δύο χρώ-
ματα του λαινάς.

Τ'α μανίκια χαμηλά, κολλημένα στους ώμους,
πέφτουν με άνεσι σ'ε μάκρος τρουά-κάρο. Όσο
γιά τή φούστα, είναι κι' αυτή άρχετ'ά άνετη,
καμωμένη με κουφόμενες φαρδιές, τόσο φαρ-
διές, ώστε με τέσσερις πιέττες ν'α σχηματίζε-
ται όλη ή φούστα.

Οι πιέττες είναι τσακιστές, αλλά χωρίς κα-
νένα πιάσιμο, και πάνω σ'ις δύο προστιγές
μπαίνει από μία μεγάλη τσέπη. Μία ζώνη από
τ'ο ίδιο λαινάς συμπληρώνει τ'ο φόρεμα, άφίνον-
τας τ'ις άκρες της ν'α κρέμονται μπροστά. Στ'ο
λαιμό, μία άνοιχτόχρωμη λοξή φάσα σχηματί-
ζει ένα γυριστό έδαξ' γιακά.

ΦΟΥΣΤΑ ΣΕ ΠΤΙ — ΜΑΝΤΩ

Ανάμεσα στ'α διάφορα ντε-πιές τής μόδας
θ'α δούμε έφ'ετος και πολλούς συνδυασμούς φού-
στας και πτι-μαντώ, μ' άλλα λόγια, κοντό επα-
νωφόρι, που άφίνει ν'α φαίνεται μέρος τής φού-
στας. Έδώ θ'α έχουμε ένα συνδυασμό εύθύ-
γραμμου και έδαξ'. Ή φούστα, δηλαδή, θ'α
είναι ίσια και μάλιστα θ'α κλίνη πρ'ο τ'ο στενό,
ένω αντίθετα τ'ο επανωφόρι θ'α πέφτει έλεύ-
θερο και άνετο. Σ' αυτή τή άνεσι θ'α συντελή
άκόμη περισσότερο και ή κιμονό κόψι των μα-
νικιών με τ'ις άνετες μασχάλες.

Τ'ο επανωφόρι είναι λίγο μακρύτερο από
τρουά-κάρο. Τ'ο τελειώμα του στο λαιμό είναι έ-
νας κλασικός γιακάς, που φοριέται σηκωτός ή
κατεβαστός. Έπίσης τ'α ρεβέρ, που τόν συνο-
δεύουν, κλείνουν τ'ο επανωφόρι ως τή ρίζα του
λαιμού ή τ'ο άφίνουν άνοιχτό με νυτερό άνοιγμα.

Τ'α φανταίζι λαινάς, καθώς και τ'α τουνίτ,
είναι πολύ κατάλληλα γιά παρόμοια σύνολα.

Μ'ε ένα τέτοιο ντε-πιές μπορείτε ώραιότατα
ν'α συνδέσετε μία μονόχρωμη καζάκα, που θ'α
τ'ις φοράτε όσάκις δέν είναι απαραίτητο τ'ο πτι-
μαντώ. Ή καζάκα φοδράζεται με τ'ο ίδιο μετα-
ξωτό, που φοδράζεται και τ'ο επανωφόρι.

Αυτό άπαιτεί ή τελευταία λέξι τής μόδας.
Τ'ις καζάκα θ'α μπόρ'ιτε ν'α τ'ις φοράτε και σ'ε
μία άπογευματινή δεξίωσι.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΓΡΑΜΜΗ ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΘΕΜΑ

Σ' ένα σύνολο φούστας και επανωφοριού, έξ
άλλου, μπορούμε ν'α έχωμε μία άλλη γραμμή έ-

Φούστα και πτι-μαντώ από φανταίζι τουνίτ.

Άνετη βέστα γαρονισμένη με ανοιχτόχρωμα φυτίλια.

πίσης μοντέρνα και ιδιαίτερος κομψή. 'Η φούστα ακολουθεί τη γραμμή, που αναφέραμε παραπάνω, δηλαδή της απόλυτου ευθείας γραμμής. Το επανωφόρι όμως με το περιωρισμένο μανίκι, ενώ είναι άνετο προς τα επάνω, σε κόψι κιμονό κάτω ιδιότροπη, κάτω είναι στενό, αλλά πάντως λίγο φαρδύτερο από τη φούστα.

Κουμπώνει ευθύγραμμο από πάνω ως κάτω, με μεγάλα κουμπιά, κι' έχει από τη μία μεριά και την άλλη του κουμπώματος, δύο βαθιές δοξόνητες κοφτές τσέπες με φαρδύ τελείωμα.

Στο λαιμό, αντί για γιανιά, έχουμε τον τύπο της εσάρπας από το ίδιο ύφασμα, που δένει στο πλάι.

Και δυό λόγια για τα μανίκια. Έχουν, βέβαια, στίς μασχάλες την άνεση της κόψης κιμονό και η άνεση αυτή εντείνεται προς τα κάτω, όπου τελειώνουν φαρδύ και μακρινά τα μανίκια.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΤΑΓΙΕΡ

Το ταγιέρ κατορθώνει, με την ποιικιλία που του χαρίζει κάθε εποχή, να μορφή, ανάλογα με την κόψι που και το ύφασμά του, να φοριέται όλες τις ώρες της ημέρας και σε κάθε περίπτωση.

Μίλησαμε για τα ταγιέρ, που σ' ευθύγραμμη ή εβαζε γραμμή παρουσιάζουν μία ξεχωριστή χάρι με τα τόσα δημοφιλή φανταζι λαινά.

Σήμερα, θέλουμε να σας παρουσιάσουμε ένα χαριτωμένο απογευματινό ταγιέρ, από λαινά-σατέν, σε μία πολύ καλαίσθητη κόψι.

Η φούστα του ακολουθεί την ίδια γραμμή, με κάποια μόνον άνεση στους γοφούς, που πε-

ριορίζεται με πένες γύρω από τη μέση.

Η βέστα, μολονότι έχει κόψι κιμονό με ραφή κατά μήκος των μανικιών, έχει περιορισμένο φάρδος και ακολουθεί τις γραμμές του σώματος, με τονισμένη μέση και τη μπάσα της κοπής.

Το τελείωμα του λαιμού σχηματίζει κανονικό γιανιά και ρεβέρ και το κουμπωμα σχηματίζει κάτω από τη μέση ένα σκέρσο με μία προεξοχή του υφάσματος, λίγο ψηλότερα από το τελείωμα της βέστας.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Πριν προχωρήσουμε και σε διάφορες άλλες γραμμές της μόδας, ας δούμε ποιά θα είναι τα χρώματα, που θα επικρατήσουν περισσότερο εφέτος. Αναφέρουμε πρώτ' απ' όλα το πράσινο. Ένα πράσινο ιδιότροπο στην απόχρωσή του, με μία ανοιχτόχρωμη, θάλεγε κανείς, ανταύγεια. Άλλο χρώμα της μόδας, που είχε προς στιγμήν επισημασθή και ξαναβρε στο προσκήνιο, είναι το μπουντό. Θα το δούμε κι' αυτό σε διάφορες αποχρώσεις, βαθιές και ανοιχτές.

Άλλο χαρακτηριστικό της εφετεινής μόδας στα χρώματα, είναι ο ιδιότροπος συνδυασμός χρωμάτων, που εκ πρώτης όψεως μάς φαίνονται άτακτα.

Έτσι, θα δούμε π. χ. πολλά τουνί και γενικά φανταζι υφάσματα να συνδυάζουν το καφέ με το μαύρο ή το μαύρο με το σκούρο γκρι

Αμπίγιε ταγιέρ με μοντή βέστα.

και να δίνουν ένα αποτέλεσμα εξαιρετικά αρμονικό. Βλέπετε και η αισθητική των χρωμάτων έχει κι' αυτή τη μόδα της και κάτι που δε μάς άρεσε άλλοτε, μάς άρεσει άμέσως μόλις το λανσάρι ή μόδα.

Και, για να ζωηρέψουμε τα σκοτεινόχρωμα χρώματα, που αναφέραμε, η μόδα μάς προτείνει το κόκκινο χρώμα σ' ένα ιδιότροπο τόνο, με ζωηρή και ζεστή ανταύγεια.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΒΕΣΤΕΣ

Η μόδα δίνει εφέτος και στη βέστα μία ξεχωριστή θέση, γιατί την παρουσιάζει και ως ανεξάρτητο εξάρτημα, που μπορεί να φοριέται με το ένα ή το άλλο φόρεμα ή με τη μιά ή την άλλη φούστα.

Πρέπει, πρώτ' απ' όλα, η βέστα, που θα έχει αυτή τη χρήση, να είναι πολύ ζεστή, ώστε να μπορεί, στην ανάγκη, ν' αντικαταστήσει το επανωφόρι. Έτσι, για ανεξάρτητες βέστες, θα δούμε να χρησιμοποιούνται βαρύτα λαινά μονόχρωμα ή και φανταζι.

Η κόψι μάς τέτοιας βέστας θα έχει κύριο χαρακτηριστικό την άνεση. Είναι πολύ της μόδας να έχει ένα μεγάλο νωμίτι, που η δοξόνητα γραμμή του πιάνει όλο το μέρος πάνω από το στήθος. Στο σημείο αυτό θα δούμε να εφαρμόζονται εκατέρωθεν του ανοίγματος καπάκια, οά να υπάρχουν τσέπες κάτω απ' αυτά. Οι πραγματικές τσέπες τοποθετούνται χαμηλότερα και είναι κοφτές κάθετες, με μία φαρδειά φάσα για τελείωμα.

Ο νωμίτις, που αναφέραμε, συνεχίζεται με οικίες φορές σε κιμονό μονίκια, με άνετες μασχάλες. Μπορεί όμως να είναι και κανονικά τα μανίκια, ριχτά πάντα στους ώμους. Η βέστα, άνετη κι' αυτή, θα κουμπώνει ευθύγραμμο με τέσσερα κουμπιά, ένα στη ρίζα του λαιμού, για να την κλείνουμε έντελως, όταν θέλουμε, ένα μετά τη γραμμή του νωμίτι και δυό άλλα σε ίσες αποστάσεις, κάτω από το δεύτερο. Ένας γιανιάς σκλητός συμπληρώνει τη βέστα και μπορεί και να κλείνει όταν θέλουμε.

Και η τελευταία πινελιά της μόδας, για να συμπληρωθή το ωραίο σύνολο, είναι ένα ανοι-

Η γραμμή του 1962 θα είναι: κιμονό μανίκια στο παλτό, φάρδος επάνω και όσο κατεβαίνει στενεύει.

χτόχρωμο φυτίλι, σε αντίθεση προς το βαθύχρωμο λαινά της βέστας. Το φυτίλι αυτό είναι φαρδύ και στολίζει τη γραμμή του ανοίγματος, το γιανιά και τα καπάκια, κάτω από το νωμίτι.

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ ΣΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τα σκωτσέζικα λαινά θα φορεθούν πάρα πολύ εφέτος, σε άπλες τουαλετίτσες, που είναι απαραίτητες για τις κοινωνικές υποχρεώσεις.

Τα φορέματα αυτά ακολουθούν τότε την εβαζε γραμμή, εφαρμόζοντας στη φούστα τις τόσο μονάτες πιέτες, και τότε την ίδια γραμμή, με κάποια άνεση στους γοφούς και στένεμα προς τα κάτω.

Πολύ συχνά, θα δούμε στα σκωτσέζικα φορέματα το διαγώνιο του υφάσματος να συνδυάζεται με το ευθύγραμμο. Έτσι, σ' ένα φόρεμα, το μπροστινό φύλλο του κορσάκι έχει το σκωτσέζικο διαγώνιο, ενώ τα δυό πλάγια σε κόψι κιμονό έχουν το σκωτσέζικο ευθύγραμμο. Ο λαιμός σχηματίζει ένα μικρό στρογγυλό άνοιγμα.

ΤΑ ΓΑΖΙΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Σε όλα τα σπορτίφ φορέματα, στις σπορτίβ βέστες, στα σπορτίφ επανωφόρια, θα δούμε σχεδόν πάντοτε γαζιά να προσθέτουν το στυλισμά τους. Συνήθως, έχουν το χρώμα του λαινά, αλλά μπορούν να έχουν και διαφορετικό.

Το στόλισμα αυτό είναι, τι ακριβώς ταιριάζει στο σπορτίφ στυλ.

Το γαζι περιβάλλει το λαιμό του φορέματος και στολίζει όλο το μήκος του κλεισίματος εμπρός, ως κάτω. Με το ίδιο γαζι στολίζονται δ-λοτρίγυρα και οι μεγάλες τσέπες, που είναι εξωτερικές.

Κι' αφού μιλούμε για σπορτίβ εμφανίσεις, ας

μην ξεχνούμε και τη μεγάλη μόδα της γα-βάτας ραγκάτ, που γαρνίει με τόση χάρι το φόρεμα.

ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΑ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

Είναι πολύ της μόδας για τις κοπελίτσες ο συνδυασμός φούστας και βέστας, που τους προσφέρει ένα πολύ πρακτικό σύνολο για την εποχή.

Οι φουσιτίτσες σ' αυτά τα σύνολα είναι συνήθως κλισσεδωτές, χωρίς όμως ν' αποκλείονται και οι σουρωτές και οι ελεύθερες πιέτες και οι κλός.

Οι βέστες στα μικρά κορίτσια γίνονται μάλλον κοντές, με κουμπωμα, άλλοτε σταυρωτό και κλειστό ως το λαιμό κι' άλλοτε ευθύγραμμο, με μικρό μαντιλάκι ανοίγματος. Είναι επίσης πολύ της μόδας οι νωμίτες, αρκετά μεγάλοι, φτάνοντας μερικές φορές ως τις μασχάλες. Οι νωμίτες είναι πάντα ευθύγραμμοι.

ΓΙΑ ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Αντίθετα απ' ό,τι βλέπουμε στα μικρά κορίτσια, που, καθώς είπαμε, συμπληρώνουν τις φουσιτίτσες τους με κοντές βέστες, οι μεγαλύτερες κοπελίτσες έχουν τις βέστες μακροτε-

Φόρεμα σεμμιζέ με γαβάτα.

ρες. Τόσο, ώστε να φαίνονται σαν τρουά-κάρ επανωφορέα.

Η μόδα λανσάρει κι' αυτές μία γραμμή έντελως κλασική, μ' ένα ευθύγραμμο κουμπωμα και τον τυπικό γιανιά με μικρά ρεβέρ.

Λανσάρει όμως κι' ένα χαριτωμένο σχέδιο: τις ανοιχτόχρωμες βέστες, που φορούνται με σκουρότερες φούστες. Τις γαρνίρει στις τσέπες και στα ρεβέρ των μανικιών με το ύφασμα της φούστας.

Όταν πάλι η βέστα είναι σκούρα και η φούστα ανοιχτόχρωμη, τότε το γαρονίσμα στις τσέπες και στα μανίκια γίνεται με το ανοιχτό χρώμα της φούστας.

Άλλο γαρονίσμα για τις βέστες είναι τα φαρδύ γαζιά σε διαφορετικό χρώμα, που γαρνίζουν τις μπροστινές ντεκοιπ και το γιανιά. Στο ίδιο δε χρώμα των γαζιών διαλέγουμε και τα τρία κουμπιά, που κλείνουν τη βέστα.

ΓΙΑ Τ' ΑΓΟΡΙΑ ΣΑΣ

Η ποιικιλία στις αγορίστικες βέστες είναι μεγάλη και η μόδα λανσάρει κι' εδώ διάφορους νεωτερισμούς. Έχουμε βέστες αρκετά μακριές σαν παλτουδάκια, με μεγάλους νωμίτες και σταυρωτό κουμπωμα. Παίζουν κι' εδώ μεγάλο ρόλο τα γαζιά.

Άλλες βέστες είναι πολύ κοντές, με κουμπωμα σταυρωτό ως τη ρίζα του λαιμού και μα-

61 4

...να συνέλθης... Σε χρειάζομαι... Ακουσε με! Ο Πιέρ πέθανε. Τον πρόδωσε ο Μάλλορν. Βρισκόμαστε στην Άγγλια. Πάμε με το τραίνο στη Σκωτία, για να βρούμε το Μάλλορν. Δε θυμάσαι; Έμεινε πολλή ώρα βουβή, γονατισμένη δίπλα του. Ο Γιάν ξαναβγήκε να διακρίνει την έκφραση της τσούγγι. Στο τέλος, του είπε:

— Ναι, θυμάμαι... Μα φαινόταν τόσο αληθινό, πριν από λίγο! Νόμισα πως πηγαίναμε να ξαναβρούμε τον Πιέρ... Μα έχεις δικιο: Ο Πιέρ πέθανε! «Κατάφερα να της ξαναδώσω την ισορροπία του μυαλού της; άναρωτήθηκε ο Γιάν, που θάθελε να μπορούσε να διακρίνει την έκφραση του προσώπου της. Κι' αν ναι, θα κατορθώσω ώστε να δια-

τηρήσει την πνευματική της διαύγεια, όπως να ξαναβρω άρκετά τις δυνάμεις μου, ώστε να μη μου χρειάζεται πια η βοήθειά της;». Μα όχι, αυτή η καλύτερη δε μπορούσε να είναι παρά παροδική. — Μη στενοχωριέσαι, είπε. Ήταν πολύ φυσικό να σχηματίσεις αυτή την ψευδαίσθηση... Βλέπεις, είχαμε πολύ καιρό ν' ανεβούμε

σε φορτηγό τραίνο. Κι' η μιά ιδέα φέρνει την άλλη... Κι' εγώ άκομα, όταν ξύπνησα, νόμισα για μιά στιγμή πως είχα ξαναγυρίσει στα παλιά... Μπορείς τώρα να μου πής πού βρισκόμαστε; — Δεν ξέρω, απάντησε εκείνη χαζοκεφα. Πονάει το κεφάλι μου. Μη μου κάνεις ερωτήσεις. Σηκώθηκε πάλι και πλησίασε στην πόρτα του βαγονιού, προσπαθώντας να κυττάξει έξω, στο ήμισυ της αμύλης. «Τσάκισε τελείως!», σκέφθηκε μ' απελτίσια ο Γιάν.

Και τώρα τι θα γινόταν; Είχε μείνει και πάλι σ' αυτόν μονάχα η αποστολή να ξαναβρή το Μάλλορν... Η απόφασί του αδυνάτισε. Δε μπορούσε πια να συνεχίσει! Εβόρισε πάρα πολλά εμπόδια... Έπρεπε να υπολογίσει πως νικήθηκε και να παραδώσει τα όπλα.

Μόλις πήρε αυτή την απόφαση, ένοιωσε να τον κυριεύει κάτι σά νάρκη. Άκομα κι' ο πόνος του μπράτσου του φάνηκε να λιγοστεύει. Έπειτα από ένα λεπτό, είχε βυθιστεί σ' ένα ταραγμένο ύπνο. Δεν ξύπνησε, ακόμα και απ' το μακροδούρο σφύριγμα της άτμομηχανής, όταν το τραίνο πέρασε με τρομερό τάτανο πάνω από ένα δίσκο αλλαγής της γραμμής.

Γ'. Καθώς ο Κόρριντον προχωρούσε βιαστικά στο διάδρομο του τραίνου, ένας άντρας ψηλός και γεροδεμένος ξεπροβάλε από ένα διαμέρισμα πρώτης θέσεως και του έφραξε το δρόμο. Ήταν ο αστυνομικός επιθεωρητής Ρόουλινς.

— Μην κάνετε ιστορίες, αγαπητέ μου, του είπε χαμογελώντας. Πίσω σας βρίσκεται ο Χούντσον. Είναι καλός αστυνομικός, ξέρετε... Βάσει μυαλό στους ξεροκέφαλους! Ο Κόρριντον σταμάτησε, νιώθοντας ένα σφιξίμο στην καρδιά.

«Εροίξε μιά ματιά πάνω απ' τον ώμο του κι' είδε πραγματικά την επιβλητική σιλουέτα του ντέτεκτιβ Χούντσον, που του απέκλειε κάθε πιθανότητα να δραπέτευση. Ξαναγύρισε λοιπόν προς το Ρόουλινς και του είπε με προσποιητή αδιαφορία: — Μπιά! Πώς αυτό, Ρόουλινς; Δεν περίμενα να σάς συναντήσω εδώ... Πήρατε τή τηλεγραφική μου;»

Η Τύχη τώφερε να σταματήσει μπροστά σε μιά πόρτα. «Εται όμως, που έτρεχε το τραίνο, ήταν αδύνατο να επιχειρήσει να πηδήσει έξω. Θα ισοδυναμούσε με αυτοκτονία.

— Μα ναι, βέβαια! απάντησε εύθυμα ο Ρόουλινς. Ο τύπος αυτός, με το κόκκινο πρόσωπο και το εγγάρδιο ύφος, φαινόταν πάντα σά να γυρίζει από μιά όραση έκδομη, ξεχειλισμένος από ύγεια και δραστηριότητα. Ο Κόρριντον ήξερε πως ήταν αστυνομικός θαρραλέος, επιμονος και ευσυνειδητός. Για να του φράξει έτσι το δρόμο, έπρεπε νάχη κουράγιο. Κι' ο Κόρριντον τον θαύμασε γι' αυτό.

— Δεν υπήρχε λόγος να ένοχληθής για τόν Κοιού, συνέχισε ο Ρόουλινς με φιλοφρονητικό τόνο. Λέ με πληροφορήσεις τίποτα κανονικό το τηλεγράφημά σας. Πάντως, σάς ευχαριστώ για τόν ενδιαφέρον σας! Θα μās επιτρέψετε τώρα να σάς πιάξω λιγάκι ο Χούντσον; Κρατάτε πιστόλι πάνω σας;»

— Έ, φυσικά, απάντησε ο Κόρριντον με τή σαρκαστικό του χαμόγελο. Πάρτε το, Χούντσον! Πρώτη τάση, δεξιά... Ο ντέτεκτιβ, με τή πέτοινο πρόσωπο και τήν τραχεία ματιά, έχωσε τή χέρι του στην τσέπη του

Κόρριντον κι' έβγαλε τή δολοφονία. Τό ρίξαμε τώρα στα παιχνιδάκια; άπόησε ο Ρόουλινς. Περίμενα πως θάταν μεγαλύτερο το πιστόλι σας... Έχετε άδεια δολοφονίας; — Και βέβαια, είπε ο Κόρριντον. Ήν έχω στο πορτοφόλι μου. Θέλετε να τή δήτε; — Δεν υπάρχει βία. Φροντίστε λοιπόν νάσαστε εν τάξει με τόν νόμο, έ; — Και βέβαια! δήλωσε ο Κόρριντον. Δε μπορείτε να μου βοηθήτε τίποτα, για να με κλείσετε μέσα.

— Τώρα μιλάτε σάν άσχαριος! φώναξε ο Ρόουλινς. Άπορώ μαζί σας, Κόρριντον. Πώς έχετε ξεπέσει έτσι... Έλάτε να τά πούμε λιγάκι... Και τόν έσπρωξε μέσα στο διαμέρισμα τής πρώτης θέσεως, απ' όπου είχε βγί.

Στό βάθος καθόταν ένας άλλος αστυνομικός, που έροίξε μιά αψιτηρή ματιά στον Κόρριντον, όταν πήρε θέσι άντίκρου του. — Άναγκασθήκαμε να διώξουμε μερικούς επιβάτες από τόν μέσο, για νάχουμε τήν ήσυχία μας, εξήγησε ο Ρόουλινς. Στό Ντάνμαρσ περιμένει ένα αυτοκίνητο, για να σάς ξαναπάρη στο Λονδίνο. Βλέπετε τί σπουδαία προσωπικότητα, που γίνετε;

— Τό βλέπω, απάντησε ο Κόρριντον. Δεν έχω όμως καμιά διάθεση να γυρίσω στο Λονδίνο. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΠΩΛ ΚΑΘΚΑΡΤ έφτασε στο νοσοκομείο λίγο πριν απ' τή μεσάνυχτα. — Θά σάς ήσουν εύγλωτον, γιάρé, αν μου λέγατε τήν αλήθεια, έπε ψυχρά στο δόκτορα Γιάροου.

— Αυτό είναι τή καλύτερη απάντηση εκείνος, αφού διάταξε λίγο. Ή κυρία σας είναι σοβαρώτατα τραυματισμένη. Φοβάμαι πως δεν υπάρχουν πιά έλπίδες. — Μπορώ να τή δω; — Μάλιστα. Σάς είδοποιώ πάντως ότι συνεχεται μόνο για λίγα λεπτά κάθε τόσο.

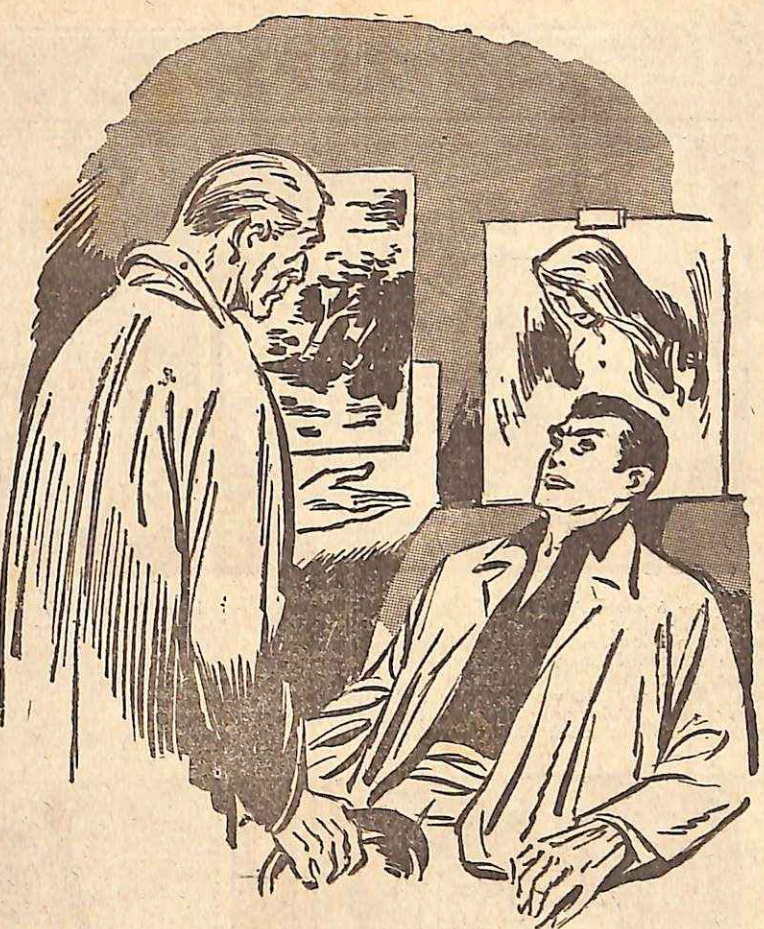
Ο Πώλ Κάθκαρτ μπήκε στο δωμάτιο. Ή γυναίκα του ήταν ακίνητη στο κρεβάτι, μ' όρθονοιχτα τή ματία, χλωμή, σάν πεθαμένη. — Λυτρία! τής είπε ο άντρας τής.

Τό πρόσωπό της δεν άλλαξε καθόλου έκφραση. «Δε μ' αναγνωρίζει» σκέφτηκε ο σύζυγος. — Με κάλεσαν απ' τόν νοσοκομείο, μόνον όταν έφτασα στο σπίτι μου, είπε ο Κάθκαρτ στη νοσοκόμα. Πότε τήν έφρανε εδώ; — Στις 8... άμέσως μετά τόν δυστύχημα.

Ή πληγωμένη άναστήνευσε, σάν να τήν ένοχλούσε ο θόρυβος τής κουβέντας. Άναρθροί φθόγοι βγήκαν απ' τή χείλη της. Ο Κάθκαρτ έσκυψε ν' άκούση, αλλά δεν ξεχώρισε τίποτα. — Βρίσκεται ακόμα υπό τήν επίδραση τού ναρκωτικού, του είπε ή νοσοκόμα. Θέλετε να περιμένετε δίπλα; Θά σάς είδοποιήσω, μόλις συνέλθη.

Ο Πώλ Κάθκαρτ τήν κύτταξε οι. λυπόπτα. — Όχι, σάς ευχαριστώ απάντησε. Χένρυ!... Χένρυ!... ψιθύρισε σέ λίγο καθάρα ή λυτρία.

— Μήπως ξαναπρόφερε αυτό τ' όνομα; ρώτησε ο Κάθκαρτ τή νοσοκόμα. — Δε μπορούσα ως τώρα να κα-

— Όταν πέθανε, ή τελευταία λέξη της ήταν τ' όνομά σας...

Ήν τόν ήξερε!

ταλάδω τί έλεγε... απάντησε εκείνη με φανερά άμηχανία, άποφύγοντας τή ματιά του.

Ο γιστρός υπήκει κι' εξέτασε τόν σφυγμό τής τραυματισμένης. — Πολύ άγρός... έπε. — Θά πεθάνη, γιάρé; — Πάντως, ή κατάσταση της είναι πολύ κρίσιμη... άπελπιστική! Μισή ώρα άργότερα, ή λυτρία άφισε τήν τελευταία τής πνοή. Ο Κάθκαρτ στάθηκε μιά στιγμή άκίνητος μπροστά στο κρεβάτι. Ύστε, ρα στράφηκε κι' έβυλε, άμυλητος.

— Τί άνθρωπος χωρίς καρδιά! παρατήρησε ο δόκτορ Γιάροου. Χωρίς καρδιά; Ποιος ξέρει;... έπε σιγά ή νοσοκόμα. — Και πρόσθεσε, κυττάζοντας τόν πρόσωπο τής νεκρής: — Τή δυστυχισμένη! Ποιος νά αυτός ο Χένρυ; Μόνον τ' όνομά του πρόφεραν τή χείλη της.

— Ίσως κανένας άδελφός ή συγγενής; — Όχι, όχι! Άπ' τήν πονεμένη έκφραση που πήρε τόν πρόσωπο τού Κάθκαρτ, όταν τ' άκουσε, κατάλαβα πως δε μπορούσε νάναί ο Χένρυ άδελφός ούτε συγγενής τής νυνά, κας του.

Κι' είχε δίκιο ή νοσοκόμα: Ο Χένρυ ήταν ένας ζωγράφος. φίλος τού ανθρώπινου. Ήταν πολύ νέος, νεώτερος κι' απ' τή λαίδη Κάθκαρτ, που ήταν μόλις 25 χρόνων — είχε δηλαδή άκριδώς τή αίσά γρόνια τού συζύγου της.

Στό μεταξύ, ο σέρ Πώλ, καθισμένος μέσα σ' αυτοκίνητό του, πρόφερε αυτό τ' όνομα: «Χένρυ...». Τό είχε πρόψει, ή γυναίκα του. Έπρεπε λοιπόν, να σπείρη ο Κάθκαρτ, στο κάλεσμά της. Ποτέ δεν έκε άνοιξη τίποτα ο Πώλ στη γυναίκα του... Έστρεψε στή σκέψη του, έπε

στον καριέρη του πως μπορούσε να πιά να κοιμηθί γιάρτί δεν τόν χρειάζοτανε πιά.

Μισή ώρα άργότερα, ξανάδυγαν απ' τόν σπίτι, τυλιγμένος μ' ένα βαρύ πανωφόρι, που τόν φορούσε συνήθως μόνο στην έξοχη. Ή νύχτα ήταν ψυχρή. Ο σέρ Πώλ τήκανε τή ζήμα του. Είχε πείρι πολλές φορές στή άτελή τού ζωγράφου, με τή γυναίκα του. Έμεινε εκεί κοιμής.

Τό σπίτι, ήταν βυθισμένο στο σκοτάδι. Κι' όμως μόλις ντύθηκε ο Κάθκαρτ, τόν κούδουνι άναψε ένα φός κι' άνοιξε ή πόρτα. — Έσείς! έπε ο ζωγράφος, έκπληκτος.

— Με συγχωρήτε που σάς ένοχλώ τήτοις ώρας. — Δε μ' ένοχλείτε καθόλου. Δεν είχα κοιμηθί ακόμα... Περπάτε μέσα, σέρ Πώλ. Ο Χένρυ κύτταξε με μεγάλη προσοχή τόν έπισκεπτή του.

— Συνέβη τίποτα; τόν ρώτησε σέ λίγο. Είναι καλά ή λυτρία; — Θέλετε να πτή, ή λαίδη Κάθκαρτ, διώρθωσε ο Πώλ. Ή λαίδη πέθανε! Ο ζωγράφος τινάχτηκε άδοξος. — Για τ' όνομα τού Θεού!... Πώς; Πότε; — Πάο μιάς ώρας. Αυτοκινητικό δυστύχημα...

— Ή λυτρία!... Πέθανε!... Ο ζωγράφος σαρμάστικε σέ μιά πολυθρόνα, με τή ματία νοσηλωμένη και καρφωμένη στόν άντίκρου τοίχο. — Δε συνέλθε καθόλου, πρόσθεσε ο Κάθκαρτ με σκληρή και καθαρή φωνή. — Πέθανε... ξανάπε ο νέος, τρέποντας σάν να τόν προκαλούσαν φρίκη τή ίδια του τή λόγια. — Μάλιστα, κύριε. Μά γιατί σάς φαίνεται παράξενο; Πέθανε, όπως θά πεθάνουμε κάποτε όλοι μας. Ήταν σκληρός κι' άδυσώπητος ο Κάθκαρτ. Τό πρόσωπό του είχε μιά

πέτρινη άπάθεια. Ο Χένρυ δε μπόρεσε να κρατηθί και τού φώναξε: — Μά πως προφέρετε με τέτοια παγερότητα τ' όνομα μιάς πεθαμένης γυναίκας, που σάς αγαπούσε τόσο;

— Δεν ξέρετε κάποια λεπτομέρεια, απάντησε ο Κάθκαρτ. Κάποια λεπτομέρεια, που σάς ενδιαφέρει άπόλυτα. Θά τήν άκούσετε τώρα και θά εύχαριστήθητε. Άν κι' ή γυναίκα αυτή δεν υπάρχει πιά και για τούς δύο μας. — Δε σάς καταλαβαίνω, κύριε, πρόφερε μ' άγωνία ο ζωγράφος. Μήστε νάήγορα!

Ο Κάθκαρτ έγκατέλειψε τόν είσωνικό τού ύφους. — Όταν πέθανε σάς καλούσε. Καλούσε μόνο εσάς! Ή τελευταία λέξη της ήταν τ' όνομά σας... Πρέπει να τήν άκολουθήσετε, εκεί που πήγε!

Ο Κάθκαρτ σκεκόταν άπειλητικός μπροστά στο ζωγάφο. — Με καλούσε; Είσαστε βέβαιος; φώναξε εκείνος μ' ένα έξοπασμα χάρας που έπνιξε για μιά στιγμή τήν άγωνία του.

Ο Κάθκαρτ έσφίξε τή χείλη του, πριν προφέρει: «Ναι». Και τή δαχτυλά του συσπάσθηκαν, σάν να ήθελαν να πνίσουν τόν άλλο. — Ρστε μ' αγαπούσε!... Ω, άν τώδερα!... αν ήξερα πως μ' αγαπούσε ή λυτρία!...

Ο σέρ Πώλ έκανε ένα μορφασμό ορικής και καταπλήξεσε. — Ωστε... δεν τή ξέρατε; — Μά όχι, όχι! Και μόνο αν τόν είχα υποθέσει, βάφονα μαζί της... Ήταν ένα άδίστακο βασανιστήριο για μένα να ξέρω, πως ή λυτρία ήταν παντρεμένη με άλλον, να ξέρω πως αγαπούσε εσάς!

Ο ζωγράφος έκρυψε τόν πρόσωπό του στή χείρα του κι' έσκυψε τόν κεφάλι του, όλωσδιόλου έένος προς τόν άνθρωπο που σκεκόταν μπροστά του βυθισμένος στο δικό του πόνο... Τώρα ο Πώλ Κάθκαρτ ένοιωσε να διαλύονται όλο τόν μίσος του κι' ή δίψα του για έκδίκηση. Κύτταξε μιά στιγμή τόν καλλιτέχη. Ύστερα, άμυλητος, στράφηκε, άταχώς τόν άτελι και βγήκε, κλειώνοντας πίσω του τήν πόρτα. ΧΑ ΧΟΡΝ

Ακούστε
ΤΑ ΗΛΕΚΤΡΩΦΩΝΑ
(Ρεύματος - μπαταρίας)
GARRARD
(Γκάρραρντ)

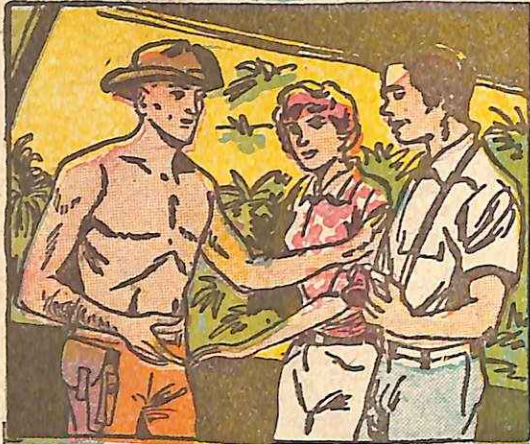
ΠΙΣΤΗ
ΑΠΟΔΟΣΙΣ
•
ΚΑΘΑΡΟΣ
ΗΧΟΣ

Τό πικ-άπ Γκάρραρντ, υπερέχει τεχνικώς γι' αυτό και τόν χρησιμοποιούν οι περισσότεροι ραδιοσταθμοί τού κόσμου

Κάθε συσκευή ήλεκτροφώνου ή πικ-άπ Γκάρραρντ, είναι έπίτευξις πολυετούς έρεύνης και εξέλιξης. Έτσι τή Γκάρραρντ συνδυάζουν σχέδιο και μηχανική τελειότητα. Τό Γκάρραρντ, επέτρεψε τήν κατασκευή τού μικροτέρου έπιτρεπομένου τρανζίστορ, με όλα τή πλεονεκτήματα τών μεγάλων συσκευών.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ **ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ Α.Ε.** ΤΗΛ. 26.747 - 32.010
ΧΡ. ΛΑΔΑ 13

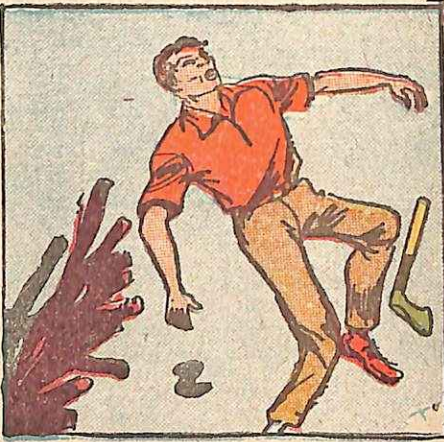
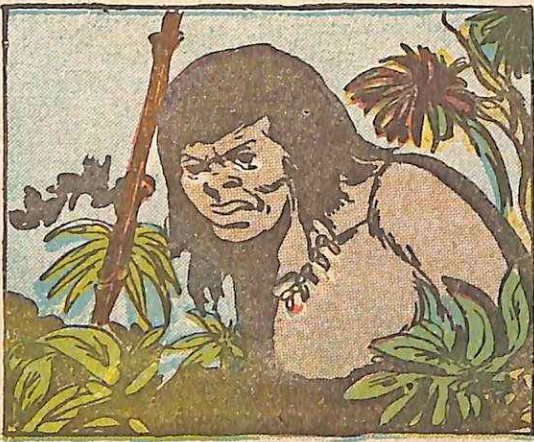
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΟΤΟΝ ΑΜΑΦΟΝΙΟ

Όταν ο Ζωρζ Λαφόν ανέλαβε για λογαριασμό της εφημερίδας του να φύγει για το Β. Περού και να γυρίσει από εκεί με ένα πλούσιο φωτογραφικό ρεπορτάζ, η γυναίκα του Μάγδα του δήλωσε πως ήταν αποφασισμένη να τον συνοδεύσει. Έτσι τον Ιούνιο έφτασαν στο Ρίο Χουαλάγκα και συνάντησαν εκεί τον Γουάιντερ Χόουαρντ που ήξερε καλά όλη την περιοχή.

Κυνηγός θηρίων και βοτανολόγος, ο θορακίστος αυτός άντρας προθυμοποιήθηκε να βοηθήσει τους δυο Ευρωπαίους και να τους μεταφέρει με το πλοιάριό του, το «Σάν Κριστομάλ», σε ένα σημείο, όπου το ποτάμι Ρίο Χουαλάγκα χάνεται μέσα στην ανεξερεύνητη ζούγκλα. Αφού προχώρησαν αρκετά, ο Χόουαρντ σταμάτησε το σκάφος και αφήνοντας τον πιστό του υπηρέτη...

... το Φλάβιο, να ετοιμάσει το φαγητό, κατέβηκε με τους φιλοξενούμενους του και προχώρησε μαζί τους μέσα στη ζούγκλα. Η Μάγδα, που έρευνούσε συνεχώς γύρω της με τα κυάλια, είδε ξαφνικά πάνω σ' ένα πανύψηλο δέντρο ένα πολύ παράξενο παρασιτικό λουλούδι. Ήταν ένα σπάνιο όρχεοειδές, που έλειπε από τη συλλογή του Χόουαρντ.

«Αν και βρισκόταν σε ύψος τριάντα μέτρων, ο Χόουαρντ σκαρφάλωσε με γρηγοράδα και με τη βοήθεια ενός κορτερού μαχαίριου έκοψε τα κλαδιά, που του έκλειναν το δρόμο. Σε λίγο κατέβηκε και δέχθηκε θριαμβευτικά στους φίλους του: —Το λουλούδι αυτό αξίζει μια ολόκληρη περυσία!

Δεν άντελέφθη όμως πως κάποιος ιθαγενής είχε παρακολουθήσει όλες του τις κινήσεις. Και το χειρότερο, αγνοούσε πως το δέντρο που πάνω του βρήκε το θαυμάσιο λουλούδι ήταν ένα «Αραγιάνι», που οι ιθαγενείς θεωρούν ιερό. Όταν λοιπόν ο ιθαγενής ανέφερε στη φυλή του πως είδε ένα λευκό να κόβει τα κλαδιά του ιερού δέντρου...

... εκείνη εσθκώθηκε και αποφάσισε να εκδικηθεί. Έτσι, ενώ ο άτυπος Φλάβιο ανέβαινε στο πλοιάριο ένα δέμα από καουσόζα, δέχτηκε ένα βέλος στην πλάτη κι' έπεσε στο ποτάμι. Ο Χόουαρντ και η συντροφιά του, που είχαν γυρίσει στο μεταξύ στο πλοίο πήραν βίσεις αμύνης. Ο Λαφόν θέλησε να πέσει στο ποτάμι.

... γὰ νὰ σώσει τὸν ὑπὸν, μὰ ὁ Χόουαρντ τὸν συγκράτησε: —Τὸ ποτάμι, τοῦ εἶπε, εἶναι γεμάτο πιράνχας, αὐτὰ τὰ σαρκοβόρα ψάρια ποὺ κατασπαράζουν μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἕνα ὀλόκληρο βόδι. Ὁ Φλάβιο δὲν ὑπάρχει πιά. Κῦτταξε ν' ἀνεβάσει τὴν πῆσι τοῦ ἀτμοῦ στὰ καζάνια γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ξεκινήσουμε...

Ἐνῶ ὁ Λαφόν δυνάμωσε τὴ φωτιά, ὁ Χόουαρντ μὲ τὸ ὄπλο του κρατοῦσε σὲ ἀπόσταση τοὺς ιθαγενεῖς. Ξαφνικά ὅμως εἶδε νὰ πλησιάζουν κι' ἄλλες ὁμάδες μὲ πιράνχες. Ἡ Μάγδα τοῦ εἶπε τότε νὰ ρίξει στὸ ποτάμι δυὸ δοχεῖα βενζίνης, ποὺ ὑπάρχουν στὸ πλοῖο καὶ νὰ τὰ πυροβολήσει μόλις θὰ ἑφταναν κοντὰ στοὺς ιθαγενεῖς, κάνοντάς τα νὰ ἐκραγούν.

Οἱ πιράνχες βρέθηκαν σὲ λίγο ζωσμένες ἀπὸ τὶς φλόγες καὶ οἱ τρεῖς λευκοὶ βγήκαν ἔτσι ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι τους. Ἀν' ἔκοβαν τὰ σχοινιά πρὶν μὴ σὲ κινῆσι ἡ μηχανή, τὸ πλοῖο θὰ κινδύνευε νὰ παρασυρθεῖ ἀπὸ τὰ ρεύματα καὶ νὰ καταποντιστῇ, ἐνῶ ἔτσι γλύτωσαν καὶ ὁ Λαφόν πέτυχε ἕνα καταπληκτικὸ φωτογραφικὸ ρεπορτάζ.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΤΣΙΓΚΟΥΝΗ

ΜΙΑ φορά, σὲ μιὰ χώρα, βρισκόταν ἕνα ὠραῖο λειβάδι. Τὸ λειβάδι αὐτὸ εἶχε μιὰ μικρὴ δεξαμενὴ, ἕνα ποταμάκι κι' ἕνα μονοπάτι ἀπ' τὴ μιὰ μεριά ὡς τὴν ἄλλη, γιὰ νὰ συντομεύῃ τὸ δρόμο τῶν ὁδοιπόρων. Τὸ λειβάδι δὲν τὸ ὥριζε κανεὶς, μὰ ἦταν χτήμα ὅλων τῶν κατοίκων τῆς γειτονικῆς πόλεως. Ήταν ἡ ὁμορφιά της, ἡ χαρὰ καὶ ἡ διασκέδασι τῶν παιδιῶν καὶ τὸ ξεκούρασμα τῶν γερόντων.

Στὴν ἴδια πόλιν εἶχε τὸ μαγαζάκι τοῦ ἑνὸς μαραγκῶς. Σὲ μιὰ γωνιά τοῦ μαγαζιοῦ βρισκόταν μιὰ τετραγωνὴν σανίδα παλιά, σχετασμένη ἀπὸ σόνη κι' ἀράχνες. Τὰ παιδάκια τῆς γειτονίας πολλὲς φορὲς ἐμπαιναν στὸ μαραγκοῦδικο κι' ἐπαίαν μὲ τὰ ροκανίδια. Καμμιά φορὰ, ἕνα-δυὸ ἀπ' αὐτὰ, πήγαιναν καὶ κάθονταν πάνω στὴ σανίδα. Κι' ὅταν ἐκείνη μιλῶσαν, ἐκείνη, σὰ νά-ταν μαγεμένη, εἶχε αὐτιά κι' ἄκουγε τὰ ὅσα λέγανε.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, τῆς ἦθε ἡ ἐπιθυμία ν' ἀφίστη τὴ γωνιά της καὶ νὰ βγῇ ἔξω κι' αὐτὴ νὰ ξεμοναχιάσῃ. Ἐκανε ἕνα γύρο, εἶδε τὸ ὁμορφὸ λειβάδι, τὰ παιγνίδια τῶν παιδιῶν, τοὺς γέροντες, ποὺ ξεκουράζονταν ἐκεῖ, καὶ χάθηκε.

Μὰ ἦθε ὁ χειμῶνας κι' ἡ παλιά σανίδα ξαναπῆρε τὴ θέσι της στὴ γωνιά τοῦ μαγαζιοῦ. Ἐπειτα, ἕνα προῖόν, ὅταν μῆκε ἡ ἀνοιξή, ἔγινε ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως, ἐπισκεφθῆκε τὸ μαραγκοῦδικο. Ἦταν ὁ πρὸ πλοῦσιος ἀπ' ὅλους, μιὰ ταγκοῦνης καὶ καλὸς ἄνθρωπος. Κοιτάζοντας τὸ ραβδί του, μίλησε μὲ τὸ μαραγκό. Μὰ ἡ σανίδα δὲ μπόρεσε ν' ἀκούσῃ τὰ λόγια του, γιὰτὶ ἕνας μικρὸς μὲ σγοινὰ μαλλιά, ποὺ βοηθοῦσε τὸν ἀφέντη του, κορόνιζε ἕνα μεγάλο ξύλο κι' ὅλη του τὴ δύναμι.

Σὲ λίγο, ὁ μαραγκὸς πῆρε τὴ σανίδα ἀπ' τὴ γωνιά καὶ κι' ἀφού τὴν τίναξε, εἶπε στὸν πλοῦσιο πελάτη: —Αὐτὴ ἡ σανίδα εἶναι κατὰλληλὴ γιὰ τὴ δουλειὰ ποὺ θέλετε...

—Ναί, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Νὰ τὴν πλανίσῃς καὶ νὰ τὴ στειλῃς στὸ ζωγραφό. ποὺ εἶναι ἐδῶ δίπλα σου.

Ὅταν ὁ πλοῦσιος ἔφυγε, ὁ μαραγκὸς πῆρε τὴ σανίδα κι' ἄρχισε τὸ πλάνισμα. Ἡ σανίδα ἦταν τώρα περήφανη. Δὲ ἴδταν πιά παρασπεταμένη. Κά, καθὼς δὲν εἶχε ὀφθαλμοὺς...

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Δυὸ φορές ξύλο...

Ὁ μικρὸς Σάκης πηγαίνει σ' ἕνα σχολεῖο, ὅπου ὁ δάσκαλος δὲν χαρίζει κάστανους. Εἶναι πολὺ ἀσπληγός.

Ὅταν ἐπῆανε ἕνα μαθητὴ τοῦ νὰ κἀν ἀταξίες, τοῦ ἐπέβαλλε νὰ πληρώσῃ πρόστιμο πέντε δραχμῶν στὸ ταμεῖο τῶν ἀπορῶν τοῦ σχολείου. Κι' ἂν ὁ μαθητὴς δὲν πῆγαινε τὸ πρόστιμο τὴν ἄλλη μέρα, ὁ δάσκαλος τὸν τίς ἔβριζε στὰ μαλλιά.

Μιὰ μέρα λοιπόν ὁ Σάκης ἔκανε μιὰ μεγάλῃ ἀταξία. Ὁ δάσκαλος τὸν ἐτίμασε καὶ τὸν ἔβαλε τὸ πρόστιμο.

Τὸ ὄρατό, ὁ Σάκης διηγήθηκε στὸν πατέρα του τὶ εἶχε συμβῇ στὸ σχολεῖο καὶ τοῦ ἐξήγησε τὴν τιμωρία ποὺ τὸν περιμένε τὴν ἄλλη μέρα, ἂν δὲν πῆγαινε τίς πέντε δραχμὲς.

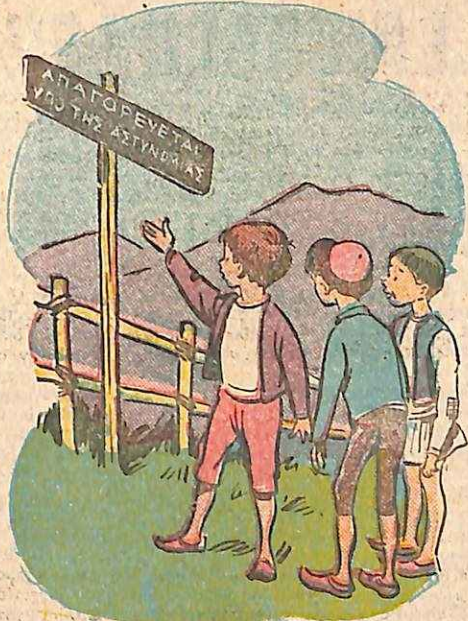
Ὁ πατέρας τοῦ Σάκη ἔγινε τότε ἔξω φρενῶν. —Ἀὖ τὸν ἐλεεινὸ! Ἀκούς νὰ θέλῃ νὰ σὲ ἐκθέσῃ μπρὸς στὰ μάτια τῶν συμμαθητῶν σου! Πάρε, παιδί μου, τίς πέντε δραχμὲς γιὰ νὰ τοῦ τίς δώσῃς καὶ νὰ μὴ σὲ κἀν ρεζίλι. Καὶ γιὰ νὰ μὴ κἀν πιά ἀταξίες, θὰ σοῦ δώσω ἐγὼ τὸ ξύλο, ποὺ δὲ σούδινε ὁ δάσκαλος σου.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἄρπαξε τὸ Σάκη καὶ τοῦδῶσε ἕνα καλὸ μπεντάκι.

Ὅταν πιά τελειώσε ἡ πατρικὴ τιμωρία, ὁ Σάκης ἐξαργυρώσε σὲ μιὰ γωνιά, μουρμούρισε: —Ἄραγε, τὸ ξύλο ποὺ θὰ μοῦ δώσῃ αὐτὸ ὁ δάσκαλος, ἂν δὲν τοῦ πᾶσι τίς πέντε δραχμὲς, θάναί χειρότερο ἀπ' αὐτὸ ποὺ ἔφαγα ἀπὸ τὸν πατέρα μου; Ὁχι, βέβαια!

Κι' ὁ Σάκης ἐθεώρησε καλὸ νὰ κρατήσῃ τίς πέντε δραχμὲς καὶ νὰ τίς φάῃ τὴν ἄλλη μέρα κι' ἀπὸ τὸ δάσκαλο!...

MIKY-MAOYΣ

—Παιδιά, δὲν βλέπετε τί γράφει αὐτὴ ἡ μαύρη σανίδα; Φώναζε στ' ἄλλα τὸ πρὸ μεγάλο παιδί.

Θὰ γινόταν γυαλιστερὴ καὶ θὰ περνοῦσε κι' ἀπὸ χέλια ζωγράφου!...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ πλοῦσιος πῆγε στὸ ζωγραφό, κρατώντας ἕνα χαρτί.

Θέλω νὰ μοῦ γράψετε αὐτὲς ἐδῶ τίς λέξεις πάνω στὴ σανίδα, τοῦ εἶπε.

Ὁ ζωγράφος δέχτηκε καὶ, τὴν ἄλλη μέρα, μπουγάτσισε ὁλόκληρη τὴ σανίδα κι' ἔγραψε πάνω τίς λέξεις, ποὺ εἶχε τὸ χαρτί.

Κι' ὅταν ὁ πλοῦσιος τὴν πῆρε, τὴ φορτώθηκε στὸν ὄμο του καὶ τὴν πῆγε ἴσα στὸ λειβάδι. Πῆδησε τὸν πρώτο φράχτη κι' ἔφτασε στὴν ἀκροχὴ τοῦ μικροῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ ἔχωσε βαθιὰ στὸ χώμα ἕναν πάσσαλο καὶ ψηλά κάρφωσε τὴ σανίδα, ποὺ ἔγραφε: «ΑΠΑΓΟΡΕΤΑΙ ΠΙΟ ΤΗΣ ΣΑΣΤΝΟΜΙΑΣ».

Ἡ σανίδα ἦταν γεμάτῃ χαρὰ. Εἶχε ἀφίσει πιά τὴ σκονισμένη τῆς γωνιά κι' εἶχε στηθῇ ψηλά, ὥστε νὰ βλέπῃ τὸ ὠραῖο λειβάδι, νὰ χαίρῃ...

—Ἀνόψε, ἀγάπη μου, συμπληρώνονται δέκα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ σὲ προσεῖδα. Κι' ὅπως τότε ἔτσι καὶ σήμερα τὸ σπίτι εἶναι γεμάτο!...

ταὶ τὸν οὐρανὸ, τὰ πουλιὰ ποὺ φτερούγιζαν γύρω της καὶ τὰ λουλούδια, ποὺ ἀνθοῦσαν κοντὰ της...

—Σὲ λίγο θάρθουν καὶ τὰ παιδιά, σκέφτηκε, καὶ θὰ χαροῦν, ποὺ θὰ μὲ δοῦν ἐδῶ!...

Καὶ περίμενε τὰ παιδιά. Στὸ τέλος, ἄκουσε ὁμιλίες κοντὰ στὸ φράχτη. Ἐνα μικρὸ κοριτσάκι ὀδηγοῦσε ἀπ' τὸ χεῖρ τὸν τυφλὸ παπποῦ του. Μὰ, σὰν εἶδε τὴ σανίδα, σταμάτησε καὶ εἶπε:

—Παπποῦ, δὲ μποροῦμε σήμερα νὰ μποῦμε στὸ λειβάδι.

—Γιατί, παιδί μου; ρώτησε ὁ γέρος.

—Γιατὶ ἔχουν βάλεῖ μιὰ μαύρη σανίδα, ποὺ ἔχει γράμματα ἀπάνω... εἶπε ἡ μικρούλα.

Κι' ἐπειδὴ δὲν ἤξερε νὰ διαβάσῃ καλά, ἄρχισε νὰ λῆι στὸν παπποῦ τῆς ἕνα-ἕνα τὰ γράμματα στὴ σειρά.

Ὁ γέρος, μόλις τ' ἄκουσε, κατάλαβε. —Τόσα καὶ τόσα χρόνια περπατοῦσα σ' αὐτὸ τὸ λειβάδι. Ἐρχοῦνταν ὅταν ἦσαν μικροὶ σὰν κι' ἐσένα κι' ἐπαῖζα ἐδῶ. Καὶ τώρα ποὺ εἶμαι τυφλὸς καὶ γέρος, ποὺ νὰ πάω νὰ ξεκουραστώ!...

Τὸ κοριτσάκι δὲν ἀποκρίθηκε. Ἐσφίξε μονάχα τὸ χεῖρ τοῦ παπποῦ του, τὸν πῆρε καὶ γύρισαν σπιτί τους.

Ἡ σανίδα, ποὺ ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ τοὺς εἶδε νὰ φεύγουν, λυπήθηκε κατὰχαρὰ.

Θέλετε νὰ μάθετε τώρα τί εἶχε γίνῃ; Ὁ πλοῦσιος, ἐνῶ εἶχε κι' ἄλλα πολλὰ χτήματα, ἀγόρασε καὶ τὸ λειβάδι κι' ἀπαγόρευσε νὰ πατήσῃ ἄνθρωπος ἐκεῖ μέσα.

Δὲν πέρασε λίγη ὥρα ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ὁ τυφλὸς μὲ τὸ κοριτσάκι, ὅταν σχολίασαν τὰ παιδιά. Ἡ πρώτη τους δουλειὰ ἦταν νὰ τρέξουν στὸ λειβάδι. Μερικὰ πήδησαν ἀπὸ τὸ φράχτη κι' ἐτοιμάστηκαν νὰ παίξουν τοπὶ. Ἐνα ἄλλο εἶχε ἕνα κόκκινο καραβάκι, γιὰ νὰ τὸ ρίξῃ στὸ νερό. Ἡ σανίδα τὸ γνώρισε ἀμέσως. Ήταν τὸ παιδί ποὺ βοηθοῦσε τὸν ἀφέντη τῆς στὸ μαραγκοῦδικο.

«Ἐλπίσω, ὅτι δὲ θὰ μὲ προσεξοῦν, σκέφτηκε ἡ σανίδα, καὶ θὰ παίξουν τὰ καίμενα ἐλεύθερα!...

Ὅλα τὰ παιδιά εἶχαν περάσει τὸ φράχτη. Ἐνα ὅμως, τὸ πρὸ μεγάλο, στάθηκε καὶ φώναζε στὰ ἄλλα:

Παίδια, δὲ βλέπετε τί γράφει αὐτὴ ἡ μαύρη σανίδα; Ἀπαγορεύεται νὰ μποῦμε στὸ λειβάδι, γιὰτὶ θὰ μὴ πᾶσι ἡ ἀστυνομία!

Τὰ παιδιά βήκαν νὰ διαβάσουν τὴν ἐπιγραφή. Ἐκείνο, ποὺ κρατοῦσε τὸ κόκκινο καραβάκι, εἶπε:

—Ἐγὼ ξέρω ποῦς ἔβαλε ἐδῶ τὴ σανίδα. Ἐκεῖνος ὁ πλοῦσιος, ὁ ταγκοῦνης. Εἶχε ἔθει στὸ μαγαζὶ κι' εἶχε πῆ στὸ ἀπεντικὸ μου νὰ τοῦ πλανίσωμῃ τὴ σανίδα, ποὺ ἦταν ἀραχνιασμένη στὴ γωνιά. Καλύτερα ὅμως νάμεινε ἀκόμη στὴ σκονισμένη της θέσι!...

Κι' ἡ σανίδα σκεφτόταν πὼς τὸ παιδί δὲν εἶχε ἀδικοῦ!

Σὲ λίγο, ἔφυγαν τὰ παιδιά ἀπ' τὸ λειβάδι, λυπημένα. Ἐνα ὅμως ἀπ' αὐτὰ, ποὺ ὀνόμαζε, πῆρε μιὰ πέτρα καὶ σημάδεψε τὴ σανίδα.

Τὸ ξύλινο πρόστιμο τῆς δὲν ἔταβε τίποτα. Ἀντήθηκε ὅμως τόσο ποῦ, ποὺ θὰ ἤθελε καλύτερα νὰ γινόταν τὴν ἴδια στιγμή γύλινα κομμάτια.

Κατόπιν ἄρχισε νὰ βόρει. Μιὰ γυναίκα, κρατώντας στὴν ἀγκυρὰ τὸ πρόστιμο παιδάκι της, ἐτοιμάστηκε νὰ μῇ στὸ λειβάδι. Ξαφνικά, εἶδε τὴ μαύρη σανίδα, καὶ διαύσε τὰ γράμματα. Καὶ τότε ἀνεγνώστηκε ν' ἀφίσῃ τὸ σύντομο μονοπάτι καὶ νὰ πᾶσῃ ἄλλο ὁδόν, ποὺ ἦταν γεμάτος χαλίδια, ἀφού σκέπασε καλὰ τὸ ὄρατό στὸ παιδί της μὲ τὸ σάκι της, γιὰ νὰ μὴ βροχῇ.

Δὲν πέρασε λίγη ὥρα, κι' ἕνα κοριτσάκι περῶσε ἀπ' τὸ λειβάδι. Πῆγαινε ἐπιτόλιτο καὶ ξεσκουφωτο, κρατώντας σκοῦπες ἀπὸ ἀφάνια. Ἦταν μιὰ μικρὴ, ποὺ ὅσα χόμματα κερδοῦσε ἀπ' τὴ δουλειὰ αὐτὴ, τὰ ἔδινε στὸν γιοῦ της κι' αὐτὸς τῆς ἔδινε νὰ τὸν καὶ νὰ κοιμάται.

Δὲν εἶχε κάνει, λοιπόν, λίγα βήματα, ὅταν εἶδε νὰ τὴν πλησιάσῃ ὁ πλοῦσιος μὲ τὴ μαγκούρα στὸ χεῖρ, φωνάζοντας τῆς ἀγρία νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ λειβάδι του.

Καὶ τὸ κοριτσάκι, γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὸν κακὸν ἄνθρωπο, ἄρχισε νὰ τρέχῃ. Μὲ τὸ τρέξιμο,

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Τών μικρών άνηκνώντων μας

- Πότε πήραμε τὰ Γιάννια;
- Στις 21 Φεβρουαρίου του 1912.
- Και τὴ Θεσσαλονίκη;
- Στις 26 Ὀκτωβρίου του 1912.

— Ἀπὸ ποιοὺς καὶ πότε ἀνακαλύφθηκαν ὁ Βόρειος καὶ ὁ Νότιος Πόλος;

— Ὁ Βόρειος Πόλος ἀνακαλύφθηκε ἀπὸ τὸν Πηρυ, τὸ 1909, καὶ ὁ Νότιος ἀπὸ τὸν Ἀμούνδσεν, τὸ 1911.

— Ποιὸς ἐφίταξε τὴν ἀσφαλιστικὴ ἀάμπτα τῶν ἀνθρώπων;

— Ὁ Ἀγγλὸς Νταϊζέ.

— Τί εἶπε ὁ Χριστὸς, ὅταν ἄκουσε ὅτι ζητοῦσαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν Ἑλληνες;

— «Ἐλθὺτεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου».

— Σὲ πόσους αἰῶνες καὶ ποιοὺς διαιρεῖται ἡ ἱστορία τῆς Γῆς;

— Ἡ ἱστορία τῆς Γῆς διαιρεῖται σὲ πέντε γεωλογικοὺς αἰῶνες: Στὸν Ἀζωϊκὸ, τὸν Ἡρωϊκὸ, τὸν Παλαιονοϊκὸ, τὸν Μεσοζωϊκὸ καὶ τὸν Καινοζωϊκὸ.

— Ποιὲς ἐπιστήμες σπούδασε ὁ Μέγας Βασίλειος;

— Τὴ Ρητορική, τὴ Φιλοσοφία, τὴν Ἀστρονομία, τὴ Γεωμετρία καὶ τὴν Ἱατρική.

— Στὴν Ἀφρική.

— Πότε οἱ Ἀθηναῖοι ἐξέλεξαν ἀρχοντα τὸ Σόλωνα;

— Τὸ 594 π.Χ.

ὁμως, τοῦ ἔπρεσαν τὰ λεπτὰ πού εἶχε μαζέψει ἀπὸ τὶς σκουῖες. Συλλογίστηκε τότε τὸν κύριό του, πού τὸ ἔδερνε, γιατί ἂν ὅμοιος πῶς ἔκλεψε τὰ λεπτὰ. Κι ὅχι μόνον νὰ κλαίη πὺ δυνάτ.

Ἐπορε νάχη κανεὶς πέτοινη καρδιά, γιὰ νὰ μὴ τὸ λυπηθῇ. Μὰ ὁ κακὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος δὲ συγκινήθηκε διόλου. Ἡ σάνιδα ὅμως, βλέποντας ὅλ' αὐτὰ, πονοῦσε ἀληθινά.

Ἐτσι, οἱ ἡμέρες περνοῦσαν. Τὰ παιδιὰ δὲ μπορούσαν πιά νὰ πᾶνε νὰ παίξουν στὸ λειβάδι. Ὁ τυφλὸς γέρος ἔπρε ἀρρωστος βαρύν. Τὸ ἀρρωστο μωρὸ κρῶσε στὸ δρόμο καὶ πέθανε. Τὴ μικρή, πού πουλοῦσε τὶς σκουῖες, τὴν ἔδωκε ὁ κύριός της. Καὶ μόνο ὁ κακὸς ἄνθρωπος γύριζε κατ'ἀπονο στὸ λειβάδι, χωρὶς νὰ βλέπῃ κανένα καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ κανεὶς νὰ τὸν βλέπῃ.

Ἦθε τὸ φθινόπωρο μὲ τὶς βροχές του. Τὰ γράμματα τῆς σάνιδας ἀρχισαν νὰ ξεβάφουν καὶ νὰ τρέχουν σὰ χοντὰ δακρυά. Ὁ κακὸς ἄνθρωπος, ὥστόσο, ἔξακολουθοῦσε νὰ πηγαίνει πρωτὶ-βράδου στὸ λειβάδι του, παραμονεύοντας νὰ μὴ πατήσῃ κανεὶς τὸ πόδι του ἐκεῖ!

Μὰ ἡ κακία του αὐτὴ δὲν τοῦ βγήκε σὲ καλὸ. Γιατί, μὰ μέρα, ἐκεῖ πού ἀπλωσε τὸ χέρι του νὰ πᾶσῃ τὴν ξεθωριασμένη σάνιδα, γιὰ νὰ τὴν ξαναφτιάξῃ, γλύστρησε καὶ ἔπεσε μέσα στὸ ποτάμι. Τὸ νερὸ ἦταν ἐκεῖ βαθὺ καὶ κανεὶς δὲ βρισκόταν νὰ τὸν βοηθήσῃ. Κι ὁ κακὸς, ὁ ἀπληστος, ὁ πλούσιος κύριος τοῦ λειβαδίου χάθηκε γιὰ πάντα.

Ὁ κακὸς ἄνθρωπος δὲν εἶχε κανένα σπὸν κόσμῳ. Ἐτσι, μὲ τὸ θάνατό του, τὸ λειβάδι ἔγινε ξανά χτῆμα τῆς πόλεως, γιὰ νὰ πηγαίνουν ἐκεῖ ὅλοι νὰ κάνουν τὸν περὶ τὸν τοῦ καὶ νὰ διασκεδάζουν ἀφοδᾶ.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Πληροφοροῦμεν τοὺς κ.κ. ἐνδιαφερομένους ὅτι παρελάσαμεν νέαν ποσότητα «LAIDABEILLE», κατόπιν καταπληκτικῆς ζητήσεως, ἀεροπορικῶς, καὶ δύνασθε νὰ προμηθευθετε παρὰ τῶν Φαρμακείων.

Καταργεῖ τὸ γῆρας, ρυτίδας, νεῦρα
Ξαναδίνει νεότητα, σφρίγος, εὐεξία

«LAIDABEILLE»

Φυσικὸν προϊόν Βασιλικοῦ Πολτοῦ, συμπεπικνωμένον πεντάκις, καὶ ἡγγυημένον παρὰ τῶν Γαλλικῶν Ἀρχῶν, τῶν ἐργαστηρίων Landais — Clere — Les Pins (Indre et Loire), συσκευασμένον εἰς σφραγισμένα κυτία τῶν 26 φυσιγγαν ποσίων.

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία Μπακάκου, πλατεῖα Ὁμοιοῦς, Βαγενᾶ — Κολοκυθᾶ, Λυκούργου 7, Ραυτοπούλου, τέρμα Ἀμπελοκή-
πων κλπ. ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΣ ἙΛΛΑΔΟΣ: Κ. ΣΚΟΥΡΤΕΛΛΗΣ.
ΣΤΑΔΙΟΥ 31. Τηλέφωνον: 35-346.

Τὸ «LAIDABEILLE» ἔχει ἀξιόλογον ρυθμιστικὴν ἐνέργειαν ἐπὶ τῆς ὁρέξεως γενικῶς, καὶ ἰδίως εἰς άτομα ὧν ἡ ὁρεξὶς ἔχει διαταρα-
χθῇ ἐκ ψυχικῶν λόγων, ἐπίσης εἰς περιπτώσεις ἀναρρωτικῶν, συ-
νεπείας σφοδρᾶς ἀσθενείας, ἐπιταχύνει τὴν ἐπανακτὴν τῶν δυνάμεων
καὶ τῆς φυσικῆς ψυχικῆς καταστάσεως, παρέχει σταθερὰν αὐξάνειαν
θάρους εἰς νέα παιδιὰ, παρουσιάζοντα ἐλαττωματικὸν ὑποσιτισμὸν,
καὶ ἐπιφέρει θελτικῶς τὸν συνήθη γενικῶς τοῦ ὁργανισμοῦ, ρύ-
θμισιν τοῦ νευροφυτικῶ συστήματος, φυσιολογίαν τῆς διαθέρσεως,
καλυτέραν ἀπόδοσιν τῆς φυσικῆς καὶ διανοητικῆς ἐργασίας κλπ.
λόγω τῆς ἐνισχυσεως τῶν διαφόρων φυσικῶν ἐνεργειῶν, ἐνδείκνυ-
ται δὲ καὶ διὰ τὴν ταχέαν ἀνάπτυξιν τοῦ στήθους διὰ τὰς καθυ-
στερημένας, καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ προλαμβάνῃ
τὴν λευκαίαν (καρκίνον τοῦ αἵματος), ὡς ἀνακοινώσεως Ἀμερι-
κανῶν καθηγητῶν ἀσχολουμένων μὲ τὴν μελέτην Βασιλικοῦ Πολτοῦ,
καὶ ὡς ἀνακοινώσεως τῶν καθηγητῶν Malosi, Grandi τοῦ Ἑπ. Ἰν-
στιτούτου Παίδεας, τῶν καθηγητῶν Prosperi, Racazzini, Francalansia
τῆς παιδιατρικῆς κλινικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Φλωρεντίας, τοῦ
καθηγητοῦ τῆς ψυχολογίας τῆς Imola, Italias, Telatin, γενομένην
κατὰ τὸ συνέδριον τῆς Βουλῆς Ἀπριλίου.

Τὰ ἐξαιρετικὰ καὶ θεραπευτικὰ αποτελέσματα τοῦ «LAIDABEILLE»
εἶναι γνωστὰ ἀνὰ τὴν Ὑφήλιον, ὅπου δὲ μᾶς ἱκανοποιεῖ ἰδιαίτε-
ρας καὶ ἀπὸ τὰς πολυπληθεῖς εὐχαριστηρίους ἐπιστολὰς χρησιμο-
ποιησάντων τὸ «LAIDABEILLE» εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

* Ἀνω — κάτω σταυρολέξο

Ὁριζοντίως:

- 1) ΣΚΟΡΠΙΟΣ — ΣΚΟΡΔΑ.
- 2) ΛΕΑ — ΚΥΑΝΑ.
- 3) ΑΓΚΙΣΤΡΙ — ΣΤΕΜΜΑ.
- 4) ΣΑΪ — ΑΛΑΤΑ — ΦΑΪ.
- 5) ΤΙΜΑΡΙ — ΑΘΗΝΑΙΟΣ.
- 6) ΑΤΑΞΙΚΑ — ΑΜΗ.
- 7) ΟΚΑΡΙΝΑ — ΑΜΥΟ.
- 8) ΑΝΑ — ΑΓΑ.
- 9) ΑΡΝΙ — ΚΑΝΤΗΛΑ.
- 10) ΜΟΙ — ΑΡΑΠΑΚΙ.
- 11) ΡΑΒΒΙΝΟΣ — ΑΡΩΓΟΣ.
- 12) ΑΙΑ — ΝΤΙΕΝ — ΑΠΩ.
- 13) ΧΡΗΣΤΑ — ΠΟΡΙΣΜΟΣ.
- 14) ΜΙΑΡΑ — ΝΕΟ.
- 15) ΑΣΑΝΤΙ — ΠΑΡΑΙΣΕΣ.

Καθ' ὅτως:

- 1) ΣΚΑΣΤΑ — ΒΑΤΡΑΧΙΑ.
- 2) ΓΑΪΤΑ — ΑΙΡ.
- 3) ΟΛΚΙΜΑ — ΑΝΑΒΛΗΜΑ.
- 4) ΡΕΙ — ΛΕΟΝΙ.
- 5) ΠΑΣΤΡΙΚΑ — ΜΙΝΤΑΤ.
- 6) ΙΚΑ — ΚΟΝΤΑΡΙ.
- 7) ΟΥΡΑ — ΑΡΧΑΙΟΙ.
- 8) ΙΛΑ — ΣΕΠ.
- 9) ΑΘΑΝΑΤΑ — ΝΟΤΑ.
- 10) ΣΥΣΤΗΜΑ — ΗΡΑ.
- 11) ΚΑΤΑΝΗ — ΑΛΑΡΓΙΝΑ.
- 12) ΟΝΕ — ΑΓΑΠΩ — ΣΕΛ.
- 13) ΡΑΜΦΙΣΜΑ — ΑΓΑΜΟΙ.
- 14) ΜΑΟ — ΑΚΟΠΟ.
- 15) ΑΠΑΙΣΙΟΣ — ΙΣΩΣΙΣ.

Μία χρωμμένη παροιμία

Ἡ παροιμία εἶναι: «ΑΝΑΘΕΜΑ ΔΥΟ ΠΑΡΑΜΜΑΤΑ, ΦΤΟΧΕΙΑ ΚΑΙ ΓΕΡΟΝΤΑΜΑΤΑ». Σχηματίζεται δὲ μὲ τ' ἀρχικὰ τῶν κάτωθι λέξεων:

- 1) Ἀνάληψις.
- 2) Νόστιμος.
- 3) Ἀλφά.
- 4) Θέρμος.
- 5) Ἐπιστροφή.
- 6) Μυστικός.
- 7) Ἀποτυχία.
- 8) Δαχύνιο.
- 9) Ὑστερον.
- 10) Οὐρά.
- 11) Παρακίνη.
- 12) Ρυτίδα.
- 13) Ἀρχή.
- 14) Μωρὸς.
- 15) Μεσομήφια.
- 16) Ἀραϊός.
- 17) Τελευταίος.
- 18) Ἀρωματισία.
- 19) Φλογερός.
- 20) Ταπεινός.
- 21) Ὑδαίος.
- 22) Χερὰ.
- 23) Ἐχθρός.
- 24) Ἰκανός.
- 25) Ἀποφύγων.
- 26) Κάθοδος.
- 27) Ἀπελπισία.
- 28) Ἰσχυρός.
- 29) Γαλήνη.
- 30) Ἐργατικός.
- 31) Ρήγεις.
- 32) Ὀρβός.
- 33) Νύχτα.
- 34) Τέρμα.
- 35) Ἀγάπη.
- 36) Μπροστὰ.
- 37) Ἀκρίβος.
- 38) Τέντωμα.
- 39) Ἀτολμία.

Ἀριθμητὸν παίγνιόδι

$$\begin{array}{r} 4 \times 6 \times 1 = 24 \\ 2 \times 8 + 9 = 25 \\ 3 \times 7 + 5 = 26 \end{array}$$

Κρυπτογραφικὸν

- 1) ΠΛΑΣΤΙΓΕ.
- 2) ΛΑΠΛΑΣ.
- 3) ΑΣΠΑΛΑΣ.
- 4) ΣΤΙΣΙΣ.
- 5) ΤΑΣΙΣ.
- 6) ΙΣΤΙΑ.
- 7) ΓΑΛΙΣ.
- 8) ΣΑΠΛΑ.

Διπλὰ καὶ μονὰ

Δυὸ ἀντικείμενα θὰ ὀρθῇ μὴ μόνον φορὰ: 1) Τὸ ποτήρι, καὶ 2) τὸ κλειδί.

*

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 874 σταυρολέξου

Ὁριζοντίως:

- 1) ΔΙΟΠΤΡΑ — ΠΑΛΛΑΣ.
- 2) ΡΑ — ΑΡ — ΙΣΑ — ΟΙΝΟΗ.
- 3) ΕΛΑΣΜΑΤΑ — ΚΥΝΩΠ.
- 4) ΑΠΛΑΝ — ΑΝΑΤΙΝΑΣΙΣ.
- 5) ΠΑΛΛΑΣ — ΑΛΕΑΙ.
- 6) ΙΝΤΣΑ — ΑΠΕΙΡΑ.
- 7) ΣΙΑ — ΡΕΝΑΝ — ΣΟΒΑΡΑ.
- 8) ΙΣ — ΡΕΝΑΝ — ΚΟΣΜΙΑ.
- 9) ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ.
- 10) ΑΝΤΡΑΣ — ΑΛΑΛΟ — ΩΜ.
- 11) ΜΑΚΡΗΣ — ΑΡΑΙΑ — ΛΙΝ.
- 12) ΣΗΠΙΑΙ — ΝΙΣΣΑ.
- 13) ΑΤΑΦΑ — ΑΣΤΑΚΟΙ.
- 14) ΜΑΡΑΣΛΕΙΟΝ — ΤΑΜΑΤΑ.
- 15) ΑΡΩΓΗ — ΑΔΡΑΝΕΙΑ.
- 16) ΑΝΟΜΑ — ΕΑΝ — ΝΟ — ΑΜ.
- 17) ΗΣΑΪΣ — ΑΝΗΣΥΧΑ.

Καθ' ὅτως:

- 1) ΑΠΙΣΤΙΑ — ΚΑΜΑ.
- 2) ΔΡΕΠΑΝΙ — ΝΜ — ΤΑΡΩΝ.
- 3) ΙΑ — ΑΛΤΑΙ — ΤΑ — ΑΡΩΝΗ.
- 4) ΕΛΑΣ — ΣΑΡΚΟΦΑΓΟΣ.
- 5) ΠΑΛΟΜΑΡ — ΡΑΡ — ΑΣΗΜΑ.
- 6) ΤΡΑΝΑ — ΕΠΙΣΗΣ — ΑΙ.
- 7) ΣΑΝΙΣ — ΣΗ — ΕΑ.
- 8) ΑΙΜΑ — ΠΑΣΤΑ — ΠΑΙΔΕΣ.
- 9) ΣΑΝ — ΕΝΤΟΛΑΙ — ΟΡΑ.
- 10) ΠΑΤΑΡΙ — ΑΜΑΡΑ — ΝΑΝΑ.
- 11) ΑΤ — ΡΣ — ΕΛΑΙΑ.
- 12) ΛΟ — ΑΟΚΝΟΙ — ΣΤΕΝΗ.
- 13) ΑΙΚΝΑ — ΒΟΗ — ΑΝΤΑΙΟΣ.
- 14) ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΩ — ΙΑΜΑ.
- 15) ΣΟΥΣΕ — ΡΜ — ΜΑΣΚΑ — ΑΧ.
- 16) ΗΠΙΑ — ΑΙ — ΓΣΟΤΙΜΑ.
- 17) ΩΣΙΣ — ΑΘΗΝΑΙΑ.

Η ἀλληλογραφία μας

Ὁ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ἱατρός κ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ἀπάντησε ταχυ-
δρομικῶς στίς: Μαρίαν Λυγυράτου,
Κέρκυραν, Ἀργεντινὰ Παταλουνᾶ, Λα-
βία, καὶ Φωτεινὴν Μάρκου, Ἐνταῦθα.

Ὁ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
κ. Ι. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ ἀπάντησε ταχυ-
δρομικῶς στίς: Ἰωαννίδην Ἰακώ-
βην, Γεωργίουτοῦλιν Ἀνδρέαν, Πατισσι-
ν, Νικόλαον, Χαμουτζίδην Ἰορδάνην,
Σαρκὴ Μαρίαν καὶ Μαρίαςτο Ἄντων

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Ἀνδρέας Νικόλα-
ος καὶ ὁ Εὐαγόρας Φιλίππου, Σου-
λίου 9, Μόρφου, Κύπρος, θέλουν ν' ἀλ-
ληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες καὶ μα-
θητρίας ἀπὸ τὴν Κύπρον, ἡλικίας 14—
17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψιν μιᾶς
καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Γεώργιος Γεωργί-
ος, Ἰουστινιανῶ 9Α, Ἀμμόχωστος, Κύ-
προς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ
μαθητρίας ἀπὸ τὴν Ἀθήναν.

Ὁ Π. Νικόλαος, (23 χρό-
νων), Λιναίου Νο 7Α, Βαρύσια, Κύ-
προς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ Ἑλ-
ληνίδες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, μὲ σκοπὸ
τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς
φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Τάκης Στυλιανῶ
καὶ ὁ Γεώργιος Παναγιῇ, Πάνω Ζωδία,
Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλλη-
λογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες μαθητρίας
ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, κατὰ προτίμησιν
ἀπὸ τὴν Ἀθήναν.

Ὁ Λεωνίδας Ἀντων-
ος, Ἀγρός, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπιθυ-
μεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν
Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅπουδήποτε ἄλλου, ἡ-
λικίας 14—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν
σύναψιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φι-
λίας.

Ὁ Κυριάκος Ὁθω-
ος, Θερβάγτες Νο 9, Λεμεσός, Κύ-
προς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες
ἀπὸ τὴν Ἀθήναν, Πειραιᾶ καὶ σταθε-
ρῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

προς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες
ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνά-
πτυξιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.
Παρακαλεῖ δὲσες ἀπαντήσουν νὰ στεί-
λουν μίαν φωτογραφία τους.

Ὁ Χ. Ἰωάννου, Τζαβέλα
10, Κτήμα, Πάφος, Κύπρος, ζητεῖ ν'
ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέους καὶ νέες ἀπ'
ὅλο τὸν κόσμῳ, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψιν
μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Πιερρὴς Μ. Πιερρῇ,
(19 χρόνων), Καζάφιν, Κυρήνεια, Κύ-
προς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες
ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἡλικίας 17—20 χρό-
νων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψιν μιᾶς καλῆς
καὶ σταθερῆς φιλίας, μὲ σκοπὸ ὅτι ἡ
θελε ἐπακολουθεῖ. Φωτογραφία ἀπα-
ραίτητη.

Ὁ Ἀντώνιος Γεωργί-
ος, Λεμνοῦ, Λεμεσός, Κύπρος, ἐπι-
θυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ
τὴν Κέρκυρα, Σέρρες, Ρόδο καὶ Ζάκυν-
θο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψιν μιᾶς καλῆς καὶ
σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσ-
δεκτη.

Ὁ Φάνος Νεοφύτου,
(17 χρόνων), Ἁγίας Μαρίας Νο 35,
Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει
ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλ-
λάδα, ἡλικίας 15—20 χρόνων, μὲ σκο-
πὸ τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς καλῆς καὶ στα-
θερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Νίκος Φιλίππιδης,
(17 χρόνων), Βατλίη, Ἀμμόχωστος,
Κύπρος, καὶ ὁ Κωσταντῆς Ν.
Κολάου, (17 χρόνων), Γερόλακας,
Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλλη-
λογραφήσουν μὲ νέες καὶ νέους ἀπ'
ὅλο τὸν κόσμῳ, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψιν
μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Τουμάζος Βασί-
λεῖος, Ὑπογραφίον, Στοὰ Μη-
τροπόλεως, Κυρήνεια, Κύπρος, ζητεῖ
ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλ-
λάδα, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκο-
πὸ τὴν σύναψιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθε-
ρῆς φιλίας καὶ ὅτι ἄλλο ἤθελε ἐπακο-
λουθεῖ. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ VASSILIOS KAS-
SIO S, M/V GREGIAN VALOUR
CO GOULANDRIS BROS LTD, 61 ST.
MARY AXE, LONDON E.C.3, EN-
GLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ
νέες, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἀθήναν
Πειραιᾶ καὶ Ἡρώλειον Κρήτης, μὲ
σκοπὸ τὴν σύναψιν μιᾶς καλῆς φιλίας.
Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Gerasimos C.
T. SOROS, S/T HYDROUSSA, Co
WESTEN SHIPPING CORP 29 BROAD-
WAY, N.Y.6, NEW YORK, USA,
ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ
τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 20—25 χρόνων, κατὰ
προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἀθήναν, Πειραιᾶ καὶ
Ζάκυνθο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψιν μιᾶς κα-
λῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία
ἀπαραίτητη.

Ὁ Νικόλαος Απο-
στόλιν, ὁ ΚΟΝΣΤΑΝ-

STOLAKIS, S/T ATLANTIS
EMPEROR Co C.F. SHARP K. Co
NIHON ODORI NAKA K. YOKOHA-
MA, JAPAN, θέλει ν' ἀλληλογραφή-
σῃ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ
τὴν ἀνταλλαγὴν σκέψων.

Δυὸ φίλοι, ὁ FRANK MAN-
DARA KAS καὶ ὁ JOHN SKOR-
DOS, S/T ANDROS ISLAND, Co O-
RION SHIPPING Co LTD, 29 BROAD-
WAY, NEW YORK 6, N.Y., USA, ἐπι-
θυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν, μὲ νέες ἀ-
πὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας μέχρι 22 χρό-
νων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψιν μιᾶς καλῆς
καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀ-
παραίτητη.

Ὁ ΑΡΑΝΑΣ καὶ ὁ GERAS-
SIMOS DEFTERALIOS, S/S ASTERIS
Co DRACULIS LTD, FOUNTAIN
HOUSE FENCHURCH ST, LONDON
E.C.3, ENGLAND, θέλουν ν' ἀλληλο-
γραφῶν μὲ νέες, ἡλικίας κάτω τῶν
20 χρόνων.

Ὁ MAKIS VASILIOU,
καὶ ὁ COSTAS TOKAS, TRITON
SHIPPING INC S/S AVGI 26 BROAD-
WAY, NEW YORK 4, N.Y., USA, ζη-
τοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ
τὸν Πειραιᾶ ἡλικίας 20—24 χρόνων,
μὲ σκοπὸ τὴν σύναψιν μιᾶς καλῆς καὶ
σταθερῆς φιλίας καὶ ὅτι ἄλλο ἤθελε
ἐπακολουθεῖ.

Ὁ V. KATSAROS, M/V
PEARL CLIPPER Co MESSRS G. M.
LIVANOS SHIPPING CORP, 80 BRO-
AD STREET, NEW YORK 4, N.Y.,
USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες,
ἡλικίας 15—19 χρόνων ἀπὸ ὁποιοῦς
ποτε νηοὶ τῆς Ἑλλάδος, μὲ σκοπὸ τὴν
ἀνάπτυξιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.
Παρακαλεῖ δὲσες ἀπαντήσουν, νὰ
στεύλουν μίαν φωτογραφία τους.

Ὁ ANTONIOS PROTO-
PAPAS, S/S MPARMPA PE-
TROS PATERAS SHIPROKERS CA-
MOMILE STREET 9, E.C.3, ENGLAND,
ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μὲ νέες ἀπὸ
τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικὸ, μὲ σκο-
πὸ τὴν σύναψιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθε-
ρῆς φιλίας. Παρακαλεῖ δὲσες ἀπαντή-
σουν νὰ στεύλουν μίαν φωτογραφία
τους.

Δυὸ φίλοι, ὁ ΚΟΝΣΤΑΝ-

Γιὰ τὸν λαιμὸ **TYSAL**

Ἡ Γυναίκα φροντίζει

Γιὰ τὸν λαιμὸ **TYSAL**

Ἀγοράστε σήμερα ὅτι
μπορεῖ νὰ χρειαστῇ αὐριο

Γιὰ τὸν λαιμὸ **TYSAL**

TYSAL στὸ σπῆτι

Γιὰ τὸν λαιμὸ **TYSAL**

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΓΕΥΣΙΣ

TINOS NOURL O.S. (21 χρόνων) και ο CHARS HATZIPATERAS (M) T CYGNUS Co R-K ST. CLARE HOUSE 30 — 33 M'NORIES LONDON E.C.3, ENGLAND, έπιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την 'Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας, και ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Δύο φίλοι, ο CONSTANTINOS ZACHARIAS, (22 χρόνων), και ο GEORGIOS LEFTERIS, (33 χρόνων) S)T ANNA O. MARITIME OVERSEAS CORP. 61, BROADWAY, NEW YOR 6, N.Y., USA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας, και την ανταλλαγή σκέψεων.

Ο TASOS SPIROPOULOS, M)N PHOEVOS Co LYRAS BROS LTD, 9 CAMOMILE STREET, LONDON E.C.3, ENGLAND, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την 'Ελλάδα, ηλικίας 18—25 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο PANAYIOTIS LILLOS και ο ANTONIOS VATZAVLIS, S)S ESPEROS TRITON SHIPPING INC 26 BROADWAY, NEW YORK 4, N.Y., USA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από τον Καναδά, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, ή-

λικίας κάτω των 23 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής και σταθερής φιλίας.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η SOFIA KAPSALI, (19 χρόνων), POSTE RESTANTE, MANCICH, ALEXANDRIE, EGYPT, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους, ηλικίας 23—25 χρόνων, από την 'Αθήνα ή τον Πειραιά, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η KATERINA PANTAZI, M)CHLEREN REDSTEINSG SCHWEIZ, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους από την 'Αμερική, στην ελληνική, γερμανική αγγλική και γαλλική γλώσσα. Τό ίδιο θέλουν και οι φίλες της SILVIA, RITA και KATERINA, για τις οποίες ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Η KETI AGELIDOU, SAKIZ AGACI YUD SAHIBI SOK No 5, ISTANBUL, BAKIRKOU, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την 'Ελλάδα, ηλικίας 20—25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η MARIA ANTONIE, T CONZALEZ MORALES, S)S REYAC No 100, COLONIA INDUSTRIAL, MEXICO 14, D.F., θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέ-

ες από την 'Ελλάδα, ηλικίας 23—35 χρόνων, στην αγγλική ή ισπανική γλώσσα. Παρακαλεί όσους απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η ANNA BALADAKI, No 15 RUE MOSQUEE RAMADAN IBRAHIMIEH, ALEXANDRIE, EGYPT, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, 20—25 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσους απαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Η MARY STEFANOY και η LIAMIA IOANNIDOU 9, CHEIKH ALY EL LESSI 9 ATTARINE, ALEXANDRIE, EGYPT, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Η NELLI MACRIDOU και η LAOURA ALEXOY, 102, MOSQUEE ATTARINE 102, ALEXANDRIE, EGYPT, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους και νέες, ηλικίας μέχρι 25 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ANNETA MARTI, POSTE RESTANTE ATTARINE, ALEXANDRIE, EGYPT, που πρόκειται να εγκατασταθεί στην 'Αθήνα, ζητεί ν' αλλη-

λογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 20—25 χρόνων, ιδιαίτερα από την 'Αθήνα, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία ευπρόσδεκτη.

Η NITSA KOSMIDOU, D)USSELDORF RATH AN CATHENHOF 169, GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή γερμανική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή κάρτ — ποστάλ, γραμματοσήμων και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

Η KIVELI EVANGELIDOU, KUM KAPI LIMAN CADDESI No 20, ISTANBUL, TURKIE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους, ηλικίας μέχρι 20 χιόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο GEORGES SAWAL, BRUCH No 28, WEST GERMANY, 66, BRUCH No 28, WEST GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 20 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο KOSTAS MITROPoulos, FRANKFURT/M, FRIEDRICH-LIST STR. 76, WEST GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 20 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο MICHAEL TUBINGEN, NECKAR SCHMIDT, STRASSE 9, BEI BREITENBURG, GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την 'Ελλάδα, κατά προτίμηση από την 'Ελλάδα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο D. GEORGIOU, 26 EZLET EL SIOUF 26, SIOUF RAMLEH, ALEXANDRIE, UAR, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα, κατά προτίμηση από την ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο JOH N E P J, S, 43 ROYAL ST. MAROUBRA, SYDNEY N.S.W., AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να έσωκλείσουν μία φωτογραφία τους.

Ο CON. SPILIOPOULOS, BOX 70, BULOELA Q. AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα.

Ο SPIROS VIA BULOELA Q. AUSTRALIA, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από καλές οικογένειες, ηλικίας 20—25 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και τη μετανάστευση. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο NICK P OULOS, 323 W. 19 ST. NEW YORK CITY, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 25—30 χρόνων, κατά προτίμηση ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και την ανταλλαγή σκέψεων. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο ANTONIS GANTZ, D. S. HAUPTSTRASSE No 172, HO. TEL ZUR KRONE D)USSELDORF, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες κάτω των 20 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο A. MARAKIS, '28 χρόνων, 203 HOWLAND AVE., TORONTO 4, ONTARIO, CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων.

Ο ROBERT STEVENS, B.P. 249 KIPUSHI, KATANGA, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα.

Ο HARRIS LIEDIS, MENDEM)RHEINL MITTEL 31, GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο BILL PANTES, 99 PALMERSTON AVE. TORONTO 3, ONTARIO, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την 'Ελλάδα, ηλικίας 17—23 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και τη μετανάστευση. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο V L A S I O S KIRUDIS, (21 χρόνων), SCHWELM)WESTFALIA SCHUL ST. 22, GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες της ίδιας ηλικίας απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο NICH B I A R I V I C O L O CONTARDINO No 2, PRESSO TURRINI SIENA, ITALIA, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα, στην ελληνική και ιταλική γλώσσα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο GEORGES SAWAL, BRUCH No 28, WEST GERMANY, 66, BRUCH No 28, WEST GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 20 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο KOSTAS MITROPoulos, FRANKFURT/M, FRIEDRICH-LIST STR. 76, WEST GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 20 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο MICHAEL TUBINGEN, NECKAR SCHMIDT, STRASSE 9, BEI BREITENBURG, GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την 'Ελλάδα, κατά προτίμηση από την 'Ελλάδα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο D. GEORGIOU, 26 EZLET EL SIOUF 26, SIOUF RAMLEH, ALEXANDRIE, UAR, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα, κατά προτίμηση από την ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο JOH N E P J, S, 43 ROYAL ST. MAROUBRA, SYDNEY N.S.W., AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να έσωκλείσουν μία φωτογραφία τους.

Ο CON. SPILIOPOULOS, BOX 70, BULOELA Q. AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα.

Ο SPIROS VIA BULOELA Q. AUSTRALIA, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από καλές οικογένειες, ηλικίας 20—25 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και τη μετανάστευση. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο NICK P OULOS, 323 W. 19 ST. NEW YORK CITY, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 25—30 χρόνων, κατά προτίμηση ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και την ανταλλαγή σκέψεων. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο ANTONIS GANTZ, D. S. HAUPTSTRASSE No 172, HO. TEL ZUR KRONE D)USSELDORF, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες κάτω των 20 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο A. MARAKIS, '28 χρόνων, 203 HOWLAND AVE., TORONTO 4, ONTARIO, CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων.

Ο ROBERT STEVENS, B.P. 249 KIPUSHI, KATANGA, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα.

Ο HARRIS LIEDIS, MENDEM)RHEINL MITTEL 31, GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο BILL PANTES, 99 PALMERSTON AVE. TORONTO 3, ONTARIO, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την 'Ελλάδα, ηλικίας 17—23 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και τη μετανάστευση. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο V L A S I O S KIRUDIS, (21 χρόνων), SCHWELM)WESTFALIA SCHUL ST. 22, GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες της ίδιας ηλικίας απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο NICH B I A R I V I C O L O CONTARDINO No 2, PRESSO TURRINI SIENA, ITALIA, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα, στην ελληνική και ιταλική γλώσσα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο GEORGES SAWAL, BRUCH No 28, WEST GERMANY, 66, BRUCH No 28, WEST GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 20 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο KOSTAS MITROPoulos, FRANKFURT/M, FRIEDRICH-LIST STR. 76, WEST GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 20 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο MICHAEL TUBINGEN, NECKAR SCHMIDT, STRASSE 9, BEI BREITENBURG, GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την 'Ελλάδα, κατά προτίμηση από την 'Ελλάδα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο D. GEORGIOU, 26 EZLET EL SIOUF 26, SIOUF RAMLEH, ALEXANDRIE, UAR, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα, κατά προτίμηση από την ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο JOH N E P J, S, 43 ROYAL ST. MAROUBRA, SYDNEY N.S.W., AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να έσωκλείσουν μία φωτογραφία τους.

Ο CON. SPILIOPOULOS, BOX 70, BULOELA Q. AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα.

Ο SPIROS VIA BULOELA Q. AUSTRALIA, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από καλές οικογένειες, ηλικίας 20—25 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και τη μετανάστευση. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο NICK P OULOS, 323 W. 19 ST. NEW YORK CITY, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 25—30 χρόνων, κατά προτίμηση ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και την ανταλλαγή σκέψεων. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο ANTONIS GANTZ, D. S. HAUPTSTRASSE No 172, HO. TEL ZUR KRONE D)USSELDORF, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες κάτω των 20 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο A. MARAKIS, '28 χρόνων, 203 HOWLAND AVE., TORONTO 4, ONTARIO, CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων.

Ο ROBERT STEVENS, B.P. 249 KIPUSHI, KATANGA, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα.

Ο HARRIS LIEDIS, MENDEM)RHEINL MITTEL 31, GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο BILL PANTES, 99 PALMERSTON AVE. TORONTO 3, ONTARIO, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την 'Ελλάδα, ηλικίας 17—23 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και τη μετανάστευση. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο V L A S I O S KIRUDIS, (21 χρόνων), SCHWELM)WESTFALIA SCHUL ST. 22, GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες της ίδιας ηλικίας απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο NICH B I A R I V I C O L O CONTARDINO No 2, PRESSO TURRINI SIENA, ITALIA, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα, στην ελληνική και ιταλική γλώσσα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο GEORGES SAWAL, BRUCH No 28, WEST GERMANY, 66, BRUCH No 28, WEST GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 20 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο KOSTAS MITROPoulos, FRANKFURT/M, FRIEDRICH-LIST STR. 76, WEST GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 20 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο MICHAEL TUBINGEN, NECKAR SCHMIDT, STRASSE 9, BEI BREITENBURG, GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την 'Ελλάδα, κατά προτίμηση από την 'Ελλάδα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο D. GEORGIOU, 26 EZLET EL SIOUF 26, SIOUF RAMLEH, ALEXANDRIE, UAR, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα, κατά προτίμηση από την ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο JOH N E P J, S, 43 ROYAL ST. MAROUBRA, SYDNEY N.S.W., AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να έσωκλείσουν μία φωτογραφία τους.

Ο CON. SPILIOPOULOS, BOX 70, BULOELA Q. AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα.

Ο SPIROS VIA BULOELA Q. AUSTRALIA, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από καλές οικογένειες, ηλικίας 20—25 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και τη μετανάστευση. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο NICK P OULOS, 323 W. 19 ST. NEW YORK CITY, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 25—30 χρόνων, κατά προτίμηση ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και την ανταλλαγή σκέψεων. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο ANTONIS GANTZ, D. S. HAUPTSTRASSE No 172, HO. TEL ZUR KRONE D)USSELDORF, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες κάτω των 20 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο A. MARAKIS, '28 χρόνων, 203 HOWLAND AVE., TORONTO 4, ONTARIO, CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων.

Ο ROBERT STEVENS, B.P. 249 KIPUSHI, KATANGA, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα.

Ο HARRIS LIEDIS, MENDEM)RHEINL MITTEL 31, GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο BILL PANTES, 99 PALMERSTON AVE. TORONTO 3, ONTARIO, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την 'Ελλάδα, ηλικίας 17—23 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και τη μετανάστευση. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο V L A S I O S KIRUDIS, (21 χρόνων), SCHWELM)WESTFALIA SCHUL ST. 22, GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες της ίδιας ηλικίας απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο NICH B I A R I V I C O L O CONTARDINO No 2, PRESSO TURRINI SIENA, ITALIA, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα, στην ελληνική και ιταλική γλώσσα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο GEORGES SAWAL, BRUCH No 28, WEST GERMANY, 66, BRUCH No 28, WEST GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 20 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο KOSTAS MITROPoulos, FRANKFURT/M, FRIEDRICH-LIST STR. 76, WEST GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 20 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο MICHAEL TUBINGEN, NECKAR SCHMIDT, STRASSE 9, BEI BREITENBURG, GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την 'Ελλάδα, κατά προτίμηση από την 'Ελλάδα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο D. GEORGIOU, 26 EZLET EL SIOUF 26, SIOUF RAMLEH, ALEXANDRIE, UAR, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα, κατά προτίμηση από την ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο JOH N E P J, S, 43 ROYAL ST. MAROUBRA, SYDNEY N.S.W., AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να έσωκλείσουν μία φωτογραφία τους.

Ο CON. SPILIOPOULOS, BOX 70, BULOELA Q. AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα.

Ο SPIROS VIA BULOELA Q. AUSTRALIA, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από καλές οικογένειες, ηλικίας 20—25 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και τη μετανάστευση. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο NICK P OULOS, 323 W. 19 ST. NEW YORK CITY, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 25—30 χρόνων, κατά προτίμηση ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και την ανταλλαγή σκέψεων. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο ANTONIS GANTZ, D. S. HAUPTSTRASSE No 172, HO. TEL ZUR KRONE D)USSELDORF, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες κάτω των 20 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο A. MARAKIS, '28 χρόνων, 203 HOWLAND AVE., TORONTO 4, ONTARIO, CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων.

Ο ROBERT STEVENS, B.P. 249 KIPUSHI, KATANGA, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα.

Ο HARRIS LIEDIS, MENDEM)RHEINL MITTEL 31, GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο BILL PANTES, 99 PALMERSTON AVE. TORONTO 3, ONTARIO, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την 'Ελλάδα, ηλικίας 17—23 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και τη μετανάστευση. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο V L A S I O S KIRUDIS, (21 χρόνων), SCHWELM)WESTFALIA SCHUL ST. 22, GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες της ίδιας ηλικίας απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο NICH B I A R I V I C O L O CONTARDINO No 2, PRESSO TURRINI SIENA, ITALIA, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα, στην ελληνική και ιταλική γλώσσα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο GEORGES SAWAL, BRUCH No 28, WEST GERMANY, 66, BRUCH No 28, WEST GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 20 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο KOSTAS MITROPoulos, FRANKFURT/M, FRIEDRICH-LIST STR. 76, WEST GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 20 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο MICHAEL TUBINGEN, NECKAR SCHMIDT, STRASSE 9, BEI BREITENBURG, GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την 'Ελλάδα, κατά προτίμηση από την 'Ελλάδα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο D. GEORGIOU, 26 EZLET EL SIOUF 26, SIOUF RAMLEH, ALEXANDRIE, UAR, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα, κατά προτίμηση από την ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο JOH N E P J, S, 43 ROYAL ST. MAROUBRA, SYDNEY N.S.W., AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να έσωκλείσουν μία φωτογραφία τους.

Ο CON. SPILIOPOULOS, BOX 70, BULOELA Q. AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα.

Ο SPIROS VIA BULOELA Q. AUSTRALIA, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από καλές οικογένειες, ηλικίας 20—25 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και τη μετανάστευση. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο NICK P OULOS, 323 W. 19 ST. NEW YORK CITY, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 25—30 χρόνων, κατά προτίμηση ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και την ανταλλαγή σκέψεων. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο ANTONIS GANTZ, D. S. HAUPTSTRASSE No 172, HO. TEL ZUR KRONE D)USSELDORF, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες κάτω των 20 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο A. MARAKIS, '28 χρόνων, 203 HOWLAND AVE., TORONTO 4, ONTARIO, CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων.

Ο ROBERT STEVENS, B.P. 249 KIPUSHI, KATANGA, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα.

Ο HARRIS LIEDIS, MENDEM)RHEINL MITTEL 31, GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο BILL PANTES, 99 PALMERSTON AVE. TORONTO 3, ONTARIO, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την 'Ελλάδα, ηλικίας 17—23 χρόνων, με σκοπό τη γνωριμία και τη μετανάστευση. Παρακαλεί όσες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο V L A S I O S KIRUDIS, (21 χρόνων), SCHWELM)WESTFALIA SCHUL ST. 22, GERMANY, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες της ίδιας ηλικίας απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο NICH B I A R I V I C O L O CONTARDINO No 2, PRESSO TURRINI SIENA, ITALIA, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την 'Ελλάδα, στην ελληνική και ιταλική γλώσσα.

Αθλητικά παραβλήνια

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΗΛΙΑΔΗΣ

Ένας άτυχος αίσσος

ΟΤΑΝ στις αρχές του φθινοπώρου ο «Όλυμπιακός» τον πήρε από τον 'Αγρόμιο, καταβάλλοντας ένα αρκετά σημαντικό ποσό, οι χιλιάδες όπα δει των ευθρολεύκων πανηγύριαν την απόκτηση του και τον δέχτηκαν σαν τον άσμενόμενο «μεσσία» που θα έσωζε την ομάδα από την «κάτω βόλτα».

Και πραγματικά ο Στέφανος 'Ηλιάδης ήταν ένας νέος κυνηγός με πολλά προσόντα που προσοίονταν λαμπρή κατοπινή εξέλιξη. Λεπτός, αεράτος, ντριπλέρ και τροφοδότης άριστος, άποτέλουσε το καμάρι του συνουικισμού εκεί κατά στο Περιστέρι όπου πρωτοεμφανίστηκε και πρωτοπαίξε μπάλα.

Έδω θ' άξιζε τον κόπο να σταθί κανείς και να πη δυό λόγια, για τον ρόλο που παίζει ο δημοσιογραφικός θόρυβος, η ρεκλάμα αν θέλετε στη ζωή και τη σταδιοδρομία των «βενετών».

Ο 'Ηλιάδης δεν ήταν αυτό που λέμε «βενετότατος». Ένας πολύ καλός νέος ποδοσφαιριστής ήταν. Τόσο καλός που θα μπορούσε να σηκώσει τό βάρος της ευθρολεύκης φανέλλας, να παίξει στην πρώτη ομάδα και ν' άποδώσει, κάτω ά πό όμαλές συνθήκες. Ο δημοσιογραφικός θόρυβος, όμως, ο έξαλλος εκείνος θόρυβος που τόσο συχνά κάνει την εμφάνισή του στις αθλητικές εφημερίδες στις μέρες μας, είχε παρουσιάσει τον 'Ηλιάδη σαν «μεσσία».

Και τό δύστυχο παιδί, δεν ήταν. Όπως κανείς άλλωστε ποδοσφαιριστής δεν είναι, μία και η πρώτη και βασική άρχή του ποδοσφαίρου είναι η όμαδι κόντης και όχι ο μεσσιανισμός.

Έτσι ο Στέφανος, στο πρώτο κιόλας μάτς, που έδωσε με την καινούργια του όμάδο παίζοντας έντονον του 'Αγιάδου, πήγε μεν καλά αλλά... δεν ήταν μεσσίας.

Η κοινή γνώμη, οι φίλαθλοι που με τό δικίο τους κι' αυτοί περίμεναν από τον Στέφανο 'Ηλιάδη τό «όσμο» των καταδίκασαν στη συνείδησή τους: — Δεν ήταν αυτό που λέγαμε. Κόφτε τον.

Και οι άρμόδιοι του «Όλυμπιακού» τον «έκοψαν» και τον πέταξαν από την πρώτη ένδοκάδα στη θέση του άνασπιρματικού της Β' όμάδας!

Προχτές είχαμε την ευκαιρία να «νατάμουμε» τό δράμα αυτό. Βρήκαμε στην προπόνηση τον «άτυχο» άσσο και τό στήσαμε ψηλά κουβέντα.

Άτυχος, Στέφανε έ;

Όμολόγησε: — Εσείς με κάνατε «άτυχο». Είμαι ένας εύσυνειδητος ποδοσφαιριστής. Τι σάς ήρθε και με κάματε... Θεό;

— Όχι έμείς.

— Δεν έχει σημασία. Δεν είναι κανείς Θεός. Οι παίκτες είναι καλοί, μέτριοι και κακοί. Όχι Θεοί.

— Έσο άνηκεις στους καλούς.

— Στάθηκε συλλογισμένος για λίγο. — Ύστερα ρώτησε άπορώντας — Τότε, γιατί;

★

Μεταφέρουμε τό πολύ ανθρώπινο και τραγικό μαζι έρώτημα του στούς άρμόδιους του «Όλυμπιακού».

✱

ΤΟ «ΠΡΟ—ΠΟ.. ΤΗΣ 12-11-61 ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ

Συμβουλές. που θα άποδειχθούν... θησαυρός!	
ΑΓΓΛΑΕΩ — ΠΑΟΚ	2
ΑΠΟΛΩΝ Θ. — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ	2 X
ΕΘΝΙΚΟΣ — ΑΕΚ	2
ΗΡΑΚΛΗΣ — ΠΑΟ	2
ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ — ΔΟΞΑ ΔΡ.	1
ΝΙΚΗ Β. — ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ	2
ΦΩΣΤΗΡ — ΑΡΗΣ Θ.	1 2 X
ΒΥΖΑΣ — ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ Π.	1 X
ΕΡΓΟΤΕΛΗΣ — ΟΦΗ	1 2 X
ΜΙΛΑΝ — ΓΙΟΥΒΕΝΤΟΥΣ	1
ΠΑΛΕΡΜΟ — ΑΤΑΛΑΝΤΑ	1 2
ΦΛΟΡΕΝΤΙΝΑ — ΡΟΜΑ	1 2
ΤΟΥΡΝΑΜΟ — ΠΑΡΤΙΖΑΝ	2
Άνασπιρματικοί:	
ΒΕΛΕΖ — ΝΟΒΙΣΑΠ	1
ΣΕΡΑΓΙΕΒΟ — ΜΠΕΟΓΚΡΑΝΤ	1

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ — ΣΧΟΛΙΑ

ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ

Η ΕΠΟ πρότεινε στη Γιουγκοσλαβική Όμοσπονδία να δοθί ο φιλικός άγώνας μεταξύ των δύο εθνικών όμάδων — 'Ελληνικής και Γιουγκοσλαβικής — στην 'Αθήνα τό πρώτο δεκάημερο του Δεκεμβρίου, αντί στο τέλος του ίδιου μηνός.

Η ρεβάνς θα διεξαχθί στο Βελιγράδι.

Παράλληλα έγνώσθη ότι έπληθε σμφωνία μεταξύ της ΕΠΟ και της Ποδοσφαιρικής Όμοσπονδίας της Αίγυπτου να μεταθί η εθνική μας όμας τον προσεχή Μάρτιο στην Αίγυπτο για δύο φιλικές συναντήσεις.

Η πρώτη απ' αυτές θα γίνη στο

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

★ Νέα από τό Καρπενθισί.

— Την όρεινή πρωτεύουσα της Ρούμελης, που θεωρείται σαν πόλις που μένει πιστή στις παραδόσεις, και στον τρόπο ζωής των ήρώων του 21.

— Άποστά και αυτή... πρακτορείον ΠΡΟ—ΠΟ έντός του Νοεμβρίου.

★ Συνέβη στη Γερμανία.

— Στο διάστημα της μεταβάσεως έ-κεί της 'Εθνικής μας όμάδας.

— Κάποιοι άγνωστοι όμογενής μη ή ένα βράδυ στην αίθουσα, όπου έπρωγαν οι διεθνείς μας, και άποτάθηκε στον εσυνόδο, που στέκόταν στην πόρτα και που δεν ήταν άλλος απ' τον εκ-

Άπό τά έγκαίνια των νέων γραφείων της ΑΕΚ στην πλατεία 'Αμερικής.

Κά'ι'ρο και η δεύτερη στην 'Αλεξάνδρεια.

Ο Κ. ΓΙΑΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ο άρχηγός της άνασπιρματικής ποδοσφαιρικής όμάδας του Παναθηναϊκού και μέλος της Κεντρικής 'Επιτροπής πρωταθλήματος, παραιτήθηκε από τις δυό θέσεις του λόγω φόρτου 'Ιδιοτικών άσχολιών.

Ο άντικαταστάτης του θάναί επανωθηναϊκόν αισθημάτων.

ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΗΣ ΑΕΚ

Μέσα στο Δεκέμβρι, όπως πληροφορούμεθα άποπερατούνται τά έργα (έπίστρωση, με χόρτο και έπέκταση έξεδρών) στο γήπεδο της ΑΕΚ της Ν. Φιλοθεφείας.

Τό γήπεδο, όπως προβλέπεται, θα περιλαμβάνη 40 χιλιάδες θέσεις και θα είναι τό μεγαλύτερο της 'Ελλάδας.

Η ΠΥΓΜΑΧΙΑ

Ο ΑΜΠΑΣ ΧΙΝΕΦΗΣ, ο άρχηγος της φυλής, έμαθε από βέβαιη πηγή, ότι η πέμπτη γυναίκα του, η Τό - «Χαρά των Ματιών» - τον είχε απιχήσει.

Προπατούσε μελαγχολικά στους κήπους του, όταν μια δούλα του φανέωσε τη δυσάρεστη είδηση.

Ο Άμπας Χινέφης δεν έδειξε καμιά συγκίνηση. Έχουσε μόνο στα βάθη της καρδιάς του τον πόνο του.

Ο ήλιος κατέβαινε στη δύση του. Στη μαρμάρινη δεξαμενή, κόκκινα και γαλιανά ψάρια, ανέβαιναν κι έβαιναν στην επιφάνεια του νερού. Άτισσασα γλυκιάς ευτυχίας βασίλευε στον κήπο. Ο Άμπας Χινέφης, όμως, έτρεμε τώρα από την οργή του...

Αργά, έκανε το γύρο της δεξαμενής. Τότερα έσκυψε στο νερό για να δει αν τα χαρακτοειδή του πρόδιναν την ταράχη της ψυχής του... Κι' αφού ήσυχασε από την εξέταση, γύρισε με άρτο πάλι βήμα στο κεντρικό μέρος του κήπου.

Πήρε κατόπιν ένα μικρό γυνό σφυρί και χτύπησε τρεις φορές δυνατά ένα λεπτό μπρονζένιο δίσκο. Τα πουλιά του κήπου σόπασαν και λίγο-λίγο άρχισαν να παρουσιάζουν γυναίκες αλυνέτες, που προχωρούσαν ανάμεσα από τις δεντροστοιχίες...

Οι πέντε γυναίκες του Άμπας Χινέφης έτρεχαν ύπαικνες στην προσέλευσή του. Ήταν το «Βοαδινό Αρώμα», η πρώτη του γυναίκα, και η «Ευτυχιμένη Νύχτα», το «Φθινοπορινό Φρούτο», το «Μέλι της Σελήνης» κι η «Χαρά των Ματιών».

Η γλύκα, η άρετη κι η καλοσύνη ήταν οι κυριότερες χάρες του «Βοαδινού Αρώματος».

Η τρυφερότητα, ο σεβασμός, το καθήκον και η τέχνη να ποσο-ελέχθη τα καλά πνεύματα, παίζοντας άσπρα, ήταν τα χαρακτηριστικά της «Ευτυχιμένης Νύχτας».

Το «Φθινοπορινό Φρούτο» ήξερε τον τρόπο να σολαβόων έναν άντρα, τσαγουδώντας.

Το «Μέλι της Σελήνης», που καταγόταν από τα μέρη των μεγάλων λιμνών, ήξερε καλύτερα από κάθε άλλον να δαμάζει τη Μοίρα.

Η «Χαρά των Ματιών», η ωραιότερη από τις πέντε γυναίκες, όταν γεννιόταν, κληρονόμησε όλα τα μυστικά από τις ίδιες της έρωτα. Κι' η καρδιά της έπαλλε, όταν την άγγιζε ο στήθος της, ο χαρούμενος μελωδικός δόγανος.

Οι πέντε γυναίκες γονάτισαν μπροστά στον Άμπας Χινέφης. Στην προσταγή του, σκλάβοι έφεραν γλυκίσματα κι άναψαν χάριτινα φανάκια. Τότε το «Φθινοπορινό Φρούτο» άρχισε να τραγουδάει, παίζοντας κιθάρα.

Κι' όταν τελείωσε το τραγούδι του, ο Άμπας Χινέφης έβλεπε τη βεντάλια του και είπε με σοβασή φωνή:

Ξέρετε, μικρά μελιστάλαχτα στόματα, πως βροσιόμαστε στην εποχή, όπου, σύμφωνα με την παράδοση, πρέπει να ξεφορμάσουμε τις επιθυμίες μας μπροστά στον Ιβί-σο.

»Αν η ευχή γίνει με το χέρι απλωμένο στο κόκκινο λουλούδι, τότε η επιθυμία μας θα πραγματοποιηθεί μέχρι το βράδυ, αν βέβαια συμφωνήσ' αυτό κι η καρδιά μας.

»Νά ένας Ιβί-σος!

»Ελάτε, η μία ύστερο! από την άλλη, να ξεφορμάτε με ειλικρίνεια τις επιθυμίες σας...

Το «Βοαδινό Αρώμα» προχώρησε, σκέφτηκε μια στιγμή και κατόπιν, απλώνοντας στο έδαφος το χειρουργικό της χέρι, είπε με φωνή, που έτρεμε:

— Έπιθυμώ να είναι μακρόχρο-

— Θέλω άποψε να πάρω το χέρι εκείνου, που αγαπώ... ψιθύρισε η «Χαρά των Ματιών».

Η ΕΚΔΙΚΗ ΔΙ ΤΟΥ ΑΜΠΑ ΧΙΝΕΦΗ

νη κι' ευτυχιμένη η ζωή του Άμπας Χινέφης, του σύζυγού μου. Άς γευθώ τη γλυκύτητα της ζωής κι' άς κάνω αυτό στον τάφο μου τις νεκρικές σπονδές.

Συγκινημένη από την ευχή της η πρώτη σύζυγός του, Ξαναγύρισε στη θέση της.

Οι τρεις άλλες γυναίκες άπλωσαν διαδοχικά τα χέρια τους μπροστά στο κόκκινο λουλούδι κι' έστησαν χιλιάδες ευτυχίες για τον κύριό τους. Τέλος, έφτασε κι η σειρά της «Χαράς των Ματιών».

Με βλέφαρα μισκλειστά, για να κρύβουν τη φλόγα της ματιάς του, ο Άμπας Χινέφης την παρακολούθησε. Ξεείνη προχώρησε, λυγερή κι' ευθραυστή σαν κρίνο. Και με φωνή που έμοιαζε με νε-

λάδημα πουλιού, είπε:

— Έπιθυμώ να πάρω άποψε το χέρι εκείνου που αγαπώ και να ζήσουμε μαζί πάντα ενομένοι...

Ο Άμπας Χινέφης έκανε τότε ένα νόημα και οι γυναίκες του γύρισαν αργά ανάμεσα στις δεντροστοιχίες πτά διαμερίσματά τους.

Στην αϊθουσα των άρχόντων ο Άμπας Χινέφης κάλεσε άμέσως τον αϊλάρχη του.

Έκεινος, παχύς και χολιράς, παρουσιάστηκε στον άφεντη του, κάνοντας πολλούς τεμενάδες.

Ο Άμπας Χινέφης του έκανε νόημα να σηκωθεί.

Μά ο αϊλάρχης δέ σηκώθηκε. Ψιθύρισε μόνο με σεβασμό:

— Άφεντη, επήρσιέ μου ν' ά-

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ

Θά χρειαστούν

ΕΧΕΙ άρχισει στις Ηνωμένες Πολιτείες η ειδική εξέταση νοσοκόμων, προωρισμένων να συνοδεύουν τους αστροναύτες στα εξερευνητικά ταξίδια τους.

Πράγματι, το Διεθνές Συνέδριο Νοσοκόμων έκαμε τελευταίως την έξης δήλωση:

«Οι άνθρωποι που ταξιδεύουν στο διάστημα, χρειάζονται ειδικές φροντίδες, και πρέπει να φροντιστούν, μέσα στα πλαίσια του επαγγέλματός μας, ώστε ν' ανταποκριθούμε στα ιδιομορφα αυτά προβλήματα τους».

Οι αστροναύτες μπορεί νάχουν διάστημα του ταξιδιού τους, όσο και μετά το φτάσιμο στον προορισμό τους. Πρέπει όμως αυτές να είναι ειδικευμένες στις ασυνήθιστες ασθένειες και άνωμαλίες, σωματικές και ψυχικές, που προκαλεί η άποτομη έκσφενδόνισι του διαστημολοίου, η έλλειψη θωρακισμός στο έσωτερικό του, η άπόλυτη άπομόνωση έπι έδομάδες ή μήνες, κλπ. Σ' αυτήν άκρίβως την έκπαίδευσι υποβάλλεται

ειδικές νοσοκόμες

ήδη ένας αριθμός νοσοκόμων της Αμερικανικής Αεροπορίας.

Οι 2.500 νοσοκόμες, από 47 διάφορες χώρες, που λάβανε μέρος στο Διεθνές Συνέδριο, ενδιαφέρθηκαν για το θέμα αυτό και μελέτησαν το άμερικανικό σύστημα εκπαίδευσής, για να το εφαρμόσουν και στις σχολές νοσοκόμων της πατρίδας τους.

Άλλο πρόβλημα των διαπλανητικών ταξιδιών είναι η διατροφή των αστροναυτών. Η διατήρησι άρκετων τροφών στο ψυγείο, προκειμένου για ένα μακρινό ταξίδι, είναι άδύνατη στην πράξι. Έκενο που χρειάζεται, είναι μία «ζωντανή» τροφή, που να παράγεται μέσα στο διαστημολόιο.

Πραγματικά, οι Αμερικανοί έπιστημονες έπινθησαν και κατασκεύασαν μία σχετική μικρή συσκευή, που παράγει συνεχώς ένα είδος φαγώσιμων φυκιών. Έτσι, εξασφαλίζεται μία ανεξάντλητη πηγή τροφής. Τα φυκία αυτά είναι άρκετά νόστιμα, όταν παρασκευασθούν με κατάλληλο

ποσινθώ άμέσως! Δεν είναι άξιος της τιμής που μου κάνετε.

Ο Άμπας Χινέφης έκανε μία προστατευτική χειρονομία. Κι' ο αϊλάρχης σηκώθηκε και είπε:

— Είθε τα καλά πνεύματα ν' άπομακρύνουν από κοντά σας κάθε δυστυχία! Έγώ, ο μηδαμινός, είμαι ο πιστός καθρέφτης του πνεύματός σας. Η χαρά της μορφής σας καθρεφτίζεται στη δική μου. Πρέπει κανείς να τρέξει πολύ για να βρει ευθυμότερο πρόσωπο από το δικό μου!

Σ' ευχαριστώ για τις ευχές σου, είπε ο Άμπας Χινέφης κατασηφιάζοντας και κάνοντας άερα με τη βεντάλια του. Έμαθα, ότι ο εξαδέλφος μου Γοήγορος Δρόμος, που γεννήθηκε από την άδελφή του πατέρα μου, μου έκανε μία μεγάλη προσβολή, έχοντας συνένοχο την πέμπτη γυναίκα μου. Είμαι άλήθεια!

Ο αϊλάρχης έγυαλε ένα βαθύ άναστεναγμό, που τέλειωσε με λυγμό... Κι' ο Άμπας Χινέφης συνέχισε:

— Ακολουθήσε με στο περίπτερό μου. Έχω να σου δώσω όδηγίες. Σέ προστάζω, αν σ' ευχαριστή να κρατάς το κεφάλι σου πάνω στους ώμους σου, να με υπακούσης σε ό,τι κι' αν σου πώ. Αν με υπακούσης, θα σου μετρήσει αύριο ο θησαυροφυλάκιός μου είκοσι άσημένα νομίσματα.

Άφεντη μου, άπάντησε ο αϊλάρχης, το παχύ μου σώμα είναι δικό σας κι' οι διαταγές σας θα έτελεστούν. Μά τα χέρια μου δεν άξίζουν να δεχτούν τέτοιες γενναιοδοσίες...

Κι' οι δύο άντρες μπήκαν στη μεγάλη αϊθουσα, όπου άπλώθηκε άπόλυτη σιωπή.

Η «Χαρά των Ματιών» άπολάμβανε τη γλυκύτητα του πρώτου ύπνου, όταν ο δούλος πήγε να την ξυπνήσει. Ο Άμπας Χινέφης παρακάλεσε την πέμπτη σύζυγό του να πάη να τον ξυπνήσει.

Η «Χαρά των Ματιών», ήρεμη, φόρεσε ένα γαλάζιο φόρεμα και κοιμήθηκε τη ζωή της. Τότερα, αφού έπιηξε στά μαλλιά της δυό καρφίτσες, στολισμένες στις άκρες τους κι' ένα σμαράγδι, άκολούθησε το δούλο ως το ιδιαίτερο διαμέρισμα του άφεντη.

Στη μέση της αϊθουσας, ο Άμπας Χινέφης περίμενε την πιο άγαπημένη του γυναίκα. Το ύψος του ήταν έπισημο. Η «Χαρά των Ματιών» τον κίτταξε στα μάτια.

Σ' έχάλσα, μικρό μελιστάλαχο στοματάκι, της είπε, για να εκπληρωθώ η ευχή, που έκανες μπροστά στο κόκκινο λουλούδι.

Ακολουθήσε σιωπή.

Ξαναπιάς, άνοιχτός όπως είπες, την επιθυμία σου, μικρό μου αγαπημένο λουλούδι!

Με φωνή, που έτρεμε, η «Χαρά των Ματιών» ψιθύρισε:

— Θέλω άποψε να πάρω το χέρι εκείνου που αγαπώ, και να ζήσουμε μαζί πάντα ενομένοι...

— Έ, λοιπόν, τι περικείμεις; είπε έπιτακτικά ο Άμπας Χινέφης, απλώνοντας το χέρι του, που το σκέπασε σχεδόν το μαντίλι του.

Κατάχλωση η γυναίκα του το πήρε.

Ο Άμπας Χινέφης τότε έκανε ένα πηδήμα προς τα πίσω και η «Χαρά των Ματιών», είδε, με μία τρισηρόη κρανή, πως κρατούσε ένα άντροχο χέρι, κοιμμένο από τον καπνό. Κλονίστηκε άμέσως και σοσιαίστηκε χέλιο σά νεκρό.

Τότε ο Άμπας Χινέφης άνοιξε τη βεντάλια του και βγήκε στην ταράσσα.

Μία κόκκινη λάμψη σκέπαζε ένα μέρος του οθρανοί. Ήταν το παλάτι του εξαδέλφου του, του Γοήγορου Δρόμου, που καίγονταν...

POMPER ΦΛΩΡΑΝ

Η τροφή θα σάς ΚΑΝΗ ΟΜΟΡΦΗ

Το δέρμα, τα μαλλιά, τα μάτια, θέλουν θρεπτικές ουσίες

Αν έπρόκειτο κάποια καλή νεράιδα να σάς χαρίσει ένα μαγικό δώρο όμορφιάς—ένα μονάχα—ποιό θα διαλέγατε; Σίγουρα, ένα όμοιο δέρμα. Αυτό μπορεί να σάς άποζημιώσει με το παραπάνω για κάθε άλλη φυσική άτέλειά σας.

Το δέρμα είναι ο καθρέφτης της έσωτερικής καταστάσεως του σώματος και του πνεύματος. Άδύνατο να έχη όμοιο δέρμα μία γυναίκα δυστυχισμένη, μία άρρωστη, μία που δεν τρέφεται καλά.

Ποιά είναι η συνταγή της όμορφιάς του δέρματος; Πρώτον, πρέπει να το τρέφετε από μέσα, τρώγοντας τις καθάρες και νωπές εκείνες τροφές που θα του προσφέρουν όλες τις άπαιτούμενες θρεπτικές ουσίες. Πρέπει άκόμη ν' άναπνέετε καλά, για να παίρνετε άφθονο άξυγόνο το αίμα σας και να κινήσει άρκετά, ώστε να γίνεται ζωηρότερη η κυκλοφορία.

Χρειάζεται όμως και έσωτερική τροφή το δέρμα. Για να διατηρή τη ζωτικότητα του, 1) το καθαρίζετε κάθε βράδυ με έπιμέλεια, ώστε ν' άκαπνίσει έλεύθερα στον ύπνο σας, 2) έπειτα από κάθε καθάρσιμα, κάθε πλύσιμο το περνάτε με μία τονωτική λοσιόν έλαφριά έκνιη ή με ένα έξοδι κουτάλας (θα βρείτε πώ κάτω τη συνταγή του) και 3) το άλείφετε με άγνό λάδι ή με λιπαρή κρέμα για να μένει μαλακό.

Τα χέρια σας θέλουν κι' αυτά τις περιποιήσεις τους. Ένας λόγος που τα χέρια φαίνονται συχνά πιο γερασμένα απ' το πρόσωπο, είναι γιατί το δέρμα τους έχει λιγότερα κύτταρα κι' έτσι ξεραίνεται γρηγορότερα.

Για να τρέφονται καλά, τα χέρια και τα νύχια χρειάζονται τις ίδιες τροφές, όπως και το δέρμα του προσώπου. Μην τα σαπουνίζετε πολύ συχνά. Τα καθαρίζετε με λάδι, τα σκουπίζετε καλά και τα περνάτε ύστερα με έξοδι τουαλέτας.

Επίσης, το ζουμί του λεμονιού είναι άριστο για τα χέρια.

Άλλά και τα μαλλιά παίρνουν τις άπαιτούμενες θρεπτικές ουσίες απ' την τροφή σας. Αν θέλετε λοιπόν νάνα όμοια και γυαλιστερά δεν άρκει να τα περιποιήσετε έσωτερικά. Πρέπει να περιορίσετε τα άμυλώδη και τα γλυκά, στη διαίτα σας, και να τ' άντικαταστήσετε με άφθονες σαλάτες, λάδι, μέλι και χυμούς φρούτων.

Αν έχετε πολύ στεγνά μαλλιά, καπνίστε μία κουταλιά άγνό λάδι κάθε μέρα.

Πριν λουστείτε, κάνετε ένα καλό μασάζ του τριχώματος του δέρματος με λάδι. Και, μετά το λούσιμο, περνάτε τα μαλλιά σας με άρωμα έξοδι. Ακόμη καλύτερο είναι να προσθέσετε στο τελευταίο νερό, με το οποίο τα έβγαζάτε, μία μεγάλη κουταλιά έξοδι τουαλέτας.

Για να φτιάξετε αυτό το τόσο ωφέλιμο έξοδι παίρνετε δύο κοφτές κουταλιές σούπας ξερά φύλλα μέντας και τα βράζετε με μισό κιλό νερό, επί 2 λεπτά της ώρας. Έπειτα στραγγίζετε το ύγρο και προσθέτετε άλλο τόσο άγνο έξοδι. Άφινετε 48 ώρες, πριν το μεταχειρισθίτε.

Άλλος τρόπος είναι ν' άνακατέψετε μισό κιλό ζεστό νερό με άλλο τόσο έξοδι, κι' αφού κρυσάλ το μίγμα να προσθέσετε μία κουταλιά του γλυκού έσάνς γεφύριου ρόζ. Φυλάτε σε καλά βουλωμένο μπουκάλι.

Κι' η όμορφιά των ματιών επίσης εξαρτάται απ' τη διατροφή σας. Αν λείπει απ' τη διαίτα σας κάποιο βασικό στοιχείο, τα πρώτα που θα ύποφέρουν θα είναι τα μάτια σας.

Μάτια εύαισθητα στο φως προδίνουν έλλειψη Βιταμινών Α και Β (που ύποάρχουν στο σικάκι, στη μαγιά, στο γάλα). Η βιταμίνη C (ευά φρούτα, ντομάτες, πράσινες πιπεριές) διαπρέπει τα μάτια ζωηρά και λαμπρά.

Τέλος, τα δόντια είναι κι' αυτά ένα σπουδαίο στοιχείο της όμορφιάς σας. Δεν άρκει να τα περιποιήσετε και να τα καθαρίζετε τακτικά. Πρέπει επίσης να τρέφετε—με το αίμα που φτάνει στις ρίζες τους—προσφέροντάς τους τα μεταλλικά άλατα που χρειάζονται για να διατηρούνται γερά και στέλνα. Για να τα γυμνάσετε, μασάτε πολύ ίδιως ζουμί σταρένιο και ώμα λαχανικά.

NANTIA ΧΩΡΑΦΑ

Τα ωραιότερα χέρια χρειαζομαιοιούν

ROL μέ 07

Τα χιονάτα ρούχα είναι πλυμένα με ROL

Δυό άλγείδες... μαζί με χίλιες έκπληξεις σε κάθε κουτί του ROL... Άνδοδοχεία - Αυτοκίνητα άγώνων - Κάκτοι, Άνάγλυφα παραμύδια... Έκπληξεις πρωτότυπες, έμπνεύσεις του ROL!

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΚΟΥΤΙ ΤΟΥ ROL

η Νικώ σας παρουσιάζει:

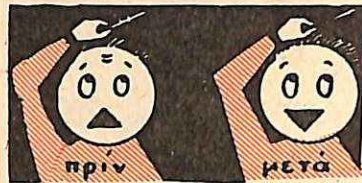

Σήμερα καμιά γυναίκα δεν είναι άσχημη, όταν ξέρει πού πρέπει να περιποιηθεί τον εαυτό της. Το τέλειο ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ «CONSTANT» με τη 10ετή πείρα του, αναλαμβάνει ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ Μύτης — Στήθους — Ρυτίδων. Είδικαι θεραπείαι ρυτίδων, λεκέδων, παχυσάρκιας, τριχοπτεώσεως, κλπ. ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ τέλεια. «Επιστημονικόν» Ινστιτούτον Καλλονής «CONSTANT» Περικλέους 28. Τηλ. 36-396. Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΔΩΡΕΑΝ

ΤΟΝ ΜΑΥΡΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΣΠΟΤΤΟ

Κυρία μου, θα γνωρίζετε, ότι τα περιποιημένα πόδια αποτελούν κύριο σημείο κομψότητας. Θέλετε να απαλλαγείτε από τους κάλους, τις σκληρύνσεις των πελμάτων και να αποκτήσετε βελούδινη πτέρνα; Μεταχειρισθείτε ΜΟΝΟΝ το μαύρο γερμανικό σπόττο «EDIPA» και θα πεισθήτε απόλυτα. Πωλείται στα φαρμακεία, μπουρναλίες, κομμωτήρια και καταστήματα νεωτεριστών. Γεν. αντιπρόσωπος ΑΓΝΗ ΜΠΟΥΝΤΟΥΡΗ, οδός Σατωβριάνου αριθ. 31, 5ος όροφος, τηλέφ. 522-704.

ΣΩΣΑΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Μία καταπληκτική εϊδρσι. 'Η ΝΟΒΟΚΑΪΝΟΥΧΟΣ αλοιφή ΔΟΞΑ σταματά μέσα σε 4 μέρες όριστικά την ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ σας. Απαλλάσσει από τη ΦΑΓΟΥΡΑ, εξαφανίζει την ΠΙΤΥΡΙΑΔΑ και την υπερλιπώση, και δημιουργεί νέα τριχοφυΐα. Θεραπεία εύκολη, γρήγορη, οικονομική. Έγκριση παρά του Υπουργείου Υγείνης Ε. 6. Α 2447/12/1960. Πωλείται σε όλα τα φαρμακεία και μπουρναλίες. Φαρμακευτικά εργαστήρια «FARPA» Ι. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ, έναντι Αγίου Διονυσίου Πειραιώς, τηλέφ. 462 573.

Έχετε πληροφορηθή ότι λειτουργεί επί της οδού Ασκληπιού 39 FUSSPFLAGE (είδικό θεραπευτήριο ποδών). Έκει η δεσποινίς ΤΟΥΛΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, διπλωματούχος της σχολής VON LETTOW Βερολίνου, θεραπεύει ριζικά και άνωθεν με ειδικά μηχανήματα ΝΥΧΙΑ που εισαγρούν στη σάρκα ΣΚΛΗΡΥΝΣΕΙΣ πελμάτων, ΠΤΕΡΝΕΣ σκαμμένες, ΚΑΛΟΥΣ σκληρούς και μαλακούς, ΜΥΚΟΣΕ (σάβειρα δλικής καταστροφής ούλων) και όλες τις ασθένειες ούλων. Το θεραπευτήριο Τ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ μετετέθη ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ 39 και Διδότου, τηλέφωνο 616.642. Όρες επίσκεψης από 8½ — 1 και 4½ — 8.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ "ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ" ΤΩΝ ΤΕΝΤΥΜΠΟΥ'ΔΩΝ

Τα «κοτόπουλα» και οι «πρωες»

Ε'ΝΑ αγόρι 12 χρονών έπεσε ξαφνικά απ' το ποδηλάτο του μπροστά στις ρόδες ενός αυτοκινήτου. Εύτυχώς, ο σωφέρ πρόλαβε να φρενάρη. Ένώ δε αυτός αναστέναζε με άνακούφισι, γιατί είχε αποφυγεί το τραγικό δυστύχημα, το παιδί σηκώθηκε κι' έφυγε, ευχαριστημένο... γιατί είχε πετύχει το παιχνίδι του! Την ίδια μέρα, ξανάπεσε τρεις φορές, μπροστά σε ισάριθμα αυτοκίνητα. Το τελευταίο απ' αυτά όμως έφυγε νάναι άσπυνομικό. Κι' έτσι ο νεκρός πέρασε απ' το δικαστήριο αηλικών και καταδικάστηκε σε πρόστιμο 4 λφρών. Όταν τον ρώτησαν γιατί τό έκανε αυτό, απάντησε: «Γιατί μ' άρέσει».

Τό περιστατικό αυτό συνέβη στο Χάμιλτον της Άγγλιας. Είναι δε χαρακτηριστικό των επικίνδυνων παιχνιδιών, με τά οποία διασκεδάζουν οι Άγγλοι ετεντυμπώδεις, ριψοκινδυνώντας τη ζωή τους γι' άστείο! Ένα άλλο παιχνίδι τους είναι να γονατίζουν και ν' άκουμπάνε τό κεφάλι τους πάνω στην σιδηροδρομική γραμμή, καθώς πλησιάζει δλοταχώς ένα τρένο. Ο πρώτος πού θα τραβηχτεί, χαρακτηρίζεται απ' τους άλλους «κοτόπουλο», ενώ ο τελευταίος άναγκάζεται να «πρωεί».

Μία παράλογη είναι και στέκωνται μπροστά σ' ένα ξεπρές, πού τρέχει καταπάνω τους με 90 χιλόμετρα την ώρα, και να παραμερίζουν μ' ένα πήδημα, την τελευταία μόνο στιγμή. 'Η διασκεδάζει όμως αυτή κατέληξε στο θάνατο ενός παιδιού, πού φώναζε περιφρονητικά στους φίλους του «Είσαστε κοτόπουλα!», αλλά τό ίδιο πήδησε πολύ άργά!...

Έξ άλλου, στό Γιορτσάιρ, δύο παιδιά δοκιμάζαν την άντοχή των νεύρων τους μ' ένα άληθινά άνατριχαστικό τρόπο: Ξαπλώνονταν ανάμεσα στις δύο γραμμές του τρένου, ώστε να περάσει από πάνω τους τό ξεπρές, με 100 χιλόμετρα την ώρα! Πώς άρχισαν τά τόσο επικίνδυνα αυτά παιχνίδια πού στοιχίζουν κάποτε τη ζωή των άμωλων παιδιών; 'Η πρώτη ιδέα προήλθε από την Ά. Αμερική, όπου την κολλέγισσες τό φίλμ τού Τζέιμς Ντην «Έπανάσταση χωρίς αίτια». Τά Άμερικανόπουλα κατευθύνανε τ' αυτοκίνητά τους σ' ένα γκρεμό, κι' εκείνο πού πηδούσε έξω τελευταίο, πριν γκρεμιστεί τ' αυτοκίνητο, κέρδιζε τον τίτλο τού πιδ γενναίου.

Ένα άλλο εκόλοπο, άμερικανικής προελεύσεως, είναι τό έξης: Δύο παιδιά οδηγούν δλοταχώς τ' αυτοκίνητό τους κατ' αντίθετες διευθύνσεις, πάλιν άκριβώς στη μεσαία διαχωριστική γραμμή ενός δρόμου. Έκείνο λοιπόν πού θα στρίψει πρώτο τό τιμόνι, γιά ν' άποφύγη τη φοβερή σύγκρουση με τ' άλλο αυτοκίνητο, παίρνει τον προσθητικό τίτλο τού ακοτόπουλου.

Οι Βρεταννοί γονείς έχουν άνησυχίες σοδάρα μ' αυτή την τρομαχτική και μωρητική τρέλλα, πού έχει κυριέψει τά παιδιά τους. Όταν ζήτησαν τη γνώμη ενός Λονδρέσου ψυχιάτρου γιά τό καταπληκτικό φαινόμενο, αυτός έδωσε την εξής εξήγηση:

«Στις πρωτόγυνες κοινωνίες, ό κάθε νέος πρέπει να υποβληθή σε μία ετελεπή μύηση, γιά ν' αποδεχτεί έτσι πώς έγινε άντρας. 'Οφείλει δηλαδή ν' άφιση νά τό πεσοκόμουν τό στήθος χωρίς νά δογηλήξη καθόλου απ' τον πόνο, ή νά πάση στη ζούγκλα, μόνος του, γιά νά κτώση ένα λιοντάρι. Μ' αυτό τον τρόπο αποδεικνύει ότι δεν είναι δειλός. »'Αλλ' οι πολιτισμένες κοινωνίες προσφέρουν πολύ λίγες ευκαιρίες στους περισσότερους άνθρώπους, γιά νά δείξουν τό θάρρος τους και τη νευρική άντοχή τους στο πόδο. «Ετσι, τά παιδιά — πού ό άπόψεις τους γιά τη ζωή είναι σχεδόν πρωτόγυνες στην άπληστία τους — έπινούν διάφορες «δοκιμασίες» τό θάρρους των».

Τό πρόβλημα τώρα είναι πώς οι γονείς θα κατευθύνουν αυτή την έμφυτη τάση των παιδιών προς άλλες ασφαλέστερες «δοκιμασίες» του θάρρους των. Όποιος βρή μία λύση, θα σώσει τόσους νεαρούς από άνηθο και άδοκίμο θάνατο.

Η Θεοδώρα της Πειραιϊκής-Πατραϊκής

Αγαπητές μου φίλες.

Όσο μικρό και νάναι τό παιδί, καταλαβαίνει και χαίρεται τό δμορφο ρούχο. 'Η καλαίσθητη, περιποιημένη εμφάνισή του, επιδρά στην ψυχολογία του, αισθάνεται άνετα με τους δηηλικούς του και ή όμορφιά του γίνεται συνθήα, πού δεν την εγκαταλείπει σ' όλη του τη ζωή.

Η Πειραιϊκή - Πατραϊκή, στην προσπάθειά της νά εξυπηρετήσει την έλληνική οίκογένεια, μεριμνήσε ιδιαίτερα γιά τά παιδιά. Άπ' τη στιγμή πού θ' άντικρύσουν τό φως του ήλιου τά ύφασματα της Πειραιϊκής - Πατραϊκής θ' άγκαλιάσουν με στοργή τό τρυφερό τους σώμα, χαρίζοντάς τους την ύγεια του βαμβάκερου ύφασματος, πού επί χιλιάδες χρόνια στάθηκε τό άγαπημένο ένδυμα του άνθρώπου. Πάνες από χασέ σε πολλές ποιότητες και διαφορετικά μήκη, πού κυμαίνονται από 0,80 μέτ. έως 1 μ. και από «τιόδο» λευκά και χρωματιστά, σε πλάτος 0,70 μ. και 0,80 μ. Ζιπονάκια και νυχτικά από λεπτή έμπομε βατίστα, σε πλάτος 0,80 μ., πού διαθέτουν πλήρη άπορροφητικότητα και δε δημιουργούν ερεθισμούς στο λεπτό βρεφικό δέρμα. Άκόμα τά λιλιπούτεια αυτά άνθρωπάκια μπορούν νά έχουν γιά τον ύγεινό, ήρεμο ύπνο τους ένα στρώμα από σατινέ οργέ No 100 σε πλάτος 1,40 μ. Ξενονάκια, από τά γνωστά γιά τη στερεότητα, τη λευκότητα και την άπαλή ύφή τους, σεντονολα της Πειραιϊκής - Πατραϊκής «Ιολάνδα» και «Βικτώρια», κονδέρτες πικέ, λευκές και χρωματιστές και μαξιλαροθήκες από περκάλι λευκό No 88.

τό, διαθέτουν χαριτωμένα, εύχάριστα σχέδια και άπαλά χρώματα. Ζώα, παιδάκια, λουλούδια και σκηνές παιχνιδιών, είναι τά βασικά μοτίβα τους. 'Ο,τι δηλαδή μπορεί πιο πολύ νά διασκεδάση τους μικρούς της φίλους.

Φυσικά, δεν ξεχνάει τά παιδιά του σχολείου. Μπλε γιά τις τάξεις του Δημοτικού και μαυρες γιά τό Γυμνάσιο, οι ποδιές από πολλές Πειραιϊκής - Πατραϊκής, είναι τόσο γευές, πού όταν τελείωση ή χρονιά, περμούν άνεπαφες, νά φορεθούν κι' από τό μικρότερο άδερφάκι.

Οι ειδικές αυτές ποπλίνες είναι διαθέσιμες σε πλάτος 1,40 και μόνες 0,90 εκ., έχουν δε ύποστη την επεξεργασία Σάνφορντ, ή όποια έγγνεται, ότι δε μπαίνουν ποτέ στο πλύσιμο.

Μά και γιά τις καθημερινές άνάγκες των μικρών της φίλων έχει φροντίσει ή Πειραιϊκή - Πατραϊκή. Κάθε παιδί έχει τη χαρά

φορέσουν ζωηρόχρωμα καρρό φορεματάκια και μπλούζες από ξεστές, στερεές φανέλλες, σε μεγάλη ποικιλία χρωματικών συνδυασμών. Κάθε φόρεμα από καρρό φανέλλα μπορεί νά γαρνιριστή με λευκό πικέ γιακαδάκι και μανσέτες και νά συμπληρωθή από ένα

χαριτωμένο, κεντητό, λευκό «φουρό» από βατίστα ή όπαλιν. Οι ίδιες φανέλλες, μαζί με τά «Ζαφείρια» και τό «Όεσσοντ», γίνονται όρωαίτα πονκάμοια γιά τ' άγόρια, καλύπτοντας, μαζί μ' ένα γκοί παντελόνι, τις άνάγκες εμφανίσεως του χειμώνα.

Προτιμώντας τά ύφασματα Πειραιϊκής - Πατραϊκής, οι μπτέρες εξασφαλίζουν την ύψηλή ποιότητα, την άντοχή των ρούχων, την ύγεια και την καθαριότητα των παιδιών τους. Τά πλεονεκτήματα του βαμβάκερου ύφασματος — του πλέον ύγιεινού ύφασματος, πού φόρεσε ό άνθρωπος από άρχαίωτων χρόνων έως σήμερα — συμπληρώνονται από την τελειότητα επεξεργασίας της Πειραιϊκής - Πατραϊκής. Κάθε ύφασμα της Πειραιϊκής - Πατραϊκής έχει προηγουμένως περάσει κατά τη διάοκεια της επεξεργασίας του και πούν βγή στην άγορά, από πολλούς σταθμούς έλέγχου, οι όποιοι επιβεβαιώνουν τη στερεότητά του. Διαλέγοντας γιά τά παιδιά ύφασματα της Πειραιϊκής - Πατραϊκής, είναι βέβαιο πώς διαλέγετε τά πιο εύχάριστα και βολικά ρούχα.

νά τυλίγεται, μετά τό βοαδινό του μπάνιο, σ' ένα μαλακό άπορροφητικό μπουνοβού, καυμμένο ειδικώς γιά τά παιδιά, από έμπομε λουτρόπανο Πειραιϊκής - Πατραϊκής.

Τό ίδιο και γιά την καθημερινή τους εμφάνισι. Γιά κάθε έποχη, ή Πειραιϊκή-Πατραϊκή προσφέρει σε άγόρια και κορίτσια τά καλαίσθητα και ύγιεινα ύφασματά της. Τώρα τό φθινόπωρο και τό χειμώνα, τά κοριτσάκια μπορούν νά

Επιμένοντας στη βάση της ανάπτυξής τους, τον αναπαινετικό, άνετο ύπνο, ή Πειραιϊκή - Πατραϊκή προσφέρει μεγάλη ποικιλία από φανέλλες και βατίστες κάθε τύπου, οργέ και έμπομε, κατ'άλληλες γιά παιδιά νυχτικά και πυτζάμες.

Τά λεπτά αυτά ύφασματα έχουν ειδικά σχεδιασθή από τό καλλιτεχνικό έπιτελείο της Πειραιϊκής-Πατραϊκής, γιά τά παιδιά. Γι' αυτό

Με Γερμανούς χαρτοφύλλους

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.

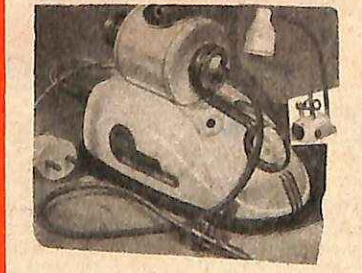
Τώρα με την αλλαγή του καιρού τα περισσότερα παιδιά είναι αναπαυμένα ή κρυωμένα. Χρειάζονται λοιπόν μία έντριβή ή κομπρέσες πού θα τά βοηθήσουν νά περάσουν χωρίς δυσάρεστες συνέπειες αυτά τά πρώτα κρυολογήματα. Άλλά πός Θεο, μη χρησιμοποιήσετε γιά τό σκοπό αυτά σιρόνυμα πού θα προκαλέσει κοκκινίλες και έγκαύματα στα εύαίσθητα παιδικά δέρματα. Κατάλληλη είναι ή κολώνια «ΕΝΦΑΝΤΣ» πού είναι ειδικά κατασκευσμένη. Άλωστε τη συγιστούν και ίλοι οι παιδίατροι.

STRATIS

Τό κατάστημα STRATIS SHOES Σταδίου 19δ, πλάγ. Κιν. «ΑΤΤΙΚΟΝ», είναι τό μοναδικό κατάστημα πού διατέλει την πλουσιώ. ιραν και πλέον σύγχ. ουη συλλογή γυναικείων και άνδρικών υποδημάτων. Τά άκονιζόμενα είναι μέρος της νέας κολέσιον μας. Επισκεφθείτε μας και θα σας βοηθήσουμε στην έκλογή. Τό εικονιζόμενο με τη σαρτάτα είναι τύπου «BALLY» με δρχ. 295 και τό «SPORT» τύπου κολλέγιου με δρχ. 155. STRATIS — Σταδίου 19δ.

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ ΗΓΓΥΗΜΕΝΑΙ

Γερμανικοί «KOLIBRI», «PRUGARIS», «PERFETTA», «STELLA», κ.λ. π. με βελόνια αυτόματα «UNIVERSO». Χαμηλά τιμαί. Εύκολαι και ή εκμάθησι δωρεάν. ΑΘΗΝΑΙ: ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ Ο.Ε. Θεμιστοκλέους 4. Σταδ. ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ: ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ — ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ Π. Μελά 12.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΕΩΣ BIRKIN

Ένα θαυματουργό σ' άλήθεια φάρμακο κατά της τριχοπτώσεως κυκλοφόρησε τελευταία. Είναι ή λοσιόν BIRKIN τού Γερμανικού Οίκου DRALLE, παγκοσμίας γνωστή γιά τά θαυματουργά της άποτελέσματα. Η χρήςις τού BIRKIN σταματά την τριχοπτώση, εξαφανίζει άσφαλές την πιτυρία, πληθαίνει και διορφαίνει τά μαλλιά. Εμπιστευθείτε την ύγεια των μαλλιών σας στον Γερμανικό Οίκο DRALLE χρησιμοποιώντας τό BIRKIN. Δοκιμάστε το. Θα ένδοιμαστείτε.

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΘΑ ΔΩΣΗ ΕΦΕΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΤΥΧΕΡΟΥΣ ΤΟΥ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΕΙΡΩΝ

Όχι θρόνον άσπώς ένα εδίοι
αλλά ένα **ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΟ** εδίοι

Γιατί θα
τά εδίοι του λαχείου
θα είναι ερωδιασμένα
με **ΕΝΑ ΨΥΓΕΙΟ**

και **ΜΙΑ ΚΟΥΖΙΝΑ ΙΖΟΛΑ**

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΔΕΥΤΕΡΑ - ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΩΝ ΚΕΡΔΩΝ ΤΟΥ 1^{ου} ΤΥΧΕΡΟΥ
ΤΩΝ 8 ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΩΝ ΣΕΙΡΩΝ - ΜΕΓΑΛΗ ΕΦΕΤΕΙΝΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ -
ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΙΚΑΝΟΠΟΙΕΙ ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΛΜΗΡΟΤΕΡΑ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΡΧΟΥ

Πωλοφορούν αϊ σειράι 13^η και 14^η

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Οί προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 9 - 15 Νοεμβρίου 1961

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Θα παρουσιαστούν μερικές δυσχέρειες, τις οποίες πρέπει ν' αντιμετωπίσετε με θάρρος και χωρίς να χαλαρώσετε τις προσπάθειες. ★ Διαφορά με συγγενικό πρόσωπο, θα σας υποχρεώσει τελικά να καταφύγετε στο δικαστήριο.	★ Οι νέοι, ιδίως, πρέπει να προσέξουν πολύ κατά την περίοδο αυτή, γιατί τους στήνουν έντεχνες παγίδες. ★ Η ζήλια σας είναι αδικαιολόγητη και πρέπει με κάθε τρόπο ν' αποφύγετε να την εκδηλώσετε. ★ Υπομονή.	★ Ο οργανισμός έχει ανάγκη από μια κούρα αποτοξινώσεως. ★ Αποφύγετε τις σάλτσες, τα τηγανίτα και τα βαριά φαγητά, ιδίως το βράδυ. ★ Ολιγοσημερή χορτοφαγία θα σας ωφέλυνε πολύ. ★ Τυχρό το 13.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Η τύχη παραμένει με το μέρος σας. ★ Αναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα και ενεργήστε με αποφασιστικότητα. ★ Θα συναντήσετε δυσχέρειες, μα η αίσιοδοξία θα σας βοηθήσει να τις υπερπηδήσετε. ★ Αποφύγετε τα ταξίδια στο εξωτερικό.	★ Συγγενικό πρόσωπο θα σας προσε- νήση έγνοιες και ανησυχίες. ★ Οι αδέ- σμευτοι θα γνωρίσουν τις ημέρες αυτές πρόσωπο, με το οποίο θα τους συνδέση ένας έρωτας, που έχει μεγάλες πιθανό- τητες να καταλήξει σε γάμο.	★ Τα φρούτα θ' αποδειχθούν πολύ πιο ωφέλιμα αν τα τρώτε νηστικός ή στη θέ- σι ωρισμένων γευμάτων, ιδίως το πρωί και το βράδυ. ★ Άριστο ήθικθ θα επι- ταχύνει την ανάρρωσι των ασθενών. ★ Τυχρό το 1.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Εξετάστε προσεκτικά και χωρίς καμιά προκατάληψη την πρότασι που σας κάνουν. Θα διαπιστώσετε τότε πως είναι πολύ συμφέρουσα. ★ Μετριάστε, προς το παρόν, τις φιλοδοξίες και άρ- κεστήτε στα λίγα. ★ Ανέλιπστη βοήθεια.	★ Καταπολεμήστε την αδικαιολόγητη άπαισιδοξία, στην οποία σας ώδουν τα άσπρα και φροντίστε να διατηρήσετε τη συνθησιμένη ευθυμία σας. ★ Σας γίνον- ται πολλές προτάσεις και δεν ξέρετε ποιά να διαλέξετε.	★ Αν η καρδιά σας είναι ευαίσθητη ή παρουσιάζει κάποια αρρυθμία, αποφύ- γετε την υπερκόπωση και τις ζωηρές συγ- κινήσεις. ★ Μην τρώτε φαγητά, που έρε- ρει πως σας πειράζουν και περιορίστε το κάπνισμα.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Έπιτυχία συναδέλφου ή συνεργάτου θα έχη ευχάριστο αντίκτυπο και για σας. ★ Έχετε συμφέρον ν' ακολουθήσετε τις συμβουλές, που σας δίνει πρόσωπο με πείρα. ★ Πιστέψτε άφοβα τις υποσχέ- σεις, που σας δίνουν.	★ Θα δοκιμάσετε τις ημέρες αυτές μια μεγάλη χαρά, οποιαδήποτε και αν είναι ή ηλικία σας. ★ Προσέξτε μόνο τα λό- για σας, γιατί κινδυνεύετε να πληγώσετε και ν' απομακρύνετε από κοντά σας ά- γαπημένο πρόσωπο.	★ Η υγεία απαιτεί να βράσετε ένα ρυθμό στη ζωή σας και ν' αποφύγετε κά- θε είδους καταχρήσεις. ★ Διάδετε τις περιττές έγνοιες, κάνετε συχνούς περι- πάτους στην έδωχή και εξασφαλίστε έλ- φθονο και ήρεμο ύπνο.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Η τύχη δεν είναι με το μέρος σας, γι' αυτό έχετε συμφέρον να περιμένετε μια πιο ευνοϊκή περίοδο, για ν' αναπτύ- ξετε δραστηριότητα και να επιδιώξετε την αλλαγή, που σχεδιάζετε. ★ Μην ύ- ποτιμάτε τους αντιπάλους.	★ Τα άσπρα δημιουργούν συνθήκες ευ- νοϊκές για την πραγματοποίηση πολλών επιθυμιών και επιδιώξεων. ★ Κατάλληλη περίοδος για να συζητήσετε και να κα- ταστήσετε με άγαπημένο πρόσωπο σχέ- δια για το μέλλον.	★ Φανήτε πολύ προσεκτικοί αν περά- σετε τα πενήντα. ★ Αποφύγετε ό,τι θα μπορούσε να ερεθίση ή να εκθέσει την ό- νου το σκόρδο και τα νεφρά. ★ Οι γυ- ναικές άς προσέξουν το ουροποιηνητι- κό σύστημα.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Συνεχίστε τους αγώνες και τις προσπάθειες με τη βεβαιότητα πως θα καταλήξουν σ' έπιτυχία και θα σας εξα- σφαλίσουν βελτίωσι των οικονομικών. ★ Ανέλιπστο και τυχαίο περιστατικό θα έλπιρητήρη ή συμφέροντά σας.	★ Φυλαχτήτε από ένα υπέρμετρο και ίσως αδικαιολόγητο ένθουσιασμό, που θα καταλήξει, άργά ή γρήγορα, σε τρομερή απογοήτευσι. ★ Αντιθέτως, ή λογική θα σας βοηθήσει να λύσετε δύσκολα προβλή- ματα, που σας απασχολούν.	★ Μία ευχάριστη είδησι θα επαναφέ- ρη την αίσιοδοξία και από θα έχη ευ- νοϊκό αντίκτυπο στην όλη κατάστασι της υγείας σας. ★ Τρώτε σε ώρισμένες ώ- ρες, για ν' αποφύγετε στομαχικές άνω- μαλίες. ★ Τυχρό το 7.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Θα χρειαστή τις ημέρες αυτές να εργαστήτε έντατικά, χωρίς όμως να πα- ρατηρηθή και ανάλογη αύξησι των εσό- δων ή των κερδών. ★ Απαιτείται προ- σοχή, γιατί κινδυνεύετε να δώσετε λαν- θανήν κατεύθυνσι σε νέα προσπάθεια.	★ Τα άσπρα σας κάνουν διστακτικό και άναποφάσιστο. ★ Θα παρουσιαστούν άνωμαλίες, για τις οποίες ελθε ό μόνος υπεύθυνος. ★ Ιδιοτροπίες και καπρίτσια του προσφάτου παρελθόντος σας βάζουν τά- ρα σε δύσκολη θέση. ★ Αλλαγές.	★ Προφυλάξτε το δέρμα σας από τον άέρα, τον ήλιο και τα πρώτα κρύα. Πα- ρουσιάζει, τις ημέρες αυτές, στις γυναι- κες ιδίως, μία μεγάλη ευαίσθησι. ★ Αύ- ξησι των ώρων ύπνου θα διώξη όλες τις μικροβιασθείς.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 23 Νοεμβρίου	★ Φροντίστε τα παθήματα του παρελ- θόντος να σας χρησιμεύουν για μαθή- ματα και μη επαναλάβετε τα ίδια σφάλ- ματα. ★ Αποφύγετε τα ταξίδια. Θα στοιχίσουν περισσότερο άπ' ό,τι θα μπο- ρούσαν ν' αποδώσουν.	★ Τίποτα δε σας ικανοποιεί, τίποτα δε σας άρέσει. Πρέπει όμως ν' αποφύ- γετε την απόμωνισι, στην οποία σας ώ- θουν τα άσπρα και ή οποία θα χειροτε- ρέψη την κατάστασι. ★ Μη παραμελήτε άγαπημένο πρόσωπο.	★ Ευνοϊκή για την υγεία σας επίδρα- σι των άστρων. ★ Αύξησι της ζωτικότη- τος και νησι ν' αναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα. ★ Μικροσυναμίες, που σας έκαναν άδίκως ν' ανησυχίτε, εξα- φανίζονται.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Οι προσπάθειες των ημερών αυτών θα έχουν λαμπρά αποτελέσματα. ★ Απαι- τείται όμως έκ μέρους σας έπιμονή και συγχρόνως ύπομονή. ★ Καταστήστε πρόγραμμα εργασίας και μη σπαταλάτε άσκοπα πολύτιμο χρόνο.	★ Τα άσπρα σας επιφυλάσσουν τις ή- μέρες αυτές μεγάλες χαρές και σας έ- πιτρέπουν να σημειώσετε μία έπιτυχία, που από καιρό επιδιώκατε. ★ Αλλαγή, που σας φοβίξε, θα πάρη πολύ ευχάρι- στη τροπή. ★ Δυνατές συγκινήσεις.	★ Αφροδίτη και Ζεύς επηρεάζουν ευ- νοϊκά την υγεία καθ' όλο το Νοέμβριο. ★ Για να παρατείνετε την ευέξια, φρον- τίστε ν' αποφύγετε κάθε είδους καταχρή- σεις και εξασφαλίστε στον οργανισμό σας άφθονο ύπνο. ★ Τυχρό το 3.
ΑΙΓΟΚΕΡΟΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Διάφορα περιστατικά θα σας κάνουν ν' ανησυχίσετε και ν' άνοκώσετε τις προσπάθειες. Κι' όμως πρέπει τώρα άρ- γιφώς να τις έντείνετε, γιατί βρίσκεσθε πολύ κοντά στην έπιτυχία. ★ Σας στή- λουν παγίδα.	★ Δυσάρεστο συμβάν θα λησιμονηθή γρή- γορα, χωρίς σε εξαιρετικά ευχάριστα ά- ποτέλματα. ★ Θα βρήτε εύκολα τα λόγια, που θα καθησυχάσουν και θα συγκινήσουν άγαπημένο πρόσωπο. ★ Τίποτα δεν έμ- ποδίζει την πραγματοποίησι σχεδιών σας.	★ Ο Κρόνος επηρεάζει δυσμενώς την υγεία, μα ό "Ηλιος την προστατεύει από διαφόρους κινδύνους, που την απειλούν. ★ Συνεχίστε τις προφυλάξεις, μη σπατα- λείτε άσκοπα τις δυνάμεις και μειώσετε τη δραστηριότητά σας.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Κίνδυνος να σας δώσουν σκόπιμες τσακισθείς πληροφορίες. ★ Δεν πρέπει ίως κι' έσείς ν' άναλλάξετε ύποψίες και ν' άσχετε ύποθέσεις, που δε θα μπο- ρέσετε να κρατήσετε. ★ Κρατάτε μυστι- ατά σχέδιά σας.	★ Επέμβασί σας θα βγάλη φιλικό πρόσωπο από πραγματικά δύσκολη θέση. ★ Ο αίσιοδοξος χαρακτήρας σας δε μπο- ρεί να υποφέρει τις συνεχείς προετιρίες, τις οποίες προκαλεί τον τελευταίο καιρό άγαπημένο πρόσωπο.	★ Το στομάχι και γενικά το πεπτικό σύστημα απαιτούν κατά τις ημέρες αυτές έλ- λη σας την προσοχή. Πρέπει ν' αποφύ- γετε να τρώτε βιαστικά καθώς και σι σι σιγμές ένκειριμθς ή στενωχώρας. ★ Τυ- χρό το 7.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Σημαντική αύξησι της εργασίας και άκόμα πιο μεγάλη αύξησι των κερδών. Θα υποχρεωθήτε να περιορίσετε τις δια- σκεδάσεις, μα αυτό δε θα σας δυσχε- ρήσει καθόλου. ★ Ο Νοέμβριος θα εί- ναι γεμάτος ευχάριστες εκπλήξεις.	★ Κινδυνεύετε με μία αδεξιότητα ή με άστοχα λόγια να βλάψετε τις αίσθηματι- κές σας σχέσεις. ★ Αν προσέβετε λίγο θ' αποφύγετε αυτόν τον κίνδυνο. ★ Νοσηρή φαντασία θα σας παρασύρη σε άνόητα συμπεράσματα.	★ Προσοχή και στο παραμικρότερο τραύμα ή τσιμπήμα έντόμου. ★ Υπάρχει κίνδυνος μολύνσεως και δηλητηρίασεως του αίματος. ★ Αποφύγετε έπισης να περ- ράδετε τα σπιθουράκια του προσώπου με τα νύχια σας. ★ Τυχρό το 4.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΝΥΧΤΙΚΑ

— Δεν έχετε άλλα κορίτσια ;
Τὰ μαγευέν αυτά τὰ είδαμε και
πέρυσι!

(Τοῦ Μ. Γάλλια)